

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

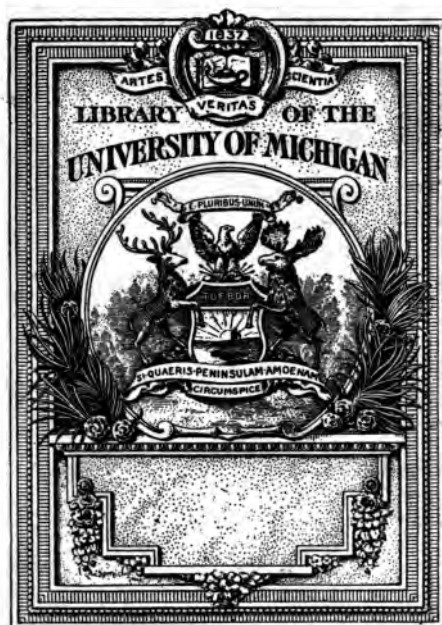
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ἈΛΚΙΦΡΟΝΟΣ

ῥήτορος

ἐπιστολαί.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE

QUARUM MAJOR PARS NUNC
PRIMUM EDITUR.

RECENSUIT, EMENDAVIT, VERSIONE
AC NOTIS ILLUSTRAVIT
STEPHANUS BERGLER.

L I P S I Æ

APUD THOMAM FRITSCH

1715.

1

2

3

Perillustri ac Generosissimo

DOMINO

JOANNI BENEDICTO
GENTILOTTO

AB ENGELSBRUN

Cæsarea Bibliotheca Præfecto

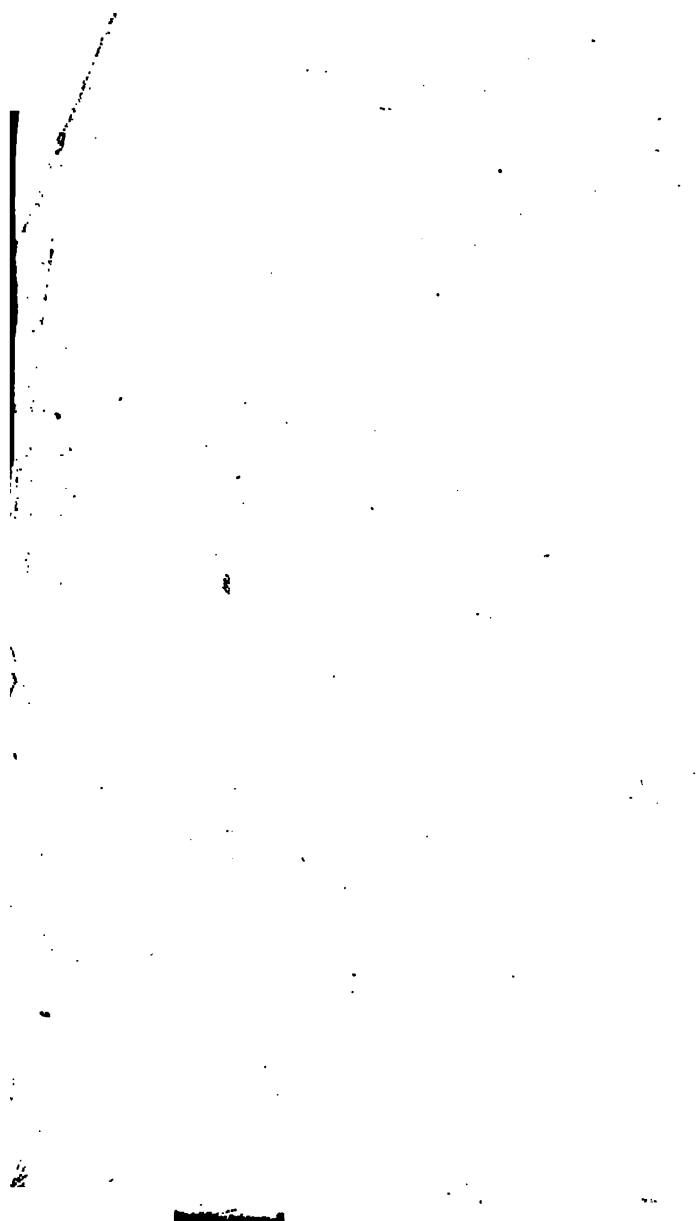
S. D.

STEPHANUS BERGLER

VIennam potissimum, & Cæsaream Bibliothecam spectare videtur Alciphron noster, in publicum prodire gestiens, postquam habitior jam & ornatior factus est. Cum enim antehac in turba illa Epistolographorum

(2

252473

Perillustri ac Generosissimo
DOMINO
JOANNI BENEDICTO
GENTILOTTO
AB ENGELSBRUN
Cæsarea Bibliotheca Præfecto,

S. D.
STEPHANUS BERGLER.

VIennam potissimum, & Cæsaream Bibliothecam spectare videtur Alciphron noster, in publicum prodire gestiens, postquam habitior jam & ornatior factus est. Cum enim antehac in turba illa Epistolographorum

(2

252473

Græcorum ambularet, ipse præter cæteros squalidus, ut domus ejus, quibus inter omnes encyclopædia, agnosci vix possent, nisi perspicacioribus: majore autem sui parte Typographias non esset expertus, sed in Bibliothecis lateret, paucis consensibus nullis fortè omnibus eum satis per dignitate æstimantibus: hæc cum sic indignè pateretur alibi in Urbe illa principe jam dudum magis propitiam habuit Fortunam: atque inde primum tamquam ex loco maximè consuetudo, clarius innotuit Orbi Erudito. Petrus quippe Lambecius, inclitus ille Bibliothecarius Cæsareus, erat, cui debemus notitiam Codicis antiqui præstantissimum cum XXXVIII. ineditis Alciphronis Epistolis in Augustissima Bibliotheca exstantis. qui V. Cl. præ-

ingulari suo in hunc Auctorem
udio, alias Ejusdem VIII. Episto-
es, ut nancisci potuit, sibi descri-
lit: cumque vehementer cupe-
ut in notitiam hominum per-
nirenent, temperare sibi non po-
uit, quin unam earum, data oc-
casione vulgaret, debito elogio,
elegantem eam vocans. Quid
hoc tempore, cum Alciphronem
ex turba illa separaturn, & majore
illa parte, quæ desiderabatur ac
haberi posset, auctum edere cu-
peremus, atque squalore deterfo,
in luce collocare? an ibidem ex-
spiravit Fortuna Alciphronis, ita
ut non esset aliquis qui eum agno-
scere posset, ac dignum judica-
re cujus ratio aliqua haberetur?
Id cogitare nefas! Te præfer-
tim ornante illam provinciam,
ILLUSTRIS GENTILOTTE, Cu-
jus magna est fama omnigenæ

Eruditionis cum insigni Humanitate & Comitatus conjunctæ. Nos certè spem bonam certamque statim concepimus. Itaque compellare Te quibus par est modis non dubitabamus. Quam verò fortunam, cognita voluntate ac petitione nostra, adspirasti? omni certè expectatione majorem. Ipse manu Tua, quod nunquam postulare nec sperare ausi fuisset, descripsisti nobis eas Alciphronis Epistolas, quas potissimum desiderabamus tum porrò alias Ejusdem, in locis suspectis cum Codice Vestro contulisti: idque utrumque adeò diligenter & accuratè & dextrè, ut in illa parte non parvo me labore levatum senserim. Nec verò hîc substitit ardens Tuum studium de Alciphrone benemerendi, nostrumque institutum promovendi. volebas ultrò etiam

α Italiae Bibliothecis quidquid
ad Eum pertinens ibi delitesceret
nobis curare; & jam coep-
ras de ea re agere: ac perfecis-
ses, si nobis necessarium visum
fuisset id urgere; qui putaba-
mus plerarumque ibi inveni-
endarum apographum jam pe-
nes nos esse. Quid nunc dicam,
quibus verbis subinde declarave-
ris egregiam & prolixam Tuam
voluntatem erga Rem Literari-
am? Quibus me ad peragendum
inceptum animaveris & adhor-
tatus fueris? Illa equidem legi &
cognosci ab omnibus Eruditis
nimium vellem, nisi ad meam
etiam tenuitatem pertinerent; ut
cuncti ad Te amandum & colen-
dum inde accenderentur. In qui-
bus autem me adhortaris, ea,
non mentiar, tantum mihi calcar
addiderunt, ut viderer mihi, Te

hortatore velle etiam per ignem
ire. Fateor, in opere per se qui-
dem non magno, sed pro tempo-
ris brevitate intra quam me cir-
cumscripseram, satis; languere
aliquoties coepi. tunc igitur abi-
bam ad Epistolas Tuas: in illis
quasi Brabeutam aliquem intue-
bar: & recepto mox animo ala-
cris ad laborem redibam. ut illa-
rum sit beneficium si minus sæ-
pe dormitavi.

His omnibus de causis in Ur-
bem mitto Alciphronem. Tibi-
que eum, ILLUSTRIS GENTI-
LOTTE, rite dicatum ac dedica-
tum volo & cupio: Meque ipsum,
illius saltem causâ si meruisse vi-
debor, commendatum. Vale.
Lipsiæ ipsis Calendis Jan. incunt
Anno M DCC XV.

AD LECTOREM.

Praestantiam eximiam, & variam utilitatem incomparabilis hujus Scriptoris, vulgo nondum satis noti, usu & experiundo potius cognoscas velim, Lector, quàm ex meo praconio: quod nec paucis verbis absolvi potest, nec multa tempus & spatium patiuntur. Ita ergo fac; non poenitebis opera. Nunquam antehac scorsim fuit editus; cum alius tantum bis: nempe in Corpore Epistolarum Graecanicarum, primum ab Aldo Gracè tantum edito, deinde Geneva cum versione. Sed ibi tantum XLIV. ejus exstant Epistola, in duos Libros divisa. Nos autem hîc primi edimus alias Alciphronis LXXII. Epistolas, quas tertium Librum facimus. Illas priores jam dudum est cum constitueram, aliter à me versas, cum Notis meis edere. sed Aristophanes mihi tradebatur, cum Notis meis curandus, & nova Versione mea plerarumque Comædiarum. qua omnia imprimentur ubi è revisum fuerit. quo labore absoluto, Herodotum sumpsimus, cui emendando & Annotationibus meis illustrando postea vacavi. sed cum remora injiceretur expectatione nova editionis ex Belgio; ad Alciphronem rursus, cujus quasi oblitus fueram, redii. Hac ideo potissimum commemoro, ne quis miretur diversitatem in Notis meis ad priores duos Libros, & tertium. siquidem illas Φιλοτιμότερον scriptas & diu sepositas, nunc tantum castigavi; has ferè ex tempore scripsi: nec fuit spatium eas absolvendi. Nacti autem interea sumus ineditas illas Epistolas.

Epistolas. Primus mecum communicavit Cl. Kusterus priores VIII. ex apographo Bigotii. Deinde Vir Cl. Jacobus Perizonius thesaurum maximum Epistolarum Alciphronis mihi transmisit, Mense Martio anni modo elapsi. Pervenerunt ille ad Virum Clarissimum ex Bibliotheca Theodori Ryckii. ex Vaticana autem sunt descriptae, vel ab ipso Ryckio, qui Roma fuerat: vel potius à Græco aliquo, cujus operâ ibi usus fuerat. adscriptum etiam est alicubi indicium, eas nimirum esse ex Codice Urbinate 110. Cum sic plerasque nos habere jam sufficere; tamen, quia jamdudum notum est in Vindobonensi Bibliotheca exstare triginta & aliquot Alciphronis ineditas, edoceri cupivimus ab Illustri Gentilotto quam illa sint: & cōperimus eas etiam nos habere; superesse tamen ibi alias decem. & has autem facile impetravimus initio Augusti: reliquarum verò Collationem in locis suspectis: habituri & Octo illas à Lambecio descriptas, nisi eas habuissimus; quas tamen iidem collatas cum nostris, inde habemus. Hi sunt, quibus grates debemus nunquam satis persolvendas, Evergetæ nostri & Alciphronis. Indicabo nunc quas Epistolas ex quibus Codicibus habeamus: simul autem, quod inprimis scitu necessarium est, genera Epistolarum diversa, inde ab initio. Libro I. Epist. I. & sequentes usque ad XIX & deinde XXV. sunt Piscatoriæ. ista ultima ex parte Rustica: ex illis IX. ex parte est rusticæ. ex iisdem simul Amatoria sunt XI XVIII. & XIX. Ille in intervallo, XX. XXII. & XXIII. sunt Parasitica, quas etiam

*Vaticano habemus. Deinde sunt Rusticæ, XXIV. XXV. XXVI. quarum dua priores habentur in Casareo. Sequentes, XXVII. & XXVIII. Amatoria, iidem in Casareo. quod tunc nondum sciebamus. Amatoriæ sunt, & proxima XXIX. cum sequentibus omnibus quas editas habuimus; sed multum diversa ab aliis: ex historia nimirum & Comædia materiam habentes; admiranda & incomparabiles. Lib. III. Epist. I. & II. Amatoria alterius generis. III. Piscatoria. IV. V. VI. VII. VIII. Parasiticæ; octo istæ sunt in Bigoriano & Lambeciano. nec non in Vaticano: ubi tres priores initio; sequentes inferius. IX. Rustica, est in Casareo prima. X. Rustica in Casareo secunda: in Vaticano statim post illas tres. XI. cum sequentibus usque ad XXXII. ex Vaticano omnes: & Rusticæ; ex parte tamen Amatoria XI. XVII. XXV. XXVII. XXVIII. Deinde XXXIII. & sequentes usque ad XLI. ex Casareo, & Rusticæ; ex parte Amatoria, nempe XXXIII. & XXXVIII. una XXXIV. ex parte Parasitica. Jam XLII. & sequentes omnes usque ad finem ex Vaticano: & Parasiticæ, quarum una & altera nonnihil de amoribus. Hæc diversitas observata, multum facit ad sensum citius capiendum. Sed nos eam diligentius annotavimus, eo etiam fine, ne quis calumniatur, quod, cum Inscriptio in impressis ante nos sit, *Καὶ φρονος ἐπιστολῶν ἀλιευτικῶν καὶ ἐρωτικῶν*, nos tamen omiserimus voces quibus Piscatoriæ & Amatoriæ significatur. Id autem factum, quia non est adequata illa Inscriptio: nam & Rusticæ ibi habentur & Parasiticæ. nec addere placebat. nec in ullo MS. ita conjunctim leguntur ejusmodi voces. sed vel nullæ, quamvis alio genere*

*genere incipiente : vel una aliqua ; ut in Vaticano ante
 illam Epistolam quæ nobis est IV. Libri III. τῷ αὐτῷ
 Ἐπιστολῇ Παρασιτικῇ. In Lambeciano autem ante ean-
 dem : Ἀλκιφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολῇ παρασιτικῇ. in Cæsa-
 reo ante illius primam , quæ nobis Libro III. est IX.
 aureis literis scriptum : Ἐπιστολῇ Ἀλκιφρονος Ῥήτορος
 ἀγροικικῇ. in Bigotiana autem eam, quæ nobis Lib. III.
 est prima : Ἀλκιφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολῇ. sic tantum.
 quemadmodum etiam ante illam , quæ nobis Lib. III.
 est LYI. in Vaticano Urbinate , Ἀλκιφρονος Ῥήτορος
 Ἐπιστολῇ. ὅτ' nihil amplius. Nimirum in istis additiones
 ejusmodi , nullum exemplum suadet , omissionem duo.
 quare sufficere putavi , si illa hic indicarem tantum.
 Addidi verò Ῥήτορος , quia nullibi sine eo ponitur Au-
 toris nomen in MSS.*

*De etate Ejus nihil adhuc constat. Respicit qui-
 dem ferè ad tempora Macedonica , paullo post Ale-
 xandrum magnum. unde , ut arbitror , nonnemo eum
 ad Alexandri tempora refert. sed si hoc solò, sanè in-
 firmò argumentò. Quod si fortè ita est ; tum certè
 nullum alium Laërtius Lib. II. Segm. 114. in Stilpone ,
 per τὸν Ῥητορικὸν Ἀλκιμον ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν
 τῇ Ἑλλάδι Ῥητόρων , Rhetorem Alcimum primas te-
 nentem inter omnes Græciæ Rhetores , per hunc in-
 quam , nullum alium intelligit nisi Alciphronem Rheto-
 rem. Si quid obstat , sicut unum ὅτ' alterum objici posse
 sentio ; fortè alterius alicujus recentioris , ad ingenium
 ὅτ' eloquentiam illius aspirantis , quædam hic admista
 sunt : vel aliqua novata. ad illum autem ferè modum
 corrupti solitum fuisse ejus nomen apparet ; quia ὅτ'
 Alciphum ὅτ' Alcippus alicubi scriptum. vide ad p.
 276. plura alia hic mirè conveniunt , quæ nunc mitto.*

*De Versione hæc tantum. Illas LXXII. quas pri-
 mus verti , majore cum voluptate verti , quàm XLIV.
 quæ Interpretem habebant : cujus operâ libenter ca-
 ruisssem. tamen ei peperci in Notis , quamvis apud quos-
 dam magnam de me opinionem conciliare potuisssem , si
 magnum Virum , cujus nomen titulus mentitur , sub-
 inde vexasssem.*

ἈΛΚΙΦΡΟΝΟΣ

ΛΚΙΨΡΟΝΟΣ

ΡΗΤΟΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

LCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE.

ἈΛΚΙΦΡΟΝΟΣ ΡΗΤΟΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ἙΤΑΙΟΣ ΦΙΛΟΣΚΑΦΩ.

Χρησὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν
γαλήνην ἐξόρεσεν. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην
εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν, καὶ λάβρως κατὰ τῆς

ἙΤΑ. ΦΙΛ.] Nomen utrumque ex re de qua agitur
confictum. Narrat enim ut post tempestatem tandem *se-
renitas* i. e. *eudia* facta sit: utque sic *scapham* deducere, ac
piscationem facere satis copiosam licuerit. Imitatur Al-
ciphronem in hac re, ut alias, Auctor Epistolarum amato-
riarum, quarum prima inscribitur *Ἀρισταίνετος φιλοκάλη-
ρῆς* in ea ipsa quasi *ἀρισταίνετος* aliquis fingitur egregie lau-
dans Amicam, *elegantiarum amator*. Vnde nimis secure
creditur Aristænetus vocatus fuisse ille Auctor.

πιν. σβς. δς. π.
22 p. 635. Χρησὴν usque ad ἐξόρεσεν] Sine dubio plerisque sensus
hic obscurior videbitur. Non enim ἡ θάλασσα ἐξόρεσεν τὴν
γαλήνην, non, inquam, mare stravit sive sedavit tranquil-
litatem; sed potius vice versa tranquillitas stravit & sedavi-
xit mare, ut Theocritus Idyll. VII. v. 57. *Κλυόνες τορεσεύν-
τι τὰ κύματα τὰν τε θάλασσαν.* & iisdem quibus Noster
verbis, Heliodorus Lib. V. *Ἐπιδὴ τὴν θάλασσαν ἐξόρεσαν
ἡ γαλήνη.* p. 243. atque sic fortasse aliquis illa tanquam vi-
tii suspecta refingere malit, quia talis hypallage in pro-
xix toleranda sit; aut leviori mutatione sic: *ἡ θάλασσα ἐ-
γαλήνην ἐξόρεσαι* ut Himerius, qui, *ἐξόρετο ἕς γαλήνην τ
κύματα* apud Photium p. 601. lin. 35. id quod in versior
sequimur. Sed nihil temere murandum; cum enim
quod *sermitur* etiam quodammodo *expandatur* & *exten-
sur*, potest *τορεσαι* poni pro *τανύσαι* vel *πετάσαι* p'

ΑΙ

ALCIPHRONIS RHETORIS

EPISTOLAE.

EV DIVS PHILOSCAPHO. I.

Commoda nobis mare tranquillitate hodierno die stratum est. cum enim tertium hunc diem duraret tempestas, & valide versus

uitur in hac re Oppianus Halieut. I. v. 781. *γαλήνης δὲ ταθείης* posteriore, de serenitate aëris Homerus Odyss. ζ. v. 45. — *ἀέθρη Πέπταται ἀννέφελος*. Nec porro de integritate loci dubitare nos finit Eustathius, qui eum adducit, tacito tamen auctoris nomine, ad Il. λ. v. 20. ubi *δῶκε ξηνήιον ἔναι* & potest inde, si quid hic obscuritatis superest illustrari. Dicit autem in Homericis verbis esse, vel ellipsin particulæ *ὥς*, vel pleonasmum verbi *ἔναι* ad posterius accommodat usitatum illud *ἐκὼν ἔναι*, & *τοτήμερον ἔναι*, verba hæc sunt: τὸ δὲ, δῶκε ξηνήιον ἔναι, ἢ ἐλπίειν ἔχει τῷ ὥς, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔδωκεν ὥς ξηνήιον ἔναι ἢ περιττότητα τῷ ἔναι, ἢς χρῆσις, ἢ μόνον τὸ ἐκὼν ἔναι, ἀλλὰ καὶ τὸ χρησὴν ἡμῖν τοτήμερον ἔναι τὴν γαλήνην ἐτόρσε p. 828. lin. 1. quorum utrumque de Alciphronis loco haud paullo commodius dici potest, propter ambiguitatem; cum in Homericum non multo magis utrumvis πάθος competat quam in illud Virgilianum: *Esse sui dederat monumentum & pignus amoris*. ambiguitas autem est, quia potest accipi, & *τοτήμερον* ἢ *θάλασσα* ἐτόρσε τὴν γαλήνην, ἔναι ἡμῖν *χρησὴν* deficiente ὥς ante ἔναι. & *τοτήμερον ἔναι*, ἢ *θάλασσα* ἐτόρσεν ἡμῖν *χρησὴν* τὴν γαλήνην, relato ἔναι ad *τοτήμερον* per abundantiam. Cæterum de *τοτήμερον ἔναι* & *ἐκὼν ἔναι* videndi Phrynichus & Thomas Magister. Scribitur autem indifferenter uno, vel duobus accentibus τὸ *τήμερον*, ut alia non pauca.

πελάγῃς ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βο
καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος, τι
δατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχῇ τῆς θαλ
σης ἐπαλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων.
μὲν γὰρ ταῖς πέτρους προσηράσσετο, τὰ δὲ
ἀνοιδόυντα ἐρρήγνυτο, ἀεργία παντελὲς ἦν
τὰ ἐπὶ ταῖς ἡίοσι καταλαβόντες καλύβια, ὅλ
ξυλισάμενοι κομμάτια, ὅσα οἱ ναυπηγοὶ π
ἐκ τῶν δρυῶν, ἀς ἐξέτεμον, ἀπέλιπον, ἐκ τε

οἱ βορέας] Pro οἱ βορέαι, quasi à βορεὺς per met
sum; ut & Aratus - ἀνέμοιο βορέος v. 72. a fine. Sic
cianus in Dial. Cratetis & Diogenis Ἀριστῶ formavit,
nominans qui, non Ἀριτεὺς, verum Ἀριτέας vocabi
sed hoc non sine allusione ad ἀριτεύς.

ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος] Expressum de
mero II. 4. v. 63. ubi is-borrenitia pilis Algina, ut F
tius loquitur, comparat cum mari primulum com
cum scilicet inborruit unda tenebris secundum Virgi
in 37. p. 16.

— τίχας - ἐγγχεσι ΠΕΦΡΙΚΤΙΑΙ.

Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ,

Ὀρνυμένοιο νέον, ΜΕΛΛΕΝΕΙ δὲ τε ΠΟΝΤΙ
αὐτῆς.

ut Virgilius tenebras, ita Himerius ζόφον caliginem
maris Iævientis faciei: ζόφον ἔχει τὸ πρόσωπον [
λάσσης] ὅταν ἀγριαίνῃ ταρασσομένη τοῖς κύμασι. ar
tium p. 614. lin. 3. Vide infra ad Epist. XVII.

ἀφρὸς ἐξηνθήκει] Spuma florere dicitur meta
& apud Aristophanem in Lyfistrata v. 1259. ubi
qui apud Thermopylas pugnaverant comparant
manti apro dentesque exacuenti: ἀμφὶ δὲ γένυ
ἦνσιν. [ἦνσιν Dorice pro ἦνθη, mutato θ in σ, ut me
σηροκτόνε παρσένη σιά, pro θηροκτόνε παρσένη θεά
des Iphigeniā in Tauris v. 301. ὡς αἵματ' ἡρόν πέλει
αἰὼς ut sanguinea spuma effloresceret e mari.
ἀφρὸν. Hesychius.]

mare flaret a promontoriis Boreas, inhorresceretque nigrescens pontus, & ab undis spuma effloresceret, crebris undique per mare fractis fluctibus; (nam partim petris allidebantur, partim intrinsecus intumescences rumpebantur) otium erat solidum: occupatisque tuguriis quæ in littoribus erant, congeffis paucis lignorum segmentis, quæ navium fabricatores antea de quercubus excisis reliquerant, igne ex his

ἐπαλλήλων τῶν κυμάτων] Heliodorus lib. V. τρικυμίας ἐπαλλήλοις ἐλαυνομένων. p. 249.

ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων] Lucian. in Toxari ob oculos ponit insurgentes fluctus, sonitumque qui fit cum *fractis* temurmurat *ὑπὸ*: καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάξε τὴν ἐπανάσασιν. τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τῷ ὕδατος ἐπικλωμένῳ. p. 67. t. II. Opp.

τὰ μὲν ταῖς πέτραις προσηράσαστο] Vide quam similiter Diodorus Siculus Lib. III. τῷ δὲ κύματος τὸ μὲν πρὸς μεγάλας πέτρας ἀρατίζετο εἰς ὕψος ἵσταται, καὶ τὸν ἀφρὸν θαυματὸν τὸ πλῆθος κατασκευάζει, τὸ δὲ &c. p. 177.

ἐρρήγνυτο] Idem Diodorus lib. XX. τῷ κλύδωνος ῥήγνυμεν. p. 804.

ἀεργία παντελής ἦν] Cessatum a piscatione; quia ei rei tempestas inimica. Horatius lib. II. Sat. II. v. 16. - *astrum Defendens pisces byemat mare*. Ergo piscium copia non erit ὀψοφάγῳ: plane ut Alexis ait:

Πρῶτον μὲν εἰ πνεύσει βορρᾶς ἢ νότος
Ἐν τῇ θαλάτῃ λαμπρὸς, ἰχθὺς ἕκ ἐν ἡν
Οὐδὲν φαγῶν - apud Athenæum p. 338.

Negat & Oppianus capturam dari si vehementior fiat ventus. III. v. 59. causa:

Λάβρης γὰρ τρομέναι καὶ ἐχθαίρουσιν αἰήτας
Ἰχθύες, εἰ ἐθέλουσιν ὑπὲρ αἶα δινεύεσθαι.

τὰ ἐπὶ ταῖς ἡίοσι καταλαβόντες καλύβια] Perquam similis locus Arriani p. 263. Hist. Al. ἀπήγγελλαν ἀλίτας τινας καταλαβάν ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ ἐν καλύβει πνιγνέουσιν. *Nupciarum se piscatores quosdam deprehendisse ad littus in tu-*

πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τῆ κρυμῆ παρεμυθ.
 ἡ.δ.α. μεθα. τετάρτη δὲ αὕτη ἐπιλαβῶσα ἡμᾶς ἀλκυ
 η.α. — 14 νῆς ὡς οἶμαι ἡμέρας, ἐς γὰρ τῆ δὲ τῷ καθαρῷ τ
 αἰθέρας τεκμαίρεσθαι, πλεῖτον αἰθρόον ἀγαθ
 εἰδείξεν. ὡς γὰρ ὥφθη μὲν ὁ ἥλιος, πρώτη δὲ ἀκ
 εἰς τὸ πέλαγος ἀπέστειλε, τὸ πρῶν νευληκῆς
 σκαφίδιον σπυδῇ κατεσύραμεν· εἴτ' ἐνθέμε
 τὰ δίκτυα ἔργων ἐχόμεθα. μικρὸν δὲ ἄπαθεν τ
 ἀκτῆς χαλάσαντες, φεῦ τῆς εὐοφίας, ὅσον ἰχθ
 ῶν ἐξελεύσαμεν· μικρὸν καὶ τὰς φελλὰς ἐδέη
 κατασύραι ὑφάλλον τὸ δίκτυον ἐξογκάμενον. εὐ
 ἐν ὀφῶναι πλησίον, καὶ τὰς εἰλας ἐπαμ

guriis estuosis. Nisi quod hic aliud est καταλαβῶν, & ν
 αἰγιαλῷ adhibita pro ἡῶν quo Noster in his Epist
 semper utitur. Vide Epist. XI. & XIV. illo autem ni
 quam. Lege apud Arr. ἐπὶ τῷ αἰγ-pro ἀπὸ τῷ αἰγ-.

τὸ πρῶν νευληκῆς σκαφίδιον-κατεσύραμεν] Hæc om
 fic effert Lucianus in *Hercule* circa finem: καὶ διὰ τ
 ἐτόλμησα, πάλοι νευληκῆς τὸ ἀκάτιον κατασπάσας
 θις ἀφῆνοι εἰς μέσον τὸ πέλαγος. Usitata autem in hæc
 verba, de subducendis quidem navibus νευληκῶν, ἀνασπ
 ἀνέλεκην· de iisdem in mare deducendis, κατασπᾶν,
 θέλεκην. Pro σκαφίδιον Edd. σκαφίδιον hic & Epist. 1
 Epist. vero seq. per jota nudum.

ἔργων ἐχόμεθα] Pindarus Pyth. A. v. 13. θεῶ πίστευος
 χετ' ἔργα. Heliodorus Lib. IX. ὁμοίως πῶς καὶ πρεσβύ
 ἔργα ἔχετο. p. 412.

μικρὸν ἄπαθεν τῆς ἀκτῆς] Heliodorus Lib. I. τῆς νήσου
 κρὸν ἀποθεν ἄραντες. paululum ab insula provecti p. 57.
 per o, ut & alibi: sed & per ω cum alibi tum apud
 stroph. in Pluto v. 674. Ὀλίγον ἄπαθεν τῆς κεφαλῆς τε
 δῖς. Non longe a capite cuiusdam vetule. ubi aliter i
 non potest. Cæterum male ibi Edd. τῷ cum accentu,
 sit pro τινός.

acc

accenso acerbitem frigoris solabamur. Quartus vero hic insecutus, Halcyonius ut puto dies, (licet enim hoc ex puritate serenitatis conijcere) thesaurum bonorum cumulatissimum ostendit. Ut enim Sol apparuit, primusque radius mari illuxit, scaphulam nuper subductam confestim deduximus: deinde impositis retibus operi incubuimus: paululum vero a litore laxantes *retia*, o copiam opsoniorum! quantum piscium extraximus. parum etiam aberat quin suberinos cortices detraheret in mari demersum & mole gravatum rete. Mox itaque opsonatores praesto erant: jugisque in humeros

εὐοψίας] Infra Lib. III. Ep. 3. εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλεῖστος ἰχθύων. Mox Edd. ἰχθύων pro ἰχθύων.

χαλάσαντες] Plenius in Aesopi Fabulis: Ἀλιεὺς χαλάσας τὸ δίκτυον ἐν τῇ θαλάττῃ. Et adhuc plenius in Evang. Χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν ἕως ἄγρων.

μικρὸν - ἐδέησε] Heliodorus Lib. V. ὀλίγον μὲν ἐδέησε καὶ κατενεχθῆναι. p. 204. Alias & in Genitivo. Idem VIII. μικρὸν ἐδέησαν ὑπερβαλὼν p. 384.

τὸς φελλῶς] Sidonius Epist. II. 2. *Piscator retia suberinis corticibus extendat.* Sunt etiam indices retium, Plutarchus de Genio Socratis: ὥσπερ τὸς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλῶς δεῖναι ἐπιφερομένους p. 592. t. II. Opp. Et ad nassas indicandas adhiberi soliti. In Anthol. Epigr. Lib. VI. cap. 3 - ἀπαγγελτῆρά τε κύρτυ φελλόν - & μοχ: καὶ πιστὸν βυθίων παρίδων σημάντορα φελλόν. μοχ: καὶ φελλῶς κύρτων μάστιγας ἀναλίων.

ἐξογκύμενον] Edd. ἐξογκώμενον, quo asini vox significatur, nec hic locum habet. Infra, Epist. 14. editum ἐξογκύμενον, & ibi etiam de reti dicitur. Potest hic etiam legi ἐξογκωμένον.

τὰς εἰλας] Nec ista vox hic locum habere potest. Sequente Epistola ea restituenda est, ubi ὑπὸ τῆς ἀέλλης

ἀνελόμενοι, καὶ τὰς ἐκατέρωθεν σπυρίδας ἐξάρ-
 τήσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύ-
 ριον, ἄσπυδ' ἐκ φαλήρων ἠπέεγοντο. πᾶσι δὲ τέ-
 τοις ἠρκέσαμεν ἡμεῖς καὶ πρὸς τέτοις ἀπηνεγκά-
 μεθα γαμεταῖς καὶ παιδίσις ὄγκον ἐκ ὀλίγον ἔ-
 χων τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. ἐκ εἰς μίαν, ἀλλ'
 εἰ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, καὶ εἰς πλείους ἡμέρας ἐμ-
 φορῆσαι.

editum. quod & hic videtur fuisse, licet corruptum, magis
 tamen ad veram scripturam accedens. Nam puto hic prius
 fuisse τὰς ἀσίσλας scriptum. Frequentissime peccatum a Li-
 brariis omissione; cum duæ voces iisdem se literis vel syl-
 labis contingunt: uti & permutatione τῶν, & αἰ. in qui-
 busdam etiam vocibus literæ quædam modo duplican-
 tur, modo non. Has ἀσίσλας, si vera est conjectura, ἐπω-
 μους, aut, si mavis ἐπ' ὤμους in humeros sustulerunt piscium
 opsonatores & bajuli. ut in Epigrammate Simonidis O-
 lympionica. quidam de pristina forte sua, cum pisces por-
 tare soleret loquens, dicit:

Πρότε μὲν αἰμὴ ὥμοισιν ἔχων τρηχῆαν ἀσίσλαν
 Ἰχθύς ἐξ Ἄργους εἰς Τεγέαν ἔφερον.

quod extat apud Aristotelem in Rhetoricis, & Eustathium
 ad Homerum. Sed Eustathii interpretatio nobis non fa-
 tis favet; dicit enim p. 1761. lin. 23. esse σκευὸς τι ἰχθυερὸν
 vas quoddam piscarium. Cum apud Nostrum intelligi po-
 tius debeat instrumentum illud bajulatorium ἀνάφορον &
 ἀλλακτὸν alias dictum, ex quo, humeris vel cervici im-
 posito, utrinque suspenduntur corbes vel onera; dicit
 enim, ἐκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες, quemadmodum
 ἀνάφορον describit Scholiastes Aristophanis ad *Ranas* v. 8.
 ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βατάζουσιν. Fortasse
 autem minus apposite interpretatur eam vocem Eusta-
 thius. certe inter κοινοφώνους λέξεις, quæ novitatem qua-
 dam vel potius peregrinitatem præ se ferunt, eam nume-

subla

sublatis, & sportulis utrinque suspensis: pro iis pecunia numerata, in urbem ex Phalero properabant. Omnibus autem istis nos satisfecimus: & ad hæc tulimus uxoribus & liberis molentem haud parvam minutiorum piscium: ut non in unum tantum, sed si tempestas ingruat, in plures dies se explere possent.

ut mirum non sit si de vera significatione non satis ei constabat. Verum tamen si vox *σκευός* apud eum accipiat in latiore significatione, qua sæpissime omnis generis instrumenta denotat, nihil nobis officit Eustathii expositio. Vide Not. seq.

σπυρίδας] In Epigrammate *Ιχθυόδους σπυρίδας* Anthol. VI.3. alias *φέρνηα* vocantur corbes piscatorii, ut infra Epist. 9. Jul. Pollux Lib. VI. Segm. 96. *φέρνηον. ἐκαλήτο δὲ ἢ τῷ ἢ ἰχθύησιν σπυρίς*. Idem Lib. X. Segm. 132. *τὰ δὲ ἐλίθως σκευή, φέρνηον, σπυρίς, σπυρίδιον - λίνον, δίκτυον - φελλοί, κάλαμοι, &c.*

ἐξαρτήσαντες] Edd. *ἐξαετύσαντες* quod de *apparatu* dicitur hic minus aptum.

ἄτυδ' ἐκ Φαλήρων] Plato Symp. initio, ad hunc modum idem dicit: *ὡς ἄν οἴκαθεν ἀνίων φαληρόθεν*. Dicit autem Noster *ἄτυδε* pro *ὡς ἄν* infra etiam Lib. III. Epist. I. *ὅτε με ἄτυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι*. Nempe ut *δόμονδε δομῆν*, & alia infinita. Pro *ἡπάγοντο* Edd. *ἡπήγοντο*.

ἀπηνεγκάμεθα - ἔχην] Subaudi *ὥς* ut initio. Aelianus V. H. Lib. IX. cap. 15 *ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχην*. Pro *ἔχην* utitur verbo *ἔχειν* Longus Pastoral. lib. I. *καὶ τῆς τυρῆς δώρον ἔχειν δίδωσι*. Nempe ut Homerus loco superius adducto, & Theocritus Idyll. VII. v. 129. - *ξενήιον ὥπασεν ἡμεν*.

λεπτομερῶν] Mallem *λεπτοτέρων*. ut infra Epist. XVIII. *γάρων ἐψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων*.

χημῶν ἐπιλαβοίτο] Activa forma dixit Thucydides: *καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χημῶν ἐπέλαβε. oppresfit*. Herodotus VIII. 115. *ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν - ἐφθίρε. Pestilentia ingruens exercitum perdidit*, Dio Chrys. de Regno II. *διὰ τὴν ἐπιλαβῆσαν νόσον*.

ΓΑΛΗΝΟΣ ΚΥΡΤΩΝΙ.

Μάτην ἡμῖν πάντα πονεῖται ὦ Κύρτων. δι' μέρας μὲν ὑπὸ τῆς ἀέλλης Φλεγομένοις· ἵκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύσοι· καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τῆτο εἰς Δαναῶδων τὰς ἀμφορεὶς ἐκχέομεν πίθους. ἔτως ἄπρακτα καὶ ἀνήνυ μοχθῶμεν ἡμῖν μὲν γὰρ ἐδὲ ἀκαλύφης ἐστὶν ἢ πλωρίδος ἐμπλῆσαι τὴν γαστέρα· ὁ δεσπότης δὲ συλέγει καὶ τὰς ἰχθύας, καὶ τὰ κέρματα. ἐκ ἀπὸ χρηδὲ αὐτῷ τοσαῦτα ἔχεν παρ' ἡμῶν, ὁ δὲ διέρεναι καὶ τὸ σκαφίδιον· συνεχῶς καὶ πρώην ὅτι· κενυχίας ἐπέμψαμεν αὐτῷ κομιῶντα τὸ ὄψι

ΓΑΛΗΝΟΣ ΚΥΡΤΩΝΙ] Auctor vulgo Aristanet dictus Lib. I. Epist. VII. Κυρτίων Δίκτυ· est autem & i piscatorii argumenti. Sed de istis fictitiis nominibus n erimus deinceps valde solliciti.

μάτην ἡμῖν πάντα πονεῖται] Demosthenes adv. Leptine μάτην τοῖς πονήσασιν ἔργασαι. Pro ἀέλλης leg. ἄλλης με ὑπὸ λαμπάσι] Heliodorus Lib. X. circa finem: ὑπὸ λα πάσιν ἡμῖν. Cæterum Noster de piscatione nocturn loquitur quæ fit ad motis facibus; de qua vide Oppianu Hal. lib. IV. v. 642. nec non Cyneg. Lib. IV. v. 139. ad p steriorem locum congescit alia Auctorum loca Ritte hufius.

τὸν βυθόν] De profundo maris, & Lucianus in Jo Tragedo, ubi Neptunus: ἐν τῇ βυθῷ πολιτεύομαι.

Δαναῶδων-πίθους] Notum harum supplicium apud inf ros, & inde ductum Proverbium εἰς τετρημένον πίθον α τλάν, de iis qui inanem & irritum laborem aggrediunt ἐπὶ τῶν ἀνήνυτοις ἐπιχειρούντων inquit Thomas Magist Lucianus in Timone: ὥς εἰς τὸν Δαναῶδων πίθον ὑδρορ ῆσαν μοι δοκῶ καὶ μάτην ἐπαντλήσεν. Cæterum Ed Δαναῶδων, uti & in Luciani loco Ed. Benedicti, licet a Δ

GALENI

GALENUS CYRTONI. II.

FRustra a nobis omnis opera consumitur, o Cyrton, qui interdum æstu urimur, noctu vero cum facibus profundum verrimus: & quod proverbio dicitur, in Danaidum dolia effundimus amphoras. Sic in vanum & irritum labor noster cadit. Nobis enim nec urtica nec Peloride *ostrea* implere ventrem datur; Dominus autem colligit & pisces & pecuniam. Nec vero sufficit ei tantum a nobis habere, sed & cymbam assidue perlustrat. Et nuper cum ex Munichia ad eum mitteremus Hermonem istum adolescentulum ut ei opsonium ferret;

ναῖδες sit, non α Δαναῖδες. Similiter erratum apud Pindarum Olymp. B.v.80. ubi in Genit. Dorico Ed. noviss. Ἀδρασιδᾶν, cum deberet Ἀδρασιδαν vel Ἀδρασιδαῖαν ut Ed. Rom. habet; Scholiastes expresse monet ne ultima circumflectatur, quia sit fœmininum. Interim tamen & Horatius alicubi ad Tyndari filias & in his ad Clytemnestram alluendo dixit: - *fortissima Tyndaridarum*.

ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα] Unum idemque hæc duo significant inanem & irritam operam Demosth. III. in Phil. ἀπαντα ταῦτα ἄχρηστα, ἄπρακτα γίνονται. & apud Platonem in Phædone ἀνήνυτον ἔργον πρᾶτ' ἔην & Penelopes telam texere, ut æquipollentia conjunguntur. Apud eundem alibi, μάταιος καὶ ἀνήνυτος κόπος.

ἀκαλύφης] ἀκαλύφη alias κνίδη *urtica*. modo non herba, sed piscis genus. Scribitur & ἀκαλήφη.

πελωρίδας] Subintellige κόγχης. Clem. Alex. Pæd. II. cap. I. Πελωρίδας κόγχαι. Athenæus p. 4. τὰς Πελωρίδας κόγχας.

οὐκ ἀπόχρη] Demosthenes contra Timocratem: καὶ ἐν ἀπόχρη τῷτο, ἀλλὰ καὶ διπλᾶ πρᾶτ' ἔχοντα. Nec sufficit hoc, sed & duplum exigunt.

νον ἔρμωνα τῆτονὸν τὸν μερακίσκον, σπόγγος ἡμῶν
ἐπέτατ' ἔκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύε-
ται ἐπικικῶς ἐν εὐρυνόμῃς εἰς λῆμνον. ὥς θ' ὁ μὲν
ἔγω ταῦτα προσαπῆται καὶ ὁ ἔρμων ἀφείς τὸ
φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῶ
τῷ σκάφει ὥχετο ἐπὶ λέσσε καπήρης ῥοδίοις τισὶ

σπόγγος] Misera est conditio τῶν σπογγοθήρων sive σπογγοτόμων, eorum qui spongiās veniuntur & secant. Oppianus Halieut. circa finem:

Σπογγοτόμων δ' ὃ φημι κακώτερον ἄλλον ἄεθλον
ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνδρῶσιν οὐζυρώτερον ἔργον.

Nam & difficulterprehenduntur, dum sese contrahunt ad accessum hominis: & cum periculo, propter belluas marinas, & cruorem mortiferum quem emittunt.

τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια] Sine dubio intelligit lanam quæ pinnis ostreis adnascitur, coloris natura flavi excellentis, & bonitatis supra ovium lanam. De qua Casaubonus ad Athenæum Lib. III. cap. XI. ubi peropportune adducit loca Basilii imprimis huc facientia. Alias est & bulborum genus lanigerum in littoribus nascens, unde itidem vestes texuntur, quod Athenæus lib. II. p. 64. annotat ex Theophrasti Lib. de Plantis VII. 13.

ἐν εὐρυνόμῃς εἰς λῆμνον] Lemnio quodam malo videtur affectus hic locus, ita nihil sani præ se fert, præsertim in illo εἰς λῆμνον. Eurynomes quidem mentio non prorsus aliena. ut lana illa nascatur ἐν εὐρυνόμῃς in Eurynomes domicilio, subaudito, ut alias in talibus οἴκῃ vel simili. Eurynomes inquam, Deæ vel Nymphæ marine, quæ lanæ ac telæ addictæ esse potest, ut aliæ quædam Nymphæ apud Homerum. ut ei tribuatur lana pinnarum, quemadmodum pisces quosdam planos Matron in Parodia dicit esse Sandalia Dearum marinarum. Sed illud εἰς λῆμνον quorsum? Si esset ἐν εὐρυνόμῃς λίμνη aliquid esset. ut λίμνη de mari dicatur quemadmodum sæpe ab Oppiano v. g. Halieut. I. v. 47. δέματα λίμνης ubi Scholion gr. λίμνη ἀντὶ τῆς θαλάσσης. Plura tamen fortasse hic corrupta, & pro ἔρια ἃ φύεται ἐπικικῶς ἐν εὐρυνόμῃς εἰς λῆμνον legendum ἔρια spongiās

pongias nobis imperabat, & marinas lanas, quæ nascuntur modice in Eurynomes stagno. Itaque ille hæc nondum etiam exigebat : & Hermon relicto onere una cum piscibus, relicta etiam nobis una cum cymba, abiit in Lesbum remo instructus, cum se Rhodiensibus

ἔφεται, ἐπιεικῶς διερευνημένοις τὴν λίμνην. *lanas precipit, diligenter scrutantibus mare.* Illud διερευνημένοις succurrebat ex loco quodam Basilii in quo quædam ita conveniunt cum quibusdam in hac Epistola ut alter Auctorum alterum ob oculos habuisse videatur. in Libello de legendis Profanis Auctoribus scribit de iis qui ventri serviendo undique delicias operose conquirunt: καὶ πᾶσαν ΔΙΕΡΕΤΝΩΜΕΝΟΙ γῆν τε καὶ ΘΑΛΑΣΣΑΝ, οἷον χαλεπῶ ΔΕΞΠΟΤΗι φόβος ἀπάγοντες· ἔλευνοι τῆς ἀρχολίας. τῶν ἐν ᾧ καλαζομένων ἑδὲν πάχοντες ἀνεκτότερον — Εἰς τετραμένον ἀντλούντες ΠΙΘΟΝ. Quod si de lana illa futorum littoralium loquitur, pro ᾧ φύεται ἐν Εὐρυνόμῃς ἐς Λήμνον legendum videretur ἂν φύεται ἐν ἡϊόνι [vel potius ἡϊόσι] τῆς λίμνης. Theophr. l.c. βολεῶν ἐριοφόρων γένος ὃ φύεται ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. de ἡϊόνες apud Nostrium pro αἰγιαλοῖ vid. ad Epist. I. Sed λίμνη pro θάλασσα non facile concoquo in profa. Et mirum ut & Εὐρυνόμῃς & Λήμνῃ, hic hæreere velint propter aliam Eurynomen, Lemniam apud Val. Fl. in Argon. quæ etiam lanificio intenta.

ἔγω προσεκήτε] Licet nondum exigeret herus quæ imperaverat; tamen Hermon aufugit. Posset etiam legi ἔγω hoc sensu: *sic itaque ille hæc insuper poscebat: atque Hermon &c.*

αὐτοῖς ἰχθύσι] Spanh. loco mox indicando vertit: *Sarcinam vero relinquens piscibus, male.* Notissima ellipsis τῷ συν ante αὐτῷ vel αὐτοῖς. de qua & Eustathius p. 695. lin. 52. & 1217. 55. Noster infra, Epist. V. καταδύσης νηὸς αὐτοῖς ἀνδράσι. Athen. p. 575. καταλιπὼν — αὐτῷ ἀρματι τὸν ἀρματηλάτην.

ἐπὶ Λέσβῳ κωπήρης] If. Vosius apud Spanhemium de usu & Præst. Num. emendat ex MS. ἐπὶ λέμβῳ, κωπήρης &c. mallet ἐπὶ λέμβῳ κωπήρης [ut infra Epist. 8. ὁ λέμβος ὁ βαλαν-

ῥιστόμοις βαλαντιεροῖς ἀναμιχθεῖς. καὶ ὁ μὲν δεσπότης
 οἰκέτην, ἡμεῖς δὲ συνεργὸν ἀγαθὸν ἐπενθήσαμεν.

καπήρης] Sensus est: *Profectus est in lembo remis instructo*. Non, ut Spanh. *ridicule, Trajecit in lembum*. Verissimam autem puto illam emendationem.

βαλαντιεροῖς] Securus de hac lectione est Hæschelius ad Phrynichum, & pro βαλαντιεροῖς esse dictum putat, ut *crumpeatum orifices* intelligantur. Sed notabilis est emendatio If. Vosii apud Spanhemium de usu & Præst. Num. ex MS. petita, βαλαυτιεροῖς [vel potius βαλαυτιεροῖς] ut

ΓΛᾶΤΚΟΣ ΓΑΛΑΤΙΑ.

Χρητὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον. & μάτην γέν
 ἀναισιδῶραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι ἀνεί-
 σαν δῶρα δι' ὧν ἐστὶ ζῆν καὶ σώζεσθαι. χαλεπὸν ἡ
 θάλαττα καὶ ἡ ναυιλία ῥιψοκίνδυνον. ὁρθῶς ἐγὼ
 τέτο κρῖνω πείρα καὶ διδασκαλία μαθῶν. ποῦ
 γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βεληθεῖς ἥκιστα ἐνὸς τῶν ἐν

Χρητὸν ἡ γῆ] Pittacus apud Laërtium: *πιτὸν ἡ γῆ, ἀπι-
 τον ἡ θάλασσα*. In tit. pro Γαλατία scribendum Γαλατία.

ἡ βῶλος] Agrum intelligit ut Epist. seq. Ita Synesius
 Epist. 38 τὴν πατρίαν βῶλον - διαδεξάμενος.

ἀναισιδῶραν] Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 972 ubi
Pandoram interpretatur τὴν γῆν, dicit Terram ζήδωρον
 quoque appellari & ἀναισιδῶραν. Eustathius etiam p. 1057.
 lin. 47. τὴν γῆν - δέτταν καὶ ἀναισιδῶραν καὶ ζήδωρον. Ceres
 etiam, quæ eadem est cum Terra, utique ex mente ejus,
 qui Δημήτρα eam primus vocavit, dicitur ἀναισιδῶρα apud
 Plut. Symp. IX. Quæst. 14. Restituenda videtur hæc vox
 apud eundem de *Fortuna Rom.* sub initium, ubi ἀναισιδῶ-
 ραν editum. alluditur autem ibi etiam ad Terram.

Ἀθηναῖοι] Non quod propria Atheniensium sit hæc vox;
 quibusdam

quibusdam piscatoribus associasset. Et dominus quidem servum, nos autem fidelem operum laborumque socium luximus.

in flores intelligantur, qui *balaustio* flore mali Punice *quid id florem* tingendis vestibus utantur. Contendit Spanhemius *in* florem in Rhodiorum nummo conspicuum esse *balaustium*, non *rosam* ut alii putarunt. quamvis consentaneum sit florem insulæ cognominem incolæ ejus, monetæ suæ impressisse. Quod si *Ῥαλαυστιαῖος* scriptum esset, suspitioni de corruptela vix esset locus.

GLAUCVS GALATEAE III.

Bona est terra, & gleba expers periculi. Proinde non temere anesidoram eam vocant Athenienses, quod summittat dona, per quæ datur vivere & salutem tueri. Damnosum est mare, & navigatio res in pericula præceps. Recte ego hoc judico, qui experiundo discendoque cognoverim. Aliquando enim cum pisces

sed quia in Attica primum creduntur *edite* fruges, *dona terre*, adeoque ei conveniat. Sic Eustathius ad Il. 2. v. 548. ubi *ζείδωρος ἄρουρα*, annotat ex Vetustissimis, quos habebat, Scholiastis vocem *ζείδωρος* proprie de Attica [de qua Homerus ibi loquitur] dici; quia ibi primum *ζείδωρος* menti genus, provenit, *δῶρον* scilicet illius regionis: *κῆριον ἐπὶ Ἀττικῆς τὸ ζείδωρος* &c. ubi male impressum *Ἀττικοῖς*. De frumento in Attica primum invento plurimi veterum testantur. Sed legi meretur Hocr. in Paneg. & *sextus* Lucretii initio.

ἐνός] *Εἰς* pro *τις* *quidam*. Dinarchus: *ἡδίκηθην δὲ ὑφ' ἑνός* *in* *quidam* *improbo*. Lucianus in *Demonacte*: *ἐνα γὰρ ἰδὼν κυνικόν, τοῖσιν αὖ μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα* &c.
Sic Latini unus pro quidam Burn. ad τῇ
on. Herm. XV. 162.

G. D. H.

τῇ ποικίλῃ διαλεξιῶν ἀνυποδῆτων καὶ ἐνερό-
χρωτός· σιχίδιον ἀποφθεγγομένη τὴν ἀπόνοιαν τῶν
πλεούων ἐπισύφονος, ἔλεγε γὰρ ἄρα τὸ τοῦ
ἵνα σοφῶς τὰ μελέωρα. καὶ ἦν ὅσον ἀπομνημο-
νεύσαντα ἔχ' ὅλον εἰπεῖν ὧδε εἰρημένον· ὀλίγον δὲ
διὰ ζύλον αἰδ' ἐρύκει. τί ἔν γύναι ἔ σωφρονῶμεν
καὶ ὁψέ τ' εὖ καμρῶ φεύγομεν τὴν πρὸς τὸν θάνατον

ποικίλῃ] Scil. τοῦ, res nota. Stoicum autem audiverat
differentem. *Varia* dicitur hæc porticus a variis picturis,
de quibus Pausanias lib. I. Cap. XV; Lucianus in *Bis accu-*
sato, ubi Stoa per prosopopœiam introducta compella-
tur: ἡ κατὰ γραφὸς, ἡ τὰ ποικίλα *Tu quæ tota picturis re-*
ferta es, quæ variam vestem habes. Subaudiendum ibi
ἔχουσα vel simile, de quo alias.

τῶν - ἀνυποδῆτων, καὶ ἐνερόχρωτος] Conjungit hæc duo,
colorem faciei pedumque nuditatem & Aristophanes in
Nubibus v. 103. de Socrate & ejus focis: Τὴς ὠχρεῖάντας,
τὴς ἀνυποδῆτας λέγεις. Et Theocritus Idyll. XIV. v. 6. iti-
dem Philosphum describens:

Τοιῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριτᾶς,
ὁ γὰρ δὲ καὶ ἀνυπόδατος--

Talis nuper quidam venit Pythagorista Pallidus & discal-
ceatus. De ἀνυποδησία sive ἀνυποδῆσει veterum, præsertim
Philosophorum severiorum multa dici possunt. Eleganter
Amiphas apud Laërtium *Philosophos dicit damno futurum*
εχούτος τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γε-
γνητοῦ. Festive & Aristippus in Epistola quæ est inter So-
craticas ad Simonem Sutorem philosophantem, qui ei lu-
xum exprobraverat, *Nescis inquit me calceis utentem*
μαγνῷ ἐπολυμέντῳ εἶναι ἀρτίῳ; *Antisthenem autem detri-*
mento, qui discalceatus incedit, aliisque ut id faciant suadet.
ἐνερόχρωτος autem est, mortui colorem habens, qualis in
primis Chærephon Socratis sodalis. in Nubibus Aristopha-
nis, quidam se in disciplinam Socrati daturus, querit, si di-
ligenter studeat, cuinam discipulorum similis sit futurus;

γεγνῆσιν.

vendere vellem, audivi quendam, qui erat ex his qui in Pœcila versantur discalceati, & lurido colore præditus, recitantem carmen, & desperationem navigantium increpantem: dicebat autem id esse Arati cujusdam rerum cœlestium periti: & erat, ut quantum memoria meafert non totum recitem, sic pronunciatum: -ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰὶδ' ἐρύκει. *exiguum lignum inbibet Orcum*. Cur igitur o conjux non sapimus, & sero

cumque audivisset, *Cberephonti*. *Hei mihi*, inquit, *semimortuus ero*.

ἐπιτύφοντος] Proprie ἐπιτύφω est *adstringo*; metaphoricè *coerceo*, *castigo*, quæ significatio H. Stephano videtur fuisse ignota. Utitur sic Clemens Alex. IX. Pæd. p. 21. Ed. Viçt. οἱ δὲ πρὸς ὠφελίαν ἐπιτύφοντες εἰ καὶ παραντίκα λυπηροί, ἀλλ' ἕως τὸν ἔπαιτα ἐνεργεῖσιν αἰῶνα. *Qui utilitatis causa castigant, etsi in presenti sint molesti, at in futurum tempus prosunt*. Idem p. 23. ὁ Ἀπόστολος ἐπιτύφει τὰς ἐκκλησίας *Apostolus objugat Ecclesias*.

ἔλεγε γὰρ ἄρα τὸ τὸς τινος ἄνοι] Lego ἔλεγε δ' Ἀράτι τινὸς ἄνοι. Arati Hemistichium mox adducit. Dum autem dicit τινὸς *cujusdam*, quasi *nescio cujus*, in eo decorum observat, ut piscator illiteratus ignoret nobilissimum poetam: itaque nec totum locum recitare potest.

ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰὶδ' ἐρύκει] Aratus v. 300. Plutarchus περὶ ποιήσεως Ὀμήρου indicat hoc Arateum esse metaphrasin Homericæ Hemistichii Il. o. v. 628. -τυρθὸν ὅπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται *Paululum a morte remoti feruntur nautæ*. uti & Eustathius ad illum locum. Clarius autem Aratus quam Homerus; nam indicat quid id sit quod mortem sejungat a navigantibus. Sed adhuc propius Anacharsis, qui etiam intervallum metitus est, quatuor digitorum id esse asserens. quanta nempe sit crassities asserum ex quibus navis compacta; ut præter Eustathium & Diog. Laërtius. Euripides etiam

γυμνάσιον· καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες· οἷς
καὶ μὴδὲν μέγα παρέχειν δι' ἀχρημασίαν ἔχο-
μεν, τὰδε ἔξομεν καὶ χαρμένεθα, τὸ τὰ
τελευτίας, καὶ ἴσ' ἐκ βυθῶς κινδύνους ἀγνοήσα,
γεωργία δὲ συνλεγεφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ κα-
ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι.

alicubi tale quid dixerat de temeritate navigantium
quem castigat Dio Chryf. Orat. LXIV. ejus ut videretur
verba repetens: ὥτε τριδάκτυλον αὐτῶς σώζει ξύλον
πεύκινον. Neque salus eorum commissa est trium dig-
itorum ligno piceæ.

ἐπὶ παιδίοις ζῶντες] Ut infra Epist. XI. φεύγειν ἐπὶ τῇ
κνοίᾳ καὶ γυναιξίν. Aelianus V. H. lib. VI. cap. 10. κατὰ
λείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις. Etiam de morientibus
ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ παιδὶ γυναικί μιν, ἀπαιδεύετα δέ, Philo

ΚΥΜΩΘΟΣ ΤΡΙΤΩΝΙΔΙ.

"Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσῶτον
καὶ οἱ ταύτης ἡμεῖς ἐργάται τῶν κατὰ πό-
λεις ἢ κώμας οἰκούντων διαφέρομεν. οἱ μὲν γὰρ
μένοντες εἰσω πυλῶν ἰα δημοικὰ διαπράττουντα,
ἢ γεωργία προσέχοντες τὴν ἐκ τῆς βώλης πρὸς
διὰ λεροφῆν ἀναμένεσθαι ἐπικαρπίαν. ἡμῖν δὲ οἱ

μένοντες ἄσπ'] Voce ἔνδον in hac re utitur Dio, Chry-
de Tyt. μᾶλλον δὲ τῶν ἔνδον μενόντων, καὶ μὴδέποτε μὴ
ψυχῆς μήτε καύματος περιωμένων ὑγίαινε. Magis va-
quam ii, qui intus manent, nec unquam aut frigus aut a-
stum experiuntur. Et fortasse reprehenderet hic Alci-
phronem Phrynichus, qui sic precipit: ἔσω δὲ διατρέξω
ἐκ ἐρεῶς, ἀλλ' ἔνδον διατρέξω. sed ipse reprehendendus
rectissime enim dicitur, præsertim cum casu Genitri
tande

tandem mortis vicinitatem fugimus? Idque cum liberos habeamus. Quibus et si nihil magni præstare ob inopiam possumus; hæc poterimus, & gratificabimur, ut fluctus decumanos, & maris pericula ignorent: ac in agricolatione educentur, & securam metuque carentem vitam amplectantur.

stratus in Vita Pollucis in fine. In his omnibus ἐπὶ non facile redditur æquivalente Præp. Lat. Lucianus in Dialogo Zenophantis & Callidemidæ, ubi alter istorum qui Senis cujusdam hæreditatem ambierat, dicit ἐκείνον αὐτὸν αἰὲν ἔθερε πνευον ὑπιοκνύμενος ἐπ' ἐμοὶ ταῦν ἔξεδου i. e. illum ipsum senem semper colebam: id mihi pollicens fore ut me vivo moriatur, sive superflite me. non ut interpretes meo bono. quod Græca secum non ferunt.

CYMOTHUS TRITONIDI. IV.

Quantum mare differt a tellure, tantum nos qui marina opera facimus, ab illis qui in urbibus & pagis habitant. Illi enim vel manentes intra portas, Remp. administrant: vel agris colendis dediti, fructus e gleba ad sustentationem vitæ expectant; nobis autem, quibus vita est in aqua, terra est mors, sicut

Euripides in Heraclidis v. 468. ubi de virtutibus mulierum - ἄσώ δ' ἡσυχον μένειν δέμειν. sed & sine *Genitivo* apud Athenæum VIII. in Cantilena quadam. Ἡ τὰν γυναικῶν τὰν ἄσων καθημέραν. p. 360.

οἷς βίος ἐν ὕδατι] Vita & victus Piscatori ex mari,

Ἐξ ἁλός, ἢ ζώη, τὰ δὲ δίκτυα κύνει ἄροτρα.

Theocritus apud Athenæum VII. p. 284.

βίος ἐν ὕδασι, θάνατος ἡ γῆ καθάπερ τοῖς ἰχθύ-
 σιν ἦκιστα δυναμένοις ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα. τί δὴ ἐν
 παθεῖσα ὦ γύναι τὴν ἀκλὴν ἀπολιπῆσα καὶ τὰ
 νήματ' ἴδ' ἰών, ἄσπευδε θαμίξεις, ὠσχοφόρεα
 καὶ λήναια ταῖς πλεσίαις Ἀθηναίων συνεοράζε-
 σα; ἐκ ἐστὶ τῷτο σωφρονεῖν ἐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι.
 ἐχ' ἔγω δέ σε ὁ παλῆς ἐκ τῆς Αἰγίνης, ἔτεχθῆ-
 ναί σε καὶ τραφῆναι συνέτη, μυεῖσθαι ὑπ' ἐμοὶ
 γάμῳ παρέδωκεν. εἰ τὴν πόλιν ἀσπάξῃ χαῖ-
 ρε, καὶ ἄπιθι. εἰς τὸν ἄνδρα εἰ τὰ ἐκ θαλάττης
 ἀγαπαῖς ἐπάνιθι, τὸ λαῶν ἐλομένη. λήθη δέ σοι
 ἔγω μακρὰ τῶν κατ' ἄστυ τέτων ἀπατηλῶν
 θεαμάτων.

with next story
 et. p. 253.

ὠσχοφόρεα] Festum Athenis in quo palmites cum uvis
 in pompa gestabantur. de quo Meursius quantum satis
 in *Græcia Feriata*. Affine δένδροφορίῳ apud Strabonem
 lib. X. p. 717.

λήναια] Bacchi Festum. de quo itidem Meurs. Cæte-
 rum in eandem sententiam Hippolochus apud Athe-
 næum IV. in Epist. ad Lynceum: σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις
 μένων σεαυτὸν εὐδαιμονίζεις - λήναια καὶ χύτρος θεῶν.
*Tu Athenis tantum residens beatum te prædicas si inter
 alia Festum Lenæorum & Chytroorum celebres.*

συνεοράζεσθαι] Aliter, quam hæc mulier, animata So-
 strata apud Terentium in Hecyra Act. IV. Sc. II. quam
 rus abiturientem, ne sua præsentia quibusdam molesta
 sit, retrahere conatur Filius: *Tum tuas amicas te & co-
 gnatus deferere & FESTOS DIES Mea causa nolo.*

μυῖθαι - γάμῳ] Sic Dianam - γάμῳ ἀμύητον εἶσαν
 dicit Oppianus Hal. I. v. 34.

εἰς τὸν ἄνδρα - ἐπάνιθι] Synesius Epist. 109. ἤλθον εἰς σέ.
 pifcibus

piscibus minime valentibus respirare aërem. Quid igitur tibi accidit conjux, quod relicto littore & lini staminibus, urbem frequentas, Oichophoria & Lenæa cum opulentis Atheniensium foeminis celebrans? Non est hoc sapere, neque bona cogitare. Non ita te pater ex Aegina, ubi nasci te & educari contigit, duccendam mihi & nuptiis initiandam dedit. Si urbem amas, vale & abi; ad virum, si te marina delectant, redi, meliore parte electa: longa-que tibi oblivio veniat fallacium istorum in urbe spectaculorum.

Itæus de Apollod. Hæred. ἐλθὼν εἰς τὴν ἐμὴν μητέρα. Cæterum totum hunc locum aliter distinguendo planiorem me reddidisse puto. Ed. Aldi ita: εἰ δὲ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, χαῖρε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀνδρα. εἰ δὲ τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαπᾷς, ἐπάνεισι. quæ se invicem destruunt. Clariss. Perizonius in quadam ad me Epistola sic distinguit & emendat: εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, χαῖρε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀνδρα, Εἰ τὰ ἐκ τῆς θαλάττης, ἀγαπᾷς, ἐπάνεισι. Si urbem amas, vale & abi; si virum &c. redi. Quæ emendatio omnino merebatur in textum recipi, nisi sola distinctione sic satis juvari locus videretur.

λήθη δέ σοι ἐστὶ τῶν κατ' αὐτὴν] Contrarium suadet filius matri nimis rusticanæ infra Lib. III. πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὃ μητέρας, πρὸς ὀλίγον καταλιπῶσα τὴς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέσται πρὸς τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' αὐτὴν καλὰ. οἷα γὰρ σε διαλανθάνει, ἀλῶα καὶ ἀπαύρεια καὶ Διονύσια. Per deos obsecro, mater, ut relictis ad tempus scopulis ac rure; species ante ultimum diem quæ in urbe sunt pulchra. Qualia enim te fugiunt, Halœa, Apaturia, Dionysia!

ΝΑΥΒΑΤΗΣ ΡΟΘΙΩ.

Οἷε μόνος πλεῖν ὅτι τὰς παρ' ἐμὲ Διηγεύον-
 τας δελεάζων ἄγεις ὡς σεαυτὸν περιουσία μι-
 θωμάτων, καὶ εἰκότως· σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἡ-
 νεγκε πρῶην χρυσῷ κόμματα Δαρεικῶ τῆς ἐπὶ
 Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἱσως λεύκανα, καταδύσης
 • οἶμαι τῆς Περσικῆς αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ αὐτοῖς
 χρήμασιν, ὅτε ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων
 Θεμιστοκλῆς ὁ τῷ Νεοκλέει ἤρατο τὸ μέγα καλὰ
 Μήδων τρόπαμον. ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγ-
 καίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας
 τῶν χειρῶν ποιεζόμενος. ἀλλ' εἰ πλεῖς, σὺν δι-
 καίῳ πλέττει· γινέσθω δέ σοι ὁ πλεῖτος, μὴ κα-
 κίας ἀλλὰ καλοκάγαθίας ὑπηρέτης.

f. ἤρε

περιουσία μιθωμάτων, καὶ εἰκότως.] Possit videri in me-
 moria habuisse hoc Demosthenis contra Leocharem:
 ἔτοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασι ἰσχυρίζομενοι
 διατετελέκασιν· εἰκότως οἶμαι· ἐκ γὰρ τῶν ἀλλοτρίων βρ-
 δίως ἀναλίσκουσι.

ὁ βόλος ἡνεγκε - χρυσῷ κομμ. -] Quemadmodum Mile-
 siis illis, qui empto a piscatoribus jactu aureum tripod-
 em in eo invenerunt, de quo multi συνέβη χρυσῶν
 τρίποδα ἐν τῷ βόλῳ εὐρεθῆναι, Porphy. apud Cyrill.
 contra Jul. Hi quidem jactus fuerunt supra & præter
 spem ac vota; inferius autem Epist. XVII. commemoratur
 alius plane contrarius.

χρυσῷ κόμματα Δαρεικῶ] De auro purissimo. Jul. Pol-
 lux Lib. VII. Sect. 98. ἀπεψῆος χρυσός, ἀκριβής, ἐλι-
 κρινής, ἀκήρατος, ἀκραιφνής, Δαρεικός. Ex tali auro Da-
 rius monetam percussit. Herodotus Lib. IV. Sect. 166.
 Δαρῆος χρυσίον καθαρώτατον ἀπεψήσας ἐς τὸ δυνατότα-
 τον, νόμισμα ἐκόψατο. unde Δαρεικοὶ στατήρες, quorum
 crebrior mentio.

ΝΑΥΒΑ.

NAVBATES RHOTHIO V.

PUTas solum te divitiis affluere, quod eos qui apud me piscantur, inescando ad te traducis copia mercedis. Et merito; tibi namque jactus nuper monetas auri Darici tulit, Salaminii fortasse prælii navalis reliquias: submersa ut puto nave Persica una cum viris, & una cum opibus; quando Majorum nostrorum memoria Themistocles Neoclis F. erexit magnum illud contra Medos tropæum. Ego vero contentus sum si rerum necessariarum copiam quotidiano manuum labore acquiram. Sed si es dives, cum justis observatione esto dives: fitque tibi opulentia non malitiæ, sed probitatis ministra.

ναυμαχίας ἴσως λείψανα] Sic Aminocles quidam Magnesius invenit vasa aurea & argentea plurima, quæ, post naufragium quod Xerxiana classis non multo ante Salaminium prælium passa est ad Sepiada promontorium Magnesiæ, fluctus maris ejecerant, teste Herodoto Lib. VII. Cap. 190. Vide & infra ad Epist. IX.

τὸ μέγα κατὰ τῶν Μυδῶν τρόπαιον] Cicero I. Tusc. *Non possum autem dicere, (post mortem) - carere gloria Themistoclem - bellicæ virtutis. antè enim Salaminiam ipsam Neptunus obruet, quam Salaminii trophæi memoriam.*

ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκ. - ἐκποριζόμενος] Xenophon in Oecon. πολλοὶ δ' ἀγαπῶσιν, ἣν δύνωνται τὰ ἑαυτοῖς ἀρκεῖντα ποιεῖν. Demosthenes contra Timocr. ἐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλεῖστοι ἀπὸ τῆς πόλεως γενόμενοι ἄλλῃ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος.

γινέσθω δέ σοι ὁ πλεῖστος μὴ κακίας &c.] Ex Isocrate ad Demonicum sub initium: πλεῖστος δὲ κακίας μάλλον ἢ καλοκάγαθίας ὑπερέτης ἐστίν &c. In hanc sententiam & Demosthenes I. Olynth. τὸ γὰρ εὖ πράττειν - παρὰ τὴν αἰτίαν, ἀφορμὴ τῆ κακῆς φρονέει τοῖς ἀνοήτοις γίνεσθαι.

ΠΑΝΟΠΗ ΕΥΘΥΒΟΛΩ.

Ἡγάγῃ με ὦ Εὐθύβουλε ἐκ ἀπερξίμενης γυναικάς ἔδὲ μίαν τῶν ἀσῆμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθῆ μὲν πατρὸς ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονῶσαν. Σωδῆνης ὁ Στειρεὺς ἦν μοι πατήρ, καὶ Δαμοφύλη μήτηρ, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπέκληρον ἐπὶ παῖδων ἀερότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμω. σὺ δὲ ῥάδιος ὦν τῷ ὀφθαλμῷ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος, ἀλημάσας ἐμὲ καὶ τὰ κοινὰ παιδία, Γαλήνης τῆς Θαλασσίωνος ἐράς τῆς Ἐριμονίδος μερίκις, ἦν ἐπὶ κακῷ τῶν ἐρώτων ὁ Πειραιεὺς ἐδέξατο. κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἢ πρὸς Θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἢ δὲ εἰσδέχεται, καὶ ἀναλοῖ Χαρύβιδεως δίκην. σὺ δὲ ὑπερβαίνων τὰς ἀλευρικὰς δωρο-

ἐκ ἀπερξίμενης] H. Stephanus in Thef. hunc locum & alia huc facientia adducit. Alio verbo idem dicit Isocr. in Panath. sub initium, ubi de seipso: μετεχονικῶς τῇ μὴ τῶν καταβεβλημένων ἕς ἕνα μὴδὲ τῶν κατημελημένων.

ἐγγυητὴν] Demosthenes contra Neæram: οὐδὲν ἐξ αὐτῆς γυναικὸς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ νόμον.

ἐπὶ παῖδων ἀερότων γνησίων] Emendo, ἐπὶ παῖδων ἀρότῃ γνησίων. eadem iisdem verbis Lucianus in Timone, ubi vide Doctissimum Hemsterhusium. Cæterum hic ἀρότος sanctior, quam qui proprie sic dicitur. Plutarchus in Coniugalibus, Athenienses dicit tres arationes facras celebrare τρεῖς ἀρότους ἱερὰς ἄγναι. sed τούτων πάντων inquit ἱερῶτατός ἐστιν ὁ γαμήλιος σπόρος καὶ ἄρατος ἐπὶ παῖδων τεκνώσει.

ῥάδιος ὦν τῷ ὀφθαλμῷ] Quasi qui oculos emissitios habeat, nec possit irretitis spectare formosas.

PANOPE

PANOPE EVTHYBVLO VI.

Duxisti me, Euthybule; non abjectam mulierem, neque de ignobilium grege unam, sed honesto patre honestaque matre progeneram; Sosthenes Stirienſis erat mihi pater, & Damophyla mater, qui me desponsatam, ex asse hæredem, ad procreandos genuinos liberos tibi matrimonio conjunxerunt. At tu oculis levis & inconstans, ad omnemque effusus Veneream voluptatem, me & communibus liberis neglectis, Galenen Thalassionis amas filiam, Hermionensem illam, hujus loci inquilinam, quam amantium malo Piræus excepit; eunt enim ad eam comestatum maritima juvenus, aliusque aliud donum affert; at illa accipit, & Charybdis more consumit. Tu vero transgrediens piscatorias donorum oblatio-

πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν καχυμένος] Jul. Pollux lib. VI. Sect. 188. ubi Synonyma hujus generis: ἕς ἡδονὰς ἐκκαχυμένος.

Ἑρμιονίτιδος μετοίκῃ] Infra Epist. XIII. τῶν μετοίκων συγάρτερον τῶν ἐξ Ἑρμιόνης - ἕς Πιραιᾶ φθαρέντων.

ὁ Πιραιεύς] In Piræo frequentia meretricum. Demetrius Phalereus ex Theopompo Hist. τὰς ἐν τῇ Πιραιᾷ αὐλητρίδας, καὶ τὰ πόρνια. Aristophanes in Pace v. 164. ἐν Πιραιᾷ παρὰ ταῖς πόρναις. unde & Timarchum adhuc puerum dicit Aeschines in Piræo in conſtrina sedisse quæstum corpore facientem sub prætextu quasi artem tonsoriam disceret, in Orat. contra eundem.

Χαρύβδews δίκην] Anaxilas Comicus apud Athenæum XIII. p. 558. in fragmento longiusculo comparat meretrices cum monſtris illis poeticis, Chimæra, Charybdi, Scylla aliisque, vi nocendi eas potiores esse dicens, ubi inter alia:

B 5

φορίας

Philostatus p. 27. 905.

unde Eodem c.
et p. 558. in
P. 558. p. 5
et p. 558. in
p. 558. in
p. 558. in

Φορίας, μαινίδας μὲν ἢ τρέγλας ἔτε Φέρεας ἔτε
 θέλεις δίδοναι· ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος καὶ γυ-
 ναικὶ πάλοι συνῶν καὶ παιδίων ἐ μάλα νηπίων
 πατὴρ, παραγκωνίσασθαι τὰς ἀνιερθεαῖς βε-
 λόμενος, κεκρυφάλης Μιλησίης, καὶ Σικελικὸν
 ἱμάδιον, καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσίον εἰσπέμπεις. ἢ ἐν πέ-
 παυσο τῆς ἀγερωχίας καὶ τῆ λάγνος εἶναι καὶ
 θηλυμανῆς ἀπόσχῃ, ἢ ἰδοὶ με παρὰ τὸν παῖ-
 ρα οἰχνησομένην· ὅς ἐδ' ἐμὲ περιόψεται καὶ σὲ
 γράψεται παρὰ τοῖς δικασαῖς κακώσεως.

Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν ἐχλὶ πόρῳ ποιῇ;

Phryne autem Charybēdin nonne longe superat?

De hac Phryne Noster infra. male autem vertit Dale-
 campius illum versum. Indicatur autem rapacitas. ita
 Cleonem Aristophanes Χάρυβδιν ἀρπαγῆς vocat.

μαινίδας ἢ τρέγλας ἔτε Φέρεας] Verebatur sine dubio
 quosvis pisces offerre; ne scilicet artis suæ vilitatem
 talibus donis in memoriam revocaret amicæ. Cur ergo
 hos potissimum pisces nominat uxor? Nimirum, ut pu-
 to, quia meretrici parum conveniunt; quoniam Deæ
 virgini sacri sunt, nempe Dianæ, teste Melanthio apud
 Athenæum VII. p. 325. Præterea mali ominis evitandi
 causa, quod præsertim huic amatori jam seniori maxi-
 me timendum. Rem certe omnibus talibus abominan-
 dam de trigla prædicat Plato Comicus his versibus:

Τρέγλη δ' ἐκ ἐθέλει νέεσθαι ἐπὶ κερανὸς εἶναι·

Παρθένα Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ, καὶ σύματα μισῇ.

Ibid. apud Athenæum. ubi jam recte vertit Dalec. non
 ut Lib. I. p. 5. ubi itidem occurrunt.

ἀφηλικέστερος] Lucianus in Pseudologista : ὅτις γέρον
 ὦν καὶ ἀφῆλιξ τὰ τοιαῦτα ἀγνοῇ.

παραγκωνίσασθαι] Lucianus de Calumn. πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βελομένης παρωδῆται καὶ παραγκωνίζονται τὸν
 πλησίον. Heliodorus VII. p. 312. διαβάτω καὶ παραγκωνί-
 ζετο.

nes,

nes, mœnas aut mullos neque fers illi, neque donare vis; sed, utpote provectior ætate, & jam olim uxoratus, atque liberorum non admodum infantium pater, opposito cubito rivales arcere cupiens, reticula Milesia, vestemque Siculam, atque insuper aurum ad eam mittis. Aut igitur omitte istam insolentiam, & a libidine infanoque mulierum amore desiste: aut me ad patrem discessuram scito; qui neque me negliget, & tibi malæ tractationis crimen apud iudices intendet.

κεκρυφάλους Μιλησίης] Forte qui sunt contexti διὰ κρόκης Μιλησίας de qua in cantilena puellarum ludentium

Ἔρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν. apud Pollucem IX. Sect. 125. dicitur autem κεκρυφάλος quasi κροκύφαντος ut volunt quidam Grammatici. Alias Milesia lana notissima, nec non vestes Milesiæ tanquam pretiosæ memorantur passim.

Σικελικὸν ἱμάτιον] Siciliæ καλὰ enumerat Philemon apud Athenæum XIV. p. 658. nempe caseos, columbas, vestes varias ἱμάτια ποικίλα Σικελικά. Iul. Pollux VII. Sect. 77. καὶ Σαρδωνικός δὲ χιτὼν τις ἐκαλῆτο καὶ Σικελικός. In ultima Epistolarum Platoniarum, de qua dubitatur an illius sit, memorantur χιτὼνια Σικελικά λινά, sed contradistingvuntur amoriginis & pretiosis.

κακώσεως] Si uxor injuriam passa accusaret maritum, ea æstio dicebatur κακώσεως. Ita Polemonem dicit Antigonus Carystius apud Laërtium φυγῶν δίκην κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὡς μαρκίοις συνόντα. Et apud Lucianum in *Bis accusato*, est iudicium figuratum, in quo Rhetorica uxor Luciani accusat eum, quod Dialogum amet tanquam παιδικὰ sua. Ubi inter alia: πῶς ἂν ἔκ ἀχάρειτος ἕτος καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις, ὅς τὴν νόμῳ γαμετὴν—ἔτως ἀτίμως ἀπέλιπε;

ΘΑΛΛΑΣΣΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΟΣ ΠΟΝΤΙΩ.

Επεμψά σοι ψίτταν καὶ σανδάλιον καὶ κερέα καὶ κήρυκας πέντε καὶ τριάκοντα. σὺ δὲ μοι τῶν ἐρεϊμῶν δύο πέμψον, ἐπειδὴ τὰμα' καλεάγεται. ἀντίδοσις γὰρ, ἢ παρὰ φίλων εἰς φίλους. ὁ γὰρ προχείρως καὶ θαρσαλέως αἰσίων, εὐδελός ἐστιν ὡς ἅπαντα κοινὰ τὰ πρὸς τὰς φίλους καὶ τὰ τῶν φίλων ἔχειν ἡγόμενος.

ψίτταν] Passerem piscem. Vide Oppianum I. v. 105. Hal. & ibi Rittershusium. Scribitur & per η in penult. σανδάλιον] Respondet Latinum *Solea* piscis planus. Matron in Parodia: Σάνδαλα δ' αὖ παρεθήκαν apud Athenæum IV.

κερέα] Vide Oppianum Hal. I. v. 111. & ibi notata.

κήρυκας] Glossæ: *Μυρεκ*, κήρυκας, πορφύρεα. apud Athenæum III. p. 86. dicuntur similia esse κήρυκας, πορφύρεα, κόγχοι. Plinio κήρυξ *buccinum*.

κατεάγεται] Notanda hæc formatio; alias καταγωγὴς & καταγωγή usitatum. Similiter, cum ἀνέωγε dicatur pro ἀνεμήχθη, apud Platonem occurrit ἀνεμήγεται in Phædone non ita longe à principio. Sed ibi in imperfecto quod hic non habet locum.

ΕΥΚΟΛΑΤΜΒΟΣ ΓΛΑΥΚΗ.

Qὶ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχουσαι. καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ταῖς ὥραις διαλαλήσας, εἰδὲ γὰρ εἰδὲν πρὸς σὲ ἐθάξεν ὦ γύναι, νῦν ἐξαγορεύω, καὶ δέομαι

πολλὰ ταῖς ὥραις διαλαλήσας] Mallem αὖτις pro ὥραις, uti & Cl. Perizonium conjicere intellexi ex ejus ad me literis. Perquam similiter Synesius Epistola 55. πολλὰ τοῖς ἀνέμοις--διέλεγμαι. Sic Nutrix Medæ apud Eurip.

THALAS-

THALASSVS PONTIO VII.

Mihi tibi psittam & sandalium, & mugilem & murices triginta quinque; Tu contra duos mihi remos mittas, quoniam mei fracti sunt; nam remunerationis est loco quod ab amicis ad amicos proficiscitur. qui enim audacter & confidenter petit, is planum facit se existimare omnia apud amicos esse communia, seque habere ea quæ amicorum sunt.

ἡ παρὰ φίλων] *Subiectum ut loquuntur, in hac enunciatione deest. videtur esse debere δόσις, ut sit, ἡ παρὰ φίλων εἰς φίλους δόσις ἐστὶν ἀντίδοσις. Donatio ab amicis ad amicos facta, est permutatio.* Nimirum qui amico dat simul acquirit, præsertim si supponantur κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Dio Chrysost. III. de Regno ὁ τοῖς φίλοις χαρίζομενος ἤδεται διδύς, αἶμα δὲ ὡς (mallet ὡς αἶμα καὶ) αὐτὸς κτῶμενος. καὶ γὰρ δὴ παλαιὸς ἐστὶν ὁ λόγος ὁ κοινὰ ἀποφαινῶν τὰ τῶν φίλων.

ἅπαντα κοινὰ] Pythagoricum est; Platoni valde admatum, ita ut ex hoc principio Rempublicam suam formaverit.

EVCOLYMBVS GLAVCÆ VIII.

Qui animo sunt dubii iudicium a benevolentibus expectant. Ego etiam, ad auras multa locutus, (neque enim ad te quicquam, mea uxor, audebam) nunc enuncib, petoque

in Med. v. 57. dicit se velle proloqui Cælo atque Terræ miseria Medæ γῆ τε καὶ ἄνθρωπος λέξαι. ubi Scholiastes; οὐρανὸν λέγει τὸν αἶρα. ποῶς: μεμνηται τῶς ἐν μεγάλῃς δυστυχίαις ἐξεταζομένης, ὥστε γὰρ σιωπᾶν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, ἔγραψεν

τὸ

τὸ λῶον εὐρημένην συμβαλεῦσαι. ἄκχε δὲ ὡς ἔχει,
 καὶ πρὸς ὃ, τι σε θεῖ τὴν γνώμην ἐξευεγκεῖν. τὰ
 ἡμέτερα ὡς οἶδα παυτελῶς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος
 κομιδῇ τενός· τρέφει γὰρ ἐδὲν ἡ θάλασσα. ὁ
 λέμβος ἐν ὃν ὄρεαι ὁ κωπήρης, τοῖς πολλοῖς ἐρέταις
 κατήρητυμένος, Κωρύκιον τὸ σκάφος, ληστὰ δὲ
 θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ σύστημα. ἔτοί με κοινω-
 ρὸν ἐθέλῃσι λαβεῖν τὴν τολμήματις, πόρος ἐκ πό-
 ρων εὐμεγέθεις ὑπὶ χινέμενοι. πρὸς μὲν ἐν τὸν
 χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται καὶ τὴν ἐοδῆτα κέχη-
 να· ἀνδροφόνος δὲ ἐχ' ὑπομένει γενέσθαι, ἐδὲ
 μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, ἀς ἡ θαλάττι ἐκ παι-

ἡ ἡλίω· ἡ γῇ, ἡ θεοῖς ἄλλοις διηγούνται. *imitatus est eos qui in magnis calamitatibus versantur: hi enim mala sua reticere non valentes, hominibusque ea narrare timentes: Caelo aut Soli aut Terre, aut aliis diis narrant.*

εὐρημένην] Active, ut præter alios sæpe Demosthe-
 nes, præsertim in Orat. adversus Leptinen ubi εὐρημένοι
 τιμάς. εὐρημένοι δωρεάς. εὐρημένοι ἀτέλειαν.

τὰ ἡμέτερα παντελῶς ἐστὶν ἄπορα] Hæus de Hæred.
 Hagnia: τὰ μὲν ἐκὼν παντάπασιν ἄπορα διεξιόντα· περὶ
 δ' ἐμὰ πλοῦτόν τινα τῇ λόγῃ παρασκευάσασθαι. Lucianus
 in Somnio f. Vita, sub initium: τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά-
 τε εἶναι καὶ ταχὺ ἂν τινα ἐπικυρίαν ἀπαιτῶν.

ὁ βίος κομιδῇ τενός] Demosthenes I. Olynth. εἰάν δὲ
 τύτων ἀποτερεθῇ τῶν χρημάτων, εἰς τενὸν κομιδῇ τὰ
 τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῶν καταστήσεται.

Κωρύκιον] Ita dictum à Κώρυκος, qui est mons Asiæ mi-
 noris, cujus accolæ Κωρυκαῖοι quorum latrocinia prover-
 πόλεμον πολιτευόμενοι. Aliud ex alio bellum, vel Alius
 bio nota. Mox pro αὐτῇ lege αὐτῇ. aut subintellige, νη-
 πόρους ἐκ πόρων] Aeschines de Falsa legat. πόλεμον ἐ-
 post aliud. Demosthenes de Corona: ἵνα μὴ λόγον ἐ-

ut si quid melius inveneris, consilio me adjuves. Audi jam quemadmodum se res habeat, & de quo te oporteat sententiam ferre. Nostræ ut scis, est prorsus tenuis, & victus admodum angustus; nam alimonia non præstat mare. Lembus igitur ille quem vides remis instructum multisque remigibus, ille inquam Corycius est linter: sunt autem qui in eo convenerunt piratæ; isti me socium volunt adsciscere suscepti facinoris, alias opes ex aliis ingentes pollicentes. Equidem auro quod promittunt, & vestibis inhio; at homicida ut siam non sustineo, neque ut contaminem

λόγῳ λέγων, τὸ παρόντος ἑμαυτὸν ἐκκρέσσει. Achilles Tatius Lib. II. ὡς δὲ περιέπλεκον λόγους ἐκ λόγων.

μιᾶναι λύθρου τὰς χεῖρας] Ita scripsi audacter pro λῖθῳ quod habent Editiones ambæ, & versio pristina fideliter exprimit. Sic autem loquuntur de homicidis: Lucianus Tyran. αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον p. 797. Phocylides versu 2.—μή θ' αἵματι χεῖρα μιᾶναι. Quod alias μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας, ut apud Lucianum in Pseudom. p. 903. qui locus huic similis: Gubernator navis cui mandatum fuerat Lucianum in mare præcipitare, ait ad eum: ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προέβιωκας, ἐκ ἀνβυλοῖμην—μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. cum anteactam vitam inculpatè & pie exegerim, nolim homicidio manus inquinare. Heliod. I. μὴδὲ φόνῳ πατρίῳ χεῖρα μιᾶναις p. 22.

ὡς ἡ θάλαττα—καθαράς] lidem homicidæ dicuntur & μὴ καθαράς τὰς χεῖρας ἔχοντες ut apud Demosthenem contra Timocratem; quod Ulpianus exponit οἱ ἀνδροφόνοι. & μὴ καθαροὶ τὰς χεῖρας ut apud Antiphonem de cæde Herodis semel iterumque. Herodotus de Adrafto Phryge qui fratrem interfecerat: ὁ καθαρὸς χεῖρας ἰών. lib. I. Sect. 35. Dum autem dicit, mare sibi manus

δοῦς

δὸς εἰς δεῦρο καθαρὰς ἀδικημάτων ἐφύλαξε.
 μένειν δὲ πενία συζῶντα χαλεπὸν καὶ ἐφορηόν.
 τῶν τὴν αἵρεσιν ταλασιεύη· ὅπερ γὰρ ἀν-
 ῥέψης ὡς γύναι ἅπαζ ἐκείσε ἀκολυθῆσω. ἀπο-
 κόπῃεν γὰρ εἰώθε γνώμην ἢ τῶν φίλων συμβεβλή-
 ἀμφίβολον.

puras servasse, in eo alludit ad Proverbium quo dicitur
mare abluere omnia mala quod Euripidis senario effertur
 Θάλασσα κλύει πάντα τ᾽ ἀνθρώπων κακά. Eodem allu-
 dit Synesius Epistola 57. inter med. & finem, ubi alios
 quosdam Episcopos dicit civilia negotia attingere posse
 salva sanctitate; se autem si idem faciat labem contra-
 cturum, adeoque elutione opus habiturum, πηγῶν καὶ
 θαλάσσης inquit δεήσομαι.

Αἴγιαλετ' Σ Τροθίῳνι.

Βάλλ' εἰς μακαρίαν. ὡς ἐναντίως ἡμῖν, καὶ κα-
 τὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβέλα χω-
 ρεῖται πράγματα. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερ-
 μάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια,

Σ Τροθίῳνι] Parasiti nomen ex historia vel
 Comœdia nova petittum. Lucianus in Fugitivis: κολα-
 κίας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ Στρυβλίαν ὑπερβαλέσθαι
 δυνάμενοι.

Βάλλ' εἰς μακαρίαν] Proverbium fatis notum, quo in-
 teritum alicui imprecantur. Μακαρῶν νῆσοι infusæ sunt
 beatorum defunctorum; & Μακαρία χωρίον ἐν ᾧ, ut
 est apud Scholiastem Aristophanis in Equites v. 1148.
 unde μακαρίζται defuncti. Latine *Beati*, minus apposite;
 nam Græcum est quasi *gentile*, à loco, quasi dicas *Bea-
 titanus*. Est autem hoc ευφημώτερον quam εἰς κόρηκας,
 idem tamen valet.

cuore

λιμηρὰν φέρεϊ τὴν παρὰ μυθίαν. ὦρα ἔν γε συμ-
 πράττοντα ἡμῖν, ὦ Στραθίων, τὴν παρ' ἡμῶν ἐξ
 ὧν ἂν ἡ θάλαττα πορεύῃ παρὰ μυθίαν ἐκδέ-
 σθαι. βέλομαι δὲ πρὸς ἓνα ἢ δεύτερον τῶν
 τῶν λακκοπλῆτων διὰ σὲ προξένῃς ἢ πρὸς Ἐρα-
 σικλέα τὸν Φρίττιον ἢ πρὸς φιλόστρατον τὸν Χο-
 λαργέα οἰκείως ἔχειν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν Φερνείων
 κομίζεν αὐτῷ τὰς ἰχθύας. πάντως γὰρ πρὸς τῇ
 καίλαβόλῃ τὰργυρεῖς ἔσαι παρ' αὐτῷ τις παρα-
 μυθία Διονυσίων ἢ ἀπαλυσίων τελευμένων. καὶ
 ἄλλως ὅτι τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελένηται
 ἡμᾶς χειρὸς, οἱ καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρ-

ὦρα ἔν γε] Ita Edd. sed legendum potius σε pro γε.
 τῶν λακκοπλῆτων] Comico joco proprie ita vocati,
 qui erant ex familia Calliæ Atheniensis. Hic enim di-
 tissimus evasit sub adventum Xerxis (itidem ut Aminoc-
 les de quo ad Epist. v.) invento ingenti auri pondere,
 quod Persæ in puteum (ὡς λάκκον) demerferant. Vi-
 de Plutarchum in Aristide non ita longe a principio. &
 Hesychium, nec noc Suidam in hac voce.

τὸν Φρίττιον] Athenis δημόται Φρίττιοι ut puto fuerunt
 nulli; sed Σφήττιοι fuerunt, quod nomen hic ut proxi-
 me accedens reponendum.

τὸν Χολαργέα] Attici Χολαργεῖς satis noti. Demo-
 sthenes contra Androktionem memorat Ἀρχίαν τὸν Χο-
 λαργέα. Ubi Volfius, cum alicubi scriptum inveniisset
 χολαργέα, annotat: Ἄλλοι Χολαργεῖα, utrumque malum
 cognomen, sive παρὰ τὴν χολὴν, sive παρὰ τὴν χολὴν
 καὶ ἀργίαν. Satis imperite. Meminit autem Demo-
 sthenes & Πολυαργεῖς τῷ Χολαργεῶς Orat. II. contra Bæo-
 tum. qui etiam Εὐνικὸν τὸν Χολαργέα semel iterumque
 nominat in Orat. contra Eubulidem. Aristophanes in
 Acharnensibus v. 855. Λυσίερατος Χολαργέων ὀνιδος.

ἐπὶ φερνείων] Aliàs scribitur per, in penult. Am-
 id

id famelicam affert consolationem. Tempus itaque est ut operam tuam nobiscum communices, mi Struthio, & à nobis solatium ex iis quæ mare suppeditat expectes. Volo autem apud unum atque alterum istorum opulentiorum, vel apud Erasiclem Sphettium illum, vel apud Cholargensem Philostratum, te parario me insinuare, ut ipse in sportis pisces ad eum deferam; nam omnino præter solutionem argenti erit insuper nonnihil solatii nobis apud eum cum Bacchanalia aut Apaturia celebrantur. Præterea nos ab acerba forensium Inspectorum manu liberabunt, qui quotidie ut

monius de Simil. & Diff. φερνὴ μὲν ἢ προίξ· φέρνιον δὲ ἀλιευτικὸν σφυρίδιον. Eustathius p. 742. lin. 59. ex Lexico quodam Rhetorico: φερνὴ, δωρεὰ γυναικὶ δεδομένη· φέρνια δὲ ἰχθύων σφυρίδες. qui subiungit Menandri locum: ὁ περσιῶν γέρον ἀλιεύς, παρ' ἧς τὸ φέρνιον τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐπριαμένα. *Is qui accedit senex piscator, à quo nudius tertius corbem piscium emitimus.*

ἀπαυρίων] Festum Athenis in memoriam victoriæ cujusdam per stratagema obtentæ. inde ἀπὸ τῆς ἀπάτης, à fallacia dictum. Vide Polyænum Lib. I. cap. 19. ubi in Notis aliorum etiam auctorum loca congesta.

ἀγορανόμων] Qui sunt rerum venalium Curatores. Lyfias in Orat. contra Frumentarios: ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνίοις ἅπασι τὴν ἀγορανόμους φύλακας κατεστήσατο· ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς σιτοφύλακας ἀποκληροῦτε. Unde apparet hos à quibusdam non recte *Annone præfectos* dici Latine; non tantum quia Græcum latius patet ut H. Stephanus monet; sed quia rei frumentariæ sunt alii peculiare præfecti.

ἐξελέντοι] Fut. 2. rarius occurrens. unde ἐξελέομεν frequens.

δὲ κερδαίνειν, εἰς τὰς ἀπράγμονας ἐμφορᾷσιν
 ἔβρεχ. πολλῷ δὲ δύνασθαι τὰς παρασίτους ὑμᾶς
 παρὰ τοῖς νέοις καὶ πλεσίοις ἔλογος ἀλλ' ἔργον
 εἰδείξεν.

ἀπράγμονας] *Quietus, simplices*. Itaque Demosthe-
 nes conjungit ἀνάγκης & ἀπράγμονας in Orat. contra
 Euergum in fine. item ἀπράγμονα ἀνδραπον & ἡ φιλόνηκον
 Orat. II. contra Boeotum. quemadmodum ex contrario
 Aristophanes in Pace v. 191. συκοφάντην & eum qui non
 est ἐρατῆς πράγματων. qui alias φιλοπράγμων & πολυ-
 πράγμων, & πολλὰ πράσσων.

πολλοῦ δὲ δύνασθαι] πολλοῦ pro adverbio. Ut Ari-
 stophanes in Nubibus v. 912. Θρασὺς ἢ πολλοῦ. Suidas:
 Πολλῷ, ἀντὶ τοῦ πάνυ. Θρασὺς ἢ πολλοῦ.

ἡ λόγος ἀλλ' ἔργον εἰδείξεν] Euripides apud Athe-
 naeum Lib. XIII. p. 599. Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον
 μάθης. ἔργῳ δὲ δέξω τὸ δένος—. Sæpe autem occurrit
 hæc oppositio, ut Lat. *Non verbo, sed re*. Herodotus

ΚΕΦΑΛΟΣ ΠΟΝΤΙΩΝ.

Τὴν μὲν θάλατταν ὡς ὄρᾳς φρίκη κατέχει,
 καὶ τὸν ἔρανον ὑποδέσκειν ἀχλὺς καὶ πάντα
 πωληχόθεν συννέφελα. καὶ οἱ ἀνεμοὶ πρὸς ἀλ-
 λήλως ἀρασσόμενοι ὅσον ἔγω κυκλήσειν τὸ πᾶν

φρίκη] Idem quod φρίξ. φρίκα Eustathius dicit esse
 προοίμιον κύματος. p. 665. lin. 4.

ὅσον ἔγω] Tantum non jam. mox. jamjam. He-
 liodorus VII. τὸν ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ ὅσον ἔγω προσδοκώ-
 μενον κίνδυνον. p. 305. quod & sic effert VIII. τὴν τιμω-
 ρίαν ὅσον ἔδέπω προσδοκῶσα p. 376. alibi etiam sæpe
 usurpat ὅτον ἔδέπω, inter alia Lib. III. ἤκειν αὐτὸς ὅσον
 ἔδέπω καὶ φανήσεσθαι p. 135. quod Achilles Tatius 3. sic:
 ἀφίξονται δὲ ὅτον ἔδέπω πρὸς ταῖς ἑτέροις δυσχίλοις.
 iuum

lucrum promoveant, injuriis afficiunt
litium osores. Multum autem valere vos Pa-
rasitos apud juvenes & divites, non dicta sed
facta ostenderunt.

Lib. V. Sect. 24. ταῦτο δὲ ἢ λόγοις, ἀλλ' ἔργοις οἷδ' αὖ
μαθόν. Demosthenes pro Corona: ἡλίκ' αὐτὰ ἀφ' ἑ-
λθεν ἅπαντας ἢ ἐκ λόγου δὲ μαθόν, ἀλλ' ἔργῳ πεπεισ-
ται. quod ita dixit Aristophanes in Nubibus v. 610.
ὁφέλ' οὐ μᾶς ἅπαντας ἢ λόγοις ἀλλ' ἐμφανῶς. Antipha-
nes Comicus apud Athenæum pag. 238. Parasito loquen-
te: — τῶν φίλων γὰρ ὢν φίλος, ἔργοις χρητὸς ἢ λόγοις
ἔξω μόνον. Demosthenes de Fal. Legat. ὁ τοίνυν μέγι-
στ' ἀπάντων, καὶ ἢ λόγος ἀλλ' ἔργον ἦδη. quod & in Mi-
diana sic: ὁ δ' ἦν δυνατότατον, καὶ ἢ λόγος ἀλλ' ἔργον
ἦν. Idem contra Lept. τῷ μὲν ἔργῳ & τῷ δὲ ῥήματι.
in Orat. autem contra Aristocr. λόγοις ἀλήθειαν ὀρρονί:
ἦνδε γὰρ ἢ λόγος οὐδὲ νίττας ἀλλὰ ἀλήθειαν ὄυσαν ὢν
ἄγω. uti & Orat. in Onetorem: ἢ ἔχ' αὐτὰ ἀλήθειαν
πρὶν — ἀλλὰ λόγοι ταῦτ' ἔσι.

CEPHALVS PONTIO X.

MAre uti vides inhorrescit, cœlumque subiit
caligo, & ex omni parte sunt omnia nubi-
la, ventique intèr sese conflictantes, jam jam
se perturbaturos mare promittunt. Sed &

Euripides hoc modo: Ἦξ' ἢ δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον ἐκ ἦδη,
v. 144. Hecubæ.

κυκῆσαν τὸ πέλαγος] Homerus Odyss. μ. v. 238. de
Charybdi, quæ nihil aliud quam freti Siculi vorticosus
gurgis, πᾶς ἀναμορμύσσου κυκωμένη — Unde & Synesius
in Epist. 4. ubi tempestatem alteram describit, ἔπειτα
ἡρόσμεν τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκῶν ἐγγόνει,
paulo audaciore metaphora, cum κυκῶν portio quædam
sit à mixtura plurium dicta.

λαγος ἐπαγγέλλονται. ἀλλὰ καὶ οἱ δελφῖνες
 ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδυμένης
 λείως ἐφαλλόμενοι, χερμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόν-
 τα μηνύουσι. ταύροι δὲ φασιν ἐπιτολὴν κατ' ἐ-
 ρανὸν οἱ τὰ μετέωρα θενοὶ τανῶν ἐσᾶναι. πολ-
 λάκις ἐν σώζονται ὑπ' ἀσφαλείας οἱ προθυμέ-
 μνοι φυλάσσονται τὸν κίνδυνον. εἰσὶ δὲ οἱ παρα-
 δόντες ἐαυτοὺς ἀπᾶς τῷ πελάγει, ὑπ' ἀμνηχανίας
 τῇ τύχῃ τὸς οἰάκας ἐπιτρέψαντες φέρεσθαι.

[ἐπαγγέλλονται] Eustathius in re simili, ὅτε πολλὰ
 (νέφη) συσπέντα ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἄερος. p. 471.
 lin. 36.

[δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ ἐφαλλόμενοι] Sic de alio
 quodam pisce Plutarchus in Quest. Natural. p. 916. ἡ δὲ
 τευθὶς ἐξάλλεται φεύγουσα τὸ ψύχος καὶ τὴν ἐν βάθει τα-
 ραχὴν τῆς θαλάττης. id quod simile esse dicit magnæ
 tempestatis, quemadmodum & polypum, si in terram
 excurrat, ubi inter alia: σημειῖον ἐστὶ πνεύματος ὅσον ἔπω
 παρόντος, ut Noster paulo ante loquebatur.

[θαλάττης ἀνοιδυμένης] Aratus: Σῆμα δὲ τοι ἀνέμοιο
 καὶ οἰδάνουσα θάλασσα Γενέσθαι —. Virgil. I. Georg. Con-
 nuo ventis surgentibus, aut freta ponti Incipiunt agitata
 intescere, &c.

[ταύρου δὲ φασιν ἐπιτολὴν] In Tauri sunt Hyades ca-
 pite, quæ cum oriuntur & occidunt tempestates, pluvias,
 largosque imbres ciunt, ut ait Tiro Ciceronis libertus
 apud Gellium Lib. XIII. cap. 9. Inter ἀνατολὴν & ἐπι-
 τολὴν est aliquando discrimen; sed non raro promiscue
 usurpantur.

[ὑπ' ἀσφαλείας] Dum scilicet navigant quando ἀσφα-
 λές ἐν θαλάττῳ, ut loquitur Longus Pastoral. II.

[εἰσὶ δὲ — ὑπ' ἀμνηχανίας] Mallem ὑπ' ἀμνηχανίας.

[τῇ τύχῃ τὸς οἰάκας ἐπιτρέψαντες] Heliodorus Lib. I.
 εὐκέρηντες πρὸς τὸ ὑπερβαλλόν κακὸν ἐνδόντος, — καὶ τῇ
 delphines

delphines subsultantes, atque intumescenti mari superfiliētes lubrico motu, tempestatem & turbas ingruentes significant. Tauri ortum in cœlo ajunt, qui rerum cœlestium sunt gnari, nunc instare. Plerumque igitur incolumes servantur in securitate, qui student evitare periculum. Sunt autem ii, qui se semel pelago commiserunt in angustiis, si fortunæ gubernacula commiserint ut vehantur.

τύχη κυβερνᾷν ἐπιτρέψαντος. p. 43. Anaxandrides Comicus apud Athenæum VI. p. 263. — τὸν γὰρ οἶασι τρέφει δαίμων ἐκάστη — ubi δαίμων *fortuna*; nam paullo ante Τύχη δὲ πάντα μεταφέρει. Cæterum pro ἐπιτρέψαντες, & paullo ante pro εἰσι δὲ οἱ nuper in Editione Veneta quorundam Opusculorum Græc. inter quæ hæc etiam, & aliæ quædam Alciphronis Epistolæ, editum εἰσι δὲ οἱ & ἐπιτρέψουσι. ut totus locus ita habeat: εἰσι δὲ, οἱ παρὰ δόντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς πελάγης, ὑπὸ ἀμαχανίας τῇ τύχῃ τὰς οἰκίας ἐπιτρέψουσι. hoc sensu: *Sunt autem, qui, ubi semel se pelago commiserunt, deinde rebus desperatis fortunæ gubernacula mandant.* videturque ita legisse & interpretes. Hæc autem adversantur menti Alciphronis: dissuadet is navigationem imminente tempestate, hoc argumento: quia qui in tempestate navigent, in magnis angustiis & periculis versentur, dum ipsi navem regere non valentes, fortunæ eam committere coguntur. Quod si quis contrarium vellet suadere, diceret ut mutatio textus præ se fert. Navigandum esse non obstante tempestate, quia, si navem ipsi regere non valeant, fortunæ eam relinquere possint regendam, ad exemplum scilicet aliorum; nam esse qui id faciant.

Φέρεται] Homerus Odyss. η v. 343. — ὁδὸν ἀνέμοισι φέρεσθαι Κάλλιπτε — *ratem ventis ferendam relinque.*

ὁθεν αἰχμόμεν τὴς μὲν κατὰ τὸ Μαλέε ἀκρατήριον, τὴς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, ἄλλας δὲ εἰς τὸ Λυκτικὸν πέλαγος ῥύμῃ φερομένους ἐπωκείλειν ἢ καταδύεσθαι. ἐς δὲ ἕδεν τέτων πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἐπισκεύερος. ἀναμείναντες ἔν ἀπολήξαι τὸ κλυδώνιον καὶ καθαρὰν αἰθέραν γενέσθαι αἴερα, νοσήσομεν ἄχρη καὶ αὐτῇ τῇ Καφηρεὺς τῶν ἀκλῶν. ἵν' ἔπῃ τι τῶν ἐκ ναυαγίας ἀποπλυσθὲν εὐρεθείη σῶμα, τῆτο περιστάλαιντες ταφῇ καλύψωμεν. ἔ γὰρ ἄμμοτον τὸ εὖ ποιεῖν καὶ μὴ παρεχρῆμα τῆς εὐεργεσίας ἡ ἀντίδοσις φαίνεται. τρέφει δὲ ἕδεν ἥτιον τὴς ἀνθρώπων

τὴς μὲν κατὰ τὸ Μαλέε — τὴς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν] Strabo Lib. VIII. p. 580. Ἦν δὲ ὅπερ ὁ πορθμὸς ἐκ ὑπλως ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τοπαλικὸν, ἔτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλειῶν, διὰ τὰς ἀντιπνοίας, ἀφ' ἧ καὶ παροιμιάζονται,

Μαλειῶν δὲ κάμψας ἐπιλάθῃ τῶν οἰκάδων.

Sicut autem fretum Siculum erat difficile navigatu olim, ita et maria, praesertim quod super Maleas est, propter adversos ventorum flatu; unde et proverbio dicunt: Flebens Maleam obliviscere res domesticas. Apud Maleam Laconicae prom. plurimi leguntur in diversa acti: & quis nescit Scyllam atque Charybden? Dicitur autem Μαλειά & Μαλίας, item Μάλμαι pluraliter per «.

τὸ Λυκτικὸν πέλαγος] Strabo XIV. p. 979. ὁ παράπλευς ἅπας ὁ Λυκτικὸς — τραχύς [ἐστὶ] καὶ χαλεπός. *Locus totus quae Lycia praeternavigatur asper est et difficilis.*

ἐπωκείλειν] Sine dubio vitiosum. Berkelius ad Stephanum in Καφηρεὺς hunc locum citans, obiter emendat ἐποκέλλειν. quod forte & alii alicui in mentem venisset: vel etiam ἐποκέλλαι.

ὁ Καφηρεὺς] Euboeae Prom. vel inde infame quod
Unde

Unde audimus, alios apud Maleæ promontorium, alios in freto Siculo, alios in Lyciaco pelago cum impetu actos impingere, aut submergi. est autem his nihilo æquior ad tempestates & pericula Caphareus. Itaque ubi expectaverimus donec sedati fuerint fluctus, & pura serenitas facta fuerit, vagabimur usque ad ipsius Capharei littora. ut si quod alicubi ex naufragio ejectum inveniatur cadaver, id compositum sepulturæ mandemus. Non enim caret mercede beneficentia, etiamsi non statim benefacti compensatio appareat. alit autem

Græcorum à Troja redeuntium classis ibi graviter afflicta. de quo extat & Epigramma in Anthol. Lib. I. c. 55.

ἀέρι, νοτήσομεν] Emendo περινοτήσομεν.

ἀποπλυσθὲν] Metaphorice pro ἐκβαθύν. Clemens Alexandrinus in Protreptico, de Melicerta loquens: Ἰσμοὶ δὲ σκύβαλον προσέπλυσεν ἑλεηνὸν ἢ θάλασσα, *In isthmitum cadaver miserandum exruit mare.* Oppianus Hal. Lib. V. v. 596. — τὰ δ' ἡρόσιν ἐπλυσαν αὐταῖς κύματα.

ταφῇ καλύψομεν] Magna erat religio veterum præsertim Atheniensium circa sepeliendos mortuos. Notum ex Tragœdia Euripidis, quæ ἐκείτιδες inscribitur, & iis qui in laudem Athenarum declamarunt, ut non dubitarint pro Argivorum ducibus qui ad Thebas ceciderant sepeliendis bellum suscipere. Notum etiam ut multo post interfecerint suos ipsorum duces qui apud Arginusas pugnaverant, quod eos qui ceciderant insepultos reliquissent; licet victoriam reportassent maxime tunc opportunam & necessariam, utpote in statu Reip. afflictissimo: cum etiam τὴν ἀνάνησιν impedi-
vissent tempestas. Legem Atticam memorat Ælianus V. H. Lib. V. cap. 14. νόμος καὶ ἕτος Ἀττικὸς ὃς ἂν ἀτάφῃ περιτύχῃ σώματι ἀνδρῶν, πάντως ἐπιβάλλῃ αὐτῷ γῆν.

ὅθεν ἀκούομεν τὰς μὲν κατὰ τὸ Μαλέας ἀκρωτήρων, τὰς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, ἄλλης δὲ εἰς τὸ Λυκιακὸν πέλαγος ῥύμῃ φερομένους ἐπωκέλευν ἢ καλαδύεσθαι. ἐς δὲ ἔδεν τῶν πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἐπιεικέστερος ἀναμείναντες ἐν ἀπολήξαι τὸ κλυδώνιον καὶ καθαρὰν αἰθέραν γενέσθαι αἴερα, νοσήσομεν ἄχρη καὶ αὐτῶν τῶν Καφηρέως τῶν ἀκλίων. ἢν εἴπῃ τί τῶν ἐν ναυαγίας ἀποπλοῦσθαι εὐρεθείη σῶμα, τῆτο περιτείλαντες ταφῇ καλύψωμεν. ἔ γὰρ ἄμμοτον τὸ εὖ ποιεῖν καὶ μὴ παραχρήμα τῆς εὐεργεσίας ἡ ἀντίδοσις φανῆται. τρέφει δὲ ἔδεν ἥτιον τὰς ἀνθρώπους

τὰς μὲν κατὰ τὸ Μαλέας — τὰς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν] Strabo Lib. VIII. p. 580. Ἦν δὲ ὡσπερ ὁ πορθμὸς ἐκ ὕπλης ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τοπαλαιὸν, ὅτω καὶ τὰ πελάγη καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλειῶν, διὰ τὰς ἀντιπνοίας, ἀφ' ἧ καὶ παροιμιάζονται,

Μαλειῶν δὲ κάμψας ἐπιλάθῃ τῶν οἴκαδε.

Sicut autem fretum Siculum erat difficile navigatu olim, ita & maria, praesertim quod super Maleas est, propter adversos ventorum status; unde & proverbio dicunt: Flebens Maleam obliviscere res domesticas. Apud Maleam Laconicæ prom. plurimi leguntur in diversa acti: & quis nescit Scyllam atque Charybdin? Dicitur autem Μαλεία & Μαλείας, item Μάλαται pluraliter per α.

τὸ Λυκιακὸν πέλαγος] Strabo XIV. p. 979. ὁ παράπλευρος ὁ Λυκιακός — τραχύς [ἐστὶ] καὶ χαλεπός. *Locis totius quæ Lycia praeter navigatur asper est & difficilis.*

ἐπωκέλευν] Sine dubio vitiosum. Berkelius ad Stephanum in Καφηρεὺς hunc locum citans, obiter emendat ἐποκέλευν. quod forte & alii alicui in mentem venisset: vel etiam ἐποκέλευν.

ὁ Καφηρεὺς] Eubœæ Prom. vel inde infame quod
Unde

Unde audimus, alios apud Maleæ promontorium, alios in freto Siculo, alios in Lyciaco pelago cum impetu actos impingere, aut submergi. est autem his nihilo æquior ad tempestates & pericula Caphareus. Itaque ubi expectaverimus donec sedati fuerint fluctus, & pura serenitas facta fuerit, vagabimur usque ad ipsius Capharei littora. ut si quod alicubi ex naufragio ejectum inveniatur cadaver, id compositum sepulturæ mandemus. Non enim caret mercede beneficentia, etiamsi non statim benefacti compensatio appareat. alit autem

Græcorum à Troja redeuntium classis ibi graviter afflicta. de quo extat & Epigramma in Anthol. Lib. I. c. 55.

ἀέρι, νοσήσομεν] Emendo περινοσήσομεν.

ἀποπνύδην] Metaphorice pro ἐκβραδέην. Clemens Alexandrinus in Protreptico, de Melicerta loquens: ἸΣμοῖ δὲ σκύβαλον προσέπλυσαν ἑλενὴν ἢ θάλασσα, *In isthmo cadaver miserandum exruit mare.* Oppianus Hal. Lib. V. v. 596. — τὰ δ' ἥρσιν ἐπλυσαν αὐταῖς Κύματα.

ταφῇ καλύψομεν] Magna erat religio veterum præsertim Atheniensium circa sepeliendos mortuos. Notum ex Tragœdia Euripidis, quæ *ἰκέτιδες* inscribitur, & iis qui in laudem Athenarum declamarunt, ut non dubitarent pro Argivorum ducibus qui ad Thebas ceciderant sepeliendis bellum fuscipere. Notum etiam ut multo post interfecerint suos ipsorum duces qui apud Arginusas pugnaverant, quod eos qui ceciderant sepultos reliquissent; licet victoriam reportassent maxime tunc opportunam & necessariam, utpote in statu Reip. afflictissimo: cum etiam τὴν ἀνδρασίην impedi-
visset tempestas. Legem Atticam memorat Ælianus V. H. Lib. V. cap. 14. νόμος καὶ ἕτος Ἀττικὸς ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σῶματι ἀνδρώπῃ, πάντως ἐπιβάλλῃ αὐτῇ γῆν.

934. πρὸς τοῖς ἐλπιζομένοις ἀγαθοῖς, καὶ διαχῆ τὴν καρδίαν τὸ συνειδὸς· καὶ μάλιστ' ὅταν εἰς τὰς ἐμψύλους ἐκ ἐτ' ὄλης τὴν εὐπορίαν καταβάλλῃ.

τοῖς ἐλπιζομένοις ἀγαθοῖς] Bona quæ sperant, sunt si quid pretiosi adhæreret mortuo: nam id salva conscientia detrahare poterant, in mercedem scilicet sepulture. Quin etiam, qui in naufragii periculo versabantur data opera sibi applicabant si quid haberent auri, ut hac mercede ostensa sepultores invenirent, ejus rei exemplum in Synesii Epistola IV. ubi inter alia: πάλοι καταδειγμένον τῦτο ποιεῖν· κῆν δὲ ἔχῃ τοῦτον· φέρειν δὲ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν. ὁ γὰρ προστυχὼν καὶ κερδάνας, νόμῳς Ἀδραστίας αἰδέεσται, μὴ ἔχῃ μικρὸν τι μέρος ἀποδόσασθαι τῇ χαρισαιμένῳ τὸ πολλάπλασιον. Fit hoc veteri instituto, & hac mente: mercedem sepulcralem ferre secum oportet mortuum in naufragio; nam qui in eum incidit, & lucro affectus fuerit, Adrastiam sive Nemesis verebitur, si nolis particulam terræ vel arenæ dare inhumato, à quo mercedem multo majorem acceperis.

διαχῆ τὴν καρδίαν] Athenæus Lib. V. sub init. ὁ οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. Vinum calefaciens & diffundens animum.

τὸ συνειδὸς] Conscientia. Heliodorus VI. ἐπὶ χει-

ΘΥΝΝΑΓΟΣ ΣΚΟΠΈΛΩ.

Ἀθήκοας ἀκισμάτων βαρυλάτων ὧ Σκόπελε. σὸλον Ἀθηναῖαι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν, ναυμαχίῃ ἐθέλοντες. καὶ ἤδη μὲν ἡ πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία αἱ μάλιστα ταχυ-

εἰς τὴν ὑπερορίαν] Demosthenes contra Leocharem: ἀποδημίας τινὸς εἰς τὴν ὑπερορίαν συμμάχος. Jul. Pollux I. Sect. 177. ἐρεῖς δὲ ἐκδήμους πολέμους καὶ ἀποδήμους, καὶ ὑπερορίας, τὰς ἐν ὑπερορίᾳ, διάποντις.

nihilolo-

nihilominus homines, præter sperata bona, diffunditque cor conscientia: maximeque cum in gentiles defunctos beneficium contulerint.

ταῖς δὲ καὶ αὐτὸς ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι μετὰ ἀγαθῶ τῷ συνεδότης χωριζοίμην. p. 276. Idem VIII. τὸ συνεδὸς τῆς ψυχῆς ἐλεγχος ἐγίνετο. p. 370. Ælianus V. H. Lib. XIV. cap. 28. ἀνείδισέ τις τῷ ῥήτορι Πυθέα ὅτι κακὸς εἶναι ὁ αὐτὸς ἐκ ἡρνήσατο. τὸ γὰρ συνεδὸς ἐκ ἐπέτρπεν αὐτῶ.

ἐκ ἐτ' ὄντας] Mortuos. Ælianus V. H. Lib. XII. cap. 46. καὶ ἀπὴν ὡς ἐκ ἐτὶ τὸν ἵππον ὄντα αὐτῷ ἀπολιπών. *Es abiit, relicto ibi equo tanquam mortuo.*

τὴν εὐποιαν] Hanc vocem non admodum probari dicit Julius Pollux Lib. V. Sect. 140. Sed utitur ea & Lucianus in Imag. ubi hæc egregia sententia: ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ πρὸς εὐποιαν ἐχρήσαντο, οἱ αἱρεῖται μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δαδόντων ἀγαθῶν ὠφείδουσιν. *Qui potentia sua utuntur non ad superbiam, sed ad benefaciendum, ii maxime digni videntur bonis quæ eis fortuna largita est.* Occurrit autem & alibi apud eundem.

καταβάλλονται] Demosthenes de Rhodiorum Libertate μεγάλην εὐεργεσίαν καταβάδου πρὸς αὐτόν. *Magnum beneficium in eum contulisse.* Noster infra Epist. 12. τὸν μισθὸν κατεβάλλετο.

THYNNÆVS SCOPELO XI.

AUdivisti famam gravissimam o Scopele? Classē Athenienses in animo habent mittere in exteram regionem, prælio navali discernere cupientes. Atque jam Paralos & Salamina naves velocissimæ, præviæ solvunt à lit-

ἡ παράλος καὶ ἡ Σαλαμινία — ταχυαντιῶσαι] Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 1204. ubi παράλος ἡ Σαλαμινία, annotat: αὐτὰν ἱερὰν τριήρεα δημόσια ἐπὶ τὰς τῆς πόλεως χρεῖας πεμπομένην, καὶ ταχυαντιῶσαι. *Hæ sunt ναυ]ῶσαι*

ναυῖσται πῶρόδρομοι λύσει τῶν ἡϊόνων τὰ πρυ-
μνήσια, τὰς μασηῖρας οἱ μέλλουσιν ἐπαγγέλλειν
παρ' ἑ καὶ ὅτε δεῖ ἀπιέναι πολεμήσουσας ἐνθέ-
μεναι. χρεῖα ταῖς λοιπαῖς ναυσὶ τὸ στρατιωτικὸν
τάγμα δεχομένους ἐρεῖων πλείονων καὶ ἔχ' ἥκι-
στα ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχε-
σθαι. τί ἐν ᾧ βέλῃσι δρῶμεν, Φεύγομεν ἢ μέ-
νομεν; ἀνδρολογῶσι δ' ὅκ Περραιῶς καὶ Φαλη-
ρόθεν καὶ Σενίς καὶ μέχρ' ἰῶν ἐν Γεραιῶν προσ-
θίκων ὁρίων τὰς τῆς θαλάττης ἐργάτας. ταῖς
δε καὶ ἡμεῖς εἰ μὴ δὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες ὑπομέ-
νομεν παρὰ τὴν ἑσθλὰν, καὶ ὁπλομάχοις ἀνδρά-
σιν ὑπηρετῶσθαι. δυοῖν δὲ ὄντων χαλεπῶν τῶ τε

g. d. R.

μὴδὲ τὸν
πρὸν εἰδότες
deorat. q. d.
cap. 18.

*factæ triremes publicæ, quæ exigente utilitate & neces-
sitate Reip. peregre mittebantur, mare celeriter emetientes.*
[ταχυναυτῶσαι τριῆρες apud Diodorum XIII. p. 141. &
alibi. ταχυναυτῶν σκάφος Lucianus in Amoribus.] Ta-
lis apud Rhodios nāvis περίπολος de qua Arrianus p. 94.
μασηῖρας] Usus est hac voce Carcinus Tragicus de Ce-
rere Proserpinam raptam quærente loquens apud Dio-
dorum V. 289. Πόδα δὲ μητέρ' ἡφανισμένης κόρης Μα-
σηῖρ' ἐπελθὼν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χώραν. Et Parthenius in
Eroticis I. de rapta & quæsitâ Io loquens, ubi aliam vo-
cem idem valentem adjungit: ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχος μα-
σηῖρας τε καὶ ἐρευνητὰς κατέκρινεν. Scholiastes Apollonii
Rhodii ad Lib. IV. v. 1003. μασηῖρες interpretatur per-
ζητηταί. Apud Athenienses tam μασηῖρες quam ζητη-
ται Magistratus quidam Harpocrati & Suidæ.

ἀνδρολογῶσιν] Sic verben. Hesychius, Ἀνδρολογῶν,
στρατολογῶν. Etiam de alia collectione virorum, apud
Lucianum in Toxari circa finem: νεανίσκοι μονομαχῶν
ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες.

Περραιῶς] Thomas Magister: Περραιῶς Ἀττικόν Περ-
ραιῶς κοινόν. toribus

toribus rudentes, Inquisitoribus, qui nunciaturum sunt unde & quando oporteat, exire ad bellum, impositis. Reliquis navibus quæ militarem aciem accipiunt, opus est pluribus remigibus, & quam maxime peritis ut cum ventis & fluctibus decertare possint. Quid igitur, o bone, facimus? fugimus ne an manemus? Colligunt autem & conscribunt ex Piræeo & Phalero atque Sunio, etiam usque ad fines accolarum Geræsti, eos qui in mari opus faciunt. Quomodo vero nos etiam, qui ne forum quidem novimus, sustineamus collocari in acie, & armatis viris inservire? Cum autem duo

αἰ μὴδ' αὖ τὴν ἀγορὴν εἰδότες] Si nihil aliud hic corruptum, lego οἱ μὴδ'. Hoc sensu: Quomodo nos qui nec forum scimus, aut tumultus forenses ferre didicimus, in acie & præliis staremus? *Dii vestram fidem! Quid turbe est apud forum? quid illic hominum lisigant.* Terent. Andr. Act. IV. Sc. V. sed in conflictu hostili majora pericula. itaque sæpe qui ἐν ἀγορᾷ sunt λείοντες, ἐν μάχῃ fiunt ἀλώπεκες. Ut autem hi piscatores dicuntur οὐκ εἰδότες τὴν ἀγορὴν sic apud Platonem in Theæteto philosophantes ἢς ἀγορὴν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν, ἢδ' ὅπως δικαστήριον &c. Conjungit autem res bellicas & forenses Homerus etiam Il. i. v. 440. ubi Phoenix dicit Achillem sibi traditum esse adhuc Νήπιον, ἥπω εἰδός' ὁμοίῃς πολέμοιο, Οὐδ' ἀγορέων --.

ὑπηρετῆσθαι] Hoc verbum active in terminatione pass. non ita sæpe occurrit. Apud Heliodorum tamen aliquoties: Lib. I. p. 9. θυλεῖν δ' ἄρχων ἐφάνετο, καὶ ὑπηρετῆσθαι δ' κρατῶν τοῖς ἐαλωκόσιν ἤρηντο, *Servire is qui imperabat videbatur, & victor ministrare captis in animum inducebat.* & Lib. VII. p. 351. θυλῆσαν τὴν ἐσχάτην καὶ ἀτιμωτάτην ὑπηρετησόμενος. & p. 357. ὑπηρετησόμενος τῷς τραπέζῃς. & lib. IX. p. 452. τῶν δὲ τις ὑπηρετημένων ἐυνυχός.

Φεύγειν

Φεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναῖξιν, τῷ τε μέλλειν
 ξίφειν ὁμῶς καὶ θαλάτῃ παραδιδόναι τὸ σῶ-
 μα, τῷ μένειν ὅλος ἀλυσίτελῆς, τὸ Φεύγειν ἐφά-
 νη λυσιτέλετον.

ΝΑΤΣΙΒΙΟΣ ΠΡΤΜΝΑΪΩΙ.

Ἦγνόεν ὅσον εἰσὶ τρυφερά καὶ ἀερόβια τῶν
 Ἀθηναίων πλεονάζοντα ταῖς μεράκλαις. ἑναγχος δὲ
 Παμφίλῃ μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μαζωμένῃς
 τὸ σκαφείδιον ὡς ἂν ἔχη γαληνῶντος τῷ πελά-
 γῳ περιπλεῖν ἅμα καὶ συμμετέχον ἡμῶν
 τῆς ἀγῶνης τῶν ἰχθύων, ἔγνω ἡλικία αὐ-
 τοῖς ὅτι τῆς θαλάττης πορεύεται τρυφήμα-
 τα. ἡ γὰρ ἀνεχόμενος τῶν ζυλῶν τῆς ἀλιάδος

τρυφερά καὶ ἀερόβια τῶν Ἀθηναίων πλ. 7. μερ.] Thu-
 cydides Lib. I. ubi de antiquissimo statu Græciæ, &
 horridiore cultu, ut is postea mollior factus fuerit, lo-
 quitur : πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν τε σίδηρον κατέβαντο,
 καὶ ἀνεκμένη τῇ διαίτῃ ἐς τὸ ΤΡΥΦΕΡΩΤΕΡΟΝ με-
 τέστησαν. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν ἑυδαμῶνων διὰ τὸ
 ἈΒΡΟΔΙΪΑΙΤΟΝ, ἢ πολὺς χρόνος ἐπικτὴ χιτῶνάς τε
 λινῆς ἐπαύσαντο φορεῖντες, καὶ &c. *Primi Athenienses &
 arma deposuerunt, quæ antea moris erat semper gestare,
 & cum licentiore cultu ac victu ad luxum inclinaverunt : nec
 diu est cum seniores ex divitiis apud ipsos propter delica-
 tiorum cultum tunicas lineas gestare desierunt.* Hæc est
 Ἰωνικὴ ἀγωγή, quæ postea legibus Solonis nonnihil
 castigata ; apud Atheniensium colonos, Ionas peculia-
 riter dictos, mansit, & crevit : nec Athenis non re-
 vit, præsertim post Persica tempora cum imperium ma-
 ris obtinerent.

ἐκ θαλάττης τρυφήματα] Xenophon de Reditibus
 adfint

adſint mala, fugere nempe idque cum liberos & uxores habeamus, corpusque gladiis ſimul & mari offerre; cum manere ſit inutile, fugere viſum eſt utilius.

NAVSIBIVS PRYMNEO XII.

NEſciebam quam eſſent luxurioſi & delicati Athenis divitum adoleſcentuli. Nuper vero, cū Pamphilus cum æqualibus navigium meum pretio conduceret, ut poſſet tranquillo mari circumnavigare ſimul, & particeps eſſe nobiſcum capturæ piſcium; cognovi quantæ iſtis terra marique acquirantur delictiæ. Impatiens enim lignorum piſcatoriæ

Athenienſium ſub initium : ὥστερ δὲ ἡ γῆ, ἔτω καὶ ἡ περὶ τὴν χώραν θάλαττα πανφοροτάτη. Sicut autem ſolum Atticæ, ita & mare quod regionem ambiſt omnium rerum feraciſſimum. Præter illa quæ eis domi naſcebantur omnigena, nihil non, etiam ad luxum, aliunde importabatur, præſertim cum eſſent θαλαſσοκράτορες. Xenophon de Rep. Athenienſium: διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης πρῶτον μὲν τρόπῳς εὐαχίων ἐξεῦρον, ἐπιμιθόμενοι ἀλλήλοις· ὅ, τι ἐν Σικελίᾳ ἡδύ, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ, ἢ ἐν Κύπρῳ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἐν Λυδίᾳ, ἢ ἐν τῇ Πόντῳ, ἢ ἄλλοθί πο· ταῦτα πάντα εἰς ἐν ἡδρῖσται, διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης· ἔπειτα &c. ut taceam navigationes mercatorum, quas plurimum ad eam rem contuliſſe facile cogitari poteſt.

τῆς ἀλιάδος] Strabo II. p.159. τὸ ἀκρόπτερον τῆς ἀλιάδος. Plutarchus in Solone p. 83. ubi hunc dicit talibus navigiis utentem noctu Salaminem cepiſſe: ἀναχθέντα συγχωρίς ἀλιάσι, καὶ τριακοντόρου συμπαραπλεύσης. Cum autem à piſcatoribus, qui eis utebantur nomen habeant, oportuit non magnas fuiſſe. ſatis tamen ma-

ἐς τὰ ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεσρίδων καὶ ἀκλαπῆς, ἔ γάρ οἱός τε ἐφασκεν εἶναι κῆρυκα ὡς οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῶν καλασρωμάτων, τὴν σανίδα οἰμαγομίζων λίθῃ τραχυτέρῃ, ἥτις παρ' ἡμῶν σκιαν αὐτῷ μηχανήσασθαι, τὴν τῷ ἱστίῳ σινδόνα ὑπερπελάσσαντας, ὡς ἑδαμῶς οἱός τε ἂν φέρεται ἰσὶς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. ἡμῖν δὲ ἔ μόνον τοῖς ταύτην ποιούμενοις τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀπαξ ἀπλῶς ὅσοις μὴ περὶ πλοία πλῆττε πρόσοις σπινδάξεται ἔστιν ἔ δυναμένοις τῇ εἰλήθῃ θέρεσθαι. ἐν ἴσῳ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα. φερομένων δὲ ἅμα ἔ

gnæ memorantur apud Athenæum V. p. 208. nempe χίλια καὶ πεντακόσια (τάλαντα) βατάζουσαι ἑλιᾶδες. Cæterum in Hippocraticis Epistolis in ea quæ est Nona, mentio, est navis cui Ἀλίας ἐπιγραφή; sed hujus inscriptionis & nominis alia ratio. nempe ἀπὸ τοῦ ἁλὸς à Sole, qui erat etiam ejus ἐπίσημον sive signum. ut patet ibidem ex Epistola XII. sub initium; qui locus pessime habitus in Editione nupera ejus Epistolæ cum Epicteto, ut monitum in Actis Erud. anno 1711. in versione tamen bene redditur. Erat autem ea navis Rhodiaca; unde causa inscriptionis & signi apparet. Quia Rhodii præcipuo cultu venerabantur Solem, ut ei etiam Colossus illum πολυθρόωντος dedicarent. Unde & ipsam Rhodum ἡλιᾶδα dicit Lucianus in Amoris.

ἐς τὰ] Lego ἐπὶ vel ἐπὶ τὰ. Contrario modo erratum in Editione Græco-Latina Epist. III. δι' ὅν ἐπὶ ζῆν. ubi Aldina recte δι' ὅν ἐστι ζῆν.

ταπήτων τινῶν ξενικῶν] Per peregrinos tapetes forte Cathaginienses intelligit; Hermippus apud Athenæum Lib. I. p. 27. ubi recenset quid quæque ferat regio vel urbs:

Καρχηδὼν δαπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια.
aut Ægyptios; Synesius Epistola 61: Δάπιδα μεγάλην
naviculæ

miculæ, in tapetibus quibusdam peregrinis & ægulis recumbens; (non enim se posse dicebat cubare quemadmodum reliqui in tabulatis, asserem opinor lapide asperiores putans) petebat à nobis ut umbram sibi faceremus veli lintheo superne extenso: ut qui minime posset ferre solares radios. Nobis vero *contra* non tantum qui hoc opus facimus, sed omnibus omnino quibus copia divitiarum non adest, curæ est, sicubi possimus apricari; nam glacialle frigus & mare paria sunt. Cum autem ve-

τῶν Αἰγυπτίων. Dicitur autem τάκης, τάκης, δάκης, δάκης.

ἢ γὰρ οὗτος τε ἔφασκεν ἄντι καὶ Σου — ἐπὶ τῶν κατατρ.] Adolescens iste Atticus simillimus est Alcibiadi, qualem eum describit Plutarchus in ejus Vita, ubi inter alia quæ hic etiam facit, eum dicit solitum in tabulatis navium incisuras facere, intensisque funibus stragula injicere iisque incubare, non asseribus, ἐκτομάς ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κερύους ἀλλὰ μὴ ΣΑΝΙΣΙ τῶν τραυμάτων ἐπιβαλλομένων. Sed tenerrimæ cutis oportet fuisse Smindyridem illum Sybaritam, qui cum in foliis rosarum dormivisset, experrectus dixit pustulas sibi fecisse cubile illud, Æl. V.H. IX. 24.

ἔδαμῶς οἷός τε ὦν φέρει τὰς ἡλ. ἀκτῖνας] Hoc sic dicit Heliodorus VIII. p. 398. τῆς τε ἡλιακῆς ἀκτῖνος τὸν φλογμόν — ἐκείτ' ἀνεχόμενοι.

ἔστιν ἢ] Pro ἔστιν ὅπερ. ut ἔστιν ὅτε, vel ἔστ' ὅτε.

τῇ εἰλῇ θέρεισαι] Lucianus Lexiphane p. 956. πρὸς τὴν εἰλὴν θέρεισαι. Idem est apud Aristophanem in Eccles. v. 64. Ἐχλιαυόμενῃ ἐτώσα πρὸς τὸν ἥλιον. Apud Lucianum in Rhetorum Præceptore: ἡλὶν θέρεισαι & εἰληθερεῖσαι idem, nisi quod posterius, pro insolentiorie habet.

ἐν ἴσῃ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα] Oppianus I. Hal. v. 38. de Piscatoribus:

D

μόνος

μόνος ἔδε μέλα' μόνων τῶν ἐταίρων ὁ Πάμφιλος,
αὐτὰ καὶ γυναῖων αὐτῷ περιτῶν τὴν ὥραν πλῆ-
θος συνέπειτο, μυσεργοὶ πᾶσαι. ἡ μὲν γὰρ ἐκα-
 λέτο Κρεμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. ἡ δὲ Ἐρατὼ, καὶ
 ψαλτήριον μετεχειρίζετο. ἄλλη δὲ Εὐετώης, αὐτῇ
 δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. ἐγένετο οὖν μοι μυσικῆς
 ἡ ἀκαλὸς πλέα, καὶ ἦν ὠδικὸν τὸ πέλαγος καὶ
 πᾶν θυμηδίας ἀνάπλεων. πλὴν ἐμέ γε ταῦτα
 ἐκ ἑτέρων. ἔδε γὰρ ἐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων καὶ
 μάλιστα ὁ πικρὸς Λαυκίας Τελχῖνος ἦν μοι βα-
 σκαίων βαρύτερος. ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν

Ἄλλ' οἷα κρουεῖ τε καὶ ἄσχετα μαργαίνοντι

Τῷ δατι συμφορέοντι.—

*Sed semper cum gelida & indomitum furente unda cir-
 cumpaguntur.*

γυναίων-πλήθος συνέπειτο, μυσεργοὶ πᾶσαι] Sic Lucia-
 nus in Apioribus: Χαριτὴν γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ
 μυσεργῶν χορὸς ἦπτο. & Aelianus V. H. VII. 2. de Stra-
 tone, ubi plura cum his convenientia: ἀλλὰ πολλοὶ
 μὲν παρῆσαν γυναῖκων, μυσεργοὶ, καὶ αὐλητρίδες, καὶ
 ἐταῖροι κάλλη διαπρέπυσαν.

ἐκαλέτο Κρεμάτιον, καὶ αὐλητρίς ἦν] Sic Dorionem
 tibicinem Machon Comicus apud Athenæum VIII.
 p. 337. vocat κρεματοποιόν. sed eundem mox ibidem
 Lynceus Samius dicit αὐλητήν. Monitum autem ab
 H. St. ex Plutarcho Symp. II. Quaest. 4. κρέματα proprie
 esse lyrae, sed per translationem etiam de tibia dici,
 quemadmodum ab ἡρμόδῳ τὴν λύραν, dicitur ἡρμό-
 δου τὸν αὐλόν. quia lyra antiquior.

ἡ δὲ Ἐρατὼ, καὶ ψαλτήριον μετεχ.] Hoc instrumen-
 tum isti tribuit, forte quia credebatur Eratonem Musam
 psalterii inventricem fuisse. Alia autem aliis Musis ad-
 scribuntur & variant auctores. Scholiastes Luciani
 ad Imagines, Eratoni cymbalum; psalterium autem
 herentur

herentur una, (non solus, neque cum solis sodalibus Pamphilus; sed & muliercularum ætate formaque præstantium sequebatur eum multitudo, musicam tractantes omnes: alia enim vocabatur Crumation, eratque tibicina; alia Erato, & psalterium tractabat: alia Epepes, quæ cymbala pulsabat) hæ igitur cum una verberentur, erat mihi musica refertum navigium, & mare cantu resonabat, totumque erat lætitiæ plenum. Verum tamen me hæc non delectabant; neque enim pauci ex confortibus ejusdem victus, maximeque acerbis ille Laucias, invidendo erat mihi Telchine molestior. Postquam vero Pamphilus multam mer-

Terpsichoræ tribuit, uti quidem Cl. Clericus locum recte constituit.

κύμβαλα ἐπικρότου] Lucianus Pseudom. p. 865. κυμβάλοις κροτοῦντα. unde apud Athenæum IV. p. 164. ἀκρότητα κύμβαλα male sonantia vel pulsata. Etiam alio verbo utitur Lucianus de pulsatione Cymbali, in Dial. Ven. & Cup. p. 146. ὁ δὲ ἐπιβροῦν τῇ τυμπάνῃ, ἢ ἐπικτυπῇ τῇ κυμβάλῃ.

πάν θυμηδίας ἀνάπλεων] Apud Athenæum XI. p. 462. συμπόσιον πλήρες ὃν πάσης θυμηδίας. Α θυμηδία est θυμηδεῖν, quod verbum non occurrit in H. Stephani Thesaurο. utitur eo Heliodorus X. p. 458. ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ τῷ Τάσῃ θυμουδούντων, cum ob salutem Hydaspæ loco animo essent.

Λαυκίας] Forte Γλαυκίας.

Τελχίνος ἢ μοι βασκαίνων βαρύνταρος] Proverbio invidi & maledici Telchines dicuntur. Eustathius p. 772. lin. 3. cum, quæ de Telchinibus tradantur retulisset, subjungit: ἢ δὲ παροιμία τῆς φθονεροῦς καὶ ψονεροῦς Τελχίνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων (secundum ea quæ dicta

κατεβάρητο, τὰργύρεόν με δέχεται καὶ νῦν ἐκείνου τὰς ἐπιβαλατῆρας ἀγαπῶ κάμους. καὶ τοιοῦτον δεύτερον ἐπιστῆναί μοι ποθῶ δαπανηρὸν καὶ πολυτελεῆ νεανίσκον.

sunt) καλῇ. unde & Synesius Epist. 154. suos censores & carptores Τελχίνας vocat. Fuerunt autem opifices, ferrum præcipue & æs tractantes. Habitarunt initio in Creta, deinde in Cyprio, unde in Rhodum migrarunt. Vide Strabonem Lib. XIV. p. 966. Diodorum Siculum Lib. V. p. 326. & 327. nec non Stobæum Tit. de Invidia.

ΑΤΧΕΝΙΟΣ ΑΡΜΕΝΙΩΙ.

ἘΙ μὲν τι δύνασαι συμπράττειν, καὶ δῆτα λέγε πρὸς με ἢ πρὸς ἐτέρους ἐκ τῶν ποιῶν τὰμά. εἰ δὲ μηδὲν οἷός τε ὠφελεῖν, γενῆ μοι τανῦν Ἀρειοπαγίτη τετρανώτερος. ἐγὼ δὲ ὅτῳ ποτὲ τὰμά σοι διηγῆσομαι, ἔρω με ἔκ ἐα παρεμπεσῶν ὑπὸ τῆ λογισμῆς κυβερναῖσθαι, ἀλλὰ τὸ ἡφον ἐν ἐμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τῆ πάθης βυθίζεται. ποθεν γάρ ποτε εἰς ἀλῆα δύστηνον

Ἀρειοπαγίτη τετρανώτερος] Proverbium Erasmo non indictum. Occurrit apud Diogenianum in Ἀγέλατος πύργῳ. Centuria I.

διηγῆσομαι] Si legatur διηγῆσωμαι, vertendum: Sed me, ut aliquo modo mea tibi parrem, amoris impetui non finis dæc.

ἔρω με ἔκ ἐα παρεμπεσῶν ὑπὸ τῆ λογισμῆς κυβ] Procopius Epist. XV. ἐμοὶ γὰρ ὁ σὸς πόθος ὅλῳ βένματι προσέλαλόν, εἰλε τὸν λογισμὸν ὑφ' αὐτόν. καὶ δεινῶς ἡπόρουν, καὶ ἔκ εἶχον ὅτι, καὶ γένωμαι. Rationem meam tuus amor toto impetu quasi fluctus ingruens sibi subjecit: cedem

cedem numeravit, pecunia me diffudit & exhilaravit : & nunc illius marinas commestationes amo : atque ejusmodi alium dari mihi cupio sumptuosum & magnifice præbentem adolescentem.

Diodorus inter alia dicit eos fuisse ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν φθονερούς. *invidos in docendis artibus* : Strabo βακάνους καὶ γόητας. *invidos & veneficos*. Apud Stobæum Nicolaus Damascenus ita : βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεροί.

δίεχαι με] Supra Epist. 10. διαχῆ τὴν καρδίαν.

AVCHENIVS HARMENIO XIII.

SI quid potes me adjuvare, dic fane mihi, nec aliis res meas enunciato. Ego vero utcumque statum meum tibi narrabo. Amor me postquam invasit, non finit a ratione gubernari, sed id quod sobrium & sanum in me est, ab affectu submergitur. Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum

& vehementer laborabam, nec habebam quo me verterem. τὸ νῆφον] Galenus I. ὁ γινώσκων. τὸ λογισμὸν τῆς ψυχῆς, τὸ νῆφον.

ὕπὸ τῆ πάθους βυθίζεται] De alio affectu, simili verbo utitur Achilles Tatius Lib. II. ἡ δὲ ὀργὴ περιυλακτῆσα τὴν καρδίαν ἐπικλύζει τὸν λογισμὸν τῷ τῆς μανίας ἀφρώ. *Iracundia circumlatrans cor, obruit rationem superna insanie*. Eodem autem verbo sic Heliodorus II. p. 86. ἡμῶς νοθέτεροι συνιέναι τὸ δέον, πλείονι κλύδωνι κακῶν βεβυθισμένοι. *Nos segniores ad intelligenda necessaria, majore fluctu arumnarum obruti*. Ubi itidem consilium petitur.

ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορεύουσα δια-
τροφὴν ἔρωι ἐνέσκηψε, καὶ ἐντακεῖς ἐκ ἀνίψιν,
ἀλλ' ὅσας τοῖς πλοσίοις καὶ ὤρεκοῖς νεανίσκοις
φλέγομαι. καὶ ὁ ποτὲ γελῶν τὰς ἐκ τρυ-
φῆς πάθει δαλευόντας, ὅλος εἰμὶ τῷ πάθει,

ἔρωι - περιμετρώων] Achilles Tatius Lib. I. p. 33. ὅλος
γὰρ μοι προσέπεσεν ὁ ἔρως. *totus in me irruit amor.*

ἀγαπητῶς - ἐκπορεύουσα διατροφὴν] *Vix, agere, ita ut
præclare tecum agi putem si modicum inveniam.* Demo-
sthenes de Corona, ubi Æschinem dicit histrionem
agendo visitasse ἐπὶ τῇ τριταγωνιστῶν, ἀγαπητῶς πα-
ρατρειφόμενον. Lysias Μαντιθέῳ δοκιμ. δεινὸν γὰρ ἦν,
ἀγαπητῶς δόλῳ πρότερον σπασσάμενός ἐφ' ἑτέρον κινδυνον
λέγει. *Etenim grave erat qui paulo ante vix salvi evase-
rant eos aliud periculum adire.* Heliodorus Lib. I. p. 56. ἀγα-
πητῶς γὰρ ἀνὴρ ἄτως ἀντιοχεῖν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολε-
μιων. *Vix enim vel sic multitudinem hostium sustenturos.*

ἔρωι ἐνέσκηψεν] Aspasia apud Athenæum V. p. 219.

Τίτῳ δὲ δακρυσοῦ φίλε Σώκρατες; ἢ σ' ἀναινεῖ

Στέρχοις ἐνυαίων σκηπτοῦ πόδας --.

*Quid flet cbarè Socrates? nunquid te commovet pectori
inhabitans, quasi fulmine illisus amor?*

ἔρωι - ἐντακεῖς] Ælianus V. H. XII. 1. de juniore
Aspasia, δανὴ γὰρ ἢ ἡς Κύρον ἐννοία ἐντακεῖσα τῇ
Ἀσπασίᾳ δυστέκνιπτον ὥσπερ μάλιστα τὸ φίλτρον ἐνέργατα.
*Magna enim animi propensio in Cyrum Aspasia penitus in-
berens amorem non facile debilem ingeneraverat.* Me-
taphora a fusilibus quæ liquefacta infunduntur.

ἔρωι - ἐκ ἀνίψιν] Heliodorus VIII. p. 371. ὁ μὲν ἔρωις
ἐκ ἀνίψιν, ἀλλ' ἐπιλείπει πλέον. *Amor non remittit quic-
quam sed magis intenditur.*

ὅσας τοῖς πλοσίοις] Undecumque illud ὅσας ortum
sit, non valet. Pro eo ἴσα erit aptissimum, quod signi-
ficat *æque, perinde.* Heliodorus III. p. 147. τῆςδε ὑπο-
δεξάμενος ὡς συνεμπόρους ἴσα τε παῖσι ποιούμενος, καὶ πα-
ράκαμε; *Hos receptos duc tecum comites instar liberorum eos
habens, & deduc.* Lib. V. p. 235. ὁμνυμι - ἢ μὴν αὐτόν τε σὲ

acquirat,

acquirīt, amor impetum fecit, & inhærens non remittit; sed æque ac divites & elegantes adolescentuli ardeo. & qui aliquando ridebam eos, qui præ mollitia affectui servirent, totus sum in illius potestate. Jam nuptias ex-

ὡς ἀδελφὸν, παῖδάς τε τὺς σὺς ἴσα καὶ παισὶν ἐρεῖν ταῖς ἡμοῖς. *Juro tibi - me te ut fratrem, liberosque tuos perinde intueri ac meos.* & p. 259. τὸν μὲν ἴσα καὶ νεκρῷ προκείμενον, *illum æque ac mortuum jacere.* Idem alibi non cum Dativo. Aristænetus Epist. XVII. Lib. I. μηδὲ ἴσα θηρίοις τιθασσυσκομένης τῆς φύσεως, *neque tantum mansuescens natura ejus quantum mansuescit natura ferarum.* Sic ὁμοίᾳ usurpat Herodotus Lib. VII. cap. 41. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάστιγι, *Vir spectatus ac probus ut qui maxime.* Quod ad rem attinet, Νοῆμα hic est proverbialis sententiæ Antiphanis ap. Athenæum p. 28.

Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις ἐν δὲ τοῖς κακῶς

Πράττεισιν ἕκ ἐνέστιν Ἀφροδίτῃ βροταῖς.

In satietate rerum existit Venus; in pauperibus autem miserisque nulla est. Et, Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ χρόνος. *Amorem sedat fames; si hæc non, tempus.* in Anthol. Epigr. Lib. I. cap. 27.

πάθει δουλεύοντας] Heliodorus III. p. 157. ἐδεδούλωτο μὲν γὰρ δλοχερῶς τῷ πάθει. *Succubuerat enim proorsus affectui.* Quidam dixit: δουλεύειν πάθει χαλεπώτερον ἢ τυράννεις. Clemens Al. Paræn. p. 17. δούλοι παθῶν γεγονότες. Sic τῷ πίνειν δούλος apud Æl. V. H. II. 41. δούλος ἡδονῶν apud Athenæum p. 436. & p. 531. Iocrates ad Nicoclem: τῆτο ἡγῶ βασιλικώτατον εἶναι ἐὰν μηδεμιᾷ δουλείᾳ τῶν ἡδονῶν. *Hoc putato maxime regium esse si nulli servitias voluptati.* Sed minime prætereundus Achillis Tatii locus Lib. I. p. 25. eandem cum Alciphronē sententiam exhibens. dicit ibi Clitophon se, antequam & ipse amaret sodalem suum cavillis irrisisse, quod amorī posset vacare, & servus esse illius voluptatis, *ἐσκώπητον οὖν αὐτόν ἀεὶ - ὅτι - δούλος ἔστιν ἐρωτικῆς ἡδονῆς.*

ὅλος εἶμι τοῦ πάθους] Heliodorus I. p. 22. μὴ γίνου ὅλος τῆς ὀργῆς, *Ne sis ita totus deditus.* & II. p. 65. ὅλον

γαμησεῖα νῦν καὶ τὸν ἱμέναιον ἐκφαντάζομαι
τὴν παῖδα τῆς Τερψιχόρης· ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἑ-
ρῶτα, τῶν μετοίκων θυγάτηρ τῶν ἐξ Ἑρμιόνης
ἐκ οἷο' ὅπως εἰς Πειραιᾶ Φθαρέντων. ἄλλην μὲν ἐν
δεναίᾳ ποροῖκα ἐκ ἔχω. ἐμαυτὸν δὲ δείξας οἷος

ὄντα πρὸς τῇ παῖδι καταμαδών. *Cum intellexisset eum
totum in affectu doloris esse. Ibid. p. 94. οὕτως ἀεὶ ὅλος
τῶν φροντισμάτων ἦν, καὶ πρὸς μόνην τὴν σκέψιν ὁ νοῦς
ἐσχολάζε. Adeo totus erat in cogitatione, & mens soli medi-
tationi vacabat. Aristænetus Lib. I. Epist. XIII. ὅλος
τῆς φύσεως γεγονώς, a natura victus. Editum ibi ὅλος,
minus recte ut exempla adducta ostendunt. Aristophanes
in Equitibus v. 856. ὦ δαμόνιε μὴ τοῦ λέγοντος ἴδι.
Obone ne dicenti hæc sis addictus, i. e. ne cura quid dicat.
Frischlinus imperite, ut alia sexcenta, vertit: *Istud ne
dixis infelix.**

γαμησεῖα] Verba desiderativa desinunt in εἰω, a fu-
turo primo Aët. formata. Apud Thucydidem Lib. I.
πολεμησεύοντας. Ibidem multo post ἀπαλλαξέοντες quod
& Lib. III. occurrit. Lib. IV. παραδωσέοντα. Sic præ-
ter alia apud alios sexcenta, γελασεῖα, cujus H. Step-
hanus in Thesauro nullum exemplum annotavit. occur-
rit apud Platonem in Phædone: οὐ πάνυ γε μὴ νῦν γε-
λασεύοντα ἐποίησας γελάσαι. Non admodum ridere me nunc
cupientem fecisti ridere. ubi mox & alterius generis desi-
derativum, θανατέων, quod & θανατιέων. tale φονῶν ce-
dem cupere. apud Sophoclem in Philoct. 1204. φονῶ φo-
νῶ νόος ἤδη. Ubi Schol. φονῶ. θανατιέω, θανάτου ἐπι-
θουέω. occurrit utrumque & apud Heliodorum non se-
mel, & non recte vertitur Latine præsertim illud φο-
νῶν. Sunt autem non omnia in ἄν talia, sed perpau-
ca; in εἰω autem omnia, paucissimis exceptis.

τὸν ἱμέναιον ἐκφαντάζομαι] Heliodorus VII. p. 313.
τὸ δὲ παρενεύον τοῦ ἀγέος καὶ τὸν νυμφῶνα ἤδη φαντα-
ζόμενον τὴν Χαρίκλειαν περιεῖπε. *Illa autem civitatis
pars quæ in virginitate degebat, & ibidem sponsalem
jam cogitabat, erat occupata circa Charicleam. Præpo-
peto,*

not. de his variis
ἐκφ. in ἀποστροφῇ
H. S. p. 315.

peto, & Hymenæum cogito Terpsichoræ filium. Est autem puella quam amo, inquilinorum eorum filia, qui Hermionâ nescio quomodo evaserunt in Piræeum. Aliam equidem dotem adferre non possum, sed meipsum ostensio

ἐκ in verbo ἐκφαντάζομαι valet ut in ἐκφροντίζω *excogito, meditor*. Verbo φροντίζειν quamvis cum alia præpositione utitur in eadem re Pindarus Olympion. I. v. iii. de Pelope nuptias Hippodamiæ animo volvente: ἐταῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον.

τὴν παῖδα τῆς Τερψιχόρας] Lego τὸν pro τῇ. non enim Terpsichoræ filiam ducere cupit, sed Hermionidem illam, de qua proximis verbis. τὸν παῖδα autem τῆς Τερψιχόρας dicit ipsum Hymenæum, qui illius Musæ filius perhibetur. Proclus in Chrestomathia apud Photium p. 524. Τῆμενον δὲ ἐν γάμοις ἄδεσθαι φασὶ κατὰ πόσον καὶ ζήτησιν Ἰμεναίου τῷ Τερψιχόρας· ὃν φασὶ γημαντὰ ἀφανῆ γενέσθαι. *Hymenæum autem in nuptiis centari ajunt ob desideratum & quesitum Hymenæum Terpsichoræ filium; quem ducta uxore ferunt disparuisse.*

ἐπεὶ δὲ ἡ πῶς εἰς ἔρωτα] Sensus suspenditur imperfectus. Sine dubio legendum ἐπεὶ δὲ ἡ πῶς ἡς ἐρῶ, quod in versione expressi.

τὴν μετοίκων θυγατρὶον] Galene, ut videtur, Thalasionis filia, meretricula. Vide supra Epist. 6.

εἰς Πισικῶν φθαρέντων] Hoc verbum præter notissimam significationem habet aliam, *cundi, abeundi*, quando fere cum stomacho pronunciatur & mali imprecatione. Ut apud Aristophanem in Pluto v. 610. ubi cum Paupertatis Persona, quam in exilium ejiciunt, dixisset: *Aliquando me revocabitis*, ei respondetur: τότε νοστήσεις νῦν δὲ φθείρου. *Tunc redibis; nunc autem i in malam rem.* ubi male Frischlinus *jam perdaris*. Sic apud Arrianum Lib. VII. p. 277. ὑπὲρ τὸν Ἰνδόν — φθειρόμενον vertendum: *Qui trans Indum vagatur suo malo*. Ut Aristophanes φθείρου, sic Lucianus ἐκφθείρου in Dial. Mer. XV. ἐμὲ δὲ βαπτίσας Δεινόμαχος, ἐκφθείρου φησὶ. *Mibi autem infligis colaphis Dinomachus exi inquit perdita*. Iterum Aristoteli

ἡνέμοιτο *Δατ. 2* εἰμὶ θαλατταργός, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πα-
πὺς 1614, p. 94 τήρ, οἷμα παρέξεν ἐπιτήδειον νυμφίον.

phanes in Pace v. 71. Ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαεῖς, οὐκ οἶδ' ὅποι. Ubi non male Florens Christ. *Herique post hæc nescio quo eliminans.* nam & *eliminare*, fere in deteriorē partem. Hunc autem locum Noster in animo habuisse videtur. Vide & infra ad Epistolam XXXIV.

ἜΓΚΥΜΩΝ ἈΛΙΚΤΥΠΩ.

Ἡρόμην ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡιόνως τῆς ἐν Σουνίῳ πα-
 λαμὸν καὶ τετραχωμένον δίκτυον, ὅτου εἴη, καὶ
 τίνα τρόπων οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθὲν, ἥδη
 δὲ καὶ ὑπὸ χρόνου παλαιότητος διεβρωγὸς ἀπέ-
 κειτο. οἱ δὲ ἔφασαν σὸν κτῆμα γεγενῆσθαι πρὸ

καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθὲν,] Cum hic locus sine dubio corruptus sit, propono conjecturas: ut his vel ad antecedentia hæc relatis legatur, καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξακουμένου ἀποσχισθὲν; Hoc sensu: Quærebam cujus esset rete, & *quomodo non sarcientis fissum?* Menander, quem Noster in deliciis habuit: ἐξακείσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον. *Videor mihi sarturus rete*, apud Eustathium p. 768. lin. 50. & p. 1647. lin. 58. Heliodorus, qui toties Alciphronis ore loquitur, Lib. V. p. 231. ubi itidem de reti qupd saxo latenti inhærens ruptum fuerat: δρῶ πρεσβύτην ἀλιευτικὸν πρόσθεν τῶν θυρῶν τῶν αὐτοῦ κατήμενον, καὶ ΔΙΚΤΥΟΤ ΔΙΕΡ' ἘΛΓΟΤΟΣ βροχίδας ἈΚΕΟΜΕΝΟΝ. *Video senem piscatorem præ foribus suis sedentem, & retis lacerati nexu reficientem.* vel leviori mutatione, ἐξακουόμενον, ut sit, & *quomodo non sarciretur?* passivè, ut apparet ex ἀκείσθαις *sanatus*. Hefychius etiam: ἀκένοντο, ἐθεραπεύοντο. atque sic per connexionem cum antecedentibus medebimur huic loco; vel etiam aliter cum sequentibus, dens

dens ut sum piscator, nisi pater ejus infan-
 idoneum me ut puto sponsum præstabo.

Θαλαττουργός] Xenophon in Oecon. ἀνεμνήσθη τὰ
 τῶν ἀλλίων, ὅτι Θαλαττουργοὶ ὄντες &c. Apud Lucianum
 etiam in Hercule p. 518. οἱ Θαλαττουργοὶ sunt *piscatores*
 non, ut Benedictus vertit, *Nautæ*.

ENCYMON HALICTYPO XIV.

Cum vidissem in littore Sunii vetus & lace-
 rum rete, quæsiui cujus esset. & quodam-
 modo non mole tantum fissum: sed jam &
 temporis vetustate ruptum jacebat. Illi autem
 dicebant in tuo id fuisse peculio ante hos qua-
 tuor annos: deinde cum sub undis latenti ad-

fic: καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον μόνον ἀποσχισθὲν,
 ἦδη δὲ καὶ &c. nempe μόνον, quod propter οὐκ &
 posterius καὶ necessarium est, videtur excidisse. ut
 sæpissime solet, cum eadem vel similes syllabæ im-
 mediate bis ponendæ. δίκτυον autem ἐξογκούμενον,
 etiam in Epistola prima, quod majore mole pisci-
 um inclusa laborat: quando etiam in periculum
 ruptionis venit ut Petri rete. Posset etiam legi οὐκ
 ἐξ ὄγκου μόνον ἀποσχισθὲν, id est διὰ τὸν ὄγκον. Par-
 ticulam vero δὲ accipio pro ἀλλὰ, ut apud Platonem
 VI. de Legib. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι, συντόμως δ' ἐπιμε-
 ληθῆναι. Non tantum ~~perfunctorie~~ agere, sed studiose
 curare. Quod si nec mutatione tali nec additione la-
 tis juvatur locus; forte juvabitur detractio: vel par-
 ticulæ οὐκ hoc modo: καὶ τίνα τρόπον ἐξογκούμενον
 ἀποσχισθὲν, ἦδη δὲ καὶ &c. vel particulæ καὶ, sic: καὶ
 τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθὲν, ἦδη δὲ ὑπὸ χιό-
 ρου &c. quorum utrumque etiam interrogative pro-
 ferri & scribi potest, præsertim si in fine sententiæ
 pro ἀπέκειτο legatur ἀπακέοιτο.

ΤΟΥΤΩΝ

τούτων τετάρων ἐταῶν. εἴθ' ὑφάλω προσομιλή-
σαν πέτρα, κατὰ μέσον ἀποσχιδῆναι τῶν πλε-
γμάτων· σὲ δὲ ἐξ ἐκείνου μήτε ἀκέσασθαι, μήτε
ἀνελεῖσθαι βουληθέντος μέναι, μηδενὸς τῶν πε-
ριοικούντων ὡς ἀλλοτρίου θιγγάνειν ἐπιχειρήσαν-
τος. ἐγένετο οὖν οὐκ ἐνοίκων μόνον, ἀλλὰ καὶ
σοῦ τοῦ ὥστε δεσπότου λοιπὸν ἀλλότρου. αἰ-
τῶ οὖν σε τὸ τῇ φθορᾷ τῷ χρόνῳ μὴ σόν. σὺ δ'
ὁ παντελῶς ἀπολεία προσένειμας, ἤμισα ζημι-
ούμενος, ἔτοιμος ἔσο πρὸς τὴν δόσιν.

ὑφάλω πέτρα] Lucillius Epigrammate in Dolosof, quo apertam inimicitiam dicit meliorem esse quam dolosam amicitiam, Anthol. Lib. II. c. 15.

Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερεῖς

Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

Ajunt & navibus in mari vagantibus infestiores esse petras in mari latentes quam rupes prominentes. Tales sunt quæ χοιράδες dicuntur. Hinc conjunguntur, apud Pausaniam πέτραι ὑφαλοι καὶ χοιράδες Lib. II. cap. 29. p. 178. vide mox.

προσομιλήσαν πέτρα] Sic polypum petraē adhærescentem πρὸς πέτρα προσομιλεῖν Theognis in pervulgato illo dicit

Πολύπου δργάν' ἴχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ

Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδαῖν ἐφάνη.

Polypi mentem obtine versipellis, qui cuiuscumque adhaeris petra, talis apparet qualis illa est. De eadem autem re Heliodorus V. p. 231. sic: χοιράδι πέτρα τῆς προτερμαίας ἐνσχετὴν, διεσπαρακτοῦ (τὸ δίκτυον) Saxo latenti hesternodie cum inhaesisset laceratum est rete. Quo in loco ἐνσχετὴν lego cum Comell, pro ἐνεχθὲν quod Bourdelotius exhibuit, cum φέρεσθαι & ἐνεχθῆναι τῇ πέτρῃ non apte dicatur pro προσφέρεσθαι & pro προσενεχθῆναι, cuius significatio hic locum haberet: eo adhuc aptius hæsisset

hisset petræ, in medio nexuum fuisse diffusum; cum autem tu ex illo tempore neque arcire, neque id auferre volueris, mansisse: remine ex circumhabitantibus tanquam alienum attingere auso. Factum igitur est non incolis solum, sed & tibi possessori alienum. Peto itaque abs te, quod corruptum longo tempore, tuum non est. Tu vero in eo quod prorsus interitui addixisti damnum non faciens, promptus esto ad donationem.

δέχου & ἐνσχεθῆναι. Synesius Epist. IV. sub initium: ἐνσχεθίσης τῆς νεῶς τῇ τοῦ λιμένος ἐδάφει.

ἐγένετο - σοῦ - ἀλλότριον] Quia nimirum nullam ejus curam gerit, ac tamdiu abjectum finit putrescere, & quidem in publico, extra fundum suum; itaque quali in medio positum; sit ejus qui id suum facere vult & potest. Quemadmodum Demosthenes I. in Philippum de Civitatibus quibusdam quæ potentioribus imperium suum amplificare cupientibus expolitæ erant: ἀλλ' εἶδεν ἐκεῖνος - ὅτι τὰυτὰ μὲν εἰν ἅπαντα τὰ χαρῖα ἄλλα τοῦ πολέμου κείμενα ἐν μέσῳ. φύσει δὲ ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων, καὶ τοῖς ἐθέλουσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων. Scit ille, loca ea omnia esse belli premia, in medio posita: & natura ita comparatum esse, ut opes absentium cedant presentibus: easque negligentium, laborare ac periclitari volentibus. Ex hoc principio pleraque bella oriuntur.

οὐκ ἐνοίκων] Mallem οὐκ ἐκαίνων. Alias dicendum fuisset, οὐ τῶν ἐνοίκων, ut notum iis qui callent indolem Græci sermonis.

τῇ χρένῃ] Mallem τοῦ χρόνου. ut τὸ τῇ Φορᾷ τοῦ χρόνου μὴ σὸν, sit idem quod τὸ ὑπὸ χρόνου ἐφθαρμένον μὴ σὸν, ut supra, τὸ ὑπὸ χρόνου παλμότητος διεργώγος.

ΑΛΙΚΤΤΠΟΣ ΕΓΚΤΜΟΝΙ

δ.δ.

ΔΤσμενής καὶ βάσκανος ὁ τῶν γαιτάνων ὁ-
φθαλμὸς, φησὶν ἡ παροιμία. τίς γάρ σοι τῶν
ἐμῶν φροντίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ θραυμίας ἤξι-
ωμένον, κτῆμα σὸν εἶναι νομίζεις; εἰργε τὰς χεῖ-
ρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήγους ἐπιθυμίας. μὴ δὲ
σε ἡ τῶν ἀλλοτρίων ὀρέξεις ἀδίκους αὐτῶν χάρη-
τας ἐκβιάζεσθαι.

βάσκανος ὁ τῶν γαιτάνων ὁφθαλμὸς] *Alias oculus fa-
scinans, res magica. Virgil. Nescio quis teneos oculus
mibi fascinat agnos. De quo pluribus Plutarchus V.
Symp. Quaest. 7. ubi incipit: περὶ τῶν καταξασκάνων
λεγόμενων, καὶ βάσκανον ἔχον ὁφθαλμόν &c. Sed hic
simpliciter de invido tantum accipiendum: Pindarus
Nem. IV. v. 64. φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων. Iuvē-*

ΕΓΚΤΜΟΝΙ ΑΛΙΚΤΤΠΩΙ.

Οὐκ ἤτησά σε ἂν ἔχεις, ἀλλ' ἂν μὴ ἔχεις. ἐπεὶ
δὲ οὐ βούλει ἂν μὴ ἔχεις ἕτερον ἔχειν, ἔχε
ἂν μὴ ἔχεις.

ἂν μὴ ἔχεις] *Supra: αὐτῷ σε τὸ τῷ φθορεῖ τῷ χρένῃ μὴ
σόν.*

ΕΥΣΑΓΓΗΝΟΣ ΔΙΜΕΝΑΡΧΩΙ.

Οὐκ ἐς κόρεσιν φθαρήσεται ὁ σκοπιούργος ὁ

ὄντι ἐς κόρεσιν φθαρήσεται] *Aristophanes in Nubibus
v. 788. - οὐκ ἐς κόρεσιν ἀποφθερεῖ Ἐπιλησμοτάτον καὶ
σκωϊοτάτον γερόντιον; Nonne in malam crucem ibis obli-
viosissime & ineptissime senex? Idem in Equit. v. 848. Οὐκ
ἐς κόρεσιν ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων; Nonne tu
hinc ibis in malam rem, corium pessime olens; Sed ἐς κό-
ρεσιν; ubique obvium. idem est eis ὁλαθρον. Sophocles*

HALI-

HALICTYPVS ENCYMONI XV.

MAlevolus & invidus vicinorum oculus, inquit proverbium. Quid enim tibi mea curæ sunt? cur vero quod ego negligenter habeo, tu in tuis possessionibus numeras? Abstine manus, immo inexplébiles cupiditates. Neque te rerum alienarum cupiditas ad petendum injustum donum impellat.

de autem alius vir intuens. cuius nempe ὀφθαλμοὶ πονηρὲς εἰν, ut illius in Evangelio. Invidiam autem inter vicinos tangit idem Pindarus Oymp. I. ubi sinistram illam famam de diis & Pelope quasi eum dissectum coxerint, & de carnibus comederint, a vicinis ortam dicit, v. 75. Ἐνεπὶ κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων &c. Dixit clam aliquis statim invidorum vicinorum &c.

ENCYMON HALICTYPO. XVI.

NOn petii abs te quæ possides, verum quæ non possides. Quoniam vero non vis, ut, quæ minime tu possides, hæc alius possideat; habe sane quæ non habes.

EVSAGENVS LIMENARCHO XVII.

Nonne ad corvos facesset speculator Lesbios.

Oed. Tyr. v. πςδ. Οὐκ εἰς ὀλεθρον; οὐ σιωπήσεις ἔτι; Non in malam rem hinc ibis? non tacebis? Alias & εἰς φθόρον. Epicharmus apud Athenæum II. p. 63. Κόγχον δὲ τὸν εἰσιλον ἀπαγ' εἰς τὸν φθόρον. Concham autem sesilon arage in malam rem. Theognis v. 831. Πάντα τὰδ' ἐν κορυφαῖσι καὶ ἐν φθορᾷ - omnia hæc perierunt.

ὁ σκοποῦργος] Clariss. Vir Jac. Perizonius per Epistolam mihi significavit, malle se hic σκοπιωρὸς legere.

Λέσβιος.

λέσβιος; φρίκη σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἀνεβόησεν, ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύνων ἢ πηλαμίδων. καὶ ἡμεῖς πεισθέντες, τῇ σαγήνῃ μονοουχὶ τὸν κόλπον ὅλον περιελάβομεν ἔτα ἡνιώμεθα, καὶ τὸ βάρος μῆζον ἢ ἡ κακτύων. *Αἱ* τὰ φορτίον ἰχθύων. ἐλπίδι οὖν καὶ τῶν πηλοσίων τινὰς ἐκαλοῦμεν μερῶς ἀποφαίνεν ἐπαγγελλόμενοι εἰ συλλάβοιντο ἡμῖν καὶ συμπαυή-

Rectissime omnino. Sic enim vocat Auctor generali vocabulo eum qui proprie θυννοσκόπος, quemadmodum & Philostratus Lib. I. Icon. XIII. in imagine Piscatorum thynnos capientium; cujus locum etiam indicat Vir Cl. ὁ μὲν σκοπιωρὸς εἰς τὴν θάλασσαν βλέπει, διαπέμπων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τοῦ αἰετμοῦ σύλληψιν. *Speculator quidem in mare intuetur intendens oculos ad comprehendendum numerum thynnorum.* Quomodo autem id fiat ut numerum scire possit, clare docet Plut. de Solert. An. p. 980. De ejusdem officio paulo ante ibidem Philostratus plura, de quo & Oppianus III. Hal. sub fin.

Ἐνδ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπ' ὄρθιον ὕψι κολωνὸν
 Ἰδρὺς ἐπαμείβινει θυννοσκόπος, ὅτε κιούσας
 Παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἳ τε καὶ ὄσσαι.
 Πιφάσκει δ' ἐτάροισι.

Ibi tum primum in arduum collem alte Ascendit peritus thynnorum speculator, qui venientes Omnigenos greges oculis notat, quinam & quot sint: Indicatque sociis. ubi male editum Ἐπαμείβινει. ἐπαμείβινει est pro ἐπαναβάνει.

φρίκη σκιερὰν] Aristoteles Lib. de Coloribus Cap. i. ubi cum dixisset ea nigra videri à quibus nulla fit vel exiguua lucis refractio, addit; διὸ καὶ αἱ σκιαὶ φαίνονται μέλαιναί· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὕδρ' ὅταν τραχυνῇ, καθάπερ ἡ τῆς ΘΑΛΑΤΤΗΣ ΦΡΙΚΗ. διὰ γὰρ τὴν τῆς ἐπιφανείας τραχύτητα ὀλίγων τῶν αὐγῶν προσπιπτουσῶν, καὶ διασπασμένου τοῦ φωτός, τὸ ΣΚΙΕΡΟΝ, μέλαν φαίνεται. *Quamobrem & umbra videntur nigra. Similiter*

Horre

Horrore umbrosum ex parte esse mare exclamavit, quasi omnis turba veniret thunnotum & pelamidum. Atque nos ei fidem habentes verriculo fere totum sinum circumdedimus. Deinde solliciti eramus : & pondus erat majus quam pro piscium onere. Spe igitur *moti*, etiam ex proximis aliquos vocabamus, nos eos participes facturos promittentes, si nobis opem ferrent & una laborarent.

Et aqua quando asperatur, sicut horror maris. Nam dum propter superficiem asperitatem & turbatum laevorem, exigua sit irradiatio, luxque distrabitur, videtur id quod est umbrosum, esse nigrum. Noster Epistola prima : *ἐπεφείκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος.*

ὡς πλήθους ὄλου προσιόντος θύνων] Qui nempe natione sua hunc maris horrorem sive undulationem excitabant.

πηλαμίδων] Apud Oppianum I. Hal. v. 113. *πηλαμίδας* per v. utraque autem scriptio obtinet.

μονονουχί] *μονονουχι*, *μονονουκ*, *μονονου*, *μόνον* οὐκ, *μόνον* οὐ *passim*; sed præcipue apud Demosthenem sæpe.

βάρος μείζον ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων] Aristot. I. Meteor. c. 10. *καθάπερ φορτίον φέρουσα πλέον — ἢ κατ' αὐτήν. ταπ- quam opus portans majus quam quod ipsi conveniat.* Sophocles in Trachiniis v. 1027. *τοῦργον τόδε μείζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὴν βίαν opus hoc majus sit quam pro meis viribus.* In Oed. Col. v. 590. *τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνδρῶ- pon νοσεῖς; Quid igitur gravius pateris quam pro humano more?* Aristides in Panathenais : *πανσάσθων μείζον ἢ κατ' ἑαυτοὺς λόγοις ἐπιχειροῦντες. desinans sermone suscipere difficiliore quam quos ipsi tractare possint.* Heliodorus VI. p. 272. *ἐτίσιν λαμπροτέρην ἢ κατὰ τὸ ἰωθὸς παρεκείσας, convivium solito splendidius instruxit.*

μερίτας] *Λεγο μερίτας, participes. μερίτας* esset *divisores*, quasi vero aliis commissuri sint divisionem.

σαιεν. τέλος μόγῳ πολλῷ δέλης ὀφίας εὐμε-
γεθὴ κάμηλον ἐξελευσάμεν μυθῶσαν ἤδη καὶ
σκάλῃξιν ἐπιέρουσας. τοιαῦτα θηράσας, οὐχ
ἵνα ἐπιγελάσῃς ἐδήλωσα, ἀλλ' ἵνα μάθῃς αἷς
καὶ πῶσας μηχαναῖς ἡ τύχη με τὸν αἰτυχῇ
καταγωνίζεται.

τέλος] *Ad extremum, tandem.* Demosthenes contra
Phænippum: τέλος δὲ, ἵνα μὴ μακρολογῇ &c. etiam
alii passim, præsertim Heliiodorus.

μόγῳ πολλῷ -- κάμηλον ἐξελευσάμεν] Videtur argu-
mentum hujus Epistolæ summississe ex Luciani Hermoti-
mo, ubi Philosophi qui verum se invenisse imaginan-
tur postquam id magno studio quæsiwere, comparantur
cum ejusmodi infelicibus Piscatoribus: ἀλλ' ἔτι μοι
δοκοῦμεν λεληθῆναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἵεμενοι μὲν τι εὐρηκέναι
βέλαιον· ἐυρόντες δὲ οὐδέν. ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις
καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ ΒΑΡΟΤΕΣ τινὸς αἰσθόμενοι,

ἙΤΠΛΟΟΣ ΘΑΛΑΣΣΕΡΩΤΙ.

Υπερμαζᾶς ἡ μέμνηας. ἀκούω γάρ σε λοι-
πῶν γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρό-

ὑπερμαζᾶς] Lucianus in Navigio: ὑπερμαζᾶς γὰρ ὡς
ἀδείμαντε, καὶ εἰς τὸν κόλπον οὐ πτύει, οὐδὲ οἶδας
ὅστις ὦν ναυκληρεῖς. *Nimis delicatus es Adimante, & in
sinu non spuis, nec agnoscis quisnam ipse sis qui navim
gubernas.*

λοιπῶν γυναικὸς ἐρᾶν] Quamvis etiam maledicam
forte potuerit amare; -- amatorem quoddammodo Turpia de-
cipiunt cecum vitia: aut etiam ipsa hæc Delectant -- ut
ait Horatius. vel etiam ut Catullus: *Lesbia mi dicit
semper male, nec tacet unquam De me Lesbia*; -- unde se
amari credebatur: quia & ipse cum eam amet, eidem ma-
ledicat. Non placet tamen. Sequentia indicant hanc mul-
lierculam tractasse musicam; itaque cum apud Athe-
næum Lib. V. p. 211. hæc verba legissem: *ἐραδίης τινος*

Ad

Ad extremum magno nisu circa vesperam ingentem camelum extraximus, jam putrescentem & vermibus scatentem. Hanc piscationem, non ut rideres tibi significavi, sed ut cognosceres quibus & quot machinis Fortuna me infortunatum impugnet.

ΑΝΕΛΚΟΤΕΙΝ, ἰχθῦς παμπόλλας γὰ περιβεβλημένους ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπιδαν ΚΑΜΩΣΙΝ ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον ψάμμῳ σσαγμένον. Sed adhuc videmur falli, dum putamus nos invenisse certi quidpiam, cum nihil invenerimus. Quemadmodum sepe piscatores demissis retibus, perceptoque aliquo pondere, ea extrahunt, piscium ingentem copiam se irretivisse sperantes; deinde postquam trabendo delassati fuerint, aus lapus aliquis apparet, aut vas figlinum arena repletum. Ostendemus autem inferius in aliis etiam quibusdam apertius id factum.

EVPLOYS THALASSEROTI. XVIII.

Lascivis præ saturitate, aut insanis. audio enim te Lyricam mulierem amare, & ad il-

λυσιπδοῦ γυναικός, statim de λυσιπδοῦ pro λοιδόρου hic reponendo cogitabam, propter similitudinem loci. Dicuntur autem λυσιπδοὶ à Lyfide quodam, ut ex Strabone colligi potest Lib. XIV. p. 959. quemadmodum Σιμυδοὶ à Simo: & sunt scenici ac theatrales Musici. Agit de iis Athenæus Lib. XIV. p. 620. meminit & Lib. IV. p. 182. item VI. p. 252. meminit & Plutarchus in Sylla circa finem, Metrobii Lyfiodi, qui fuerit παιδικὰ Syllæ. Hæc conjectura etfi forte non inconveniens videri possit; tamen aliam meliorem affero, nempe λυρωδοῦ, quod ad λοιδόρου proxime accedit. λυρωδῶν meminit Plutarchus itidem in Sylla, ubi eum dicit dona invidiosa dedisse γυναικὶν ἐυμόρφοις καὶ λυρωδοῖς καὶ μιμοῖς &c. p. 473. ὥς ἐκείνης φθιρόμενον] Interpres vertit ab illa perdit, quasi sic esset pro πρὸς, ut alias, & itidem ut hoc con-

μενον, πᾶσαν τὴν ἑφήμερον ἄγρην κατατίθεσθαι. ἀπήγγειλέ γάρ μοι τοῦτο γετόνων ὁ βέλτιος Σωσίας. ἐσι δὲ τῶν ἐπικεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐκείνος εἰς ψευδογροῖαν ὠλισθήσεν. οὗτος ἐκείνος Σωσίας ὅτον χρηστὴν καὶ ἡδὺν γάρον ἐψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγίνῃ. πόθεν οὖν εἶπέ μοι μουσικῆς σοι διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ ἑναρμόνιον μέλος ἐσίν; ὡς αὐτὸς ἔφασκεν ἀπαγγέλλων. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδείας ἡγάσθης καὶ τοῖς κρούμασι. πέπαιυσο ἐς ταῦτα

strui possit cum Genitivo & verbo passivo in significatione ὑπό, de quo ego dubito. Itaque hic lego ὡς ἐκείνην φθαιρόμενον i. e. πρὸς ἐκείνην φθαιρόμενον, quod idem est ac ἐκείνη προσφθαιρόμενον ut infra loquitur Epist. XXXIV. προσφθίρεται τῇ Ἐρπυλλίδι. ea significatione verbi ut supra Epist. XIII. εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Vide Notas ad utrumque locum. de ὡς infra Epist. XXVIII. ubi ἡκεῖν ὡς ἐαυτήν.

τὴν ἑφήμερον ἄγρην] Oppianus Haleut. IV. 10.

Αὐτόματοι πίμπλουσιν ἑφήμερον ἀνδράσιν ἄγρην.

Spontaneo cursu implent diurnam viris captivam. ita ibi editum ἑφήμερον, cum interim vertatur desiderabilem, quasi esset ἑφίμερον.

γάρον — ἐκ τῶν ἰχθύων] Æschylus apud Athenæum II. p. 67. καὶ τὸν ἰχθύων γάρον. Ibidem Sophocles, ταριχεῖον γάρου, gari sive liquaminiis salsapicentorum. Lucianus in Asino. ἰχθύς, τοῦτο μὲν ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικαχυμένους, pisces, partim in garo & oleo jacentes, partim sinapi inpersos. quo in loco male Edd. τοῦτο μὲν γάρῳ, de quo erroris genere nonnihil ad Epist. XIV.

διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ ἑναρμόνιον μέλος] Hæc lam

lam itiones damnosas instituendo, quotidianam piscationem missam facere. Nunciavit enim hoc mihi vicinorum optimus Sofias. Est autem is ex iis qui admodum observant veritatem, & non facile in mendacium laberetur. Is ipse Sofias qui bonum illud & sive liquamen coquit ex minutioribus piscibus, quos verriculo insinuat. Unde igitur, dic mihi, Musices tibi diatonum & chromaticum & enarmonium carmen? quemadmodum ipse dicebat hæc nuncios. Simul ergo cum forma ada-

sunt tria modulationis genera, in quæ dividebatur Musica. Plutarchus Symp. IX. Quæst. XIV. τὰ μελωδούμενα γένη, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον. *Melodie Musica genera, diatonon, chromaticon, enharmonion*, ut Macrobius in Somn. Scip. Lib. II. cap. 4. Ubi dicit enharmonium genus propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse. cum quo convenit Damascius apud Photium in Vita Isidori Pelusiota p. 360. ubi dicit, Asclepiodotum quamvis ingeniosissimum Musicum, non potuisse tamen hoc genus melodiæ deperditum restaurare, cum cætera duo modularetur.

ὁμοῦ γὰρ τῇ ᾠρᾷ τῆς παιδίσκης ἡράδης καὶ τοῖς κρούμασι.] Pro γὰρ malle ᾠρᾷ ergo. Hæc autem sic ordinata sunt clariora: ὁμοῦ γὰρ τῇ ᾠρᾷ καὶ τοῖς κρούμασιν ἡράδης τῆς παιδίσκης. *adamassti enim puellam cum forma simul & modulatione*. Nempe ex hac conversatione Musicen addidit Thalasseros. hinc Euplous ad eum: *Unde tibi Musices melodiæ?* Amor autem docilem eum fecerat. Quemadmodum & Glycerium facile didicit à Menandro: ut fatetur in Epist. ad eum, quæ hic Lib. II. quarta, ubi inter alia: σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναι δύναμαι. σὺ γὰρ μ' ἐδίδαξας, ἔφυα γυνῆκα ταχέως καὶ ἐρώντων μανθάνειν. *Solertem habeo amorem tuum ut hæc etiam scire possim; tu enim me docuisti:*

δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ
 ναυηγὸν ἀποφῆνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων,
 καὶ γένηταί σοι τὸ τῆς ψαλτρίας καταγόνιον
 ὁ Καλυδώνιος κόλπος ἢ τὸ Τυβέρηνικὸν πέλαγος,
 οὐκ ἔχοντί σοι Κεράτειν ἐπικαλεῖσθαι, εἰ δεύ-
 τερον ἐφορμᾷ.

Bona indolis mulierem cito ab amantibus discere. Cæterum
 ὁμοῦ cum Dativo ut apud Aristidem περὶ παραφθέγμα-
 τος in isto: τῇ Νέλλῃ — ὁμῶς τῇ μεγέθει τὴν συμμετρίαν
 ἔχοντι. *Nilo cum magnitudine simul & proportionem*
habenti.

ναυηγὸν ἀποφῆνῃ] Hic ἀποφαίνω reddo, efficio, quo-
 modo & ἀποδείκνυμι usurpatur. Senarius apud Athe-
 næum III. p. 206. Ἐυθρότερον καρίδος ὅπτης σ' ἀποφα-
 νῶ, *Rubentiorē squilla assa te reddam.* apud eundem VI.
 p. 254. ubi Anaxilas Comicus adulatores comparat cum
 vermibus grana tritici exedentibus, curculionibus, unde
 & Parasito Plautino nomen: Εἰσδύς ἕκαστος ἐδῆται καθή-
 μενος, ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν. *insinuans se*
quisque apud divitem simpliciorē comedit assidue, Donec
tanquam granum tritici reddat eum vacuum. De Naufra-
 gio autem sic dicto per metaphoram apud meretrices,
 vide eundem Anaxilam loco indicato ad Epist. VI.

τῆς ψαλτρίας] Quod hanc nunc psaltiriam dicit, hoc
 nihil detrahit conjecturæ de λυραδου paullo ante propo-
 sitæ. nam ψάλλειν generalius est vocabulum, & de lyra
 etiam dicitur. Plato in Lyside: ἐπειδὴν τὴν λύραν
 λάβης οὐ διακωλύσουσί σε — ἢν ἂν βύλη τῶν χορδῶν καὶ
 ψῆλαι καὶ κρούειν τῇ πλήκτρῃ. *Ubi lyram sumseris non*
prohibebunt quominus quamlibet chordam pulses & percu-
tias plectro. ubi etiam κρούειν de lyra, ut apud Nostrum
 κρουήματα. Idem in Alcib. priore, περὶ κρουμάτων ἐν λύρῃ.

ὁ Καλυδώνιος κόλπος] Ita opinor vocat sinum Cris-
 sæum sive Corinthiacum: & intelligit præcipue ejus
 angustias inter Rhium Achaïæ & Rhium Ætoliæ: in qua
 (Ætolia) Calydon urbs, ad Euenum fluvium: à cuius
 ostiis sinus Corinthiacus incipit teste Strabone Lib.
 masti

maſti puellam & cum modulationibus. Deſine in hæc ſumptus impendere, ne pro mari terra te naufragum faciat nudatum opibus, fiatque tibi pſaltriæ diverſorium Calydonius ſinus aut Tyrrhenum mare, cum non poteris Cratæin invocare, ſi iterum irruat.

VIII. p. 517. unde apparet cur Noſter Calydonium hunc ſinum dixerit. Sic & Heliodorus Lib. V. p. 229. eas quas dixi anguſtias appellat Καλυδώνιον πορθμόν *Calydonium fretum*. Ubi etiam, quod inprimis huc facit, mare dicit natura eſſe inquietum & turbulentum, cujus rei cauſam luculenter & eleganter exponit.

Τυρρηνικὸν πέλαγος] Hoc etiam navigantibus infeſtum, vel propter piratas, quales antiquis temporibus Tyrrhenos fuiſſe plurimi veterum teſtantur; vel propter Scyllam, quæ magis ad mare Tyrrhenum quam ad Siculum pertinet; atque hanc eum innuere ſequentia ſtatim indicant.

Κράταιν ἐπικαλεῖσθαι, εἰ δεύτερον ἐφορμᾷ] Hæc nulla ratione poſſunt intelligi niſi quis ſciat quorſum reſpexerit Auſtor. Apud Homerum Odyſſ. μ. Cum Ulyſſes ex Circe intellexiſſet ſe, ubi ad Scyllam acceſſerit, neceſſario ſex ſocios amiſſurum, à totidem monſtri capitibus abreptos; doceri ab ea inſuper vult, quomodo Scyllam ob id ulciſci poſſit: quod Circe minime fieri poſſe dicit: & conſultum eſſe ut ocyus fugiat: preceſturque Cratæin Scyllæ matrem ne eam ſinat iterum tot viros abripere. ubi inter alia Circe ſic:

Δεῖδω μή σ' ἐξαιτίς ἐφορμῶεῖς ἀίχχης

τόσσησι κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φώτας ἔλχεται.

Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βλῶστροῖν δὲ κράταιν

μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βρότοιςιν.

Ἢ μιν ἔπειτ' ἀποκαύσει ἐς τ' ἑτερον ὄρμηθῆναι.

Vereor ne te, iterato impetu, aſſequatur Tot capitibus, totque viros eximat. Sed naviga valde celeriter: & implo-
ra Cratæin Matrem Scyllæ, quæ eam peperit malo mortali-
um. Hæc eam prohibebit ab alio impetu. Hoc ergo

ΘΑΛΑΣΣΕΡΩΣ ΕΥΠΛΟΪ.

ΤΗνάλλως ποιεῖς τὴν πρὸς με νοῦθεσίαν ὦ Εὐ-
 πλοε. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσάμην τῆς ἀνθρώπη,
 θεῶ μυσαγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ
 παθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐξαῖν συγγενές.
 τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον.

dicat Noster, non esse morandum apud Meretricem.
 ne cum dispendio bonorum, quæ est prima raptio Scyl-
 læ, (nempe tantum fociorum) ipse deinde funditus pe-
 reas sine spe salutis; ut Ulysses ipse periclitabatur, si
 ad alteram raptionem ventum fuisset, seroque & fru-
 stra nunc invocasset Cratæin. Comparat autem mere-
 tricem cum Scylla Anaxilas loco ad Epistolam VI. indi-
 cato: *ἢ δὲ Ναννὴ τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Nan-
 no vero equid nunc differre à Scylla videtur?*

ΤΗνάλλως] Pro τὴν ἄλλως, in quibusdam articuli coa-
 lescent non raro, ut *τοτήμερον*, *τονῦν*, *τανῦν*. & alio
 modo *τάνδρι* pro *τῷ ἀνδρί*, quod occurrit sæpe etiam in
 soluta oratione: nam in ligata hujus generis sunt infi-
 nita. Significat autem idem quod quandoque ἄλλως,
 nempe *Frustra*, *temere*. Suidas: Ἀλλως, μάτην. &c.
 mox: *εἰρηται δὲ καὶ τὴνάλλως, μετὰ ἄρθρου. dicitur ὅ-
 τὴνάλλως cum articulo.* Articulum esse τὴν apparet
 manifeste ex hoc Platonis loco in Theæteto, ubi de
 Oratoribus pragmaticis & caufidicis: καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέ-
 ποτε τὴνάλλως, ἀλλ' αἰὲν ΤΗ'Ν περὶ αὐτοῦ. πολλὰκις δὲ
 καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος. *Certamina etiam nunquam sic
 temere ineuntur, sed semper de ipsomet: sæpe etiam de
 vita periclitatur.* Cumque nullum appareat substanti-
 vum quo articulus referatur, Ellipsin esse necesse est.
 Quid autem subaudiatur, nondum vidi indicatum. Pu-
 to commodissimum esse *ὁδὸς via*, *ratio*, *modus*, quem-
 admodum & in τήνδε & τῆδε, item in ταύτην & ταύτη,
 sæpe sic elliptice poni solitis. Occurrit autem sæpe
 τὴνάλλως apud Demosthenem, ut *contra Theocrinem*:
 τὴνάλλως πρῶγματ' ἔχειν, *frustra laborare*. III. *Olynth.*

THALAS-

THALASSEROS EVPLOO. XIX.

FRustra instituis ad me admonitionem Euploë. Ego enim non facile deferam sceminam illam, quippe qui deo auctori ignifero atque sagittifero morem geram: & alioquin amare nobis affine est, cum marina dea pepererit istum Puerum. Noster itaque respectu ma-

καὶ ταῦτ' — οὐχ ἵν' ἀπείθωμαι τισὶ τῇνάλλως προέφημι λέγειν, atque hac non ut quosdam invisos reddam mihi sic temere volui dicere. II. in Philippum. οὐδ' ἵνα τῇνάλλως ἀδολεσχωῶ, neque ut sic temere garriam. Exord. XLIX. λέγω δὲ ταῦτα οὐχ ἵνα τῇνάλλως ὑμᾶς δαδίττωμαι, dico autem hac non eo ut temere vos terrefaciam. de Falsa Leg. οὐχ ὅξει τι λέγειν, ἀλλὰ τῇνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνήν, nihil habebit quod dicat, sed sic temere hic tollet vocem. & alibi. Σεπε & apud Heliodorum, ut Lib. IV. p. 166. πλανᾷδά με τῇνάλλως παρὶ τὴν νόσον ἀγνοεῖν, aberrare me & morbum ignorare. V. p. 260. ἐγὼ δὲ τῇνάλλως πόρρωθεν εἰπόμεν, ego vero à longinquo nequicquam sequebar. ubi inepte interpres, loquebar, quia εἰπόμεν legebat, uti & editum. quasi vero id quisquam usurpaverit Græcorum pro εἶπον. sed τῇνάλλως aliquoties alibi apud Heliodorum. Inveni & τῇνάλλως scriptum, sed sine dubio vitiose. ita apud Aristidem fol. 51. lin. 57. Ed. Iunt. & Synesium Epist. 147. in fine. Ed. Ald.

Ἰεῦ μυσταγωγοῦντι] Achilles Tatius II. p. 107. Ἐὰν ἡμᾶς Ἀφροδίτῃ μυσταγωγήσῃ.

τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον] Simili argumento utitur Leander apud Musæum illum juniorem, ubi animum suum alloquitur ne timeat in transando freto ad Amicam, v. 248. Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης; An nescis Venerem e mari natam esse? Et Melitta apud Ach. Tatium Lib. V. p. 315. dicens in mari versantibus & navigantibus complexus Venereos vel maxime convenire: πᾶς δὲ τόπος τοῖς ἐρεῶσι θάλαμος· οὐδὲν γὰρ ἄλλοτον τῷ θεῷ. ἐν τῇ θα-

ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ ἔρως καὶ ὑπὸ τούτῃ
βληθεὶς τὴν καρδίαν, ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν
κόρην Πανόπῃ νομίζων ἢ Γαλατείᾳ ταῖς καλλι-
σευούσαις τῶν Νηρηίδων συνοικεῖν.

λάσῃ δὲ, μὴ καὶ δικαιότερός ἐστιν ἔρωτι καὶ Ἀφροδίσεις.
Ζυγάτηρ Ἀφροδίτῃ θαλάσσης. χαρισάμεθα τῇ γαμήλιᾳ
θεῇ. τιμήσωμεν αὐτῇ γάμῳ τὴν μητέρα. *Quilibet locus
amantibus est ibalatus; (nihil enim inaccessum Deo, Cu-
pidini) in mari autem, cogita annon & convenientior sit
locus amoris & Veneris arcanis. Venus filia est maris.
Gratificemur nuptiarum Deæ. Honoremus ejus matrem
opere nuptiali. Quem locum in Editis obscurissimum,
tali versione & unius litteræ mutatione (οικειότερος pro
οικειότερον scribendo) clarissimum reddidi. Salmastius
distinctione juvari posse putat. sed ea distinctio ad-
modum coactam facit sententiam. Addidi autem ver-
bum *cogita*, quia in Græcis subauditur ante μὴ, ut sæ-
pe alias, ὅρα vel ἐνθυμοῦ vel simile. & est ea Ellipsis ele-
gans. de qua alias, ubi res feret. Cæterum ut hic Ἀφρο-*

ΘΕΡΜΟΔΕΪΤΡΟΣ ὨΚΙΜΩΝΙ.

Σχέτλια πεπόνθαμεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ,
καὶ μητρὶ καὶ ἡπαρ δρόσῳ προσεοικὸς διὰ
τὴν οὐκ τῆς ποιότητος λεπτότητα παρέκεϊτο. ἡμῖν
15.

οὖθαρ] Plutarchus *de Sanit. tuenda*, inter rara & pre-
tiosa numerat p. 124. ubi de eorum stultitia, qui licet
non esurientes tamen comedunt, tantum raritate &
pretiositate ciborum impulsī, dum opinantur ὡς ἀτοπὸν
ἔστι, πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι πα-
ρόντος, οἷον οὖθαρτος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν &c. *absur-
dum esse, si quid rari & pretiosius adsit, eo non frui; velu-
ti sumine, vel fungis Italicis &c.*

μητρὶ] De præstantia hujus cibi Antiphanes Co-
micus apud Athenæum III. p. 100. Μήτηρ τινὲς πωλοῦ-
tris

nis est Cupido: atque ab isto percussus cor, te-
neo ad mare puellam, putoque cum Panope
aut Galatea formosissimis Nereidum consuetu-
dinem mihi esse.

ἡτῇ θαλάττῃ, ita & ἔρως θαλάττιος apud Lucianum
in Encom. Demosthenis, ubi his contradistingvit οὐρα-
νίαν Ἀφροδίτην & οὐράνιον ἔρωτα. quod & alii faciunt
multi. Et per τὸ παιδίον intelligitur ὁ ἔρως Cupido.

πρὸς μητρός] Ita usurpatur hæc præp. in Genealogiis.
Demosthenes contra Eubulidem: Ἀθηναίων ὄντα καὶ τὰ
πρὸς πατρός καὶ τὰ πρὸς μητρός. *Atheniensem, tam à
parte patris, quam à parte matris.* Idem adversus Mi-
diam, de Alcibiade loquens: ἐκεῖνος — λέγεται πρὸς πα-
τρός μὲν Ἀλκμαίωνιδών εἶναι — πρὸς δὲ μητρός Ἰππονίκου,
καὶ ταύτης τῆς οἰκίας ἧς ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ μεγάλα
πρὸς τὸν δῆμον εὐεργεσία. *Ille dicitur à parte quidem pa-
tris esse ex Alcmaeonidis, à parte vero matris ex Hipponico,
& ea familia cujus extant magna & multa in Populum be-
neficia.* Et I. in Stephanum: πάππος ὁ πρὸς πατρός,
Avus paternus.

THERMOLEPYRVS OCIMONI. XX.

Indigna passi sumus! Nam aliis fumen & vul-
væ, & hepar rori simile propter pingvedi-
nis tenuitatem, apposita erant; nobis autem

σιν, ἡδίστον κρέας. Vide ibidem plura. Horatius etiam
Lib. I. Epist. XV. v. 40. — *Non herculè miror, Ajebat, si
qui comedunt bona; quum sit obeso Nil melius turdo, nil
vulva pulcrius ampla.*

διὰ τὴν ἐκ τῆς ποιότητος λεπτότητα] Hæc bene ex-
pressit interpres: *propter qualitatis subtilitatem.* Nem-
pe propter hanc subtilitatem qualitatis hepar simile est
rori. quæ sane subtilia sunt, & metaphysico ingenio in-
digent, ut sanus sensus eliciatur; nam ille quem præ se
ferunt ridiculus est: quasi hepar illud propter tenuita-

δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρώμα. καὶ οἱ μὲν Χαλυβώνιον
ἐπιων. ἑκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην. ἀλλ' ὦ

tem & exilitatem simile fuerit rori; qualia hepaticia non nisi cicadarum coena esse possent, quæ rore visitare dicuntur; quem eis nullus inuidebit parasitus. Sed quid multa? lege διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λιπαρότητα, quod *πιότητος* est in MS. Vaticano; *λιπαρότητα* autem ex conjectura. quod licet sæpe idem quod alterum significet, tamen non raro *candorem* potius indicat. Hesychius *Λιπαρόν* — λευκόν, τίλξον. Illa autem *πιότης* sive *pinguedo* non est hepaticis naturalis; (nam expers ejus est) verum ab arte culinaria. Athenæus III. p. 107. *ἔδος τῷ ἐπιπλῶ περικαλύπτει τὰ ἡπάτια, ποσ' erat omentis tegi hepaticis.* Cujus rei causam jocosam affert ibidem Alexius: *Λιχύνεται γὰρ πελιδνὸν ὃν τῇ χρώματι. Verecundatur enim quia livido est colore.* Ita autem hic scribo, addito ὃν, quod damno metri & sensus exciderat, quia eadem syllaba præcesserat in *πελιδνόν*, ut sæpissime factum jam monuimus ante. Marginalem lectionem in qua metrum est integrum non probo, licet ea placuisse videatur Casaubono in Animadv. Ad eundem autem modum non inepte quidam dixit, rubicundos istos nummos qui pro argenteis valent, pudore affici ob paucitatem admisti argenti. Quod si minus placet *λιπαρότητα*, retineatur sane *λεπτότητα*, sed deleta præp. ἐκ. id quod in versione exhibui.

Χαλυβώνιον] Scil. οἶνον. Vinum à loco quodam Syriæ, ut ait Hesychius. Perfarum rex, cui quicquid ubique esset delicatissimum conquirebatur, vinum non nisi Chalybonium potabat. Vide Strabonem extremo Lib. XV. Athenæum I. p. 28. & Eustathium p. 1499. lin. 64. Perperam habetur & corrupta est hæc vox, non tantum apud Suidam, ubi *Χαλυβώνιος*; verum etiam apud Plutarchum de Fortuna Alexandri Orat. II. p. 342. ubi dicitur finis expeditionis Alexandræ in Asiam fuisse οὐ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμήλων περικομιζόμενος, οὐ τρυφῇ Μηδικῇ καὶ τραπέζῃ καὶ γυναῖκες, οὐδὲ Χαλυβώνιος οἶνος, οὐδὲ ἑρκανικοὶ ἰχθύες ἀλλὰ ἐν κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας

puls

puls erat cibus. atque vinum alii Chalybonium bibebant, nos vappam & acetum. Sed
o fatorum & Parcarum arbitri dii atque dæ-

ιδρώπους, μιᾶς ἡγεμονίας, καὶ μιᾶς ἐδάδας διαίτης κα-
τεύουσι, non autem ab innumeris camelis circumferen-
tum, neque *luxus Medicus*, mense & mulieres, neque
Chalybonium vinum, neque *Hyrcanici pisces*; sed ut in or-
dinem redactos omnes homines, unique principatui subdi-
tus, uni vite rationi adsuefaceret. Hic Editiones ha-
bent Καλυδώνιος, & Versio *Calydonium*, quod vinum
non in Asia, sed in Græcia quaerendum fuisset.

ἐκτροπία] Julius Pollux Lib. VI. Cap. II. δ' δὲ φαῦ-
λος οἶνος, δευτερίας, ἐξετηκώς, ἐκτροπίας, τροπίας, ὀξίνης,
ἰξώης. Et Lib. I. Cap. XII. §. 18. οἶνος — δευτερίας, ἐξε-
τηκώς, τροπίας, ἐκτροπίας, ὀξίνης. Quibus in locis ta-
men Editio Novissima ἐντροπίας recepit ex Hesychio &
Suida. Non male exponit H. Stephanus, ἐκτροπίας
qui passus est ἐκτροπὴν & ἐκτρίβειν &c. Cæterum quod ad
rem ipsam attinet, dum de inæqualitate convivii con-
querentem facit parasitum Noster, in eo etiam videtur
Λουκιανίζειν, ut alias non raro. Lucianus in festivissi-
mis illis Epistolis Saturnalibus hoc argumentum tracta-
vit. in Epist. I. Pauperes æqualitatem illam & commu-
nionem bonorum quæ sub Saturno obtinuerat reduci
cupientes, inter alia quibus in contrarium statum, in-
divitum insolentiam & illiberalitatem invehuntur;
agunt etiam de more conviviorum emendando. Nemp-
pe ut in posterum apud unumquemque Divitum quater-
ni aut quini Pauperes cœnent; non more recepto, in
quo nihil æquale, si quando pauperior invitetur. Non
oportere ergo inter alia quæ perperam fiunt, Structo-
rem ἰσομισθέντος τοῦτος διανέμοντα, τῇ μὲν δασπότῃ πα-
ρατιθέντι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ τοῖς δὲ ἄλλοις
ὁτῷ φέγειν ὑπεκαλυμμένα, si forte aper illatus fuerit, in
distributione, domino quidem apponere omnino dimidium
una cum capite; ceteri autem ὅσα obiecta ferre. Deinde
de vino etiam monent, τὸν οἶνον — πᾶσι τοῖς συμπότοις
εἶνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι, ut omnibus convivis unum idem-
que sit.

μοιραῖοι

μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες. δόητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης, καὶ μὴ τὰς μὲν διηκεῖ φυλάττετε εὐτυχία· τοὺς δὲ τῷ λοιμῷ συνοικίζετε. ἡ γὰρ Φορὰ τῆς εἰμαρμένης τὰ τοιαῦτα κατηνάγκασεν. ἀδίκᾳ πᾶσχομεν πρὸς αὐτῆς οἱ λεπτῇ καὶ ξενῇ κεχρημένοι τύχῃ.

præcipiat, τὸν μὲν ἀνδοσμίου μεθύσκουσαν ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλυκού διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα, ut alius quidem vino fragrantissimo inebrietur; mihi autem musto distrumatur alvus. Vide etiam Epistolam Saturni quam in gratiam Pauperum scripsit ad Divites. Atque sic fere solet Dives, si forte Pauperem convivio excipiat; contrarium autem fit, si Pauper Divitem. Sicut mus ille rusticus Horatianus, qui urbanum murem invitaverat, suum defraudat genium, illi autem delicatissima quæque apponit, — cupiens variâ fastidia cænâ Vincere tangentis male singula dente superbo : eidemque — dapis meliora relinquens.

μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες] Intelligi possunt Jupiter & Apollo. Jupiter; quia is fatorum arbiter, vel saltem ea novit. Pausanias Lib. V. Cap. XV. memorat aram apud Elidem Mœragetæ dedicatam, & interpretatur de Jove: ἰόντι δ' ἐπὶ τὴν ἄφαισιν τῶν ἵππων, εἰς βωμόν. ἐπιτέγαπται δὲ ἐπ' αὐτῷ ΜΟΙΡΑΓΕΤΑ. ὃν οὖν ἐστὶν ἐπικλησὶν εἶναι Διὸς, ὃς τὰ ἀνθρώπων οἶδεν, ὅσα διδῶσιν αἱ Μοῖραι, καὶ ὅσα μὴ πέπωταί σφισι. Quæ itur ad carceres curriculi equestris, ara est, cum inscriptione ΜΟΕΡΑΓΕΤÆ. apparet autem Jovis esse cognomen, qui novit quid hominibus fato concessum sit vel non. unde ei aræ vicina alia, Parcarum ara, Μοιρῶν βωμός. eodem ibidem teste. Apollo autem; quia is ex revelatione Jovis fata canebat, futura prædicens; unde illud Virgilii: Quæ Phæbo Pater omnipotens; mihi Phæbus Apollo Prædixit — III. Æn. Cognominatur autem & iste Μοιραγέτης. Idem Pausanias Lib. X. Cap. XXIV. in templo Delphico simulacra Parcarum, Jovis Mœragetæ, & mones!

mones! detis depulsiōem iniquæ hujus for-
tis. neque alios quidem in perpetua servetis
felicitate, alios autem fami detis contuberna-
les. nam cursus fati talium necessitatem affert.
Injuria fit ab eo nobis, qui tenui angustaque
utimur fortuna.

Apollinis Mœragetæ, uno loco posita dicit; &, cum
tres sint Parcæ, loco unius Jovem esse & Apollinem:
ἔθηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο, ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς
τρίτης Ζεὺς τε Μοιραγέτης καὶ Ἀπόλλων σφισὶ παρέθηκε
Μοιραγέτης. Apparet autem μοιραίους & μοιραγέτας
promiscue dixisse Auctorem; θεούς autem & δαίμονας
secundum accuratam loquendi rationem. Et forte per
δαίμονας intelligit Idæos Dactylos, Titiam & Cyllenum,
qui & ipsi, & ex illa cohorte soli, Μοιραγέται cognomi-
nati, teste Apollonio Rhodio Argon. Lib. I. v. 1127. Sed
malo ut per δαίμονας intelligatur *sui cuiusque Genius*,
δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς, ut loquitur Lysias
in Epitaphio *Demon qui fata nostra sortitus est*. De
hoc Horatius Lib. II. Epist. posteriore, ubi penes hunc
Genium esse causam indicat cur tanta sit diversitas inter
homines: eumque solum scire cur ea sæpe & in fratri-
bus animadvertatur: quemadmodum scilicet in Teren-
tianiis illis, qui Comœdiæ nomen dedere, ubi Mitio
dicit de fratre Demea: -- *is adeo Dissimili studio est inde
ab adolescentia. Ego banc clementem vitam urbanam at-
que otium Secutus sum, &c.* -- Ille contra -- *Ruri agere vi-
tam, semper parce ac duriter Se habere* &c. hoc inquam
cur fiat, dicit Horatius v. 187.

*Scit Genius, natale comes qui temperat astrum,
Nature Deus humane.* --

διηνεκὶ φυλάττετε εὐτυχίᾳ] MS. Vat. διηνεκῶς φυλάττετε
ἐν εὐτυχίᾳ. eodem sensu manente.

τοὺς δὲ τῷ λοιμῷ συνοικίζετε] MS. Vat. τοῖς δὲ λιμὸν
συνοικίζετε. Si in vulgatis legatur λιμὸν res eodem reddit,
& ita præstat. idque in versione sequor.

ἢ γὰρ φορᾷ -- κατηναγκασεν] MS. Vat. τῇ γὰρ φορᾷ --
κατηνάγκαται. Nec sic male.

KΩΝΩ-

ΚΩΝΩΠΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΊΣΧΟΛΙΜΩ.

ΑΝΕΜΑΪΟΥΣ ΕΛΠΙΔΑΣ ἔσχον ἐπὶ τῷ μετρηκίῳ
Πολυκρίτῳ. ᾧμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίῃ
αὐτῷ ὁ πατήρ, χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐ-
σίας πολλήν, καὶ ἀδελφὰ γούντα καὶ καθηδύπα-
θούντα μετὰ τε ἡμῶν μετὰ τε τῶν ἐταίρων ὁ-
νέοντα ^{ἐλπίσαι} κατα τὴν ὥραν πρωτεύουσιν, ἐξαπλῶντα
ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. ὁ δὲ ἐπειδὴ
^{ἐπ' Ἡερίῳ} κλέγων αὐτῷ ὁ γενήσας ἐγένετο, σιτίζεται μὲν

ἸΣΧΟΛΙΜΩ.] MS. Vat. Ἰσχυολίμω, quod nomen Pa-
rasito conveniens, a macritudine & fame. Sed nec vul-
gatum alienum, ab ἴσχειν, quasi qui famem a se arceat, ut
Ἰσχυόμαχος qui pugnam. Non absimile huic, Parasiti
Plautini in Persa nomen Saturionis. qui cum forte efu-
riens nomine appellatus fuisset, *Mendacium edepol dicis*
inquit *Nam Esurio venio, non advenio Saturio.*

ἔσχον.] MS. Vat. ἔχω. parum interest, sed vulgatum præ-
fero.

ᾧμην γὰρ αὐτὸν, εἰ τεθναίῃ αὐτῷ ὁ πατήρ, χ. ε.] Hic ab
Edd. paululum recessi, quæ ita: ᾧμην γὰρ αὐτὸν ἢ τεθ-
νάμην ἢ αὐτῷ τὸν πατέρα χ. ε. &c. Hæc autem scriptu-
ra totius Epistolæ sensum invertit & pervertit; nam se-
cundum eam hoc dicit Parasitus: *Se frustra sperasse de*
Adolescente; quia nimirum putaverit eum aut mortuum es-
se, aut patrem ejus bona sua dilapidasse. Sed quoniam neu-
trum factum sit, eo rem devenisse ut Adolescens frugalius
jam vivas & parcius itaque se tanta de spe decidisse. Atqui
si putabat mortuum esse, aut rem perisse, prorsus non
erat sperandum. Deinde quandoquidem nec res nec
ipse perierat, id spem faciebat potius, quam adimebat.
Illud etiam quale est! Non Adolescentem, sed Senem
dilapidare bona, & affinem esse earum rerum quas se-
cum fert adolescentia. Propter has & alias absurditates,
non dubitavi textum nonnihil mutare, ad jutus aliquan-

CONO-

CONOPOSPHRANTES
ISCHOLIMO. XXI.

Irritam spem habui de adolescente Polycrito. Arbitrabar enim eum, si moreretur ipsi pater, profusionem facturum divitiarum multam, lurcando & libidinando absumentem, nobiscum & cum scortis quotquot formæ elegantia præstant exhaurientem aut omnes opes aut magnam partem. At ille postquam meliuscule ei habet parens, cibum capit fero, in die

tulum ope MS. Vat. ubi αὐτὸν ἢ τεθνήσκει ἢ αὐτῷ ὁ πατήρ χύσιν ἐργάσασθαι. hic ὁ πατήρ rectum est, sed cum eo illud τεθνήσκει solæcismum intolerabilem efficit. cætera ex conjectura, leviter & minime violenter, si τεθναίῃ pro ἢ τεθνήσκει ἢ, sensu optimo & perspicuo. Est enim plane ex moribus Parasitorum, majora sperare ab adolescentibus regibus suis, si horum patres moriantur, idque optare. Et solent isti etiam spem meretricum ac parasitorum sic sustentare: εἰάν ὁ πατήρ. εἰ κύριος γένομαι τῶν πατέρων. Si pater mortuus fuerit: Si paternarum opum siam dominus. ut Chæreas ille ad Musarium suam dicere solitus, apud Lucianum in Dial. Meretr. ubi & ipsa Meretricula: πολλὰς ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ. Si modo senex oculos clauserit, multum inde spei.

ἐργάσασθαι πολλήν] Mallem ἐργάσασθαι, aut ἂν ἐργάσασθαι; & videtur ἂν excidisse propter similitudinem præc. — in ut sæpe. Pro πολλήν MS. πολλάκις.

καὶ ἀδιδραγοῦντα] MS. καὶ ἀδιδραγοῦντα. utraque scripto passim occurrit. Mallem autem καταδιδραγοῦντα vel καταδιδραγοῦντα.

ἐξαντλοῦντα] MS. ἐξανταλῶν τὸ πολὺ τῆς οὐσίας.

ἐπειδὴ κέρων αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο] Illud κέρων cum mihi suspectum hic sit, verti quasi esset καὶ ῥέων. hoc antecedentia requirunt; ut dicat: Tantum abest ut

104. ad. 104.
78

ὅψι τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τῷτο τῆς ὥρας ἡλίου
λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. σιτίζεται δὲ οὐδὲν τῶν
πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον
εἴποτε εὐήμερίας ἡμέραν ἐπιτελοίῃ δρυπετείῃ ἢ
Φαυλίας. διαμαρτῶν οὖν τῆς θάυμαστῆς ταύ-
της ἐλπίδος οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ δράσαιμι. εἰ γὰρ

mortuus fuerit; ut etiam meliuscule habeat. Nam senem
periculose decubuisse apparet; quia Parasitus moritu-
rum speraverat. Ita autem infra Epist. XXXVIII. de ani-
mi ægritudine βᾶων γέγονα, levatus nonnihil sum. &
Achilles Tatius II. p. 77. de dolore corporis levato: καὶ
ἔλεγεν ἡ Κλειῶ μετὰ μικρὸν βᾶων γεγονένον. & dicebat
Clis paulo post, meliuscule sibi esse. Nec dubito hic
etiam ita scripsisse Alciphronem. Non recepi tamen,
quia longiuscule à κριῶν recedit καὶ βᾶων. MS. hic ni-
hil juvat, ubi itidem κριῶν, & insuper pro ἐγένετο,
ἐξεγένετο, quod hinc alienum.

καὶ τοῦτο τῆς ὥρας] Pro καὶ κατὰ τοῦτο, ut sæpe.
ὥρα autem hic indefinita pars dici, non duodecima.
Demosth. in Midiana: τῆς δὲ ὥρας ἐγγίγνεται ὀψί. &
Exord. LV. διὰ τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας. ut diei tempus est,
Terentius Heaut. Act. I. Sc. I. circa finem.

λοιπὸν] Commode quandoque redditur per jam, ut
hic, & apud Heliodorum VI. sub initium: λοιπὸν καὶ
ᾧδερου ὑποφαίνοντός, cum jam & diluculum appareret.

ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος] Cum jam in eo esset, ut ad occasum
vergeret, cum jam quasi in eo occuparetur &c. Arrianus
Hist. Alex. I. p. 23. ὅσοι ἀμφὶ ᾧδὴν ἔχουσι, qui circa Mu-
sicam occupantur. Æschylus in ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβας v. 102.
ἀμφὶ λιτὰν ἔχομεν. Cæterum MS. hic ita: ἀμφὶ τροπᾶς
τὰς εἰς δύσιν ἔχοντα. ubi ἔχοντα non recte.

ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς] Quasi alius aliquis panis sit me-
lior, quam forensis. Ita sane & apud Plutarchum de
cohibenda ira, de fastidioso circa cibum & potum, χιόνος
δὲ μὴ παρούσης οὐκ ἂν πιών, ἢ τε ἄρτον ἐξ ἀγορᾶς φα-
γών. qui nisi nix adsit non hiberet, neque panem in foro em-
semel,

semel, idque eo tempore cum jam solversus occasum vergit. Comedit autem nihil opiparum, sed panem de foro, & opsonium, si quando hilarem diem agat, drupas aut phaulias olivas. Frustratus igitur hac egregia spe, incertus sum quid faciam; si enim qui alit opus

ptum comederet. At Archestratus curiosissimus indagator eorum quæ ad gulam & ventrem faciunt, poeta festivus:

— τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον

Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθήναι.

Panem autem ad forum factum Incluta præbent mortalibus optimum Athenæ, apud Athenæum Lib. III. p. 112. Harum autem Epistolarum Scena Athenis ut Comædiarum Menandri ac Terentii. Forte quia tantum panem esitabat sine opsonio, ut sequentia indicant, id satis visum est ad tenuem victum significandum. Non satis placet: nam si victum extenuare vult, *πιτυρίαν* aut *αὐτίκυρον ἄρτον* rectius ei tribuerit. Videndum ergo quomodo Noster & Plutarchus, qui itidem Athenas spectare videtur, sint conciliandi cum Archestrato: & præterea cum Lynceo Samio, qui apud eundem Athenæum p. 109. dicit apud Athenienses *σημνύνεσθαι τοὺς ἀγοραίους ἄρτους.*

δρυκετεῖς] Edd. *δορυκετεῖς* male, ut & Cl. Perizonio animadversum. invenitur autem & *δρυκετεῖς.* & *δρύνεπεις*, atque ita MS. Var.

φauλίας] Non tantum olivæ *φauλίας*, de quibus hic; sed & alia quædam poma. de quibus proverbiali specie Teleclides apud Athenæum III. p. 82. *φauλότεροι φauλίων μήλων.* *viliores malis phauliis*, quibus sua vilitas nomen dedit. meminit *μήλων φauλίων* & Jul. Pollux.

ὦ, τί καὶ δράσασμι] Abundat καὶ ut sæpe. Demosth. Exord. XXXVIII. *πρῶτον μὲν εἰσθε ὅ, τί καὶ ποιήσεσθε.* *primum eligite quid facturi sitis.* Idem alibi, alique.

ὁ τρέφων δέτται τοῦ θρέψοντος· τί ἂν εἴη ὁ τρέψομαι ὀφείλων, λιμώττοντι δὲ συνείναι διπλοῦν τὸ βάρος. Ἐρῶσο.

θρέψοντος] Ita edidi ex MS. Editiones θρέψαντος, quod tempus hic non habet locum.

τί ἂν εἴη] MS. τίς ἂν εἴη. Vulgatum præfero. Ut

ΕΥΒΟΥΛΟΣ ΓΕΜΕΛΛΩ.

ΠΑρέκετο μὲν ἡμῖν ὁ Γέλωνος τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπώνυμος. ἐγὼ δὲ καὶ τῇ θείᾳ μόνον πρὸς τὰς καταπώσεις εὐτρεπιζόμενος ἡ-

ὁ Γέλωνος τοῦ Σικελιώτου πλ. ἐπ.] Hæc est MSti Vat. scriptura. in Edd. autem, ὁ Γέλλων ὁ τοῦ Σικελιώτου. quæ fideliter interpres reddit, nempe appositam placentam fuisse ejusdem *cum ossè Siculo nominis*, quæ sunt portenta: ossa nempe in Sicilia nominibus *propriis* insigniri ut homines, urbes, montes, fluvios: & ab ejusmodi quodam ossè cognominatas dari placentas; à quarum natura nihil alienius quam ossa. Ut tales placentæ sine dubio nullæ; ita hominibus, ut hic Geloni Sic. Tyr. cognomines dantur. ut *Apicie* vel *Apiciane placentæ*, Νικόλαοι πλακοῦντες, nec non Φιλοξένιοι. Et putabam aliquando antequam MSti copia fieret, legendum esse ὁ Γέμελλας, ὁ τοῦ Σικελιώτου πλακ. ἐπ. ut intelligeretur placentæ à Philoxeno nomen fortita: qui licet patriâ Cytherius fuerit, Σικελιώτης tamen dici possit: propter diurnam & celebrem cum Dionysio Sic. Tyr. conversationem: nec ob stare quod placentæ illæ à Leucadio Philoxeno dictæ perhibeantur; pleraque enim eadem istis duobus tribui. Sed MSti potior apud me auctoritas, si vel nusquam alibi memorentur Γέλωνες vel Γελώνιοι πλακοῦντες. Accedit Clariss. Doctissimique Viri Jac. Perizonii conjectura, etsi non nihil à MSto recedens, idem tamen confirmans. Sic enim ille in Epistola ad me, ubi de aliis etiam quibusdam Alciphronis locis
habet

habet alturo; quid fiet illi qui ali debet? cum esuriēte vero manere esurientem duplex onus. Vale.

τί γέγονεν ὁ δαῖνα; *quid illo homine factum est?* Ita autem solent loqui.

λιμώττοντι δὲ συνεῖναι] MS. λιμώττοντα δὲ λιμώττοντι συνεῖναι. Rectius, nisi quod δὲ hic præferendum.

βῆρος] MS. βλάβος.

EVBUVS GEMELLO. XXII.

Apposita erat nobis Geloni Siculo placenta cognominis. Ego vero etiam adpectu duntaxat me ad deglutiendum præparans delecta-

git: *Epist. XXII. Eubuli ad Gemellum, putem legendum* ὡς ΓέμELLE, Γέλων ὁ τοῦ Σικελ. &c. *Nosti ex bistoriis Gelonem Siculum, à quo, vel ejus patria Gela, potuit hæc placenta nomen Gelonis habuisse.* Apparet autem Cl. Virum non animadvertisse hanc Epistolam, extantem in Apographo Codicis Vaticani Epistolarum Alciphronis, quem pro insigni sua humanitate benigne mecum communicavit. Extat autem cum duabus antecessentibus; sed sola omnium absque titulo. Cæterum Σικελικός πλακοῦς memoratur apud Athenæum Lib. XIV. p. 647. ubi eadem placenta intelligi potest quæ & hic. Commodum hæc scripseram cum literas accipio a Cl. Viro La Croze in quibus itidem ultro Emendationes quasdam suas doctissimas in Alciphronem mecum communicavit. Is de hoc loco ita: *Puto legendum.* Παρεκείτο μὲν ἡμῖν, ὡς ΓέμELLE, νατός ὁ τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπώνυμος. *Ratio emendationis constat ex Polluce* Lib. VI. cap. XI. num. 78. εὐδοκίμαι δὲ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες καὶ οἱ Φιλοξένιοι, τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου εὐρημα. νατοὶ δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ σαρκοὶ καλοῦνται. Hæc Ille. in quibus lætor confirmari meam conjecturam. Præcipue illud νατός placet, de quo non cogitaveram.

κατεπίσεις] Nempe τοῦ πλακοῦντος. *ad degluti-*

Φραϊνόμεν. μέλλησις δὲ ἦν πολλή περιγεφόντων τραγημάτων τὰ πέμματα. ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιάκης καὶ βάλανοι Φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξηρημένα. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτα ἕκαστα ἐχθρὰ βλέπων ἀνέμενον ἐπαφῆσεν ἑμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλοκαῶντι. οἱ δὲ καὶ τὸ ἐν τραγῶν ἐπιμήκισον ἐξέτειναν καὶ κύλικος συνεχὲς περισφομένης διατρεχὰς καὶ μελλήσας

dam vel absorbendam placentam. Horatius II. Sermon. VIII. *Ridiculus totas simul absorbere placentas.* Ita usurpatur καταπίνει unde κατάποσις. Sic κατέπιον τεμάχη Aristoph. Nub. v. 337. & Lucianus in Afino p. 162. σὺ δὲ ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα. Ibidem p. 141. μάζας ὅλας κατέπιεν. quemadmodum & Teleclides apud Athenæum VI. p. 268. μᾶζωι — ἱκετεύουσαι καταπίνειν. *maza orantes ut sese deglutias.* Plato in Euthyphrone de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱαῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. de eodem Saturno Lucianus in *Saturnal.* p. 811. θελὶν δὲ (ἢ ῥέα) — λίσον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπίνειν.

τὰ ~~πεμ~~μάτα] πέμματα sunt operis pistorii, ut placentæ: τραγήματα alia ad secundas mensas pertinentia, ut nuces.

ἀνέμενον] Soli placentæ inhians Parasitus ei se reservat, ne alia locum omnem in stomacho occupent. Lepidum est ex hoc principio commentum Philippi Macedonis, qui ad cœnam vocatus, cum plures umbras secum adduxisset: hospitemque perturbari sensisset, quod non satis apparatus esset; facile hoc emendavit, clam unoquoque monito, ut locum placentæ relinquerent: quam illi dum expectant, parcius singula attingunt. Atque sic factum ut cœna omnibus sufficeret. Meminit aliquoties Plutarchus, ut de Sanit. tuenda p. 123. in Apophth. p. 178. in Quæst. Conv. p. 707.

κύλικος — περισφομένης] σοῦεῖν & περισσοῦεῖν usitata de citatiore circulatione poculi in convivio. Vide Athobar.

bar. Sed cunctatio erat multa, circum coronantibus bellariis cupedias. erant autem illa, fructus pistacæ, & glandes palmarum, & nuces putaminibus exemptæ. At ego hæc singula inimicis oculis adspiciens, expectabam ut meipsum immitterem inhians placentæ. illi autem & bellariorum esum in longissimum extenderunt: & calice continenter circumagito

næum XI. p. 504. Amphis apud eundem X. p. 426. ὁ πῶς σάξεται τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς — *Servus propter cum poculis crebris.* & Lib. IV. p. 130. Hippolochus in Epist. ad Lynceum: ὁ δὲ Κάρανος ἄρχας τοῦ πότου μικροῖς ἐκπώμασι περισοβῶν ἐπέλει τοῖς πικροῖς. *Caranus comprobatorem auspicatus, cum minoribus poculis citò circumire iussit servos.* Verbo περιελάνειν quod alias de agitatione equorum dicitur, in hac re utitur Xenophon in Conv. καὶ τοὺς οἰνοχόους μιμνῶσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀματηλάτας, ὅσῳ περιελάνοντας τὰς κύλικας. *Oportet bonos pocillatores imitari aurigas, & cito circumagere calices.* Sic & περιάγειν usitatum. Heliodorus III. p. 145. ἐπεὶ δὲ τὰς κύλικας εἶδει περιάγειν. *Ceterum ubi calices circumagi oportuit.* Unde περιηγόμενον ποτήριον apud Athenæum X. p. 420. & Diog. Laërt. p. 99. Ed. H. St. Aptum ei rei & περιφέρειν, unde περιφορὰ ποτηρίου apud Synefium Epist. XXXII. ①

διατριβὰς — ἐνπνοιῶν] Demosthenes contra Euergum, ἡκολούθει μόλις, διατριβὰς ἐμπνοιῶν. *Sequebatur ægre, moram interponens.* Idem χρόνους ἐμπνοιῶν in Orat. pro Phormione.

μελλησμούς] Ita scripsi audacter ex MS. Vat. pro vulgato μελισμούς. quod divisionem hic membratim factam non opportune importat; cum tantum de mora & dilatione agatur. Videtur autem hæc vox Viris Eruditissimis non valde obvia fuisse, nisi in Lexicographis Græcis. Certe Jungermannus in Jul. Polluce libenter videtur eam muniturus fuisse testimonio Scriptoris alicuius

ἐνεποιούν. τέλος ὥσπερ ἐκ συνθήματος τὴν ἐμὴν ἀναρτῶντες ἐπιθυμία, ὁ μὲν τις κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαυρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς οὐδοῦσιν ἐνὶ ᾧ δὲ ὑπτιᾷσας ἑαυτὸν οἷος ἦν ὕψων κατέχεσθαι μᾶλλον ἢ τῆς τραπέζης φροντίζειν.

jus more suo, si in promptu fuisset. Et H. Stephanus in Thes. his tantum defungitur: Μελλησμός *itidem* (ut μέλλησις) *pro Cunctatio & Tarditas, affert autem ex Polyluce Budeio.* Non autem plane indicta est. Occurrit apud Dionys. Hal. in Antiq. p. 415. lin. 45. Ed. Noviss. οὐ γὰρ ἔδδκει τὸ πρῶγμα ἀναβολῆς δειδοῦ οὐδὲ μελλησμοῦ. *Non enim videbatur res dilationem pati neque cunctationem.* & apud Pausaniam Lib. IV. Cap. XXI. τοῖς μὲν γὰρ ἡ ἀπειρία τῶν τόπων καὶ ἡ τόλμα Ἀριστομένους παρῆχε μελλησμόν. *Illis enim locorum inscitia, & Aristomenis audacia moram faciebat.* Ubi Sylburgius etiam, hæc tantum annotat: *Hartung. παύσιν μελλισμόν. reperiitur tamen itidem ὁδᾶσμοῦς ab ὁδᾶξέω & alia nonnulla, epenthesi τοῦ σ, ut ὀρχησμοῦς, ἐπενθέσει τοῦ θ. nec saltem contra Hartungi illius μελλισμόν, vocem nihili, mutire ausus est.* Illud de epenthesi recte. Sic λοιδορησμοῦς apud Aristophanem in Ranis v. 770. ut recte Editio Veneta Farrei. & πατησμοῦς apud Æschylum in Agamemnone v. 972. Quæ vocēs H. Stephano ignotæ, nisi quod ex Thoma Magistro affert λοιδορισμοῦς, quod vitiosum est; non enim extat verbum λοιδορίζω, sed λοιδορῶ, uti nec μελλίζω, sed μέλλω μελλήσω, nec πατίζω, sed πατῶ. sic cum nec ὀρχίζομαι extet, sed ὀρχοῦμαι, ab isto & ὀρχησμοῦς apud Æschyl. in Eum. v. 372. non ὀρχισμοῦς. ita cum nec ἀγαπίζω sit, sed ἀγαπῶ, hinc ἀγαπησμοῦς, non ἀγαπισμοῦς. Ad vocem μελλησμός ut redeam, occurrit ea & apud Donatum in Commentariis ad Hecyram Terentii Act. ult. Sc. ult. ubi hanc orationem: *Quid donem? quid? quid? nescio.* dicit esse μελλησμόν. nempe figuram orationis cum dubitando alicui rei inhæretur.

ὥσπερ ἐκ συνθήματος] Heliodorus V. p. 219. ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος ἢ πληγῆς τῆς αὐτῆς ἀνωλόλυσαν.
moram

moram ac cunctationem interponebant. Tandem quasi de composito meam cupiditatem suspenderent, alius stipula sumpta expurgabat si quid infideret ex cibo dentibus fibrosum: alius resupinans seipsum paratior erat ut somno caperetur, quam ut mensæ curam haberet:

tanquam ad unum signum aut plagam eandem ejulare cœperunt. Sed sæpe occurrit: & modo idem est quod *ex composito vel de composito*: modo, *signo dato*. Herodorus Lib. III. Segm. 86, idem ita: ὥστε ἐν συνθέτου τοῦ γενόμενα, *tanquam ex composito accidissent.* ut Valla vertit. Affine ἐξ ἑνὸς καλεύματος. Sophron apud Athenæum p. 87. ὥστε ἢ καὶ ἐξ ἑνὸς καλεύματος καχάναντι, i. e. ὥστε ἂν ἐξ ἑνὸς καλεύματος καχάναντι. *Uno veluti jussu biant.* Diodorus III. p. 153. καθάπερ ἀφ' ἑνὸς καλεύματος. ut & Thucydides Lib. II. qui &, ἀπὸ ἑνὸς σημείου, ibidem paullo ante.

ὁ μὲν τις] Hic τις παρέλκει ut sæpe. Heliodorus V. p. 248. ὁ μὲν τις τὴν πρῶταν ἀδοκίματος ἐκληροῦτο, ὁ δὲ τὴν πρῶτην εἶχε. *Aliquis sortiebatur provam; alius ruppim.* Idem II. p. 96. καὶ ἡ μὲν τις ἀπέκνιζε τὸ πόδε ἡ δὲ ἐφρόντιζε τῆς εὐνῆς. — καὶ ἄλλη τράπεζαν εἰσεφέρετο. *Es hæc quidem fricabat pedes, alia lectum curabat, alia mensam inferebat.* Alia & aliorum plura loca vide in Thef. H. St.

ὁ δὲ ὑπτιόσας] Ita edidi ex MS. in vulgatis desunt ὁ δέ. requiruntur autem cum propter antec. ὁ μὲν τις, tum quia absque iis ἐξεκάλουσε & οἷος ἦν nulla præpositione conjunguntur.

οἷος ἦν ὑπὸ κατέχευται] Hic οἷος ἦν est, *paratus erat: sic affectus vel animatus erat, ut &c.* Apud H. Stephanum qui multa de οἷος & οἷος τε annotavit, hunc usum non animadverti. Ita autem apud Demosthenem contra Leocharem: ἀφικόμενος δὲ ἡγανάντει τε καὶ οἷος ἦν ἐπεξίεναι. *Adveniens autem indignabatur, & ita compositus erat ut qui vellet reum peragere.* Ibidem: καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἷος τ' ἦν — ἐγγράφειν αὐτόν. *Primum*

αλλήλων φουσῶντες μᾶλλον δὲ φύρδην φερόμενοι κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι, ἀλλ' ἤδη καὶ χιῶν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη, πρῶτον μὲν τοῦδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῦμα πάμπολυ, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοιζαντα τῆς οἰκίας τὸν σενωπὸν ἰδεῖν. ἐμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄσβολος παρῆν. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ὁ κρυμὸς δὲ εἰσεδύετο μέχρη μυελῶν αὐτῶν καὶ ὀσέων. ἐβουλευσάμην οὖν ὀδύσειον βούλεμα

τὸν σενωπὸν ἰδεῖν] Sic fere altam nivem describit & Basilius in Epist. quadam ad Libanium. ὑπὸ παραπετάσματι καλυπτόμενος χιόνος τὴν ἐπιτολὴν ἐγραψα. ἢν δεξιᾶμενος καὶ ψαύων χειρὶ, γνώσῃ ὡς κρυερά τις αὕτη [ποτιὺς αὕτη] καὶ τὸν πέμψαντα χαρακτηρίζει ἐμφωλευοντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. *Nive velatus & obteflus scripsifibanc Epistolam; quam ubi acceperis & manibus contréflaveris, cognosces quam ipsa sit frigida, & auttorem representet latibulo hyberno additum instar ferarum hyeme se condentium, & qui foras prospicere non possit.* Sed hoc in Cappadocia nihil novi; Athenis autem inusitatum, ubi cœlum temperatius & hyemes tepidiores.

πῶς γὰρ ἢ πόθεν;] Hæc interrogatio vim habet fortius negandi. Demosthenes adverſus Zenothemidem: οὐκ ἔχων ἀποδοῦναι τὰ χρέματα τοῖς δανείασσι, πῶς γὰρ; cum non posset reddere pecuniam creditoribus: qui posset enim? Demades: δακρύσαι δέ μου τὴν ἀπώλειαν αὐ σφατιώτης, πῶς γὰρ; ἂν αὖτε μὲν πόλεμος, εἰρήνη δὲ οὐ τρέφει. meum interitum non fleveris miles. qui enim? quippe quem bellum locupletat, pax autem non alit. Sic & πόθεν. Ælianus V. H. Lib. XIII. cap. 2. πλὴν οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύτη. πόθεν; Sed non everunt hæc ita, unde? i. e. nequaquam. ubi vide annotata Cl. Perizonio.

tes vel potius confuse ruentes nos tunde-
 venti ; sed jam & nix densa & crebra cadens,
 primo humum tegebat : deinde non in super-
 ficie , sed in altum tollebatur nivium defluen-
 tium ingens moles , ut vix posses ostium aperien-
 ens domus , angiportum videre . Mihi vero ne-
 que lignum neque fuligo suppetebat : quo-
 modo enim aut unde ? frigus autem penetra-
 bat usque ad ipsas medullas & ossa . * Cepi igitur
 consilium Ulysseum , ut currem in tholos

εἰσδύετο μέχρι μυελῶν αὐτῶν καὶ ὅσων] Heliodorus
 III. p. 141. *ἄχρις ἐπ' ὅσα καὶ μυελούς αὐτοῦ εἰσδύεται.*

Ὀδυσσεῖον βούλευμα] Forma proverbii , ut *Σισύφειον
 βούλευμα* , quod infra Libro III. occurrit . de *callido con-
 silio* . Erat autem uterque vaser , Sisyphus , & Ulys-
 ses : & fuerunt illæ proverbio celebratæ *Σισύφου μηχανή*
νη à natura translata in Ulysses , τὸ Σισύφειον σπέρμα ,
 ut is vocatur apud Euripidem Iphig. in Aulide v. 530 . ut-
 pote cujus mater Anticlea ante nuptias cum Laërte ,
 compressa fuerat à Sisypho , ut est apud Plutarchum in
 Quæst. Græcis p. 301. & in Scholiis ad Sophoclem , qui
 hanc ejus nascendi sortem perstringit in Ajace v. 190 .
 nec non in Philoctete v. 416 . Vocat autem hoc de frigi-
 goris molestia evitanda consilium Ulysseum potius
 quam Sisyphæum , perquam apposite ; non quia nimis
 subtiliter excogitatum sit : nam vulgare erat ut in bal-
 nea se reciperent , qui aliter à frigore se defendere non
 possent , ut mox diceretur ; sed quia Ulyssis astutum fuit
 & urbanum commentum cum in eodem statu esset .
 Nimirum ille , ut est Odyss. ξ. cum jam in patriam redux
 factus , apud Porcarium suum diverteret adhuc ignotus
 & sub specie mendici : ac cætera quidem benigne fuis-
 set habitus , sub noctem autem gelidam sine stragulis
 frigeret ; admonere illum de ea re oblique voluit : &
 hac ratione stragulum nactus est . Utinam , inquit , talis
 nunc essem qualis eram sub Ilío ! Exiveramus aliquan-

δραμῶν

δραμῶν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. ἀλλ' αὐτὸς ἐκέϊσε συνεχάρουν οἱ τῶν ὁμοτέχων περὶ ταῦτα κυλινδούμενοι· καὶ γὰρ αὐτοὺς ἡ παραπλοσία θεὸς ἠνόχλει πονία· ὡς οὖν ἡσθόμην οὐκ εἶναι μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητὸν,

do speculatum ego & Ulysses alique, nocte hyberna. Ibi cum me frigus vexaret, quod solus omnium, lænam in tentorio reliquisseni de frigore securus; dixi Ulyssi, durare me amplius non posse. Ille vero, ut erat plenus consilii (οἷος ἐκεῖνος ἦν ΒΟΤΑΕΤΕ ΜΕΝ v. 491.) tale quid comminiscitur. O Socii, inquit, expedito cursore mihi opus est ad Agamemnonem, qui hoc & hoc nunciet; quis volabis? offert ergo se unus: &, abjecta quam habebat læna ne impedimento sit, currit. quam ego hac arte ad me translatam cupide arripui. Talis ergo si nunc etiam essem, forte aliquis apud Porcarium daret mihi lænam.

δραμῶν εἰς τοὺς θόλους ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων.] Apud Aristophanem in Pluto v. 953. Sycophanta vestibus spoliatus jubetur in balneum currere, ut se ibi calefaciat. — εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε. "Ἐπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος εἰσὶν ὁ θεός. Ibidem v. 535. cum Paupertas dixisset se multorum bonorum causam esse suis alumnis; alter ad eam: Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι δύναϊ ἀγαθόν, πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου; Tunc vero prebere quid boni possis, preter pustulas ex balneo. quas nempe pauperes eo calefactum ire soliti, ibidem contrahunt. Scholiastes: διὰ τὸ τοὺς πένοντας ἀποροῦντας ἐνδυμάτων, διὰ τὸ ψύχος ἐν βαλανείοις καθεῦδειν, καὶ ἐκ θέρμης, ἢ αἵρος αὐτοὺς ἐξίσοντας παραχρῆμα προσελαόντος, φλυκταῖνας ποιεῖν. Quia pauperes carentes vestibibus, cum propter frigus in balneis dormiant, pustulas contrahunt; ex calore nimirum, vel etiam, quando inde exeuntes aër frigidus subito afflat Dicit Eustath. ad Odyssæam p. 672. lin. 30. Ed. Bal. ex Comico probari posse quod mendicis licuerit in balnearia calefactum ire: ad hæc sine dubio loca respiciens. Cæterum de tholo balneatorio abunde H. Stephanus dixit, ubi nec Alciphronis locum intactum relinquit.

& caminos balnearum. sed nec illuc ire concedabant artis consortes qui circa ea versabantur; eadem enim dea ipsis molesta erat, Paupertas. Cum igitur sentirem non esse mihi ad hæc adi-

περὶ ταῦτα κυλινδούμενοι] κυλινδεῖται & καλινδεῖται ut Latine *versati, volutati*. Isocrates Oratione XV. τῶν περὶ τὰ δικατήρια καλινδουμένων. quod inferius ita: τῶν περὶ τὰ δικατήρια διατριβόντων. Plutarchus in Phocione eadem sic: τῶν εἰσδύτων κυλινδεῖται περὶ τὴν Ἡλιάν καὶ συκοφαντεῖν. p. 748. Rursus Isocrates Orat. VII. de Dialecticis loquens: τῶν περὶ τὰς ἑρίδας καλινδουμένων. Et cum Præp. ἐν. Plato in Phædone: ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ καλινδουμένην. Idem in Politico: τοὺς ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ταπεινότητι πολλῇ καλινδουμένους. Herodotus Lib. III. Sect. 52. ἐν τῇσι τοῇσι ἐκαλινδέετο. Synesius Epist. XXXII. ἐν καπηλείοις καλινδηθεῖς. Dio Chryf. ἐν πολλῇ ἀφθονίᾳ κυλινδούμενος ἀσελγεία. p. 76. Et verbo composito, Athenæus VI. p. 262. τοσαύτως ἐγκαλινδούμενον λιχνείας. & aliter, Xenophon Symp. τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. Idem est, & eodem modo usurpatur ειλινδεῖται apud Nostrum infra Epist. 26. Ὥτι & ειλινδεῖται alicubi lib. III.

Θεός — Πενία] Apud Aristophanem in Pluto Paupertas introducitur sine dubio ut Dea. Apud Herodotum etiam Dea dicitur Lib. VIII. Segm. iii. ubi cum Themistocles ab Andriis pecuniam exigeret nomine Atheniensium, quod in Bello Xerxiano a partibus Græcorum non stetissent: diceretque, Omnino dandum esse, quia Athenienses veniant duobus potentibus Diis comitati, Svadela nimirum & Necessitate; illi contra responderunt, Id fieri minime posse: nam præterquam quod solum sterile colant, etiam duos inutiles Deos nunquam deferere ipsorum Insulam, sed libenter ibi morari, Paupertatem nimirum & Impossibilitatem, καὶ Θεοὺς δύο ἀχρήτους ἢ ἐκλείπειν σφῶν τὴν νῆσον, ἀλλ' αἰὲ φιλοχωρεῖν, Πενίην τε καὶ Ἀμυχάνην.

οὐκ εἶναι μοι εἰς ταῦτα ἐισιτητὸν] Hic ἐισιτητὸν est *Gerundium* indeclinabile. ut ἐξιτὸν apud Hesiodum in Theogonia v. 731. ubi de Titanibus Tartaro inclusis, τοῖς

δραμῶν

δραμῶν ἐπὶ τὸ Θρασύλλου βαλανεῖον ἰδιωτικῆς οἰκίας, εὖρον τοῦτο κενόν, καὶ καταβαλῶν ὀβολούς δύο καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας, ἐθερόμην ἄχρῃς οὐ τὸν νιφετὸν μὲν πηγυλὶς διεδέξατο, καὶ ὑπὸ τοῦ κρύους τῷ μεταξὺ διεροῦ παγέντος πρὸς ἀλλήλους ἐδέδεντο οἱ λίθοι. μετὰ δὲ τὸ ἀποβράσαι τὸ δρμυ, πρὸς τῆς ὁ ἥλιος ἐλευθέραν μοι τὴν πρόσδοον καὶ περὶ πάντας ἀνειμένως ἀπέφηνεν.

οὐκ ἐξιτόν ἐστι -- *Hic exire non datur, ab eīmi autem utrumque. & sicut eisititōn dicitur, ita & ἐξιτητόν dici potest: sicut ἐξιτόν, ita ut eisitōn, vi vocis manente. Quemadmodum in ἱτητέον & ἱτέον.*

βαλανεῖον ἰδιωτικῆς οἰκίας] De publicis & privatis Atheniensium balneis Xenophon *de Rep. Athen.* γυμνάσια καὶ λουτρά καὶ ἀποδυτήρια τοῖς μὲν πλουσίοις ἐστὶν ἰδία ἐνίοις: ὁ δὲ δῆμος αὐτῷ οἰκοδομεῖται ἰδία παλαίστρας πολλὰς, ἀποδυτήρια, λουτρῶνας. *Quidam divitum Gymnasia, balnea & apodyteria habent privata: Populus autem sibi edificat peculiares palastras multas, apodyteria, balnea.* Balneum publicum Plutarchus in Phocione v. 743. vocat βαλανεῖον δημοσιεῖον. privatum, βαλανεῖον ἰδιωτικόν, in Demetrio p. 899.

ἵλεων καταστήσας] Lucianus de Mercede conducto, ubi de Servo, qui ad cœnam potentioris domini vocat, conciliando: ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι παραβύσαντα

ἈΜΝΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΣΧΩ.

Απέκρινεν ἡμῶν ἡ χάλαζα βαρέως ἐμπεσῶσα τὰ λήια. καὶ λιμοῦ φάρμακον οὐδέν. ἀνεί-

απέκρινε -- τὰ λήια] Demades de Epaminonda: ἀπέκρινε γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης ὁ Θεβαῖος. *Demessuit* tum,

tum, propere me contuli ad Thrasylli balneum privatae domus, & illud vacuum inveni. atque depositis duobus obolis, cum balneatorem iis mihi propitium reddidissem, calefaciebam me, donec nivem exciperet glacies, & lapides invicem compingerentur, congelato quod interjacebat humido. Postquam vero deferbuisset acerbitas, sol clementior liberum mihi exitum, & deambulationes permissas esse fecit.

ὡς τὴν χεῖρα, ὥς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκεῖς, τοῦλάχισον πέντε δραχμᾶς *quem tibi prius propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivilius, ad minimum quinque drachmīs.* ἴλεως tanquam de Deo; de ferocioribus autem conciliandis τιθασσός. Lucianus in Toxari. μέρος τῷ μισθοῦ τῇ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ, καὶ εὐχρησιπλὸν ἀπειργάζετο αὐτόν. *parte mercedis, quam sibi bajulando quæliverat, carceris custodi deposita, eum sibi mansuetum faciebat & pacabat.*

πηγυλῆς] Hæc vox ex Homero Odyss. ξ v. 476. ad quem locum in antecedentibus respicere Alciphronem indicavimus. Sed ibi adjectivum est, πηγυλῆς οὐχ̄ gelida nox; annotat autem Eustathius & pro παγετός i. e. gelu accipi, nempe ut Substantivum.

ἀποέρᾶσθαι] Deservescere dici potest frigus, ut urere. Virgil. — *Boreæ penetrabile frigus adurat.*

περόσοδον] Lego hic potius περόδοδον.

ἀναιμῆτως] Mallem ἀναιμῆνους.

AMNION PHILOMOSCHO. XXIV.

Vastavit nostras fruges grando gravi impetu, & famis nullum est remedium. Advesti-

enim florem Sparta Thebanus. nempe ut in notissimo Epigrammate apud Pausaniam IX. Cap. XV. de eodem :

σθαι ἡμῖν ἑπακτοὺς πυροὺς ἔχ' οἷόν τε διάσπα-
 νιν κερμάτων. ἔσι δέ σοι ὡς ἀκούω τῆς πέρυσι
 εὐτηρίας λείψανα. δάνεισον οὖν μοι μεδίμνους
 ἑκοσι ὡς ἂν ἔχοιμι σώζεσθαι αὐτὸς καὶ ἡ γυνή
 καὶ τὰ παῖδια. καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης,
 ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώιον εἰάν τις ἐν-
 δηνία γένηται. μὴ δὲ περιόδῃς ἀγαθοὺς γειτο-
 νας εἰς ζενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους.

24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Ἡμετέρας βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείγατο δόξαν.

Confiliis nostris laus est attonsa Lacorum. Cicero.

Apud Herodotum aliquoties κέρειν τὴν γῆν, τὴν χώραν,
cedere, vastare.

ἑπακτοὺς πυροὺς] Demosthenes adversus Leptinem
 ἑπείσακτον σίτον dicit, eoque plurimum uti Athenien-
 ses, praesertim frumento quod ex Ponto importabatur.

εὐτηρίας] Hoc, & quæ sequuntur annonæ uberta-
 tem significantia, conjunctim & apud Pollucem Lib. I.
 Segm. 51. εὐφορία, φορὰ, εὐτηρία, εὐδηνία, πολυκαρπία.

ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώιον] Hesiodus in Er-
 gis v. 350. -- εὐ δ' ἀποδοῦναι

Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον οἴκε δύνῃαι.

*Recte reddito quæ acceperis, Eadem mensura & amplius,
 si possis.* Abiit autem in proverbium. Lucianus de
 Imaginibus: μῦθον ἀντὶ μῦθου ἀμειψαί, αὐτῷ τῷ μέτρῳ
 φασίν, ἢ καὶ λώιον. *Sermonem pro sermone repende, ea-
 dem ut ajunt mensura, aut etiam cumulatius.*

ἙΣΤΟΛΟΣ ἘΛΑΤΙΩΝΙ.

Οὐδὲν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἄξι-
 ον, ἔγνων ἐμαυτὸν ἐπιδιδῶναι θαλάττῃ καὶ

ἔγνων] *Constitui, visum est mihi, decrevi.* Demo-
 sthenes contra Aristocr. τάναντία ἐγνωνκαῖς ποιεῖν. &
 tium

tium triticum nobis emendi non est facultas, deficiente pecunia. Sunt autem tibi, ut audio, de copia annonæ, quæ fuit superiore anno, reliquiæ. Quare mutuos da mihi viginti modios, ut salvus esse possim cum conjuge ac liberis. Quod si fertilis extiterit *iterum* frugum proventus, solvemus eadem mensurâ: etiam meliore, si quæ fuerit ubertas. Nevero committas ut incuriâ tuâ boni vicini in angustias coacti pereant.

εἰς τενὸν τοῦ καιροῦ φθαιρόμενός] Hic φθαιρόμενος propter adjunctum εἰς & τενὸν potest accipi, ut motum significet. Vide ad Epist. XVIII. de εἰς τενὸν Lucianus in Hermotimo p. 593. περιέρχῃ με, ὃ Λυκίνο, καὶ συνελαύνεις εἰς τενόν. *Circumvenis me Lycine & in angustias cogis.* alias dicendum fuisset ἐν τενῷ φθαιρόμενός. Lucianus in Jovis Tragedo: ὁρᾷτε τὸν κίνδυνον, ὃς ἐν τενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, καὶ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα. *Videsis periculum, ut res nostra in angusto sint, & in uno homine periculisentur.* Ibidem p. 212. ὁρᾷς ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον ἐν τῷ τενῷ ἐχόμενος. *Vides ut coargui non vis dum in angustis teneris.* invenitur tamen εἰς quandoque pro ἐν, ut apud Arrianum IV. p. 174. εἰς φυλακὴν εἶχον. itaque hic εἰς τενὸν φθαιρόμενός potest esse pro ἐν τενῷ φθαιρόμενός. Cæterum τοῦ καιροῦ non satis video quid hic sibi velit. Interpres vertit quasi esset τοῦ βίου. Pro μὴ δὲ paullo ante mallet μὴ δὲ.

EVSTOLVS ELATIONI. XXV.

Cum terra nihil dignum laboribus rependat,
decrevi me ipsum dedere mari ac fluctibus.

paullo ante: τάναντία διεγνωκὼς ποιῶν. Idem advers. Leptinem: τοὺς ἰδίᾳ γνόντας ἐν ποιῶν ὑμᾶς. Ibidem:

κῦμασι. *ἐρῆς γὰρ* ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται
 ἡμῖν. καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρεός Φυγεῖν καὶ ἐν οἰκί-
 σκῳ τίς καθέρξας αὐτὸν τηρῇ. *ἐργὸς γὰρ ἡ*
ἐμὴν θανάτῳ ἡμέρα σκείνη καὶ τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον. ὥσε
Μακ. Περ. ρδ τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται· ἀλλ' ὑπὸ
 τῇ τύχῃ βραβεύεται. ἤδη γὰρ τινὲς μὲν ἐπὶ γῆς
 ὠκύμοροι· ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρόβιοι κατεβίω-
 σαν. ὥσε εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν, ἐπὶ ναυτιλίαν

δ προσήκει δόξαι· ἐγνωκέναι τὰ καὶ τῇ πόλει τὰ κάλλιστα
 ἔσσεθαι ἐψηφισμένοι.

τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν] Hoc Eschines sic: τῷ ἀπο-
 θανεῖν ὁμοίως ἐπικεκλησμένον ἄπαντι. Isocr. ad Dem. sic:
 τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινε.

οὐκ ἔστι τὸ χρεός φυγεῖν] Μοιρῶν χρεός vocat Plu-
 tarchus in Consol. ad Apollonium p. 106. rationem ap-
 pellationis exponens. Idem pro χρεός posuit χρεῶν,
 eandem cum Alciphrone sententiam enuncians, in
 Pyrrho p. 403. τὸ δὲ χρεῶν ἦν ἄφυκτον. at *factum inevi-*
tabile fuit. quod idem est, quod apud eundem in Con-
 sol. ad Apollon. p. 117. τὴν μοῖραν ἐκ ἑστίν ἐκφυγεῖν, & apud
 Nostrium τὸ πεπρωμένον ἄφυκτον.

καὶ ἐν οἰκίᾳ τίς καθέρξας αὐτὸν τηρῇ] Sunt Demo-
 sthenis verba ex Oratione de Corona. quæ crebra allu-
 sione Auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutua-
 tus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthe-
 nes, ut annotant: Plutarchus de *Poësi Homerica*, ubi
 ostendit quomodo præstantissimi quique Auctores Poë-
 tam imitentur: Lucianus in *Encomio Demosthenis*, ubi
 Similitudinem inter Homerum & Demosthenem mon-
 strat: & Clemens Alexandrinus VI. Strom. ubi paralle-
 la colligit ex antiquis & posterioribus scriptoribus. Lo-
 cus Homeri quem adumbraverit Demosthenes, est Iliad.
 μ. v. 322. cuius summa: *Si post hoc bellum essemus immor-*
tales futuri, dissuaderem pugnam: sed quia mille modis
instat mors, pugnemus gloriose. Demosthenem imita-

Etenim

Etenim vita simul & mors fato nobis constituta sunt. Neque datur effugere debitum fatale, etiam si in domuncula quis seipsum inclusum contineat. Dies enim illa non cessat: & fatum est inevitabile. Itaque non ab his pendet discrimen vitæ, sed fortunæ arbitrio subiacet. Quin etiam contigit ut aliqui in terra cito morerentur, aliqui in mari longam viverent vitam. Quare cum sciam hæc ita se habere,

tur Aristides in Panathenaico: τῶν Ἑλλήνων ἀσφάλειαν εἶναι καὶ σωτηρίαν ὑπελάμβανεν, οὐκ εἰ ΚΑΘΕΙΡΨΑΣΑ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐτίας ΤΗΡΟΙῆ &c. *Græcorum securitatem esse & salutem putabat* Resp. Atheniensium non in eo, si nimirum eos domi apud focum conclusos teneres; sed si ad bellum contra Barbaros animaret. Ubi male Editio qua utor Aldina Isocratis & hujus Orationis fol. 98. lin. 57. καθεῖρας αὐτὸς, errore solenni cum litera vel syllaba omittitur, bis ἀμβως ponenda.

τὸ πεπρωμένον ἄφικτον] Aristoteles apud Stobæum Tit. de Morte: ἄφικτον τὸ τῆς πεπρωμένης κακόν. Plutarchus in Lysandro circa fin. ἄφικτόν ἐστιν ἀνδρώπῃ τὸ πεπρωμένον. Herodotus Lib. I. Segm. 91. τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστιν ἀποφυγεῖν. Plato in Gorgia: ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί, ubi hanc tanquam muliercularum sententiam obiter perstringit Socrates. Non autem simpliciter mortem intelligit. οὐχ ὑπὸ τῶν] MS. Vindeb. οὐχ ὑπὸ τῶτοις. parum interest.

ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται] Isocrates in Areopagítico fol. 34. lin. 57. ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, in sortitione enim Fortunam esse arbitram.

οἰκύμοροι] Lucianus in Contempl. p. 341. οἱ μὲν οἰκύμορον ἔχουσι καὶ οἰκύμορον τὸ φύσημα &c. alii brevis ævi habent spiritum, & quos ocyor mors consequitur.

βαδιοῦμαι καὶ ἀνέμοις ὀμιλήσω καὶ κύμασι.
κρεῖττον γὰρ ἐπατήκειν ἐν Βοσπόρου καὶ Προ-
ποντίδος νεοπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς
Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ἐρυγ-
γάνειν.

ἀνέμοις ὀμιλήσω] Julianus Epistola XXIV. de ficubus
in sole siccandis: ἵνα λευκάνηται — ἢ λίην καθαρῇ προσομι-
λῶντα (τὰ εὔκα) ut *albescant assidue ruri solis usu*.

καθήμενον] καθῆσθαι & *sedere* in utraque lingua sæ-
pe pro *desideri* & *otiosum esse*. Sufficiat hic unus locus
Pindari Olymp. A. v. 131. qui & cum antecedentibus
congruit, ut Noster eum ob oculos habuisse videatur:
Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνῶγκα τί καί τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκό-
τῃ καθήμενος ἔσθι μάταν, ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; Cuius
omnibus moriendum sit, cur aliquis ignobile senium in te-

ἈΓΓΕΛΑΡΧΙΔΗΣ ΠΥΘΟΛΑΪΩ.

Μέγα ὦ φίλε κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν το-
κογλύφοι. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα τί παθῶν,
δέον παρὰ σέ ἢ παρὰ τινα ἄλλον τῶν κατ' ἀ-
γρὸν γετόνων εἰλθεῖν, ἐπεὶ κατέστη ἐν χρεῖα χρη-

μέγα — κακὸν οἱ — τοκογλύφοι] Feneratores Athenis
odiosi. Demosthenes adversus Pantænetum: μισοῦσι φη-
σιν Ἀθηναῖοι τοὺς δανειζοντας. Plautus in Mostellaria
Act. III. Sc. I. v. 123. *Nullum adeo hodie genus est homi-
num tetrius — quam danificum*. τοκογλύφοι autem apud
Lucianum in Necom. p. 308 τοκογλύφοι προσήσαν ὡχροί,
qualis & hic est in Anthol. Epigr. Gr. Lib. II. c. 50. Palladas:

Ἀνὴρ δανειτῆς τῶν χρόνων γλύφων τόκους.

Fenerator longi temporis usuras sculpsens. ubi Brodæus:
Stylo imprimens, scribens. Manent autem denomina-

ad

ad navigationem me conferam, & interven-
tos fluctusque versabor. Melius enim est re-
dire è Bosporo & Propontide novis divitiis au-
ctum, quam sedentem in Atticæ agris, fame-
licum quid & siccum ructare.

nebris sedens coquat frustra, omnium bonorum expertus
Ubi Scholiastes: τὸ δὲ, ἐν σκότει καθήμενος, ἀντὶ τοῦ
[ἐν] ἀκινήσεια καὶ ἀκυαίᾳ καθεστώς. in torpore & in obscu-
ro constitutus.

ἐπὶ τοῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιῶς] Casaubonus Lest.
Theocr. Cap. XIV. Appellanti Græci ἐσχατιᾶς singulorum
agros suis finibus distinctos & separatos. reflexque doctissi-
mus Glossographorum Hesychius exposuit ἀγρόν. μοχ:
Sed in ea voce apud elegantissimos interdum aliquid inest
contemptus. Alciphron in Epistolis: Κραῖντον ἐπανήμην
ἐκ Βοσπόρου καὶ ἄκ.

AGELARCHIDES PYTHO- LAO. XXVI.

MAGnum, o amice, malum sunt isti in urbe
fœneratores. Ego enim, nescio quo fa-
to meo, cùm debuisssem ad te, aut ad alium ali-
quem rure nostro vicinum adire, in pecunia-

tiones antiquæ etiam si res defierint, & aliæ ejusdem
usus in earum locum successerint. Ut in cera & charta.
unde & *εκατατε*.

κατέστην ἐν χρεῖα χρημάτων] Demosthenes de Fal. Le-
gat. χρημάτων ἐν σπάνει - αὐτὸν καταστήσειν (ἐμέλλετο)
Andoc. de Mysteriis circa finem εἰς πενίαν καὶ ἀπορίαν
κατέστην. Demosth. adv. Lept. τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ κα-
θεστηκότας - τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάνῃ δοκοῦντας ἐν-
δοιμονίᾳ.

μάτων βουλόμενος ἐπὶ Κολωνῷ πείρασθαι χω-
 εῖον ἐξηγήσαντός μέ τις τῶν ἀσικῶν ἐπὶ τὰς
 αὐτῆς. *He-
 inga.* *1. 2. 12.* Μαρτίου θύρας ἀφικόμεν. ἔτα καταλαμβά-
 νω πρεσβύτην ὀφθῆναι ξικνὸν συνεσπακότα τὰς
 ὀφρεὺς χάρτην δὲ ἀρχαῖά τινα, σαπρὸν δὲ τῷ
 χρόνῳ ὑπὸ κορεῶν καὶ σπητιῶν ἡμίβρωτον διὰ χει-
 ρὸς ἔχοντα. εὐθὺς μὲν οὖν μόλις με προσεῖπε, ζή-
 μιάν ἡγούμενος τὴν προσηγορίαν. ἔτα τοῦ προ-
 ξένου φήσαντος ὡς δεοίμην χρημάτων· πόσων
 ἤρετο τάλάντων; ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν
 ὑπερβολὴν, διέπλυνεν εὐθέως, καὶ δῆλος ἦν δυσχε-

ἐπὶ Κολωνῷ] Κολωνός pagus Atticus, unde Sopho-
 cles oriundus, qui in honorem patriæ Oedipum ἐπὶ Κο-
 λωνῷ scripsit. Dicunt etiam ἐν Κολωνῷ. Æschines in
 Tim. τὴν ἐν Κολωνῷ συνοικίαν τὴν Δήμωνος καλουμένην.

ἐξηγήσαντός μέ τις] Puto Alciphronem scripsisse
 ξεναγήσαντός μέ τις, *ducens me quodam tanquam pere-*
grinum. ut pote rusticum, qui non frequentaverit ur-
 bem. Lucianus in Scytha: σύ με παραλαβὼν ξενάγη-
 σον καὶ δείξον τὰ κάλλιστα Ἀθήνησιν. Alias dicendum
 fuerat, ἐξηγησαμένου τινός. non enim datur termina-
 tio activa verbi ἡγουμαι. Sed causa erroris non apparet:
 & in hac re videtur non ἐξηγεῖσθαι potius usurpaturus
 fuisse quam καθηγείσθαι. ut Lucianus in Vera H. Lib. II.
 παρελθόντες δὲ ὁμῶς τοῦ Ναυπλίου καθηγούμενου, εὐρω-
 μεν καλαζόμενους πολλούς, *ingressi tamen duce Nauplio vi-*
dedamus multos qui supplicio afficiuntur.

Μαρτίου] Hoc nomen Viri mihi suspectum.

ξικνὸν] Suidas: ῥικνὰ, ἐῤῥυτιδωμένα, ἀδενῆ. *Rugosa,*
infirma. Conjungit Lucianus de Gymn. ξικνοὶ καὶ κατε-
 σκληρότεες p. 409. quemadmodum Anonymus apud Sui-
 dam ξικνοὶ καὶ κατσκελετυμένοι. Scholiastes Apollo-
 nii Rhod. ad I. v. 669. ξικνοῖσι. ῥυσοῖς. ἢ δὲ λέξις παρὰ
 Καλλιμάχῳ, καὶ μετὰ τὸ ξικνὸν εὖφαρ ἐμόν—. *Rugosis.*

rum

rum indigentia constitutus, quod vellem in Colono emere prædium; deducente me quodam urbico, ad Martii fores deveni. Post ibi deprehendo senem adspectu strigosum, contractis superciliis, chartam, propter sortes quasdam usurarum *de quibus sollicitus erat*, eam vero mucidam vetustate temporis, a cimicibus & tineis semelam, in manu tenentem. Statim igitur vix me alloquebatur, jacturam existimans si me appellasset. Deinde cum proxeneta dixisset me opus habere pecunia; quot talentis? interrogabat. Cum autem ego obstupescerem ad hanc exuperantiam, despuebat statim, ostendebatque se offendi. Tamen da-

Vox illa apud Callimachum: Ναὶ μὰ &c. i. e. Juro per rugosam pellem meam.

συνασπακόντα τὰς ὀφρῦς] Aristophanes in Pluto v. 756. Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυδράπαζόν τ' ἄμα. *Supercilia contrahabant, simulque tristi erant vultu.* Jul. Pollux Lib. II. Segm. 49. καὶ δὲ τὰς ὀφρῦς δὲ συνάγων, ὁ φροντιστής.

χάρτην δὲ ἀρχαῖά τινα, σαπρὸν δὲ] Hic δὲ ἀρχαῖά τινα, quaecunque est, in versione studui exprimere. Interpres vertit quasi esset *χάρτην ἀρχαῖάν τινα σαπρὸν τε. Vetustam quandam chartam & putridam.*

διὰ χειρὸς ἔχοντα] Athenæus Lib. XI. p. 504. ὁ τοῦς μίμους πεποιηκὼς οὗς αἰεὶ διὰ χειρὸς ἔχειν Δούρις φησὶ τὸν σοφὸν Πλάτωνα. *Auctor mimorum, quos in manibus semper habuisse Platonem Duris dicit.* Lucian. Nigr. init. sic: καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχοντα.

εὐθὺς μὲν οὖν μάστιγας] Hæc inter se pugnare videntur. *Ζημίαν ἡγούμενος τὴν προσήγορίαν*] Ex contrario Synesius Epist. LX. χῶρε παρ' ἐμοῦ Ζημίαν ἡγουμένου τὸν χερσὶνον ὃν ἐσιώπησα.

διέπτυνεν εὐθείας] *De contemptu.* Lucianus de Merce-

ραίνων. ὁμῶς εἶδ' καὶ ἀπῆται γραμματεῖον. καὶ
 ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρὺν καὶ τὴν οὐσίαν ὑπο-
 θέσει μὲνός εἰσέτι μοι. μέγα τὶ κακὸν εἰσὶν οἱ
 πεθερῆνες ἢ
 ἱ. ρ. αἱ. *Demosthenes*
morem p. 474

de Cond. p. 489. ἣν δὲ μαριδιάσω καὶ θυμίσω τὸ πρόσω-
 πον εἰς τὸ ἥδιον, κατεφρόνησε καὶ ἔτ' ἑτ' ὅς ΔΙΕΠΤΤ-
 ΣΕ. *Si autem subrideam & contempnam vultum quam blan-*
dissime, contemnit & statim despuat.

γραμματεῖον] *Syngrapham*. Demosthenes contra Dio-
 nyfodorum initio, ubi fœnerator dicit: ὁ δανειζόμενος
 ἐν παντὶ προέχει ἡμῶν. λαβὼν γὰρ ἀργύριον φανερόν καὶ
 ὁμολογούμενον, ἐν γραμματείδῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ,
 καὶ βιβλίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ
 ποιήσιν τὰ δίκαια. ἡμεῖς δὲ οὐ φαιμέν δάσειν ἀλλ' εὐθύς
 τῷ δανειζομένῳ δίδωμεν τὸ ἀργύριον. *Qui fœnori sumit*
in omnibus meliori conditione est quam nos qui damus. Is
enim accepta pecunia manifesta & certa, in tabella duobus
chalcis emptâ & libello admodum exiguo confessionem re-
linquit, qua se que æqua sint facturum testatur. Nos
autem non pollicemur nos daturos, sed statim damus pecu-
niam ei qui fœnori accipit. Mox syngrapham vocat. In
Glossario Labbæi: γραμματεῖον, Chirographum, Cautio,
instrumentum, libellus.

καὶ ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρὺν] *Interpres: Imposuit*
igitur summa gravem usuram. quasi legisset ἐπείδηκε οὖν,
ut dicimus ἐπιτιθένοισιν τινὲς ζημίαν.

καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέσει μὲνός εἰσέτι μοι] *Interpres:*
& intra mensem totum caput exegit. quorum nihil in
Græcis præter mensis mentionem: nec potest ἀπῆται
hic ἀπὸ κοινοῦ sumi, ut ipse quidem vertit anteceden-
tia. Sed mirum non est ita eum agere, nam in locis
claris etiam sæpissime cæcutit; hic autem vel corruptus
est, vel obscurus. Si non corruptus supponatur, quam-
vis ægre poterit hic sensus elici: καὶ τὴν οὐσίαν ἀπῆται
ὑποθέσει μὲνός εἰσέτι μοι, & bona mea petebat, ut quæ op-
pignerata fuissent, prestituto mihi tempore unius adhuc
mensis. ut vox ὑποθέσει ad duo referatur: ad tempus,
quod expressum est, μὲνός, qualis ὑπόθεσις usitate προ-
θεσμία dicitur: & ad οὐσία subaudito αὐτῆς, vel ἀπὸ
κοινοῦ οὐσίας. deinde ut ὑποθέσει sit pro δι ὑπόθεσιν μὲ-
bat

bat, & petebat literas obligatorias : & præter summam, usuram gravem : & facultates meas, præstituto uno mense. Adhuc meo iudicio

ὅς καὶ οὐσίας ἐμοὶ scilicet γεγεννημένην. Quod si corruptus est, ut esse puto; en conjecturam meam, quam nec à re, nec à vestigiis scripturæ alienam puto, legendo : καὶ τὴν οὐσίαν ὑποθέμενος. Ita solent loqui de oppigneratione. de eo quidem qui pignus dat *affrue* sic, ut Demosthenes contra Timotheum, non nimis longe à principio : δάνεισμα ποιῆται ἰδίᾳ παρ' ἐκάστου αὐτῶν τὰς ἑπτὰ μνᾶς, καὶ ὑποτίθῃσιν αὐτοῖς τὴν οὐσίαν. *fenori sumit seorsim ab unoquoque eorum illas septem minas, & oppignerat eis bona sua.* & Oratione sequente, quæ est contra Polyclem, non longe à principio : ὑποθαίς δὲ τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ, δανεισάμενος ἀργύριον, πρῶτος ἐπληρώσαμην τὴν ναῦν. *cum autem pignori opposuisset opes meas, & fenori accepissem pecuniam, primus instruxi navem.* de eo autem cui pignus datur *passive* sic, ut in eadem contra Polyclem non nimis longe à fine : ἐκέλευον αὐτόν μοι δανείσαι, ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεῆς. *jubebam eum mihi fenore dare sumtis in pignus instrumentis nauticis.* Recte ergo distinguunt Phrynichus & Thomas Magister : ὑποτίθῃσι μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος. ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων ἡγουν ὁ δανειζών. Illud autem μοι vel abundat ut sæpe; vel est pro παρ' ἐμοῦ, ut apud Herodotum Lib. VIII. Segm. LXVII. *ἔπει μοι πρὸς βασιλείᾳ Μαρδόνι.* Homerus II. ξ. v. 501. *ἔπαμέναι μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοημένοι ἐν μεγάροισι.* *Renunciare mihi mementote o Trojani illustri Ilionei Patri charo & matri ut luceant in edibus.* Idem Lib. seq. v. 88. — Θέμιτι δὲ καλλιπαρῆν Δέκτρο δάπας. à Themide autem genas pulchra accepit poculum. ubi Scholiastes : ἀντὶ τοῦ, παρὰ Θέμιδος.

ἀπὸ μοι.] Ita hæc interpunguntur in Edd. Ego ista ad sequentia malui referre in versione, secutus distinctionem quam facit Brodæus, hunc locum citans ad Anthol. Epigrammatum Græc.

περὶ

περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις ἐλινδόμενοι. μὴ μοι γένοιτο ἀγροίκων ἔφοροι δαίμονες, μὴ λύκον ἔτι μὴ δανειστὴν ἰδεῖν.

ψήφους] Trapezite ut ait Archestratus apud Athenæum VII. p. 305. Εἰώθασι δανεῖν ψήφους αἰθῶνι λογισμῷ, *Solent versare calculos ardenti studio computandi.* Ita rectissime Casaubonus illa de trapezitis accipit.

δακτύλων κάμψεις] Epigramma in Anthol. Lib. I. c. 84.

Τέρεπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. τοῖς δὲ δανειστῶς

Κάλλιπε τὴν ψήφον δακτυλοκαμψόδουνον.

Oblecta tuum animam fenore accipiendis pecuniis. Feneratoribus autem Relinque computationes anxias qua sunt digitorum inflexione. ad quem locum non immemor Brodæus fuit Alciphronis. Lucianus etiam in Cataplo p. 443. sic describit Feneratorem: ὡχρὸς αἰεὶ καὶ ἀυχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλευς, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, *Pallidus & squalidus semper erat, frons ejus meram solitudinem indicabat, solisque digitis dives erat, quibus talenta & myriadas supputabat.* Et Dio Chryf. IV. de Regno p. 74. avarum inter alia sic describit: αἰεὶ κινῶν τὴν δακτύλῳ, ἥτοι τὴν αὐτὴν λογιζόμενος ἕσταν ἢ τῶν ἄλλων τινός. *Semper movens digitos, aut suas computans divitias aut alterius alicujus.* Sumpta autem hæc descriptio computationis ab antiquissimorum hominum more, qui cum nondum satis callerent rationem numerandi, ope digitorum eam peragebant. (qui cum quinque sint, ἀπέντε πεμπάζειν Veteres τὸ ἀριθμεῖν dixerunt). Certe apud Herodotum in Eratone Cap. LXIII. Ariston rex Spartæ cum ei in senatu sedenti filius recens natus esse nunciaretur, eodemque nuncio scrupulus injiceretur, quod justo citius partum illum contigisse putaret; cœpit digitis computare, an etiam decem sint menses, ex quo uxorem illam in matrimonio habuisset. quasi sola cogitatione non posset tantillum numerum percurrere. Si cui autem minus credibilis hodie videbitur talis imperitia circa numeros, is cogitet quod Strabo lib. IX. p. 767. scribit de Albanis gente Armeniis vicina, eos magnum

magnum quoddam malum sunt, qui circa calculos & digitorum flexiones versantur. Ne mihi contigat o præsides agrestium dæmones, nec lupum amplius nec fœneratorem videre.

nimirum cum pecunia non utantur, nec numerare posse ultra centum, ὅδ' ἀριθμὸν ἴσασι μείζω τῶν ἑκατὸν.

ἐκλινδύμενοι] idem quod κυλινδύμενοι, & καλινδύμενοι, & ἐκλινδύμενοι. Vide supra Epist. XXIII.

ἀγροίκων ἔφοροι δαίμονες] Virgilius I. Georg. v. 10. *Es vos agrestium presantia numina Fauni*. Sunt autem Fauni, Panes. Pan ἀγρονόμος in Anthol. Epigr. Lib. VI. cap. 7. & Ἀγροτέρων θεός ibid. lib. IV. cap. 12. in Epigr. Philodemi. & paullo ante ἀγρότης. quemadmodum ἀγρότης θεός ibid. Lib. I. cap. 3. Pan autem huc pertinet, quatenus is, qui fingitur Epistolam scribere, est Pastor, ut nomen indicat, à *gregibus ducendus*: & Pan est νόμιος, ut apud Pausaniam VIII. Cap. XXXVIII. in fine. nempe ἀπὸ τῶν νομῶν ἂ πασκαί: unde & Mercurius ejus pater ita cognominatus, Aristoph. in Thesmoph. v. 986. Ἐγμῆν τε νόμιον ἀντομῶ καὶ Πᾶνα. Sed præcipue Apollo huc pertinet qui & ἀγρεύς cognominatur, non tantum ἀπὸ τῆς ἀγρεύς à *captura*, ut ex loco quodam Æschyli apparet apud Plutarchum in Amatorio p. 757. sed &, quod huc facit, ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ ab agro, ut colligi potest ex Scholiaste Apollonii Rhodii ad Lib. II. v. 500. ubi Aristæus filius Apollinis dicitur cognominatus fuisse Ἀπόλλων ἀγρεύς καὶ νόμιος. vide & ipsum Apollonium v. 509. 511. & Etymol. in ἀγρεύς. tum etiam vel maxime quia idem Apollo, itidem ut illi, νόμιος, ut, præter Scholiasten Apollonii aliosque plures Auctores, Scholiastes Homeri ad Iliad. β. v. 273. Eo etiam nomine huc pertinet Apollo, quia Pastor iste precatur ne lupum videat: & Apollo est λύκιος & λυκακτόνος, de quo mox.

μη λύκον — ἰδεῖν] Ubique quidem lupi visi, nisi forte apud gentem quandam Scytharum ubi homines certo anni tempore in lupos mutari creduntur, ut est apud Herodotum; sed præcipue Athenienses illis inimici; apud quos lex erat de occidendis lupis, & præmia magna

ΑΝΙΚΗ-

ΑΝΙΚΗΤΟΣ ΦΟΙΒΙΑΝΗΙ.

Φεύγεις με ὦ Φοιβιανή φεύγεις. καὶ ταῦτα
ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί
γὰρ ἐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; ἐ σῦκα ἐ τυ-
ρὸν ἐκ ταλάρων, ἐκ ἀλεκτορέϊδων ζεύγος, ἐ τὰ
λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἐς σοι ἐξ ἐμῆ; ἔτως
ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα

proposita. Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 368. καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. διό ὁ μὲν φονεύων λύκῃ τέκνον, τάλαντον ἐλάβαντο ὁ δὲ τέλειον, δύο. ὅθεν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λύκειον καὶ λυκοκτόνον φασί. *Lex erat lupos occidere. quapropter qui interfecisset catulum lupi talentum acciperet; qui adultum, duo.* Hinc & Apollinem Lycium & Lycostropon i. e. lupoꝝ occisorem dicunt. Δύκειος & Δύκειος sæpissime commemoratur & à multis; λυκοκτόνος à Plutarcho etiam de Solertia Animalium v. 966.

τυρὸν ἐκ ταλάρων] Caseum recentem intelligit, qui χλωρὸς dicitur. Aristophanes in Ranis v. 567. ubi de voracitate Hercules — τὸν τυρὸν γὰρ τὸν χλωρὸν — ὅν περ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήθια, *Caseum illum recentem, quem una cum calathis deuorauit.* τάλαιοι sunt calathi, & fiscelle in quibus caseus premitur & formatur. Homerus Odyss. IX. v. 246.

Αὐτίκα δ' ἡμῖν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος

Πλεκοῖς ἐν ταλάροιςιν ἀμυσσάμενος κατέθηκε.

Statim autem dimidium coagulans candidi lactis Plexis in fiscellis stringens reposuit.

ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμ. ἀνατρέψασα] Ut sunt pleraque Proverbia metaphorica locutiones, ita & hoc. Possit videri a vasis vinariis exhaustis ductum. Horatius II. Sat. VIII. v. 39. *Invertunt Aliphanis vinaria tota.* Aristophanes in Pace v. 535. ubi Pacem Comico stylo laudans eam dicit ὅστιν ὀλερε inter alia Δούλης μεθύουσας, ἀνατετραμμένου χοῆς, ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν, *Ancillam ebriam, inversum congium, Aliaque multa bo-*

ANICE-

ANICETVS PHOEBIANÆ. XXVII.

FUGIS me o Phœbiana fugis, idque cùm modo totum agrum abstuleris. Quid enim ex meis bonis non accepisti & habes? Nonne ficus, nonne caseus ex calathis, nonne unum par gallinarum, nonne reliquæ deliciæ omnes tibi à me sunt? Adeo me totum tu secundum pro-

na. ita enim ibi ex paullo ante positis, ἀπὸ κομποῦ intelligendum est ὄζει, ut Scholiastes recte monet; quod non animadvertens Florens Christ. vertit quasi ex proximo fumeretur ἡδεσται. atqui hoc non cum genitivo construitur, sed cum dativo, ut ibi, ἡδεσται ποιητῇ. De inversis in convivio vasis & Heliodorus Lib. I. sub initium, κρατῆρες ἀνατραμμένοι. Ita ergo senex exhaustum se dicit. Sic ab eadem re Proverbium cùm *feces* alicui *sole relinquantur*. Aristophanes in Pluto v. 1086. de Adolescente qui Vetulam utilitatis causa amaverat, sæpeque apud eam potaverat, sed postea dives factus illam negligebat: ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους πίνειν, συνεκποτῇ ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τεύχεα. *Verum tamen quoniam nec visum potare dedignatus es, simul ebibenda tibi & fex est.* Notum illud Horatii: *Diffugiunt cadis Cum fece ficcatis amici.* Exhaurire autem, ut exedere aliquem apud Terent. in Heaut. A. III. S. I. Sed ad hanc expositionem de vasis evacuatis minus quadrat quod sequitur, δουλεύειν με ἀπηνάγκησας, quid enim servitus ad vasa? Itaque commodius ut puto accipietur de gallis gallinaceis in pugna succumbentibus, qui ad victorem quasi serviliter se habent. Apud Aristophanem in Avibus v. 70. cum Trochilus interrogatus quis esset, respondisset ὄρνις ἔγωγ' εἰμι δούλος, *Ales ego sum servus*; rursus interrogatur, ἡτλήθης τινὸς Ἀλεκτρούου; *Num ab aliquo superatus es gallinaceo?* ubi Scholiastes: φυσικὸν τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρούων, τοὺς ἡτληθέντας ἵππεσθαι τοῖς νεοκηκόσι. *Naturale hoc est in conflictu gallinaceorum ut victi sequantur victores.* Plutarchus in Amatorio p. 762.

δουλεύειν

δουλεύειν ἀπαυγάσας. σὺ δὲ ἐδεμίαν ὥραν
ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένα, ἀλλὰ χαῖρε καὶ
ἄπιθι. ἐγὼ δὲ οἶσω βαρέως μὲν, οἶσω δὲ ὅμως
τὴν ἀτιμίαν.

hominem amori deditum quamvis alias superbum &
omnes contemnentem, tamen ad conspectum formosi
alicujus serviliter succumbere instar gallinacei victi di-
cit, allato fenario :

Ἐπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν.

*Trepidus se contrahit tanquam gallinaceus servilem quasi
alam demittens.* Imo patitur etiam insuper alas atque
pennas sibi velli & evelli à meretricibus; ut Callias
apud Aristophanem in Avibus, de quo v. 287. Ἀἱ τε θή-
λαιαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. & *facelle insuper
evellunt ejus pennas.* nempe dum eum bonis spoliant, mu-
tilant, lacerant, ut Anus docet meretriculam initio He-
cyræ Terentii. id quod Aniceto etiam nostro contig-
it; cujus nomen etiam *invictum* significat, tamen ipse in
hac quasi *palestra* victus est: & tanquam plagis concisus;
ut Anaxandrides Comicus de ejusdem fortis homi-
ne loquens apud Athenæum IV. p. 166. dicit: Ἀρρὴν
ὑπὸ θηλειῶν κατακόπης, *vir à facinoris concisus es.* quo
verbo & Plutarchus l. c. usus est: καὶ τὸ θράσος ἐκκέκλα-
ται, καὶ κατακόπται οἱ τὸ γαῦρον. *atque audacia fran-
gitur, ac conciditur ei ferocia.* nempe velut in pugilatu.
Euripides in Cyclope v. 230. circiter, cum Silenus di-
xisset, ὧ μοι πυρρῶσιν συγκεκομμένος τάλας. *Hei mihi fe-
bricito contusus miser;* Cyclops ad eum: τ' πο τοῦ; τίς
εἰς σὸν κρεῖτ' ἐπύκτευσεν γέρον; *A quo? quis in tuum caput
pugilatum exercuit o senex?* Idem autem est κατακόφθαι
quandoque quod συγκεκόφθαι. Scholiastes Aristoph. ad
Nubes v. 1428. συγκεκόφθαι, τυφθῆναι ἡμᾶς. κατακοπή-
ναι ταῖς μάστιξι. Tali verbo, nempe a palæstra petito
utitur & Alciphron hoc loco. Julius Pollux Lib. III. in
fine, recenset verba athletis convenientia: ἀγκυρίζειν,
ἀνατρέπειν, θράσσειν, ὑποσκελίζειν. Idem Lib.
X. Segm. 108. de pugna coturnicum, qui æque pugnaces
verbum

verbum subvertisti & servire coëgisti. Tu vero nullam mei curam habes ardentem amantis. Sed vale & abi. Ego vero feram quamvis & , feram tamen ignominiam.

ac galli αἰ δὲ ἀνατραπίς (ὄρευξ) — ἤττατο. *Coturnix quæ subversa esset, vincebatur.* Simul itaque ad certamina gallorum respexit Noster, & ad certamina athletarum. quemadmodum & Lucianus de Gymnasiis sub initium, athletas quiddam agere dicit ἀλεκτρούωναν δίκην.

οὐδεμίαν ἄραν ἔχαις ἐμοῦ] Herodorus Lib. I. Segm. 4. hoc iisdem, & aliis etiam verbis effert. ubi Persæ dicunt: τὸ μὲν νυν ἀρπάζειν γυναικας ἀνδρῶν ἀδίκων ἔργον νομίζουσιν εἶναι τὸ δὲ ἀρπασθεῖσάν ΣΠΟΤΑΗΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ τιμωρεῖν, ἀνοήτων. τὸ δὲ ΜΗΔΕΜΙΗΝ ἄρην ἔχειν ἀρπασθεῖσάν, σωφρόνων. — σφέας μὲν δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας λέγουσι Πέρσαι ἀρπαζομένων τῶν γυναικῶν ΛΟΓΟΝ ὅΤΑΕΝΑ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ. *Rapere quidem mulieres, injuriorum virorum factum se putare esse; raptarum vero causâ studium impendere ad ulciscendum, amantium.* Se itaque Asianos, ajunt Persæ, raptarum feminarum nullam rationem habuisse. quorum postremum & Theocritus Idyll. II. v. 61. ubi itidem ut apud Nostrum amans sperni se queritur: — ὁ δὲ μοι λόγον εἶδεναι ποιεῖ. Illuc eum respexisse & ex fine Idyllii apparet.

διακαῶς] à διακαῆς ardens, utitur isto Heliodorus VIII. p. 166. itidem de amante. Noster Lib. III. διακαῶς αὐτῆς ἔρεῖ.

ἐγὼ δὲ οἶσω βαρέως μὲν, οἶσω δὲ ὅμως] Theocritus in eodem Idyll. II. in fine: — ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον ὥσπερ ὑπέταν. *ego vero feram meum dolorem ut suscepi.* Synesius Epistola CV. ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δέ. *dolebo quidem, sed feram.* Hanc sententiam egregie Homerus tractat Odysseæ c. v. 131. & se. 14. ubi Ulysses ita comparatum esse hominis ingenium dicit, ut in rebus prosperis & secundis, sit securus de adversis, quasi accidere non possint; si tamen eveniant, ita mutari animum, ut eis etiam ferendis se accomodet quamvis invitus, ubi inter alia: καὶ τὰ φέροι ἀεκάζομενος τετληότες θυμῷ. *Et hæc fert, invitus se ostendens, patienti animo.*

ΦΟΙΒΙΑΝΗ ΑΝΙΚΗΤΩ.

Ὁ Δίνουσα με ἀρτίως ἤκειν ὡς ἑαυτὴν ἢ τοῦ
 γέγονος μετέπειψε γυνή. καὶ δῆτα ἤκειν
 ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην. σὺ δὲ ἐξαπιναιῶς
 ἀνασὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι. οὐ
 παύσῃ τρέμκουρον καὶ τάλαντον γερόντιον πει-
τῆ ταῖ

παντὸν J. H.
 Luc. 1. p. 160.

ΑΝΙΚΗΤΩ.] Cum hīc incipiant Epistolæ quarum
 titulinon sunt fictitia nomina, ut in antecedentibus
 plerisque, sed ex historia & Comœdia petita; indican-
 dum putavi Aniceti cujusdam, Grammatici ut videtur,
 mentionem facere Eustat. ad Odys. p. 567. lin. 43. Ed. Basf.
 Miror autem in bis nato jam indice eum non occurrere.

Ὁ Δίνουσα με — μετέπειψε γυνή.] Verba Aristophanis
 in Eccles. v. 524. ubi mulier marito quærenti cur clam
 se noctu exivisset, hanc causam comminiscitur: γυνή
 με τις νύκτωρ ἑταῖρα καὶ φίλη μετεπέμψατ' ὠδίνουσα.
 sed pro μετεπέμψατο maluit dicere Noster μετέπειψε,
 quod mirum: cum in Epistola IV. Lib. II. dicat, μετα-
 πέμπεται Μένανδρον Πτολεμαῖος, more nimirum usitatio-
 re. Thomas Magister præcipit μεταπέμποιμι dicen-
 dum esse, non μεταπέμπω, eo non obstante quod Thu-
 cydides hoc posteriore utatur, cujus duo loca adducit;
 quibus addi possunt alia duo ex eodem, nempe Lib. I
 νῆες εἰς Αἴγυπτον ἀπ' αὐτῶν ἔπλευσαν Ἀμυρταίου μετα-
 πέμποντος. & Lib. VII. ἤλπιζον γὰρ καὶ τοὺς Σικελοὺς
 ταύτῃ, οὓς μετέπειψαν ἀπαντήσεσθαι. Occurrit sic &
 apud Aristophanem semel tantum, quod sciam, (nam
 usitato more aliquoties) nempe in Vespis v. 678. ubi
 etiam à Scholiaste reprehendi videtur, qui annotat:
 οὕτως δὲ καὶ τὸ μετέπειψα, ἀντὶ τοῦ μετεπειψάμεν.
 quasi ineptum sit ita loqui.

ἤκειν ὡς ἑαυτὴν.] Heliodorus I. p. 12. εἰς τὴν ὕπε-
 ρίαν ἀπαντας ἤκειν ὡς αὐτὸν ἐπιτείλας. Ilocrates Epist. II.
 ἡδέως ἂν ἰκοίμην ὡς ὑμᾶς. Demosthenes de Falsâ legat.
 ἤκον ὡς ὑμᾶς ἐννοῶχος Θετταλοί.

καὶ δῆτα ἤκειν.] Ita Edd. legendum ἤειν pro ἤκειν.

PHOE-

PHOEBIANA ANICETO. XXVIII.

PARTurians modo uxor vicini me ut ad se venirem accersi iussit: atque jam ibam assumptis quæ ad artem eam requiruntur. Tu vero confestim exurgens conabare cervicem meam ad te reflectens osculari. Non defines frugiperda

*hunc in
loco*

τὴν δέξην ἀνακλάσας κύσας] Idem schema deosculat-
tionis expressit Aristænetus Lib. I. Epist. XVI. ἐμβα-
λυνθεῖσα τῇ ἑρῳτῇ ἀνέκλασε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ
κατεφίλησε. *amore lymphata reflexit ad se cervicem meam
& deosculata est.* Lucianus Dial. Mer. Matr. & Philin-
næ: ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαιδος, ἐφίλησεν οὕτω
προσφῶς, ὥστε μάλιστα ἀπέσπασε τὰ χεῖλη. *Cervice ad se
reclinatam Thaidem osculatus est, tam arcte ut vix inde
labia retraheret.* Ad hunc modum osculatus est Ale-
xander M. in theatro Bagoam Eunuchum quem amabat,
referente Dicæarcho apud Athenæum XIII. p. 603. Δι-
κῆαρχος -- Βαγῶου τοῦ ἐυνούχου οὕτως αὐτὸν φησὶν ἥρᾶ-
σαι, ὥς ἐν ὄψει θεάτρον ὅλου καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλά-
σαντα. καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου οὐκ
ἀπεθῆσας, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν. *Dicæarchus ita
eum amasse Bagoam eunuchum dicit, ut in conspectu totius
theatri eum reflectens & ad se inclinans deoscularetur.
Cumque spectatores acclamarent cum plausu; quasi iterare
jubentibus morem gerens, iterum ad se retrahens eum
deosculatus est.* Non ergo audiendi Budæus & H. Steph.
qui ἀνακλᾶν in passiva significatione nonnunquam acci-
pi dicunt, & apud Athenæum ἀνακλάσας, esse pro ἀνα-
κλαθεῖς. Mirum id eis in mentem venire potuisse.

τρίκουρον καὶ τάλαντον γερόντιον] Vir Clarissimus La
Croze in quadam ad me Epistola, de hoc loco: *Lege
τρίκουρον καὶ τάλαντατον γερόντιον, Ter puer & miserrimi-
te senex.* De τάλαντατον facile assentietur quilibet.
Pro τρίκουρον ego verti quasi esset σιτόκουρον. Ita enim
legendum puto. nam mihi videtur Auctor hæc, ut alia
multa, ex Menandro sumpsisse. Conservavit Athenæus
Lib. VI. p. 248. locum Menandri in quo vestigia istorum
apparent:

ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὥς τι
νεάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων
ἀφείσται ἀεργὸς τῶν αἰδίων πορλαμένους. ἐχὶ
τοῦ πλαναίου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν
ἐξέωσαι; πῶς οὖν τακερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ

— Τ Α Λ Α Σ

Ἐσθλας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις, τὸ φορτίον
Θεῖς; ΣΙΤΟΚΟΤΡΟΝ ΑΘΛΙΟΝ εἰς τὴν οἰκίαν
ἐιλήφαμεν. —

*Miser etiamnum stas ad fores onere deposito? Frugiper-
dam miserum in ades accepimus. Adducit ibi & alium lo-
cum itidem huc facientem ex eodem: ὀκνηρὸς πάντα
μέλλων, σιτόκουρος ἀθλιος, ἀχετος &c. Tardus, in omni-
bus confliator, frugiperda miser, inutilis. Non inepte
autem Viri Doctissimi ad illud σιτόκουρος accommoda-
runt hoc Horatianum: Nos numerus sumus & fruges
consumere nati.*

τῶν αἰδίων] Celeberrimus Jac. Perizonius in quadam
ad me Epistola: Per τῶν αἰδίων *puem* alludi ad ἄδην seu
αἰδὴν ut Poëta loquebantur. Describitur enim senex, &
jam rebus gerendis ineptus, atque adeo αἰδος εἰσὼ mitten-
dus; sed alius forsitan lates vulnus. Sane ex illa scriptu-
ra alium meliorem sensum erui non posse puto, quam
ut intelligatur *capularis senex*, quæ Viri Clarissimi mens
est.

τοῦ πτανείου καὶ τῆς ἐσχάρας ἐξέωσαι] Horum sensus
proprie ut apud Plautum in Mostellaria initio: *Exi e cu-
lina sis foras mastigia*. Allegorice turpiculus, ut apud
Aristophanem in Pace v. 891. Τοῦτ' ἔρ' αὖτε τοῦ πτανίου
ἡμῖν ὡς καλόν; Ubi Scholiastes: τὰ αἰδοῖον αὐτῆς δεικνυ-
σι. Idem Aristophanes in Equitibus v. 1283. — καὶ κικῶν
ταῖς ἐσχάρας. Scholiastes: τὰ χεῖλη τῶν γυναικείων αἰ-
δοίων. Antecedentia etiam de agricultura possunt ad
eamdem rem applicari; ut in illo Theognidis — ἄνδρα τε
μάργον ὅστις ἀλλοτρίην βούλετ' ἀρουραν ἀροῦν. v. 582.

ὡς ἀδύνατος ὢν] Terentius in Eunuchō Act. IV. Sc.
III. *At pol ego amatores audieram esse mulierum eos maxi-*
88

& miserrime senex tentare nos puellas ætate florentes, quasi aliquis modo juvenescere incipiens? Nonne ab rusticis in agro laboribus abdicatus es immunis, parto tibi jam Acheruntico viatico? Nonne ex culina & a foco tanquam effœtus es expulsus? Cur igitur molli-

mos; *Sed nihil potesse.* Sed hic de Eunuchis; de Senibus in Carmine, quod Homero tribuitur:

Ἦν οὐρὴ μὲν ἀπὴνέλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Ita enim scribendum apud Herodotum de Vita Homeri, pro Ἦν ὄρη μὲν ἀπαμείλυνται, ut ostendam si quando Nostra in Herodotum edentur.

τακερὸν βλέπεις βλέμμα] Mollis adspectus denotatur; itaque conjungit μαλακὸν Philetærus apud Athenæum XIII. p. 559. Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει. *Quam liquidum o Jupiter & mollem adspectum habet.* & Antiper in Epigr. Anthol. Lib. I. cap. 29. Ἡ τακερῶς λεύσσουσα κόρῃς μαλακώτερον ὕπνου. *Que liquidis adspicit oculis mollius somno.* [Hic ὕπνου μαλακώτερον, ut apud Theocritum Idyll. V. v. 51. εἶρεα — ὕπνῃ μαλακώτερα. & apud Virg. — *somno mollior herba.*] Intelligitur autem *oculorum mobilis petulantia*, ut Petronius. sive *oculorum lascivia*, ut Justinus de Sardanapalo, sive ut Gellius, *oculi ludibundi atque illecebre voluptatisque pleni*. sive ut Quintilianus Lib. II. cap. 3. *Lascivi & mobiles, aut natantes, & quadam voluptate suffusi, aut limi, & ut sic dicam Veneres.* Tales oculi alias ὑγροί, quibus τὸ μάχλον tribuit Dio Chrysost. Orat. IV. de Regno: ὑγροῖς ὁμασι μάχλον ὑποβλέπων. *Humidis oculis lascive adspiciant.* Sic conjungi possunt τὸ τακερὸν & ὑγρόν. Lucianus in Amoris: ἰλαροὶ τῶν ὁμμάτων οἱ βοαὶ τακερῶς ἀνυγροῖντο. *Hilares oculorum tuorum faces mollior liquebant.* Cæterum βλέμμα apud Nostrum aliunde irreplisse videtur; nam sufficit τακερὸν βλέπεις, ut Lib. II. Ep. I. πολεμικὸν βλέπεις, & supra Ep. XXII. ἔχθρὰ βλέπων. qualia infinita & alibi.

οκωψ. 32. 4.

ἀναπνέεις. πέπαυσο Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέψῃς
κατὰ σεαυτὸν ὡς πρέσβυ.

ἀναπνέεις] Hoc etiam ex margine receptum videtur, & genuinum intercidisse. Puto autem fuisse *τένεις* vel *ἀνατένεις*, *suspiras*. Suspicionem movet quod imperite positum *ἀναπνέεις* pro *ἀναπνέεις*. Non autem valet hic, cum nihil aliud nisi *respirare* significet, quod viventibus omnibus adest, nec potest character esse amantis, ut *suspiria*.

Κέκροψ] Proverbialiter, de admodum senec. (ut Ἰάπετος

ΓΛΥΚΕΡΑ ΒΑΚΧΙΔΙ.

Ο Μένανδρος ἡμῶν ἐπὶ τήντων ἰσθμίων θάαν
εἰς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται. ἐμοὶ μὲν
οὐ κατὰ νοῦν. οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιοῦτος
καὶ βραχὺν ὑπερῆσαι χρόνον. ἀποτρέπειν δὲ ἐκ
ἐνῆν μὴ πολλάκις ἀποδημῆν εἰσθότα. εἰδ' ὅπως
αὐτὸν παρεγγυήσω, μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω.

ΓΛΥΚΕΡΑ] Glycera sive ὑποκοριστικῶς Glycerium in Nova Comœdia notissima. Fuit amica Menandri, ut hæc Epistola indicat, & tertia atque quarta Lib. II. Athenæus Lib. XIII. p. 594. ὅτι δὲ καὶ Μένανδρος ὁ ποιητὴς ἦρα Γλυκέρας κοινόν. Menandro poeta amatam fuisse Glyceram, vulgare est, & omnibus notum. Bacchis itidem tunc celebris.

ὁ Μένανδρος ἡμῶν] Mallem ἡμῖν idque referre ad βεβούληται, alias dicendum potius fuisset Μένανδρος, ὁ ἡμέτερος si id volebat quod interpres reddit Menander noster.

βεβούληται] Demosthenes contra Theocrinem: τοὺς βλασφημεῖν βεβουλημένους.

οὐδ' ὅπως αὐτὸν παρεγγ. usque ad λογίζομαι] Hæc sic jacentia sensum incommodum & obscurum exhibent; quare verti quasi legatur & distingvatur: οὐδ' ὅπως αὐ-
ter

ter intueris, & fufpiras? Define mifer Cecrops,
& ad te ipfum te converte fenex.

apud Aristophanem in Nub. v. 994. & Γαργεῖοῦ πρεσβύ-
τερος apud Lucianum) Quia Cecrops antiquissimus rex
Atheniensium. Ab eodem dici potest & Κέκροπος ευγενέ-
τερος, quod Synesius Epist. III. ita: ὑπὲρ ευγενείας ἀμφισ-
βητῶν τῷ Κέκροσι.

τρέπου κατὰ σεαυτὸν] Aristophanes in Acharn. v. 1018
— κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπον. ubi Scholiastes inter alia, μὴ
ἐπιμίγνυσθαι ἡμῖν, ne te nobis admisceas. Dio Chryf. p. 487.
ἀναχωρήσας καὶ τρέπειν κατὰ αὐτὸν.

GLYCERA BACCHIDI. XXIX.

MENANDER nobis ad spectandos ludos Isth-
mios Corinthum proficisci voluit; non id
quidem ex mea sententia. Scis enim quanta
res fit amatore ejusmodi pauxillum etiam
temporis carere. Avertere autem non lice-
bat rarius peregre abire solitum. Neque quo-

τὸν παρεγγυῆσαι μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔχω, οὐδ' ὅπως
μὴ. βουλούμενόν γε σπουδαῖναι τὸ πρὸ σοῦ. καί μοι τινα φέ-
ρειν φιλοτιμίαν τοῦτο λογίζομαι. ut nempe dicat Glyce-
ra, se nec libenter committere & concedere Menan-
dram Bacchidi, eo quod is eam amare videatur: unde
verendum ne illum talem Bacchis præripiat Glycera:
nec illud tamen se facere posse, ut eum non commen-
det atque concedat Bacchidi, quia sic æmulationis &
invidiæ suspensionem apud eam incurreret: id quod ab
amicitia quæ inter ipsas intercedat alienum, ut nempe
æmulatio & invidia regnet. Pristina versio sic: *Neque
quemadmodum eum instruat & adhorter, cum sit iter in-
gressurus, invenio, neque quemadmodum si velit à se ama-
ri, mihi non afferat æmulationem, id mihi curæ est.* quæ
sententia ob distinctionis notas accurate non posita,
ambigua est, & utcunque accipias multa absurda, men-

ἔδ' ὅπως μὴ βουλόμενον αὐτὸν σπαρδασθῆναι ἀ-
πὸ σὲ καί μοι τινα φέροι φιλοτιμίαν, τῷτο λογί-
ζομαι. οἶδα γὰρ τὴν ἔσσαν ἡμῖν ἐταιρίαν πρὸς ἀλ-
λήλας. δέδοικα δὲ ὧς Φιλτάτῃ ἔσέ τοσῶτον, χρη-
στοτέρῳ γὰρ ἦθαι κέχρησθαι τοῦ βίβ, ὅσον αὐτὸν
ἐκείνον. ἐρωτικούς γάρ ἐσι δαυμονίως καὶ βακχί-
δος ἔδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο.

tique Auctoris adversantia continet, quæ referre tædet :
præterea non ἐπιδημήσειν exprimit sed ἀποδημήσειν, &
pro τῷτο λογίζομαι, τῷτο μοι μέλει.

σπαρδασθῆναι ἀπὸ σὺ] Lego ὑπὸ pro ἀπὸ. In Socrati-
cis Epistolis II. Χαίρεσθαι ὃν τρόπον ὑφ' ἡμῶν σπαρδάζεται
ἐκ ἀγνοεῖς. Non ignoras quomodo Cereperbo a nobis dili-
gatur & aestimetur. Plutarchus in Pericle p. 165. τὴν Ἀσπα-
σίαν — ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπαρδασθῆναι λέγουσιν. *Aspasiam
cultam ajunt a Pericle.* Lucianus in Rhetorum Præcep-
tore p. 457. καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοὶ μελέτω ὑπὸ
σῶν γυναικῶν σπαρδάζεσθαι. *Elegans esse stude, & cura ut
a mulieribus diligere videare.* Idem Dial. Meretr. VIII. καὶ
τῷτο ἡδὺ, τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰεσθαι σπαρδάζεσθαι σέ. *Illud
etiam suave, si videare a divitibus aestimari.* Sed quis
nescit proprium esse passivorum non ἀπὸ, ut apud Latī-
nos ab; sed ὑπὸ. & non raro πρὸς. cujus exemplum
cum hoc verbo apud Lucianum in Dialogo Junonis &
Latonæ: τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευ, καὶ σπαρδάζεται πρὸς αὐ-
τῆς. *Venerem uxorem duxit, & studiose observatur ab ea.*
Idem Dial. Pan. & Merc. ἐγὼ δὲ τῇ Ἡχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ
σύνειμι· καὶ πανυσπαρδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

βυλόμενον αὐτὸν] Ingrata est repetitio Pronominis, cum
possit ἀπὸ κοινῷ intelligi. qualia sæpe in marginibus vel
in spatio interlineari a lectoribus adscripta, deinde ab
editoribus temere in textum recipiuntur. Nos parti-
culam γε ejus loco ponimus, quam desiderari, ita con-
stituto textu ut eum paullo ante exhibui, Græcæ Lin-
gæ periti facile sentiant.

καί μοι τινα φέροι φιλοτιμίαν, τῷτο λογίζομαι] Melius
modo

modo eum tibi commendem & committam cum ibi versabitur, habeo: neque quomodo id non faciam; præsertim cum abs te amari cupiat. & mihi quandam asserre æmulationem istud puto. Novi enim amicitiam quæ inter nos est. Timeo autem, mea dilectissima, non tam te, (probioribus enim moribus quam pro isto vitæ genere uteris) quam illum ipsum. Amatorius enim est mirum in modum: & a Bacchide ne severissimus quidem facile abstineat.

fuit sententia quam nos concipimus deleta distinctione, si φέρειν legatur pro φέρει. Posset etiam eadem manente sententia sic legi & distingvi: καὶ μοί τινα φέρει φιλοτιμίαν τῷτο, ὃ λογιζομαι. *Mibique hoc asserit quandam æmulationem, quod ego reputo, ejusque rationem habeo; ne scilicet ea in me cadere videatur.*

χερστέραν γὰρ ἔχει κέρησιν τῷ βίῳ] Non alius est horum sensus quam is quem in versione expressi. Sic Julius Pollux lib. IX. Segm. 33. de publicano qui non esset nequam & improbus, ut erat fere illud genus hominum: κρείττων τῷ βίῳ. Quod cum Jungermannus ibi ingenue fateatur se nescire quid sit, & emendare conetur; rectissime Doctissimus Hemsterhusius tuetur, & exponit, ut sit: *Vita sue ratione melior, κρείττων τῷ τῶν τελωνῶν βίῳ.* Hoc ipsum autem sic dicit Chion Epist. II. *χερστέρας μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν. Probior quam pro suo instituto & vitæ genere.* Id quod & de Bacchide hac verissime dicitur, quæ, cum aliæ meretrices male soleant esse, aliter plane erat morata. Egregium ejus extat encomium infra Epistola XXXVIII. quæ omnium fere est elegantissima. ubi inter alia: ἀπολογία ἐκείνην καλῶν ἔκαστος τις ἀμαρτάνοι τῷ τῶν ἐταίρων βίῳ. *Defensionem vitæ meretricum si quis illam appellet non erraverit.*

ἐρωτικός γὰρ ἐστὶ δαιμονίως] Athenæus III. p. 74. φιλόσυκος γὰρ ἐίμι δαιμονίως. *nam mirifice sum amans ficum.* *Ælianus V. H. II. 4. περὶ τὴν ὄραν τῶν νέων ἱερῶν.*

τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἐκ ἑλαττον τῷ σοὶ ἐν-
 τυχεῖν ἢ τῶν ἰσθμίων ἔνεκεν τὴν ἀποδημίαν πε-
 ποιῆσθαι, ἐ πάνυ πείθομαι. ἴσως αἰτιάσῃ με
 τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἐταιρικαῖς
 ὡ φιλτάτῃ ζηλοτυπίας. ἐγὼ δ' ἐπὶ παρὰ μικρὸν
 ἡγῶμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐρατοῦ. ἄλλως
 τε καὶ μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ
 γένηται, δέησει με ἐπὶ τῆς σκηπῆς ὑπὸ Χρέμη-
 τὸς τινος ἢ Διφίλου πικραῖς λοιδορεῖσθαι. εἰάν δὲ
 ἐπανέλθῃ μοι οἷος ὥχεται, πολλὰν εἰσομὴ σοὶ
 χάριν. Ἐξέρωσο.

δακνὴς δαιμονίας. *Nimium quantum flori adolescentium de-
 ditus.* Quod ad Menandrum attinet, Plutarchus etiam
 Symp. III. Quæst. 6. ἑρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος.

ἐ πάνυ πείθομαι] Sensus melior requirit καὶ πάνυ πεί-
 θομαι, quod in versione sequor.

παρὰ μικρὸν ἡγῶμαι] Isocrates ad Philippum fol. 50.
 lin. 55. χρὴ δὲ μὴ καταφροναῖν τοῦ πλήθους, μηδὲ παρὰ
 μικρὸν ἡγεῖσθαι τὸ παρὰ πᾶσιν ἑδοκιμαῖν. *Oportet au-
 tem non contempnere plebem, nec parvisfacere omnium ap-
 probationem.*

κνισμός τις πρὸς αὐτὸν γένηται] Amantium offensio-
 nes vocantur usitate κνισμοὶ & κνίσματα. Plutarchus de
 discr. Adul. & Am. p. 60. & seq. εἰάν δὲ πρὸς ἐταῖραν ἢ
 μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνισμός τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας
 ὑπογένηται. *si autem adversus meretricem aut adulteram a-
 micum offensio quedam ex ira & zelotypia subnascatur:* quī
 locus huic perquam similis, nisi quod pro κνισμός ibi
 κνησμός editum, quod de prurigne potius dicitur, ut ob-
 servatum Eustathio p. 872. lin. 6. Basilii Epist. VIII. κα-
 θ' ὡς ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρατοῦς τὰς ἀκάνθας
 ἢ φύσις τῇ ἀνδρὶ προσέφυσε. *quasi amatorias quasdam of-
 fensiones natura flori illi rose spinas adnasci fecit.*

Nam

Nam videri eum non minus ut te conveniret, quam Isthmiorum causa profectioem hanc suscepisse omnino credo. Fortasse me suspitionis argues. Verum ignosce, charissima, amatoriiis zelotypiis. Ego vero non parvam rem puto Menandro excidere amatore. Et alioqui si mihi offensio aliqua cum eo aut simultas oriatur; oportebit in Scena ab aliquo Chremete aut Diphilo me acerbis conviciis proscindi. Quod si talis redierit qualis abiit, magnam tibi gratiam habebo.

ὑπὸ Χρέμητός τινος] Chremes persona Comica Menandri, ut notum ex Terentio, qui *dimiat* Menander Julio Cæsari. Eodem modo Antiphanes Comicus, apud Athenæum initio Lib. VI. ubi dicit conditionem Poëtarum Comicorum esse periculofam; si enim pauxillum peccetur in dramate, statim exhibitari personam aliquam: *Χρέμης τις ἢ Φαίδων τις ἐκσυρίττεται.*

* Διφιλου] Quamvis hinc appareat sub nomine Diphili personam aliquam fuisse in dramatibus Menandri, itidem ut sub nomine Chremetis; magis tamen placet ipsum Diphilum Comicum & ejus dramata intelligi. Iste enim videtur hoc pacto ulcisci solitus, qui eum læfissent, ut eos in Comædiis suis perfringeret. Refert apud Athenæum XIII. p. 579. Machon, qui Meretricum apophthegmata & alia memorabilia versibus senariis edidit, Gnathanam meretricem nobilem, cum forte, cœnante apud eam Diphilo, dona quædam ab alio amatore missa accepisset, ea partim rejecisse, partim suppressisse & dissimulasse, dicit; tum aliis de causis, *tum etiam vel præcipue, quod sibi caveret à Diphilo, ne prænas daret, ab eo in Comædiis notata*

φυλαττομένη τε πολὺ μάλιστα Διφιλον,

Μὴ δῶ δίκην μετὰ ταῦτα κομωδομένη.

Solitus fortasse in gratiam aliorum idem facere.

ΒΑΚΧΙΣ

ΒΑΚΧΙΣ Τ' ΠΕΡΙ ΔΗΙ.

Πᾶσαι σοι ἴσμεν αἱ ἐταῖραι χάριν καὶ ἐκάστη γε ἡμῶν ἐχ' ἥτιον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνος Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθίας ἐπανείλετο· ὁ δὲ κίνδυνος ἀπασῶν. εἰ γὰρ αὐτῆσαι παρὰ τῶν ἐρασῶν ἀργύριον ἐτυχάνομεν, ἢ τοῖς διδῶσιν ἐντυχάνουσαι ἀσεβείας κερησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίαι, καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μὴ τε τοῖς ὀμιλοῦσι παρέχειν. νῦν δ' ἐκ ἐτι τοῦ ἐταίρειν αἰτιασόμεθα ὅτι

ΒΑΚΧΙΣ Τ' ΠΕΡΙ ΔΗΙ.] Hæc Epistola & sequentes duæ scribuntur occasione Orationis, quam Hyperides Orator habuit defendens Phrynem meretricem, impietatis ab Euthia quodam accusatam. Hæc fuerat amica Euthiæ istius; sed postea Hyperidis facta est: & in locum Myrrhinæ quam Hyperides prius amaverat successit. Myrrhina contra Euthiæ facta est amica, & apud hunc Phrynæ obtinuit locum.

ὁ παμπόνηρος Εὐθίας.] Harpocratio: Εὐθίας, τ' περίδης ὑπὲρ Φρύνης. τῶν ἐπὶ συνοφαντία διαβεβλημένων ἦν δ' Εὐθίας. Dicit Harpocratio Euthiam male audivisse ob calumniæ crimen. & de eo egisse Hyperidem in Oratione pro Phryna. Euthiæ nomen in his Epistolis quinques occurrens, ubique in Edd. corruptum est: ter Εὐθίας scriptum, bis Εὐτυχίας. Monuerunt autem Viri eruditi ad Harpocratorem Εὐθίας apud Nostrum esse scribendum: & ita, non tantum apud Athenæum cuius locus eos non fugit, sed & apud Eustathium p. 1259. lin. 1.

ἀσεβείας κερησόμεθα.] Ut maiorem invidiam faciat Euthiæ, insinuare vult falsò impietatis ab eo accusatam fuisse Phrynem; cum id tantum eum ab ea alienaverit, eidemque inimicum fecerit, quod illa nimium soleret petere, aliisque copiam sui facere. De ejus crimine qui

BACCHIS

BACCHIS HYPERIDI. XXX.

OMnes nos meretrices agimus tibi gratias:
& quidem unaquæque nostrum non minus
quam Phryne. Equidem accusatio solummo-
do ad Phrynen spectabat, quam pessimus omni-
um Euthias susceperat: periculum vero ad nos
omnes. Si enim petentes ab amatoribus pecu-
niam, non impetramus, aut copiam nostri faci-
entes dantibus, impietatis reæ agemur; desistere
satiusest a quæstu: & non amplius negotium ha-
bere, neque his qui nobiscum consuetudinem
habent exhibere. At nunc non amplius quæ-

sine studio partium loquuntur, ita: Eustathius l. c. τῇ
ἐταίρᾳ Φρύνῃ κρινομένη ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ δι-
ἀσέβειαν &c. *Phryna meretrici, cum ea ab Euthia capitis
rea ageretur propter impietatem* &c. Plutarchus in Vita
Hyperidis: Φρύνῃ τῇ ἐταίρᾳ ἀσεβῶν κρινομένη. Posi-
dippus Comicus apud Athenæum XIII. p. 591. de eadem:
Βλαπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους, μείζους βλάβας, *Quodd no-
cere videretur vite hominum maiorem in modum.*

τοῦ βίου] Hic etiam ut Epist. antec. βίος *vite genus &
institutum.* Intelligitur autem *questus* meretricius.

μηκέτι ἔχειν πράγματα μήτε—παρέχειν] Herodotus
Lib. I. Segm. 155. οὐ παύσονται Λυδοὶ ὡς εἰκασί πρῆγμα-
τα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. *Non desinent Lydi ut
videntur, facessere mihi sibiue negotia.* Arrianus Lib.
VII. sub initium, ubi oratio Gymnosophistæ: ὁ βασιλεὺς
Ἀλέξανδρε, ἀνθρώπος μὲν ἕκαστος τοσόνδε τῆς γῆς κατέχει,
ὅσον περ τοῦτό ἐστιν ἐφ' ὅτῃ βεβήκαμεν. σὺ δὲ ἀνθρώπος
ὢν παραπλήσιος τοῖς ἄλλοις, πλὴν γε δὴ ὅτι πολυπρά-
γμων καὶ ἀτάταλος, ἀπὸ τῆς οἰκίας τοσαύτην γῆν ἐπε-
ξέρχῃ πράγματα ἔχων τε καὶ παρέχων ἄλλοις. καὶ οὐν
καὶ ὀλίγον ὑπερὸν ἀποθανῶν, τοσούτον κατέχεις τῆς γῆς,
ὅσον ἔφαρκεν ἐν τεταφθῆαι τῇ σώματι. *O rex Alexander,
unusquisque mortalium tantum terre possidet, quantum hoc
est quod calcamus: Tu vero cum sis homo reliquis similis*
ῶντηρός

πονηρὸς Εὐθείας ἐραστὴς εὐρέθη· ἀλλ' ὅτι ἐπιεικὴς ἵπερίδης, ζηλώσομεν. πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς Φιλανθρωπίας. καὶ γὰρ ἐταύραν χρηστὴν σεαυτῷ περμεσώσω. καὶ ἡμᾶς ἀμετφομένας σε ἀντ' ἐκείνης παρεσκέυσας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ τῆς φύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσῶν αἱ ἐταῖροι σε γήσασιν· ὅπη ὥστε βούλει τῆς Ἑλλάδος.

nisi quod curiosus & improbus, à propria regione tantum terrarum obis, tibi aliisque negotium facessens. Itaque paullo post ubi mortuus fueris tantum obtinebis terræ, quantum sufficit sepeliendo corpori.

πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι.] Solenne est. Aristophanes in Ecclesiâz. v. 1059. — πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι, ὅτι μ' οὐ περιϊδες ἐπιτριβέντα — *Multa bona eveniant tibi quod me non passus es perire.* Demosthenes contra Eubulidem: πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο πᾶσιν ὑμῖν τοῖς δικαίως τῷ πράγματι χρησαμένοις. Idem contra Cononem: εἰ μὲν εὐορκῶ πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο, *Si liquide juro, bene tibi sit.* & contra Calliclem: εἰ λέγω μὲν ἅπερ ἤκουσα τῆς μητρὸς, ἔγω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ ψεύδομαι, τάναντία τούτων. *Si ea dico quæ a matre audivi, ita tibi multa eveniant bona; si autem mentior, iis contraria.* Synesius Epistola 122. initio: πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσι. & Epist. 17. initio: πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ δαίνι. De καὶ inter duas illas voces poni solito, dico alibi.

εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις.] Hæc Epistola supponitur scripta statim post illum actum, cum orationem suam nondum edidisset Hyperides.

ὡς ἀληθῶς.] Sæpissime, apud Demosthenem præcipue, ὡς tanquam abundans est ante ἀληθῶς. Abundare autem vel hinc apparet; ille in Or. contra Aristocratem dixit, τοῖς ὡς ἀληθῶς εὐεργέταις. Isocrates autem de Pace, ὡς omisso, τοὺς ἀληθῶς συμμάχους καὶ φίλους. Cum aliis etiam adverbis quandoque. *Itæ pro*
stum

stum meretricium incusabimus, quod Euthias improbus amator inventus est; sed quoniam Hyperides æquus & justus; eo magis probabimus & sectabimur. Multa itaque tibi eveniant bona propter istam humanitatem. Nam & amicam bonam tibi ipsi incolumem servasti: & nos promptas ac paratas effecisti ad compensandum. Quod si etiam orationem quam pro Phryna habuisti scripto consignares, tunc tibi revera nos meretrices auream statuam erigere-mus, ubicumque volueris in Græcia.

Apollodori Hær. καὶ [ὅπως] μὴ ὡς ἄλλως ποιήσωσι, & ne aliter faciant. [quod Plato dixit sine ὡς, in fine La-chetis. ἀφίκου οἰκάδε, καὶ μὴ ἄλλως ποιήσης. *Veni domum, nec aliter feceris.*] Demosth. adversus Leptinem: συνίστε κατ' ὃν τρόπον ὁ Σόλων τοὺς νόμους ὡς καλῶς κελεύει τιθέναι. *Intelligitis quemadmodum Solon leges recte condere jubeat.* ubi male Volffius: quo pacto, & quam præclare. cum nulla intercedat copula inter κατ' ὃν τρόπον & ὡς καλῶς. debeatque illud quidem ad κελεύει referri, ὡς καλῶς autem ad τιθέναι.

χρυσοῦν — σε γήσκωμεν] Proverbiale, ut ex isto Luciani apparet, in Pseudol. p. 584. χρυσοῦς φασιν ἐν Ὀλυμπία γάρηγι, *Aureus ut ajunt in Olympia stat.* quod Erasmus non fugit. Idem Lucianus in Timone: δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ — χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τιμόνα. *Visum est Senatui Populoque, aureum statuere Timonem.* Sic de ænea statua erigenda. Demosthenes de Fal Leg. κἀκεῖνοι Φίλιππον θαυμάζουσι καὶ χαλκοῦν ἱστῶσι καὶ τεφανοῦσι. *Et illi Philippum admirantur & æneum statuunt accorronant.* Ibidem: ἔστιν ὃν τινα ὑμεῖς τῶν πρεσβύτων ὡν ἔπαμψε Φίλιππος χαλκοῦν γήσκωτ' ἂν ἐν τῇ ἀγορᾷ; *Quemquamne legatorum quos misit Philippus vos æneum statueretis in foro?* Idem adversus Leptinem: ἔξέτω καὶ χαλκοῦς ἱστῶναι, καὶ εἰτῆσιν διδόναι. *Licebit & æreos statuere, & cibum præbere in prytaneo.*

ΒΑΚΧΙΣ ΦΡΥΝΗ.

ΟΥ ΤΟΣῤΤόν σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην
 Φιλτάτη, ἔσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγης
 ἐραστοῦ, χρηστὸν δὲ ἔυρες ὕπερίδην, συνησθην. τὴν
 γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς τὴν εὐτυχίαν γεγονέναι
 νομίζω. διαβόητον γάρ σε ἔκ ἐν ταῖς Αῤθῆναις μέ-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπάσῃ ὁ ἀγὼν ἐκεί-
 νος πεποίηκεν. Εὐθίας μὲν γὰρ ἰκανὴν τιμωρίαν
 δώσει τῆς σῆς ὀμιλίας φερούμενος. ὑπὸ γὰρ ὀρ-
 γῆς μοι δοκεῖ κινηθεῖς διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν
 ὑπερέχρας τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζήλοτυπίας.
 καὶ νῦν ἐκείνον ἐρῶντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ Ὑπερί-
 δην. ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν
 δηλὸς ἐστὶ σπευδάζεσθαι βεβλόμενος καὶ ἐρώμενον
 ἑαυτὸν ποιῶν ὁ δὲ τῷ ἀποφεύγματι τῆς δίκης πα-
 ρώξονται. προσδέχου δὴ πάλιν δι' αὐτοῦ δεήσεις
 καὶ λιτανίας καὶ πολὺ χρυσίον. μὴ δὲ καταδισ-
 τήσης ἡμῶν ὦ Φιλτάτη τῶν ἐταίρων. μὴ δὲ Ὑπε-
 ρίδην κακῶς δόξαι βεβηλεῦσθαι ποιήσης, τὰς

συνηχθέσθην] Demosthenes adversus Leptinem: συ-
 νηχθεῖν ἂν ἔγωγε τῇ πόλει.

τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν] Dinarchus contra Philoclem:
 οὐκ ἀπεκρύψατο τὴν ἔμφυτον πονηρίαν.

ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν] Sic infra Epist. XXXVII. ἀκκί-
 ζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν. Talem fastidiosum
 scitissime describit Plautus in Milite gloriofo; qui
 orandus est, copiam ut sui potestatemque faciat amanti
 mulieri. itaque ad conciliatricem ancillulam dicit quasi
 ægre annuens: Induxi animum ne oderim item ut alias,

BACCHIS

BACCHIS PHRYNÆ. XXXI.

NON tantopere propter illud periculum vicem tuam dolui, charissima: quantopere, quod a malo amatore liberata es, & Hyperidem bonum invenisti, sum lætata. Nam quoddam iudicium illud contigit, id ad felicitatem tuam facere arbitror. Celebrem enim te non Athenis solum, verum etiam in tota Græcia certamen illud fecit. Equidem Euthias satis poenarum dabit dum tua consuetudine privatur. Nam is mihi videtur ira commotus, propter insitam stoliditatem excessisse modum amatoriae zelotypiæ. Et nunc illum majore amore flagrare quam Hyperidem omnino persuasum habeto. Iste enim propter beneficium quod patrocínio suo in te contulit, videtur velle impensius coli, & instar deliciarum se gerere. ille autem malo accusationis successu irritatus est. Expecta igitur ab eo rursus preces & supplicationes, & magnam vim auri. Ne verò prævariceris nostræ meretricum causæ, mea dilectissima: neque locum dando Euthiæ precibus, committes, ut Hyperides male

quando hoc orasti. Item: Non adeo pol tu scis mulier quantum ego honorem nunc illi habeo.

τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται] Adeo ægre tulisse Euthiam, quod hac causa cecidisset, ut nullam posset egerit causam, dicit Athenæus XIII. p. 590. ex Hermapro: ἣν δὲ ἡ Φρύνη ἐκ Θεσπιῶν, κεινομένη δὲ ὑπὸ Εὐ-

Εὐθίας ἰκεσίας προσιεμένη. μὴ δὲ τοῖς λέγασί σοι
ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ μα-
τήρια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, εἶδεν ῥήτωρ
ἀφ' ἑλπί, πείθε. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸτο ἵνα ἐν κομ-
ρῷ γένηταί σοι ἡ ἑκείνη παρέσχε συνηγορία.

Θίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε. διόπερ ἐργιθεὶς ὁ Εὐθίας
οὐκ ἔτι εἶπεν ἄλλην δίκην. *Erat Phryne patriā Thessien-
sis, cumque capitis rea facta fuisset ab Euthia, absoluta est.
quamobrem iratus Euthias non amplius ullam causam egit.*

ἢ αὐτοῦ] Mallet *παρ' αὐτοῦ*.

Εὐθίου] Edd. *Εὐτυχίου*. Vide ad Epist. antec.

ἰκεσίας] Hanc vocem improbat Phrynichus, ἀδόκιμον
pronuncians; nimis confidenter. Usus ea est summus
eloquentiæ magister & purissimus scriptor Hocrates Παι-
ρίν ἀντιδόσεως. πολλὰς ἰκεσίας καὶ δεήσεις ποιούμενοι. fol. 68.
lin. 91. Hæschelius pro ea citat Lucianum, Synefium,
& Philonem. Sæpiissime occurrit apud Heliodorum.

εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ ματήρια τοῖς δι-
κασταῖς ἀπέδειξας] Ita & Quintilianus de hoc celebri fa-
cto, Inst. II. cap. XV. *Ei Phrynen non Hyperidis actione,
quonquam admirabili, sed adpectu corporis quod illa spe-
ciosissimum aliqui diductâ nudaverat tunicâ, putant peri-
culo liberatam. Nec non Sextus Empiricus adversus
Mathem. Lib. de Rhetorica: Φρύνη τε ὡς φασιν, ἐπεὶ
συνηγορῶντος αὐτῇ Ὑπερίδου, ἐμελλε καταδικάζεσθαι, κα-
ταῤῥηξαμένη τοὺς χιτωνίσκους, καὶ γυμνοῖς τῇδεσι προ-
κυλινδουμένη τῶν δικαστῶν, πλεῖον ἔχουσε διὰ τὸ κάλλος
τοὺς δικαστὰς πείσσει τῆς τοῦ συνηγορῶντος ῥητορείας.
Phryne quoque, ut ajunt, cum defendente eam Hyperide,
videretur condemnanda, rumpens sibi tunicas, et nudo
pectore provoluta ante pedes judicum, plus valuit propter
formati judices movere, quam patroni eloquentia. Alii
autem Hyperidem ei rupisse vestem dicunt. ut Plutar-
chus in ejus Vita: μελλούσης δὲ αὐτῆς ἀλίσκεσθαι, παραγα-
γῶν εἰς μέσον καὶ ΠΕΡΙΡΡΗΕΑΣ τὴν ἐδῆτα εἰδείξε τὰ
τέρνα τῆς γυναικός. καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόν-
των, ἀφείκη. Cum jam jam damnanda esset, in medium*

in

intem consulisse videatur. Neque illis qui tibi dicunt, nisi tunicam tu dilacerasses & mammillas ostendisses, nihil oratorem profuturum fuisse, credito. Etenim hoc ipsum ut opportune abs te fieret, ejus defensione ac patrocinio factum est.

eam produxit, ac direpta veste pectus mulieris ostendavit. atque iudicibus pulchritudinem respicientibus, ea absoluta fuit. & Athenæus XIII. p. 590. παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοῦ μ-
φανὸς καὶ ΠΕΡΙΓΡῆΞΑΣ ΤΟΤ' ἩΤΩΝΙΣΚΟΤΕ
γυμνά τε τὰ τέρενα ποιήσας &c. unde Eustathius repe-
tit, p. 1259. lin. 1. Sed sive Hyperides sive Phryne id fecit, videtur ex imitatione Clytæmnestræ factum. hæc enim ab Oreste filio jam jam occidenda mammam ei ostendit: dicitque, ut est apud Aeschylum in Choëphoris v. 880. Ἐπίχερ ὦ παῖ. τόνδε δ' αἰδεσσαι, τέκνον, Μασόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἄμα Οἰλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. *Cobibe te fili, atque hanc revere, nate mi, mammam, ad quam tu sæpe olim dormiscens, Gingivâ emulxisti bene nutriens lac.* id quod apud Eurip. in Oreste eidem obijcitur v. 510. Ἐπὶ τίν' ἔχεις ὦ τάλας ψυχὴν τότε ὣτ' ἐξέβαλε τὸν μασὸν ἱκετεύσά σε μάτηρ; *Nam quid animi tibi tunc fuit, miser, quando exseruit mammam tibi supplicans mater?* & inferius: ὦ μέλειος. ματρός ὅτε χρευσσοπηνήτων φαρῶν μασὸν ὑπερέλλοντ' ἰσίδων, σφάγιον ἔδωκε ματέρα. *O miser, quando matris ex veste auro texta prominentem videns mammam, matrem jugulavit!* Idem ut videtur fecerat hujus Soror, meliore successu, cum in eam gladium strinxisset maritus. Aristoph. Lysistr. v. 155. Ὅ γ' ὦν Μενέλαος τὰς Ελένας τὰ μᾶλα καὶ Γυμνάς παρενιδὼν ἐξέβαλ' οἷῳ τὸ ξίφος. *Sane Menelaus Helena papillas Nuda cum adspexisset, abiecit nimirum gladium.* Cæterum pro ματήρια emendo ματάρια, quod est deminutivum à ματός. Casaubonus quidem, hunc locum adducens, scripsit ματρίδια, non male; potest enim & tale deminutivum inde deduci: ut à λόγος non tantum λογάριον, sed & λογίδιον. nostrum tamen confirmatur Epist. XXXIX. ἐγένοντο καὶ περὶ ματαρίων ἀγῶνες. Pro ἀπέδαξας malleμ ἐπέδαξας.

ΒΑΚΧΙΣ ΜΥΡΡΙΝΗΣ.

ΜΗδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρχοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ἀλλ' εὐδίας σοι ἐν νῦν περλέ-
πεις συγκαταβιῶν. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας.
ἥτις τῷ τοῖστω κάλλει πεπίστευκας. Φρύνην.
γὰρ τέρξει δηλονότι, Μυρρίνην ὑπερδῶν. ἀλλ' εἰ-
κας κνίσαι τὸν ὑπερδῶν βεβελῆσθαι ὡς ἐλατ-
τόν σοι νῦν προσέχοντα. καὶ κείνος ἐταίραν ἔχει
ἀξίαν ἑαυτοῦ, καὶ σὺ ἐρχομένη σοι πρέποντα. αἴτη-
σόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώ-
ερα ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύσαν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.] Hanc fuisse Hyperidis amicam te-
statur Plutarchus in ejus Vita: ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ
ἀφροδίσια καταφερές, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱὸν, εἰσαγα-
γεῖν δὲ Μυρρίνην τὴν πολυτελεσάτην ἐταίραν. *Fuit etiam
ad res Venereas proclivis: ita ut filio ejecto, ad se recepe-
rit Myrrinam sumtuosissimam meretricem.* Eadem iis-
dem pæne verbis & Athenæus XIII. p. 590. nisi quod ibi
τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν legitur: quod vertit Dalecampius
*ejecto filio; cum tantum significet, amisso filio, vel, cum
filium amisisset.*

Μηδὲ.] Hic mediocriter attentus Lector expectabit, ut
istud *μηδὲ* inferius alicubi repetatur. id vero factum non
est. In hac re similis locus iste Platonis I. de Rep. sub
init. ubi sic orditur Cephalus orationem suam: ὦ Σώκρα-
τες, ὍΤΑ Εἰ θαμίζεις ἡμῖν καταβῶντων εἰς τὸν Πειραιᾶ
χερὴν μέντοι. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ βα-
δῖως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἂν σε εἶδει δεῦρο ἵκωναι,
ἀλλ' ἡμῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν. νῦν δέ σε χερὴ πικνότερον
δεῦρο ἵκωναι. *Mi Socrates rariuscule descendis nobis in Pi-
raeum. equidem oportebat. Quod si mibi essent vires ut
facile in urbem pergere possem; nihil esset necesse te buc ve-
nire; quin ipsi ad te potius iremus.* Nunc autem te oportet

BACCHIS

BACCHIS MYRRHINÆ. XXXII.

NE melior quidem amator tibi contigat. Proh Domina Venus! Sed Euthias quem nunc foves tecum exigat ætatem. Infelix amentia mulier! quæ in tali forma fiduciam habes. Nimirum Phrynen amabit, neglecta Myrrhinâ. Sed videris Hyperidem pungere voluisse, quod minus tui nunc rationem habeat. Et ille amicam habet se dignam, & tu amatorem tibi convenientem. Pete aliquid ab eo, & videbis te aut navalia incendisse, aut leges violare.

ut frequentius huc venire. Sic fortasse apud Aristophanem in Acharnensibus v. 562. Ἀλλ' οὐδὲ χάριων ταῦτα τολμήσει λέγειν. *Sed non bene cedit ei hæc audienti dicere.* Et, ut videtur, apud Lucianum in *Plutone vel contra Mephippum*: καὶ μὴν ὃ κακίτοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων οὕτω γινώσκετε, ὡς Ὁ Τ Δ Ε παυσόμενον μου. ἐνθα γὰρ ἂν ἦτε ἀκολουθήσω, ἀνιῶν καὶ κατὰ δυνάμει κατὰ γελῶν. *Atqui o pessimi Lydorum & Phrygum, & Assyriorum Ita de me existimate ut qui nec desiturus sim. quocunque enim iuveritis sequar egre faciens, occinens, & irridens.* ubi tamen Vir Doctissimus οὐδέπω nuper reponendum censebat, quod aliter completa non videretur sententia.

δέσποινα Ἀφροδίτη] Hæc est Exclamatio & Interjectio. ut infra Epist. XXXVI. & XXXIX.

Εὐθίας] Edd. Εὐτυχίας. Vide ad Epist. XXX.

ἑλατλόν σοι νῦν προσέχοντα] Lucianus in Dial. Junonis & Jovis: ἐξ οὗ τὸ μισρακίον τοῦτο, ὃ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον — δέυρο ἀνήγαγες, ἑλατλόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Sed ista phrasis ubique obvia. Sæpe autem omittitur τὸν νοῦν.

τὰ νεώρια ἐμπειρηκυῖαν] Ita solent Sycophantæ falsa crimina confingere. Apud Lucianum in Timone Demas, Rhetor itidem ut hic Euthias, cūm Timoni adu-

ἴσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς τὴν Φι-
λαθροποτέραν Ἀφροδίτην προλιμώσας μεμι-
σηται.

latus fuisset longo & hyperbolio encomio: atque pro
remuneratione plagas ab eo accepisset; in contrarium
versa oratione, dicit: οἱμοι. τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων
ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευ-
θερος, οὐδ' αὐτὸς ὢν; ἀλλὰ δάσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τὰ
τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. *Hei mihi, quid
hoc rei? Tyrannidem occipias Timon pulsasque ingenuos,
ipse nec ingenuus nec civis? Verum ranae dabis propediem,
cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis.* Apud
Aristophanem quoque in Acharnensibus cum Thebanus

ΘΑΪΣ ΘΕΤΤΑΛΗ.

Οἷκ' ἂν ποτ' ᾤθην ἐκ τοσαύτης συνθηθείας
ἔσεσθαι μοι τινὰ πρὸς Εὐξίππῃν διαφο-
ράν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέ-
γονα ὑπὸ τὸν ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλουν, ἐκ
ὀνειδίζω. ἀλλὰ Παμφίλου, γινώσκεις τέττο καὶ
σύ, ὅσον ἡμῖν δίδοντας ἀργύρεον, ὅτι ταύτῃ πο-
τὲ ἐντυγχάνειν ἐδόκει, τὸ μειράκιον ἐπροσήμην.
ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τέτων ἡμέψατο, τῇ
κάκιζα ἀπολουμένη Μεγάρα χαρίζεσθαι θέ-
λουσα. πρὸς ἐκείνην δ' ἦν τις παλαιά μοι διὰ
Στράτωνα ὑπόνοια. ἀλλὰ ταύτην μὲν οὐδὲν ἄμην
ποικῖν παράλογον κακῶς λέγεσθαι με. αἰῶνα

τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα -- ἀλλὰ] De-
mosth. adversus Leptinem: τὰ μὲν ἄλλα, ὅσα χρησίμους
ἡμῖν αὐτοὺς παρέχον, ἔασω. ἀλλ' ὅθ' ἡ μεγάλη μάχη
ἔσθ'. Ibidem: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
Scito

Scito igitur omnibus nobis quæ humaniorem
Venerem pluris facimus, odio esse.

rufficus inter alias res venales, etiam ellychnia tulisset
Athenas; adest statim Sycophanta, qui minatur se id
apud magistratus delaturum. cumque interrogatus fuis-
set, cur ob rem tam levem vellet delationem facere; re-
spondet v. 918. Ἀὐτὴ γὰρ [ἡ θρυαλλὶς] ἘΜΠΡΗΣΑΙΕΝ ἂν
ΝΕΩΡΙΟΝ. *Istud enim ellychnium facile incenderet na-
vale.* ubi Clarissimus Kusterus non præter rem annotat,
illuc respexisse nostrum Alciphronem in hac Epistola.

ἡμῖν ταῖς τὴν φιλανθρωποτέραν Ἀφρ. προτ.] Quasi non
omnes meretrices τὴν πάνδημον habeant præsidem, &
colant.

THAIS THESSALÆ. XXXIII.

HAud unquam putassem fore ut post tan-
tam familiaritatem nasceretur mihi aliquod
cum Euxippa dissidium. Ac cætera quidem in
quibus ei utilis fui sub ejus adventum cùm eSa-
mo adnavigasset, non exprobro. Sed cùm Pam-
philus pecuniam mihi daret, scis id tu quoque
quàm multam; quòd is cum hac aliquando rem
habere videretur: adolescentem non admitte-
bam. Egregie vero nobis vicem pro his illa
rependit, perditissimæ illi Megaræ gratificari
cupiens. in illam autem habebam veterem
quandam propter Stratonem suspicionem. Sed
hanc nihil arbitrabar facere præter opinionem
si mihi malediceret. Haloa verò erant: & ad

ὅσα ἐνεργέτηκεν ὑμᾶς ἕτος ὁ ἀνὴρ. — ἀλλὰ προπέρευσι σιτο-
δείας γενομένης — οὐ μόνον σίτον ἀπέστειλεν ἀλλὰ &c.

οὐ προσήμην] Emendo οὐ προσείμην. ut est Epist. seq.
ἁλῶα] Festum Cereale. ἀπὸ τῆς ἁλῶ ab *area horrei.*

δ' ἦν· καπὶ τὴν πανυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ ἦν εἰκὸς, παρ' ἡμῖν. εὐάμαζον δὲ τῆς Εὐξίπτης. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ὀκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. εἶτα Φανερώς ποιήματα ἤδεν εἰς τὸν ἐκ' ἐβ' ἡμῖν προσέχοντα ἔρασθην. καπὶ τούτοις μὲν ἤτλον ἤλγουν. ἀπαναισχυνησάσα δὲ εἰς τὸ Φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπεν. ἐδόκει δέ μοι πάνυ κακῶς πρᾶττειν ὥς μηδὲ κάτοπλρον κεκτῆσθαι.

Tunc venerabantur Cererem Ἀλωάδα. de qua Theocritus in Thalyssiis, quæ sunt itidem Haloa, v. 155. *Βωμῶ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος*. Meminit Noster aliquoties hujus Festi. sed semper spiritu leni scriptum, ut sæpe & alibi.

κιχλίζουσα] de risu fere foemineo, & meretricum. Clemens Alexandrinus in Pædagogo Lib. II. cap. 5. ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἐκλυσίς, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνονται κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δὲ ἐστὶ πορνικός· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν καγχασμὸς. immodica faciei dissolutio, in mulieribus quidem κιχλισμὸς dicitur, & est risus meretricius: in viris autem καγχασμὸς, cachinnus. Ubi Ed. Victorii qua utor, κιχλιασμὸς, non recte.

μωκωμένη] Aristænetus Epist. XXVII. ἡ δὲ διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν — ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη. Illa autem subsannans & limis intuens, superbe respondit. ubi male legitur διαμωκωμένη quasi boatum edidisset. Philoxeni Glossarium: μῶκος, hæc Sanna, Sanna, Subsannator. Utitur hac voce Athenæus Lib. V. p. 137. ubi de conviviiis immodestis: τοῖς δ' ὁ κόλαξ παμπρωτός ὑφάωνειν ἤρχετο μῶκον. Illis autem scurra omnium primus texere incipiebat cavillationem. Inde μωκία. qua voce utitur Ælianus V. H. Lib. II. cap. 19. de Aristotele loquens: καὶ μωκία δὲ τις ἦν αὐτοῦ περὶ τὸ πρόσωπον. Sed & vultus ejus habitum quandam subsannatorium præ se ferebat. Verbo μωκᾶσαι composito utitur & Heliodorus VII. p. 350. ἐγγελαῶν δὲ ὁ Ἀχαιομένης καὶ τοῦ Θιαγέ-
pervigilium

pervigilium omnes erant, ut par erat, apud nos. Mirabar autem Euxippen. Primùm enim cum illa risus ineptos & cavillationes inceptans, animum infensum declarabat. deinde palam carmina canebat, in illum qui nobis non amplius addictus esset amatorem. Et ex his quidem minus doloris hauriebam. impudentiæ vero indulgens, in fucum me & pæderotem diæteriis incessabat. Visa autem mihi est in re

νους καταμικνόμενος. *Irridens autem Achæmenes & Theagenem cavillans.*

ἀπανοιχυντήσασα] Demosthenes adversus Cononem: ἰὰν ἅπαξ ἀπανοιχυντήσῃσι τινες, καὶ φανερώς τὰ ψευδῆ τοιμήσῃσι μαρτυρεῖν. *Si semel impudenter agere quidam constituerint, & falsum testimonium perhibere ausi fuerint.* Idem III. in Aphobum: οὗτος δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀπηναιχύνεται. *Hic autem initio quidem impudentiâ utēbatur, in negando scilicet.* Heliodorus VIII. p. 370. λανθάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθρίωσιν. ἀλίσκόμενοι δὲ ἀπανοιχυντοῦσι. *Cum latenter se agere putant, etiam erubescunt; cum vero deprehenduntur, impudentiâ utuntur.* Similiter autem cum Præpositione usurpatur & ἀπαναιδέως, quod idem significat.

παιδέρωτα] Unguentum erat & pigmentum παιδέρως quod faciei illinebant mulieres quæ rubentiores videri vellent. Mentio ejus apud Athenæum Lib. XIII. p. 568. & Lib. XII. p. 542. & apud Ælianum Lib. IX. cap. 9. Eustathius p. 974. lin. 58. οἱ ὕτερον — μύρον ἐφεῦρον ὃ ἐκάλουον παιδέρωτα. ᾧ καὶ γυναῖκες ἐχρῶντο (mallem ἐχρῶντο) *Posteriores unguentum adinveniunt quod vocabant pæderota: quo & mulieres ungebantur.* De eo aliquoties Salmasius ad Solinum.

κακῶς πράττειν] Hic ut apud Aristophanem in Pluto v. 30. κακῶς ἐπράττον καὶ πένης ἦν. *In re tenui eram & pauper.* sic alibi sæpissime.

ὡς μὴδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι] Fortè falsum habebat

εἰ γὰρ οἶδεν αὐτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν,
ἐκ αὐτῆς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. ἐμοὶ μὲν
ἐν βραχὺ μέλει περὶ τῶν. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς
ἐρασταῖς ἐκὶ Μεγάρα καὶ Εὐξίῳ πηβέλομαι ταῖς
πιθήκοις. δεδήλωκα δὲ σοὶ ἵνα μή μ' ἐτι μέμνη.
ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτάς ἐκ ἐν σκώμμασιν ἐδ' ἐν
βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλας ἀνιάσονται.
προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.

speculum, ut deformis illa, de qua Lucillius in Epigr.
Anthol. II. cap. 13.

Ψευδὲς ἴσαστρον ἔχει Δημοσθενίς. εἰ γὰρ ἀληθὲς

ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

Falsum speculum habet Demosthenis; si enim verum videret, omnino non cuperet in illud inspicere.

εἰ γὰρ οἶδεν] Pro οἶδεν posset etiam legi εἶδεν, *se videret.*

σανδαράχης] *σανδαράχη* minerale, ut arsenicum.

ἐμοὶ μὲν οὐν βραχὺ μέλει] Demosthenes de Fœd. Alex.

βραχὺ φροντίσας ὑμῶν. Apud Aristophanem in Vespsis
v. 1402. quasi proverbiale est: Ἐπεὶ δ' Ἀἴτωρ εἶπεν· Ὁ Δ' Ἰ-
ΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ

ΘΑΪΣ ΕΤΘΤΑΗΜΩ.

ΕΞ ἧ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου
καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τῶς κροτάφους ἐώηρας.

ΕΤΘΤΑΗΜΩ.] Circa hæc tempora tres mihi occurrunt Euthydemī: apud Platonem duo, & unus in Socraticis Epistolis in ea quæ est XIII. Sed videntur aliquantulum natu majores isto. Ille in Socraticis Epist. videtur idem esse cum eo de quo Xenophon in Apomn. Lib. I. ubi dicit eum amatum fuisse à Critia.

ΕΞ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου] Ita orditur & Lucianus in Nigrino, ubi ad novum itidem ut hic tenui

tenui admodum esse, ita ut ne speculum quidem possideret. Si enim sciret se colorem sandarachæ habere, haud nobis ob deformitatem conviciaretur. Equidem parum hæc curo. placere enim Amatoribus, non Megaræ & Euxippæ, similiis illis, volo. Indicavi tibi, ne me adhuc aliquando incufares. Ulciscar enim eas non cavillationibus neque conviciis, sed his rebus quibus maxime mordeantur & doleant. Adoro autem ultionis deam.

ταῖς πιθήκοις] Sic de vetula Aristoph. in Eccles. v. 1064. πιθήκος ἀνάπλωες ψιμμουθίου. *Simia cerussata.* Et Therpsitem Lycophron vocavit πιθηκόμορφον.

προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν] Ita dicebant cum vellent invidiam a se amoliri. Demosthenes adversus Aristogitonem: καὶ Ἀδράσειαν μὲν, ἀνδρωπος ὧν ἔγωγε προσκυνῶ, καὶ ἔχω τοῖς θεοῖς καὶ ὑμῖν πολλὴν χάριν τοῖς σῶσασιν ἐμέ. *Ac ego quidem, memor me hominem esse, Adra- stiam adoro: & habeo diis immortalibus, vobisque universis magnam gratiam, quorum beneficio incolumis sum.* Plato V. de Rep. non longe à principio: προσκυνῶ δὲ τὴν Ἀδράσειαν, χάριν ὧν μέλλω λῆγει. *Adoro autem Adrastiam ob ea quæ dicturus sum.*

THAIS EUTHYDEMO. XXXIV.

EX quo philosophari in animum induxisti
superbus factus es, & supercilia supra tem-

philosophiæ candidatum: ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς. *Quam valde severus & sublimis nobis rediisti!* Non ergo adspicere nos amplius dignaris.

τὰς ὁφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας] Lucianus in Amoribus circa finem: ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὁφρὺν ὑπὲρ
εἶτα

εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας

αὐτοὺς τοὺς κροτάφους υπερήκασι. *quicumque Philosophie supercilium supra ipsa tempora attollunt.* Utuntur autem data opera in hac re ejusmodi absurdis hyperbolicis. Idem in Dial. Charontis Merc. & Mort. ubi adjuncta Philosophis propria cuidam detrahunt: βούλει μὴ κρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; deinde alter: μάστιγα. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας ἐπῆρεν. *Visne ut paululum ei demam etiam de supercilii?* Maxime; nam *supra frontem eas attollit.* de eodem plura dicit paullo ante iisdem quibus Noster verbis: ὁ ΣΕΜΝΟΣ δὲ οὗτος ἀπὸ τοῦ ΣΧΗΜΑΤΟΣ, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπὶ ΠΗΡΚΩΣ. Sed non tantum *supra frontem attollere supercilia*, quod vix fieri potest, dicunt; verum etiam *supra verticem*, quod plane impossibile. Alexis apud Athen. VI. p. 224.

Ἐπὶ ἰδὼ κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς

ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι.

Quando eos video deorsum intuentes, supercilia autem supra capitis verticem tenentes, strangulatus emorior. Ibidem paullo ante alio verbo in hac re usitato utitur, τοὺς τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότας dicens: ut Demosthenes de Fal. Legat. τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε. Aristoph. in Acharn. v. 1068. τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακώς. Aptum etiam ἀνατείνειν. Lucianus in Timone: ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας.

σχῆμα ἔχων] Vide quam scite cum his convenient quæ Plutarchus dicit de ejusmodi novitiis Philosophastris, in Lib. de Adul. & Amici discr. τῶν ΦΙΛΟΣΟΦΕΪΝ βουλομένων νέων οἱ μάστιγα κενοὶ καὶ βάρος οὐκ ἔχοντες, θράσος ἔΧΟΤΕΙ καὶ ΣΧΗΜΑ καὶ ΒΑΔΙΣΜΑ, καὶ πρὸς ὅσον ΤΠΕΡΟΨΪΑΣ καὶ ὀλιγωρίας μετὸν, ἀφειδούσης ἀπάντων. *Ex adolescentibus philosophari volentibus qui maxime sunt vani & gravitatis expertes, ii audaciam habent & habitum philosophicum & incessum, & vultum desipientie ac contentus nemini parcentis.* Sæpe Lucianus ridet Philosophos qui habitu suo peculiari mentiuntur verum philosophum. in Hermotimo p. 547. dicit ironice: χρὴ ἀπὸ σχημάτων καὶ βαδισμάτων καὶ κουρᾶς διαγινώσκειν τοὺς ἀρίστους. *oportet ex habitu & incessu & consuetudine dignoscere qui sint*

pura

pora attollis. Deinde philosophi habitu præ-

optimi philosophi. Illud autem σχῆμα ἔχων occurrit & apud Sophoclem in *Antigona* v. 1300. circiter :

Πλούτῃ τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα,

καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων. --

Sint sane divitiæ tibi domi quam voles magnæ, & vivas regalem cultum habens. Et apud Theocritum *Idyll.* X. v. 35. ubi tamen aliud significatur. Eum locum quia non recte intelligi video, hic clarius exponam. Battus ibi dicit ad amicam tibicinam in hanc sententiam : *Si mihi Cræsi essent divitiæ, duo aurea simulacra dedicarem Veneri, alterum tui, alterum mei, facta in hunc modum : Tu stares tibiās habens, & præterea aut rosam aut pomum : ego vero gestum saltantis, & novos in utroque pede calceos Amycleos.* quæ posteriora sic efferuntur :

Τῶς ἀντὶς μὲν ἔΧΟΙΣΑ, καὶ ἡ ῥόδον ἡ τύγε μᾶλλον.

ΣΧΗΜΑ δ' ἐγὼ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἀμύκλας. Hic ἔχων sumitur ἀπὸ κοινοῦ mutato genere ab ἔχουσα. Casaubonus sic exponit hos versus : *Ac tu quidem tibiām tenens, seris redimita stares : ego autem non habitu isto hominis rustici & pauperis : sed vel habitu citharææ cum syrmatē, vel ut aliquis procerum palliatus, & eleganter calceatus. σχῆμα est vestis exterior quæ induitur quoties opus ἐνσχημονεῖν. opifices fere nullam gestabant, erantque tunicati : ne ditiores quidem intra ædes aut in remissione. Alciphron in Epistolis : ἐξ ἧς φιλοσοφεῖν ἐπενόησας &c.* Hæc sane nollem omnia excidisse Viro incomparabili. Ea significatione vocis σχῆμα, quam in Theocrito agnosco, & Euripides in *Cyclope* v. 221. Πηδῶντες ἀπολείσσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων. *Saltantes perderetis me gestibus.* & σχηματίζειν in eadem significatione. Aristophanes in *Pace* v. 323. Ἄλλ' ἐγὼν' οὐ σχηματίζειν βύλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινουῦντος, αὐτῷ τῷ σκέλῃ χορεύετον. *Atqui ego gestus saltatorios facere nolo ; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura tripudiant.* ubi etiam σχήματα de eadem re versu hæc antecedente.

βυβλίδιον] Ita Edd. per υ in prima syllaba. & sic invenitur aliquando. itaque nolui mutare.

μετὰ χεῖρας] Epictetus apud Stobæum : ἐν ῥωμῇ αἱ γυναικες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος πολιτείαν, ὅτι εἰς

λῆρος ταῦτα εἰσὶ καὶ τύφος καὶ ἐργολάβεια, με-
ρακίων ὧ ἀνόητε. οἷς δὲ διαφέρειν ἐτέρας σοφιστῆς,
τοσέστον ἴσως ὅσον ἔ δια τῶν αὐτῶν ἐκάτεροι
πέθειν. ἑαὶ ἐν γε ἀμφοτέροις τέλος πρόσκει-
ται τὸ λαβεῖν. πόσω δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὐ-
σεβέστερα. οὐ λέγομεν θεὰς ἐκ εἰναι. ἀλλὰ

μετὰ γυναικῶν ὁμιλίας ἡγκέμεθα ἄν. *mulierum consuetudi-
ne contenti effetus.*

λῆρος ταῦτ' εἰσὶ] Aristophanes in *Ranis* v. 821. λῆρόν
τε τὰλλ' ἡγεῖτο, *puigasque cetera putabat.* in *Lyssistrata*
v. 860. ὅτι λῆρός ἐστι τὰλλα πρὸς Κινησίαν, *puigas esse ce-
tera prae Cinesia.*

καὶ τύφος] *Elianus* V. H. Lib. IX. cap. 34. Διογένης εἰς
Ὀλυμπίαν ἔλθων, καὶ θαυμάζων ἐν τῇ πανηγύρει Ῥωδια-
κὸς τινὰς νεανίσκους πολυτελῶς ἡσθημένους, γελάσας ἔφη,
ΤΥΦΟΣ ΤΟΤΟ ΕἶΣΤΙ. εἶτα περιτυχὼν Λακεδαιμο-
νίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλαις καὶ ῥυτίσταις. ἌΛΛΟΣ εἶπεν
ὅΤΤΟΣ ΤΥΦΟΣ. *Diogenes cum venisset Olympiam,*
*& in conventu illo vidisset Rhodiacos quosdam adolescen-
tes pretiose vestitos, videns dixit: Fastus hic est. deinde*
cum incidisset in Lacedaemonios vilibus & sordidis tunicis
amicos; iste, inquit, alius fastus est.

ἐργολάβεια] Hic ἐργολάβεια vel ἐργολαβία est, quan-
do quis operam suam venditat, & aliquos venatur à qui-
bus lucro afficiatur. ut Sophistae solebant adolescentes
venari recitatis publice orationibus accurate scriptis:
quas recitationes ἐπιδειξεις vocabant, in quibus scilicet
vim suam & facultatem dicendi ostentabant. tales ora-
tiones Socrates vocat λόγους πρὸς ἐπιδείξιν καὶ πρὸς ἐργο-
λαβίαν γεγραμμένους. in *Orat. ad Philippum.* fol. 48. lin.
62. Ed. Ald. Ita autem ibi editum ἐργολαβίαν per i.

οἷς δὲ διαφέρειν ἐταίρας σοφιστῆς;] Videtur omnino
respicere ad disputationem quam Glycera habuit cum
Stilpone in convivio quodam. Eam ex Satyro refert
Athenaeus XIII. p. 584. κατηγοροῦντος ποτὲ Στίλπωνος
Γλυκέρως παρὰ πότον ὡς διαφθειρούσης τοὺς νέους ὑποτι-
χῆσα ἢ Γλυκέρᾳ, τὴν αὐτὴν ἔφη ἔχονεν αἰτίαν ὡ Στίλ-
πων

sunt & fastus & mercedis ab adolescentibus emunctio, o demens. Putasne verò differre a meretrice Sophistam? tantillum fortasse, quod non per eadem persuadere conantur. nam unus utique ambobus finis propositus est, nempe Accipere. Quanto vero meliores nos & magis piæ? Non dicimus, non esse Deos, sed cre-

πων. σέ τε γὰρ λέγουσι διαφθείρειν τὸς ἐντυγχάνοντάς σοι ἀναιδέα καὶ ἐριστικὰ σοφίσματα διδάσκοντα, ἐμέ τε ὡσαύτως. ΜΗΔΕΝ οὖν ΔΙΑΦΕΡΕΙΝ ἐπιτειβομένοις, καὶ κακῶς πάσχειν, ἢ μετὰ ΦΙΛΟΣΟΦΟΤ Ζῆν' ἢ ἘΤΑΙΡΑΣ. *Reprehendente aliquando Stilpone Glyceram interponendum, quod juvenes corrumpet; occurrens ei Glyceram, eandem inquit culpam sustinemus: nam & te ajunt corrumpere eos qui tecum versantur, inutiles & contentiosas captiones docentem: & me itidem, meo scilicet modo eos qui mecum versantur; nihil ergo referre iis qui sic pereunt & male afficiuntur, an cum philosopho vivant, an vero cum meretrice.* In hoc loco scripti ἐριστικά, pro vulgato ἐρωτικά, loco cujus Casaubonus conjicit ἐρωτητικά, quod mihi minus placet quam vulgatum. Nostrium confirmatur ex Laërtio, qui de eodem Stilpone in ejus vita: δεινὸς δὲ ἄγαν ὢν ἐν τοῖς ἐριστικοῖς. Quod si tamen vulgatum retinendum sit, debet accipi, quod Casaubonum non fugit, de illis disputationibus Philosophorum quas de Amore habent, περὶ ἔρωτος, quem σήμερον & ἑράνιον vocant, quasi illæ sint *argutiae* quibus adolescentuli corrumvantur.

πρόσκειται] Mallem πρόκειται.

ὃν λέγομεν θεοὺς ἢ ἀνελ] Quasi id philosophi, quos hic sophistas vocat, soleant facere. Fuerunt quidem aliqui huic crimini affines. Physici præcipue ad eam rem proclives, ut & apud Platonem differitur lib. X. Legum p. 886. Ed. H. St. sed nec illi omnes omnino; nam si illa studia recte tractentur nullum periculum esse, idem Plato ostendit Lib. XII. p. 819. Atque utinam hoc tempore, quod talium est satis ferax, omnes tales

Κ

πιττεύομεν

πιστεύομεν ὁμνύουσι ταῖς ἐρασαῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡ-
μας. εἰ δ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μι-
γνύσθαι τὰς ἀνδρας, ἀλλ' εἰ δὲ γυναῖξιν ἄλλο-
τρίαις. εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὁπόθεν εἶεν, καὶ
τὰς αἰτόμους ὁποῖαι, ἀγνοῶμεν, διὰ τῆτο ἥτλους
δοκοῦμεν σοι τῶν σοφιστῶν. καὶ αὐτὴ παρὰ τῆ-
τοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς δειλέγμα. οὐδεὶς
ἐταίραις ὁμιλῶν τυραννίδας ὀνειροπολεῖ καὶ σα-

vellent & possent illum legere. invenirent quæ fortasse
feroces ipsorum animos contunderent.

πιστεύομεν ὁμνύουσι τοῖς ἐρασαῖς] Scit Auctor se in para-
doxo argumento hîc versari. Itaque datâ operâ tribuit
futilia & sophistica argumenta meretriculæ. Sunt au-
tem omnia congrua vasto talium ingenio.

οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μιγνύσθαι τὰς ἀν.] Tan-
git Politiam Platonis, in qua αἱ γυναῖκες κοιναῖ. Con-
tingit autem in ea ignorari quorum quis sit parentum &
quos habeat consanguineos. Itaque & illud pluribus
accidere potest, quod Oedipodi in Trogædiis & matri
ejus. de fororibus quidem & fratribus liquidum est.
Conatur quidem ei rei mederi & talibus δυσχερίαις obvi-
am ire; sed vix satisfacit. Qui amat Platonem fat scio
dolebit illa in mentem venisse, sive ipsi, sive Socrati.

εἰ δὲ γυναῖξιν ἄλλοτρίαις] Ex invidia hoc faciunt; non
quâ matrimonii consultum volunt; quo fine lupanaria
vel permissa vel tolerata. unde & Cato apud Horatium:
*Huc juvenes equum est descendere non alienas Permolere
moxores.* —

καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα] σχολάζειν παρὰ τινι,
apud aliquem otium ponere. alicui vacare, & operam dare.
de iis qui philosophorum scholas frequentant. Athe-
næus VIII. p. 354. Σφῶρον τὸν συχολάσαντα Χρυσίππῳ
παρὰ Κλεάνθῃ. *Sphærum qui cum Chrysippo apud Clean-
them philosophia navavit operam.* Idem lib. XIII. p. 593.
aliiter, sed itidem de meretrice Philosophum audiente:

dimus

dimus jurantibus amatoribus quòd nos ament. Neque volumus ut cum sororibus & matribus rem habeant viri: sed ne cum alienis quidem uxoribus. Nisi forte quia nubes unde existant, & atomi quales sint, ignoramus, ob eam causam sophistis deteriores tibi videmur. Et ipsa his vacavi, & cum multis disserui. Nemo cum meretricibus consuetudinem habens tyrannides somniat, & seditionibus Remp. tur-

Λεοντίου — τῆς μετ' Ἐπικούρου τοῦ φυσικοῦ σχολαστικῆς. Leontii quæ cum Epicuro physico philosophia operam impendit. de hac Leontio plura inferius. Nihil autem tunc erat novi meretrix studiis literarum dedita iisque exculata. Athenæus XIII. p. 583. καὶ ἄλλαι δὲ ἑταῖραι μέγα ἐφρόνουν ἐφ' ἑαυταῖς, παιδείας (ita emendo pro παιδείας) ἀντεχόμεναι, καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομερίζουσαι. Etiam aliæ meretrices sibi ipsis placebant si eruditionem capefferent, & studiis doctrinarum temporis partem impenderent. Sed omnes hac gloria superavit Aspasia de qua mox.

καὶ πολλοῖς διήλεγμαι] Verti etiam potest, cum multis rem habui. & hanc enim significationem verbi διαλέγεσθαι hic agnosco. Vide ad Ep. seq.

οὐδεὶς ἑταῖρος ὁμιλῶν] Cum hic vulgata scriptura, quæ hæc est, ὁ δὲ ἐς ἑτέρας ὁμιλῶν quod interpretes vertit: *ille vero aliis se tyrannidibus admiscens*, cum interim aliter etiam possit reddi; multa haberet incommoda; non dubitavi Emendatione optima & certissima minimeque coacta illis omnibus, mederi. Debetur ea ingenio Viri Clariss. atque Eruditissimi La Croze, qui ultro alias etiam benigne mecum communicavit, quas suis locis commemoro. Est autem & hoc argumentum, quo probatur meretrices Reip. minus nocere quam philosophos, ejusdem cum antecedentibus commatis, nempe Sophisticum. niritur autem probabilitate, quia verum est eos qui in lustris pereunt nullam rem arduam & præclaram moliri, nec de Rep. sollicitos esse. cum contra phi-

σιάζει τὰ κοινὰ· ἀλλὰ σπάσας τὸν ἑωθινὸν καὶ
μεθύσθεις, εἰς ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην ἡρεμεῖ.
παυδεύομεν δὲ ἔχθρῳ ἡμεῖς τὰς νέες. ἐπεὶ σύ-
κλων εἰ βέλει Ἀσπασίαν τὴν ἐταίραν καὶ

Iosopphi de Rep. vel maxime disputare soleant. quorum
discipulum quendam cum contigerit tyrannidem exer-
cere: id solummodo arripit meretricula, Critiam obji-
cens, quasi id vitio philosophiæ factum sit. Quasi vero
a meretricibus nullum unquam publice etiam sit ortum
malum. Propter illam ipsam Aspasiā, quam pro se
adducit, & ancillulas ejus eundem quæstum facientes,
Pericles ille non temere creditur gravissimum illud bel-
lum Peloponnesiacum excitasse.

σπάσας τὸν ἑωθινὸν] Potest quidem manente τὸν,
subaudiri οἶνον, ut sæpe alias, veluti cum θασίον & simi-
lia dicunt. Sed malim τὸ scribere, ut τὸ ἑωθινὸν sit,
quemadmodum apud Lucianum in Gallo sub initium:
ἢ γε χρεὶ τεκμήριζεσθαι—τῇ κρύει μηδέπω με τὸ δεθρινὸν
ἀσπερ εἰώθεν ἀποκναίοντι. *siquidem conjectandum est ex
frigore, nondum me ut mane assolet vexante.* & in Jove
Tragedo p. 200. ἀνῆλθον ἐς τὸ αὖτὸς ὡς περιπατήσομαι τὸ
θαρινόν. *ascendi in urbem ut pomeridiano tempore deambu-
larem.* talia autem supplentur vel per κατὰ τὸ τοῦ
καιροῦ, ut in hoc posteriore exemplo fieri potest: vel per
nomen verbale a verbo ad quod adjectivum refertur de-
ductum, ut in isto Aristophanis in Acharn. circa finem:
φιλήσατόν με—τὸ περιπετατόν. scilicet φίλημα. (qualia
per adverbium bene possunt exponi. vide ad Ep. XXXVI.
ubi τὸ καλὸν πνήσω.) quod si commodum a verbo non
potest deduci nomen, sumendum aliquod a synonymo.
ut in priore Luciani loco, cum non detur κνῶσµα ἀ κναίω,
assumendum κνῆσµα ἀ κνίζω, vel κνῦµα ἀ κνύω. & apud
Nostrum a πίναν, pro quo σπᾶν positum, πόµα vel πο-
τόν. (nam σπάσµα huc non convenit) in quo potest
etiam subaudiri ποτήριον, quatenus poculum poni solet
pro vino, *continens pro contento.* ut in isto Aristophan-
is in Equitibus v. 107. ubi alter alterum potantem sic
adhortatur: Ἐλχ' ἔλας τὴν τοῦ θαύματος τοῦ πρᾶμνις, sci-
bat;

bat; sed matutino potu *quis* inebriatus, in tertiam aut quartam horam quiescit. Instituímus autem nos non deterius adolefcentes. Etenim contende, si vis, inter se meretricem Aspasiam

licet κύλικα. *Educ, educ Dæmonis Præmii calicem.* ponitur autem & hic ἔλκειν quod idem est cum σπᾶν *trahere*, pro πίνειν *bibere*. quemadmodum verbo *educere* utitur Plautus in Amph. Aët. I. Sc. I. v. 273. Coniunxit hæc duo verba eadem translatione ad potum Euripides in Cyclope v. 416. ἔσπασεν ἄμυσιν ἑλκύσας, *eduxit uno haustu trahens.* & *trahere* sic accipitur apud Latinos. Horatius: *Pocula — arente fauce traxerim.* Epod. XIV. v. 3. Insignis autem temulentia est *mane bibere.* quam in Tarentinis notans Aelianus V. H. XII. c. 30. dicit: Ταραντίνους ἐν ἡμέρᾳ ἣν πίνουσιν ἐξ ἑωθινῶν.

ἐπὶ σύγκρινον.] Verbum συγκρίνειν in significatione *comparandi*, ut hic ponitur, improbat Phrynichus: qui etiam Plutarchum fugillat, qui librum suum cujus Epitomen habemus inscripserit σύγκρισιν Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. & Thomas Magister illi succinens, negat apud veteres & probatos Scriptores sic inveniri συγκρίνειν. Sed non est illis auscultandum. Satis defenditur auctoritate Philemonis qui ita usurpat in istis: Ἐάν μεγίστην ὁ φίλος ἦν λέξη πόλιν. Σὺ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα μὴ ἀντισυγκρίνης. Ἐχθροὺς ποιεῖς τὸς φίλους αἱ συγκρίσεις. *Si amicus maximam esse suam dixerit civitatem, tu noli tuam patriam contra comparare. inimicos ex amicis faciunt comparationes.* Alia loca aliorum adduxit Hæschelius ad Phrynichum.

ἐπὶ σύγκρινον αἰ βύβλη Ἀσπ. — καὶ Σωκρ. &c.] Perquam similiter Plutarchus in Orat. I. de Alexandro Magno, ubi hunc dicit factis & dictis se Philosophum probasse, tantoque meliorem, quod Barbaras licet Nationes sibi obsequentes & mansuetiores reddiderit; cum interim Socrates & Plato inter Græcos & humaniores, id assequi non potuerint, ut discipulos morigeros haberent. inter alia dicit: καὶ πρῶτον — Εἰ βούλεται, σκόπη, τοὺς Ἀλεξανδρεὺς μάθῃ τὰς τοῖς Πλάτωνος καὶ Σωκράτους

Σωκράτην τὸν σοφιστὴν, καὶ πότερος ἄμεινον αὐ-
τῶν ἐπαίδευσεν ἄνδρας λόγισαι. τῆς μὲν γὰρ ὄψει
μαθητὴν Περικλέα· τῆ δὲ, Κριτίαν, κατὰ βαλ-

ἀντιπαράβαλλον. εὐφυὲς ἔσται καὶ ὁμογλώσσος ἙΠΑΪ-
ΔΕΤΟΝ, — καὶ πολλοὺς ἐκ ἔκασταν· ἀλλὰ ΚΡΙΤΊΑΙ
καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ Κλητοφῶντες, ὥσπερ χαλινὸν τὸν λό-
γον ἐκτύσαντες, ἄλλῃ που παρετρέψαν. τὴν δὲ Ἀλεξ-
άνδρου παιδίαν ἂν ἐπιβλέψῃς, &c. *Ac primum, si vis,*
species Alexandri discipulos cum Platonis & Socratis disci-
pulis collatos: isti bonæ indolis homines & ejusdem cum
ipsis lingue instituebant, & tamen multis suas rationes
non persuaserunt; verum fuerunt Critiæ quidam & Al-
cibiade & Clitophontes qui eas tanquam frænum excue-
rent, & se aliud converterent. Alexandri autem institu-
tionem si species, &c. Recte autem Plutarchus culpam
non tribuit Socrati nec Platoni, sed discipulis, qui di-
sciplinam veluti equi feri frænum excusserint. de qua re
mox, ubi de Critiæ. Similiter autem & apud Aristophan-
em in *Ran.* ubi Aeschylus & Euripides inter se certant,
judicium de Præceptoribus capitur ex Discipulis. Eu-
ripides qui malos efficiebat suos discipulos, tamen quasi
præclaros reddidisset, dicit ad judicem v. 995. Γνώσεις
δὲ τοὺς τοῦτ᾽ τε καὶ μοῦ γ' ἐκατέρου μαθητάς. Τοῦτου μὲν
οὐκ Φορμίσσιος, Μεγαμέντος θ' ὁ μᾶνός. — Οὔ μοι δὲ, Κλειτο-
φῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κοιμῆς. *Cognosces autem hujus*
atque meos utriusque nostram discipulos. Hujus igitur est
Phormisius, & Megænetis ille stolidus. Mei autem sunt,
Clitophon, & scitus ille Theramenes.

Σωκράτην τὸν σοφιστὴν] Sophistam vocat Socratem per
contemptum. Ita Aeschines in *Timarchum* de eodem
discipulatu Critiæ apud Socratem, loquens: ἔπειθ'
ὁμοῖς ὡς Ἀθηναῖοι, Σωκράτην μὲν τὸν σοφιστὴν ἀπεκτείνετε,
ἔτι Κριτίαν ἐφάνη πεπαιδευκῶς ἕνα τῶν τριάκοντα τῶν τὸν
ἄμεινον καταλυσάντων. *Et vos quidem, Athenienses, Socra-*
tem illum Sophistam occidistis, quodd videretur Critiam in-
stituisse, unum ex XXX. viris qui statum popularem de-
struxerunt.

τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα] In Rhetoricis
duntaxat Magistrâ usus est Aspasia Pericles. Plato in
82

& Socratem illum Sophistam : & uter ipforum melius docuerit viros confidera. Illius enim videbis discipulum Periclem ; hujus Critiam.

Menexeno sive Epitaphio sub initium, ubi Socrates se etiam ea usum Magistra dicit, quamvis hoc non satis festio : καὶ ἐμοὶ μὲν γε — εἰδὲν θανυμάτων οἶμαι τ' εἶναι ἐπιτεῖν, ἢ τυγχάνει διδάσκαλος ἔσκα, ἢ πάνυ φαύλη περὶ ῥητορικῆς, ἀλλ' ἤπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθούς ἐποίησε ῥητοράς, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων Περικλέα τὸν Πανθίππου. deinde alter : τίς αὕτη ; ἢ δὴλον ὅτι Ἀσπασίαν λέγεις ; Socr. λέγω γάρ. *Ac de me quidem mirum non est si orationem recitare possim, utpote cui Magistra sis, non plane ignava circa oratoriam facultatem, sed quæ & alios multos atque egregios effecerit oratores, unum autem Græcorum etiam excellentissimum, Periclem Xanthippi F. Alter : Quenam hæc est ? an Aspasiam nimirum dicis ? Socr. Dico vero. Ubi etiam dicit orationem illam funebrem quam Pericles apud Thucydidem Lib. II. recitat ab Aspasia compositam fuisse. Hinc alii sua hauriunt de Aspasia Periclem docente.* *ut Plutarchus in Pericle p. 165. & Clem. Alex. IV. Strom. p. 215. (quorum tamen posterior memoria lapsus videtur dum scribit : Ἀσπασίας γάρ τῆς Μιλησίας — Σωκράτης μὲν ἀπέλαυσεν εἰς φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικὴν. Ab Aspasia enim Milefia Socrates fructum percepit ad Philosophiam, Pericles autem ad Oratoriam facultatem. nempe videtur hunc locum Platonis confundere cum illo in Symposio ubi Socrates Diotimam Magistram agnoscit, quæ ipsum docuerit τὰ ἐρωτικά, de quibus multa tunc Philosophi.)* Philostratus etiam Epistola XII. scribit : λέγεται δὲ καὶ Ἀσπασία ἡ Μιλησικὴ τὴν τοῦ Περικλέους γλῶτταν κατὰ Γοργίαν ἔηξαι. *dicitur etiam Aspasia Milefia Periclis linguam ad Gorgie imitationem exacuisse.* In Philosophia autem præcipue Anaxagoram audivit Pericles.

τοῦ δὲ Κριτίαν] Hoc in accusatione Socratis ab Adversario objectum fuerat. Xenophon in Apomn. ubi plura ad defensionem Socratis quam in ipsa pro eo Apologia, Lib. I. ἀλλ' ἔφη γε ὁ κατηγορούμενος, Σωκράτει καὶ ὁμολογῶν γενομένῳ Κριτίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης πλεῖστα κακὰ τῇν

λε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὁ ἐμὸς ἔρως
 εὐθύδημε· ὃ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοις τοῖς
 ἔμμασι. καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἦκε τὴν ἑαυτοῦ
 οἶος ἐπαελθὼν ἀπὸ Λυκίᾳ πολλάκις τὸν ἰδρῶτα
 ἀποψάμενος. ἵνα μικρὰ κρηπιπαλήσαντες ἐπι-
 δεῖξώμεθα ἀλλήλοις τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδο-
 νῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιστα γε φανοῦμαι σοφῇ. ὃ
 μακρὸν δίδωσιν ὁ δαίμων χρόνον τῷ ζῆν. μὴ λά-
 θης τῷτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας.

πάλιν ἐποίησάτην. *Sed dixit Accusator, Critiam & Alcibiadem, quod Socratis discipuli fuissent, plurimis malis affecisse civitatem. Quam objectionem solidissimis rationibus diluit, & ab omni culpa Socratem liberat. totum locum legisse ibi non pœnitebit.*

ὃ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοις τοῖς ἔμμασι] *Aristænetus lib. I. Epist. XVII. μὴ σκυθρόπαζε, καλὴ γε ἔσσι· μὴ δὲ τὰς ὀφρῦς ἀναγε. εἰ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἤτλον ἔσσι καλή. Ne sis tetrico vultu, cum sis formosa: nec supercilia adducas. Si enim terribilis fias, minus eris pulcra. Aristophanes in Lylistrata v. 7.*

-- μὴ σκυθρόπαζε' ὃ τέκνον·

Ὅτ' γὰρ ΠΡΕΠΕΙ τοξοποιεῖν σοὶ τὰς ὀφρῦς.
Ne sis tetrico vultu filia: Non enim decet te arcuare supercilia.

ΣΙΜΑΛΙΩΝ ΠΕΤΑΛΗ.

Εἰ μὲν ἡδονὴν σοὶ τινα φέρειν ἢ φιλοτιμίαν
 πρὸς τινὰς τῶν διαλεγομένων οἶε, τὸ πολ-

ΠΕΤΑΛΗ] *Edd. hic Πετᾶλη. inferius bis Πετᾶλη quod rectum puto. Ita apud Aristanetum Lib. I. Epist. XXV. quæ inscribitur ΦΙΛΑΙΝΙΣ ΠΕΤΑΛΗ.*

τῶν διαλεγομένων] *Potius, eorum qui rem tecum habent*
 Depone

Depone istam stultitiam & insuavitatem, meus Amor o Euthydeme: (Non decet tristis & tetricus adspēctus tales oculos.) et ad Amicam veni tuam, qualis a Lyceo reversus sæpe *veniebas* sudorem abstergens; ut cum pauxillum vino indulserimus ostendamus nobis mutuo pulchrum illum finem voluptatis. Et tibi nunc equidem quam maximè videbor sapiens. Non longum dat Deus tempus vivendi. ne committas ut illud imprudens in ænigmata & nugas impendas. Vale.

Λυκίου] Usitatè per εἰ in penultima.

τὸν ἰδρῶτα ἀποψύμενος] Sudorem quem palæstra elicit. Lucianus in Amoribus: εἰδ' αἱ λιπαραὶ παλαῖτραι, — οἱ τε τῶν ἐναγωνίαν πόνων ἀποταλάζοντες ἰδρῶτας. *deinde & unde palæstra, & laborum palæstricorum destillantes sudores.* Totum autem quod Noster dicit, Aristoph. in Acharn. v. 697. sic: θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἰδρῶτα. *eum, qui calidum absterfit & virilem sudorem.*

τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδονῆς] Alludit ad Epicuri finem bonorum, qui suum faciebat illud Homericum: οὗ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέτερον εἶναι &c.

σοφῇ] In illis rebus in quibus alia quædam *δωδεκάμηχανος*.

SIMALION PETALÆ. XXXV.

SI voluptatem tibi aliquam adferre aut honorem apud nonnullos confabulantium id ex-

& consuetudinem Veneream. Julius Pollux lib. V. cap. XV. ubi verba in hac re usitata collegit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) ἐρεῖς, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, ΔΙΑΛΕΞΘΗΝΑΙ, ἐντυχεῖν, πλησιάζειν &c. De his, nempe hominibus,

λάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτᾶν, καὶ τοῖς πεμ-
ποιμένοις πρὸς τὰς εὐτυχεστέρους ἡμῶν θεραπα-
νίδοις ἀποδύρεσθαι, ἐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντροφᾶς.
ἔσθι μέντοι, καὶ τοὶ ποιῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμ-
φορον ἑμαυτῷ, ἔτω με διακείμενοι ὡς ὀλίγοι
τῶν ἐντυγχανόντων σοι νῦν ἀμεληθέντες ἀν δια-
τεθεῖεν. καὶ τοὶ γε ὥμην τὸν ἄκρατον ἔσσεσθαι
μαὶ κατηγόρημα ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἐσπέ-
ραν πολλὴν τινα ἐφορησάμην ὡς δὴ τὰς παρὰ
τὴν νυκτὰ φροντίδας διωσόμενος, τότε δὲ ἄρα
ἐναντίως ἔσχεν. ἀνεῖρήπισε γάρ μου τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ὥστε κλαίοντά με καὶ βρυχώμενον, ἐλεῖ-
σθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπικεικασμένοις. γέλωτα δὲ
τοῖς ἄλλοις παρέχειν. μικρὰ δὲ ἔπεσέ μοι παρα-
ψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύδιον ὃ
μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν

in opere Venereo dices ὁμιλήσῃ &c. quem locum &
Vir clarissimus atque eruditissimus L. Kufterus rectissi-
me observavit ad Aristophanis Plutum v. 1083. ita non
hic tantum, sed & Epist. antecedente atque sequente.

κατηγόρημα] Legendum sine dubio παρηγόρημα.

πολλὴν τινα ἐφορησάμην] Primum hic sine dubio legen-
dum πολὺν pro πολλὴν, ut ad ἄκρατον referatur, non ad
ἐσπέραν, deinde pro ἐφορησάμην, potius ἐνεφορησάμην,
ut videatur ἐν omissum propter similitudinem antece-
dentis -- iv. Usitatum quidem ἐμφορεῖσθαι cum Geniti-
vo ut ἐμφορεῖσθαι ἀκράτη, sed hoc de passiva voce acci-
piendum est. in media autem voce recte cum accusati-
vo construetur. adducit Phavorinus ex Libanio: οἱ
δὲ τὸν ἄκρατον ἐμφοροῦντο. ubi sic pro ἐνεφοροῦντο, vel
ἐμφοροῦνται.

istimas

istimas, quòd frequenter ad fores tuas accedimus, & coram ancillulis, quæ ad feliciores quam nos sumus mittuntur, conquerimur; non immerito nobis insultas. Scito tamen, quanquam non sim nescius me rem mihi inutilem facere, sic me affectum esse, ut pauci eorum qui nunc tecum rem habent affecti essent, si abs te contemnerentur. Putabam equidem merum illud mihi solatio fore quod apud Euphronium tertio abhinc vespere largâ copiâ hauseram, tanquam scilicet nocturnas curas propulsaturus; id vero contra accidit. excitavit enim libidinem meam: ita ut lacrymans & rugiens æquioribus quidem commiserationem, reliquis autem risum excitarem. Exiguum quiddam mihi restat quod me reficiat, & langvescens jam solatium, quod in me sub tristem illam in convivio conquestionem jacula-

τότε δ' ἄρα ἐναντίως ἔρχεν] Mallem τὸ δ' ἄρα &c. ita solent: τὸ δ' ἐπὶ ἄλλως ἔχον. item: τὸ δ' ἢ ἐπὶ ἑνὶ ἀναγκῶν. Articulus in talibus loco Pronominis τῷτο. Non mirum autem contrarium ei evenisse; quia *oleum camino addidit*: & πῦρ ἐπὶ πῦρ, ut Plato ait de pueris a vini usu arcendis loquens. Sed sunt tales qualis hic est proclives ad temulentiam: & temulenti ad amorem. Heliodorus Lib. III. p. 145. πρὸς μέθην ὁ ἐρῶν, καὶ πρὸς τὸ ἐρᾶν ὁ μεθύων ἐπίφορος. *In ebrietatem amans, & in amorem ebrius proclivis est.* ubi Bourdelotius congestit loca ad eam rem.

λυπαρὴν τῇ συμπ.] Fortè λυπαρὴν ἐν τῇ συμπ. ut hic etiam propter similitudinem antecedentis -- αν, exciderit ἐν.

προσέξ-

προσέξριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν
πλοκάμων. ὥς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖ-
σιν ἀχθομένη. εἰ δὴ σοι ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπό-

προσέξριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων.]
Hæc subobscura videntur; sed satis ut puto illustrabun-
tur Epigrammate quod subjiciam Pauli Silentiarii ex
Anthol. Lib. VII. est autem perquam elegans:

Χρυσῆς Εἰρὺς Σάσα μίαν Τρίχα Δωρὶς Εὔειρπε
Οἷα δορυκτῆτις δῆσεν ἡμᾶς παλάμας.

Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι
Δωρίδος ἡμερτῆς ἑυμαρὲς οἰόμενος.

Ὦς δὲ διαῤῥῆξαι θένος ἔκ ἔχον. ἔτενον ἤδη,
Οἷά τε χαλκείῃ σφιγγτὸς ἀλυκτοπέδῃ.

Καὶ νῦν ὁ τρεῖς ἀποτμός Αἰπὸ Τριχὸς ἤερθημαι,
Δεσπότης ἐν θ' ἐρύση πυκνὰ μετελκόμενος.

*Ab aurea cesarie detrahens unum pilum Doris, veluti ca-
ptivas ligavit meas palmas. Ast ego prius quidem ride-
bam, vincula excutere Doridis amabilis facile esse putans;
Cum autem runipere robur eorum non possem: jam ingemi-
scebam, Tanquam ereā victus ineluctabili compede. Es
nunc ego infeliciissimus e pilo pendeo, Domina quo trahit
plerumque trahim sequens. Quemadmodum hic, ut Bro-
dæus etiam vidit, ad Proverbium ἐκ τριχὸς κρέμαται, e
filo pendet, respicitur, quod Zenobius, Diogenianus &
Suidas exponunt, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνεύόντων, de iis
qui valde periclitantur: (cum interim aliud quid etiam
dicatur; nempe ut Horatius itidem de eo qui mulierum
amore captus est, — servus miser, atque Duceris ut nervis
alienis nobile lignum. Lib. II. Sat. VII. v. 82.) sic apud
Nostrum eodem sine dubio respicitur. simul autem Spes
tenuis, nempe instar pili, denotatur. de qua proverbial-
liter ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχρεῖσθαι, tenui spe vehi. de quo
nonnihil dico ad Aristophanis Equites v. 1241. quæ vi-
deri possunt ubi prodierint. Hanc tenuem spem No-
ster vocat μικρὰν παραψυχὴν καὶ μαρμυρόμενον παραμύ-
θιον, exiguum & languescens solatium. Hæc sic satis
certa puto. sequentia hæsitabundus sum dicturus. Vi-
detur Petale Simalionem in convivio illo saltem trala-
titie & perfunctorie salutasse; unde adolescenti Sola-
ta es,*

ta es, ex ipsis capillis evellens, quasi non omnibus quæ a nobis mittuntur offendaris. Si ergo voluptatem tibi hæc afferunt, fruire

tiolum illud ortum. ὅμοι, πρὸς αὐτῇ γ' ἐμὲ τῷ δεινῷ λέγειν. Videtur salutantium gestus quidam fuisse, comam sibi ipsis mulcere, qui scilicet promissiohem haberent: quemadmodum hodiernum Turcæ quandoque & Judæi barbam; ut Janus apud Ovidium l. Fast. de quo v. 254. *Ille manu mulcens propexam ad peïlora barbam.* De coma idem probari potest ex loco quodam Luciani in Rhetorum Præceptore. sed ille locus corruptus est. proferam eum ut in MS. se invenisse testatur Vir Cl. Joan. Georg. Grævius. sermo est de primo aditu Candidati Rhetorices ad Magistrum, & quo affatu atque amplexu is excipiendus sit: Φάιν' ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὡδέ πως, ἘΠΙΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ὀπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς ΚΟΜΗΣ, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, οἷον ἔωθεν &c. *Compellabit igitur te ad hunc fere modum, demulcens sibi quantum adhuc reliquum est come, & delicate subridens, ut solet &c.* Hic verbum σπᾶν quæcumque ei Præpositio adjuncta fuerit, non alienum puto: & rectissime vertisse quicumque primum vertit per *demulcere* (licet male sit editum ἀσπασάμενος) quandoquidem id *traffim* fieri solet. in eo erratum quod *tibi* positum pro *sibi*, quod in Notis etiam animadversum. Cæterum ἐκ τριχὸς κρέμαται, de eo qui perditte amat, usurpavit Aristænetus lib. II. Epist. I. ὅτος δὲ ἔρᾳ σὺ — καὶ τῷ σῷ φθίρεται γλυκυτάτῃ πυρὶ. καὶ τεθνήξεται θάττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος, καὶ σκιᾷ εἰδωλὸν γυγονός· εἰ μὴ τὴν — Σεραπείαν ἐπιναύσεις τῷ μεираκίῳ. *Iste autem amat te, tuâque dulcissimâ flammâ perit: & jamjam morietur e pilo pendens, & umbre imago factus, nisi medicinam annas adolescentulo.* quo in loco ante Σεραπείαν, ubi Edd. habent vocem παροῦσαν, mallet in Nominativo, & transposito articulo: εἰ μὴ παροῦσα τὴν Σεραπείαν &c. non autem est necesse ut de accessu id intelligatur.

ὥς δὴ πᾶσι] Mallet ὥς μὴ πᾶσι.

εἰ δὴ σοι ταῦτα ἡδονὴν φέρει] Nempe quod illa quibusdam narrare solet, hunc exclusum licet, ad ostium

λαυε

λαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης. καὶ ἡ σοι φίλον
 διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακαρωτέροις ἡμῶν, ἔκ εἰς
 μακρὰν δὲ ἂν ὥσπερ ἡμεῖς ἔχωσιν ἀνιασομένοις.
abrevis. lect. Aristophan. p. 252
 εὐχῆ μὲν τοι μηδὲν σοι νεμεσῆσαι ταύτης τῆς
 ὑπεροφίας τὴν Ἀφροδίτην. ἕτερος ἂν λοιδορούμε-
 νος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐγὼ δέομενος καὶ
 ἀντιβολῶν. ἐρῶ γὰρ ὡς Πετᾶλη κακῶς. φοβέ-
 μαί γε μὴ κάκιον ἔχων μιμήσομαι τίνα τῶν πε-
 ρὶ τὰς ἐρωτικάς μέμφεις ἀτυχεσέων.

ramen accedere, & lamentari, ut initio. Epanalepsis
 initii.

ἔκ εἰς μακρὰν] Aristophanes in Vespiis v. 452. τῶν
 δώσετον καλὴν δίκην ἔκείτ' ἐς μάκρην. *Pro bis factis da-*

ΠΕΤἈΛΗ ΣΙΜΑΛΙΩΝΙ.

Ἡβυλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων ἐταίρας τρέφε-
 σθαι οἰκίαν. λαμπρῶς γὰρ ἂν ἔπραττον
 ἀφθόνων τέτων ἀπολαύσασα παρὰ σὲ· νῦν δὲ
 δεῖ χρυσίς ἡμῖν, ἱματίων, κόσμου, θεραπα-
 νίδων. ἡ τοῦ βίβ' διοίκησις ἅπασα ἐντεῦθεν. ἔκ
 ἔξιν ἐν Μυρῖνουῦντι πατρῶον ἐμοὶ κτημάτιον, ἐδ'

Ἡβυλόμην μὲν — νῦν δὲ] Syllabicum augmentum tem-
 pore auctum. quod in hoc verbo solet fieri. apud
 Demofthenem aliquoties, ut Exordiorum XXXVto
 quod etiam inchoatur ut hæc Epistola: Ἡβυλόμην ΜΕ Ν,
 ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἴσῃν σπυδὴν ἐνίς τῶν λεγόντων
 ποιῆσαι, ὅπως τὰ βέλτις' ἐρῶσιν, ὅσῃν περ ὅπως εὐδόξως
 λέγειν. — Ν Τ Ν Δ' ἐνιοὶ μοὶ δοκῶσι παντάπασιν τὴν ἀπὸ τῆ
 λόγῃ δόξαν ἡγαπηκότας, τῶν μετὰ ταῦτα συμβησομένων
 ἐμῶν ἔδδεν φροντίζειν. *Vellent equidem, Athenienses, quosdam*
 nostra

nostra sollicitudine; &, si tibi videtur, narra illis qui nunc sunt nobis beatiores; non multo post vero, cum ipsis ut nobis res ceciderit, dolorem percipient. precare tamen, nequid ob hanc superbiam Venus tibi succenseat. Alius fortasse ad te scribens objurgasset, ego autem precor & supplico. Amo enim o Petala perditae. & vereor ne pejus adhuc affectus, imiter aliquem qui circa amatorias querelas sunt nimis infelices.

bis poenas probe, non longe post. quod Heliodorus V. p. 240. sic: τῶτων ὑφέξεις, ἢ ἐς μακρὰν, δίκην. Similiter occurrit passim.

PETALA SIMALIONI. XXXVI.

Vellem equidem lacrymis ali meretricis familiam. Splendide enim viverem, uberes eas ab te percipiens. Nunc vero opus est auro nobis, vestibus, ornatu, ancillis. Hinc pendet omnis vitæ ratio ac cura. Non habeo in Myrrhinunte paternam possessionem, nec in ar-

eorum qui hic verba faciunt, tantundem studiis adhibere, ut commodissima dicant, quantum adhibent ut belle videantur dicere; nunc autem quidam mihi videntur eloquentiae laude omnino contenti, quid postea vobis eventurum sit nihil curare. Ita occurrit & in XLVto Exordio. Idem de Fal. Legat. ἢ τ' ἀκούειν ἠθέλετε, ἢ τε πιστεύειν ἠβύλεθε. ibidem: ὅπως ἠβύλοντο, ἕτω τὸν πόλεμον κατέθεντο. & in Midiana: ὥσπερ ἂν εἰ ἐξαγαγεῖν ἠβύλετο. & Aeschines Epist. XI. initio: τὰ μὲν ἄλλα δεῖν ὑμῖν ἐπιστέλλειν περὶ ὧν ἠβυλόμην, καὶ πρότερον ᾤόμην.

ἐν Μυρρίνουντι] Μυρρίνῳ pagus Atticus. egit de eo Meursius.

ἐν τοῖς

ἐν τοῖς ἀργυροῖς ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθω-
 μάτια καὶ αἱ δυσυχῆς αὐτὰ καὶ κατεσυναγ-
 μέναι τῶν ἀνοήτων ἐρασῶν χάριτες. σοὶ δὲ ἐνιαυ-
 τὸν ἐντυγχάνουσα ἀθηναιῶ. καὶ αὐχμηρὰν μὲν
 ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδῶσα τὸν χρόνον τῆτον
 μύρον· τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρίχινὰ προβαλλομένη
 Ταραντινὶδία αἰσχύνομαι τὰς Φίλας. ἔτιωσ' ἀγα-
 θὸν τί μοι γένοιτο. εἴτα εἴη μέ σοι παρακαθη-
 μένη ποθὲν ζῆσεν; ἀλλὰ δακρύεις; πεπαύσῃ
 μετὰ μικρόν. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ διδῶς ἦ, πε-
 νῶω τὸ καλόν. θαυμάζω δέ σε καὶ τὰ δάκρυα

παρὰ. G. D. A.
 δ' ἡς. εἴ.

ἐν τοῖς ἀργυροῖς] Sic sine diphthongo, ut & Edd. hic habent, sapissime inveni. Ita semper apud Xenophontem *de Reditibus Atheniensium*, ubi multa de argentifodinis Atticis. utor autem Editione Basileensi in O&T. Solebant vero & Athenis privati homines conducere metalla, ut præterquam ex Xenophontis illo libro, videre est etiam ex Demosthenis oratione contra Pænetum. Celeberrimæ sunt illæ in Laureo Atticæ loco Argentifodinæ.

μισθωμάτια] Thomas Magister: *μισθωμα ἐπὶ πόρνης λέγεται. de mercede que meretrici datur.* hoc recte observatum. sic aliquoties apud Athenæum, loca H. Steph. in Thesauro annotavit. Noster & infra Epist. seq. *κατεσυναγμένοι usque χάριτες*] Hæc Gv. Budæus vertit ut in contextu Lat. exhibui.

μηδὲ ἰδοῦσα -- μύρον] Nedum ut se unxerit. Sic apud Theocritum Idyll. IV. v. 7. de eo qui nunquam credebatur se unxisse ad certamina gymnica: *Καὶ πόνα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;* *Et quando ille oleum oculis suis vidit?*

προβαλλομένη Ταραντινὶδία αἰσχύνομαι] Lucianus in *Mal. Meretr.* ubi Mater & Musarium filia colloquuntur, quæ, ut totus similis est huic Epistolæ, ita & hoc loco: *ἐκ*
 genti

genti fodinis metallum, sed mercedulas, & infelicia ista ac gemitibus plena stultorum amatorum munuscula. Tecum vero annum nunc consuetudinem habens tædio maceror. & tum caput habeo squalidum, ut quæ ne viderim quidem per istud tempus unguentum: tum vero his vetustis & cilicinis amiciri Tarentinis vestibus apud æmicas pudet, ita mihi bene sit. Et tu putas me tibi assidentem alicunde victum habituram? At vero lacrymaris? brevi desines. Ego autem nisi fit qui det, esuritura sum probe. Miror vero & lacrymas tuas quam sint

Tarentinis
vestibus
apud æmicas
pudet.

ΑΙΣΧΥΝΗ, μόνη τῶν ἐταρῶν ἐκ ἐλλόβιον, ἢ ὄρεμον, ἢ Ταραντινίδιον ἔχουσα; Non pudet te quod sola meretricum, neque in aures babes, neque monile, neque vestem Tarentinam? qui & alibi meminit. In Socraticis Epistolis IX. Aristippus: ἀληφόμενοι τινὶ τῶν εὐωδεστάτων μύρων, καὶ στέροντες ἐς θήτας μαλακὰς ἐκ Τάραντος. ἀμπεῖς ἀνγισμὸν ὀδωρᾶν ἀνγύοντι. Sed passim harum vestium mentio fit. vide Clariss. Perizonium ad Aeliani V. H. Lib. VII. cap. IX. Loco προβαλλομένη malleμ περιβαλλομένη.

ἔτιως ἀγαθόν τι μοι γένοιτο] Demosthenes Exordiorum XXXVI. ἔγωγ' οὖν, ἔτω τί μοι ἀγαθόν γένοιτο, ἐπεὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπεί μοι σκοπεῖν, λόγοις μὲν μάλ' ἀφρόνοις, ἢς ἐκ ἂν ἀηδῶς ἡκούετε ὑμεῖς, ἐν ἐνύγχαιον &c. Ego sane, ita mihi boni aliquid eveniat, cum de rebus his cogitare in mentem mihi venisset, dicenda satis multa, quæ non inviti audivissetis, inveniebam. Vide ad Epist. XXX.

πεινήσω τὸ καλόν.] Pro καλῶς πεινήσω. Theocritus Idyll. III. v. 3. Τίτῳρ ἐμὴν τὸ καλόν πεφιλαμένε — Τίτῳρ μοι bene amate. Scholiastes ibi inter alia: τὸ καλόν, ἀντὶ τοῦ καλῶς. Ibidem v. 18. ὦ τὸ καλόν ποθοῦσα — O pulchre intuens! Lucianus in Rhetorum Præceptore:

L

ὦς

ὡς ἔστιν ἀπίθανον. δεσποίνα Ἀφροδίτη. φιλεῖς ἄν-
θρωπε φῆς, καὶ βέλει σοι τὴν ἐρωμένην διαλέγε-
σθαι. ζῆν γὰρ χωρὶς ἐκείνης μὴ δύνασθαι. τί οὖν
ἐποτήρια ἔστιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν, μὴ χρυσία τῆς
μητρὸς, μὴ δάνεια τῷ πατρὸς κομιέμενος. μακα-
ρία φιλότης, τοῖς εὐμενεσέροισι ὁμμασιν εἶδον ἐκεί-
νην οἱ Χάρμιτες, οἷον ἐρασὴν ἔχει Μενεκλείδην, ὃς
καθ' ἡμέραν δίδωσί τι. ἄμεινον γὰρ ἢ κλάειν. ἐγὼ
δὲ ἡ τάλαινα θρηνηδὸν ἐκ ἐρασὴν ἔχω, τεφάνιά
μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ αἰώρω τάφῳ πέμπει. καὶ

ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο καὶ ἀπαλὸν οἷον ἔωθεν.
subridens delicate & molliter ut solet. Idem in Imagi-
nibus: ὁπάταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ. *quando autem
pulchre sic cantat.* Idem in Amoribus non longe a prin-
cipio: καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούτων ὁμιλεῖς.
& *cum pueris pulchre florentibus versaris.* de talibus vide
supra ad Epist. XXXIV. ubi de σπάσας τὸ ἑωθινόν. Non
autem absurde dicitur καλῶς πεινῆσαι. Sic Aelianus
Epist. II. ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνυ χρηστῶς. *allisse crus
probe admodum.* Ita & χρηστὸν θραύμα apud Lucianum
in Symposio circa finem: διεῖλε δὲ τοῦ νυμφῆος τὸ κρα-
νίον ἐς δύο χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ θραύματι. *Sponsi au-
tem caput in duas partes divisit alto gravissimoque vulne-
re: quem locum H. Steph. in Thesauro sub voce χρηστὸς
in fine, adducit cum hac interpretatione. deinde an-
notat: In vulg. Lexicis ex Luciano, Sed omnino suffe-
rum mihi est istud exenplum.* Nunc autem nemini su-
spectum id erit.

μὴ χρυσία τῆς μητρὸς, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομιέμενος.]
Ita solent illæ hortatrices scelerum. Lucianus Dial.
Meretr. XII. θρύπτει ὦ Λυσία πρὸς ἐμέ. καὶ καλῶς, ὅτι
μῆτε ἀργύριον πώποτε ᾔτησά σε, μῆτε ἀπέκλεισα ἐλθόντα,
ἐνδον ἕτερος εἰπούσα, μῆτε παραλογισάμενον τὸν ΠΑ-
ΤΕΡΑ, ἡ ὑφελόμενον τῆς ΜΗΤΡΟΣ, ἡνάγκασα ἐμοί τε
absurdæ.

absurdæ. Proh domina Venus! Amas, mi homo, ut ais, & vis amicam tibi copiam sui facere: vivere enim sine illa te non posse *ais*. Quid? ergone nulla sunt pocula vobis domi? nonne aurum matris, nonne fœnus patris *clam* exactum allaturus? Beata Philotis! faventioribus oculis eam adspexerunt Gratia: qualem Amatorem habet Meneclidem! qui quotidie dat aliquid. melius enim *hoc*, quam flere. Ego, vero misera lamentatorem non amatorem habeo; corollas mihi & rosas tanquam præmature mortui sepulcro mittit: & flere se tota

ΚΟΜΙΣΑΙ, οἷα αἱ ἄλλαι ποιῶσιν. *Fastidiosum te o Lyfia erga me geris. & merito, quia neque pecunias unquam petiit abs te; neque exclusi venientem, intus esse alium dicendo: neque ut decepto patre aut suppilata matre mihi aliquid ferres cœgi, qualia ceteræ faciunt. Videtur autem apud Nostrum ad κομιόμενος aliquid verbum deesse.*

μακαρία Φ. τοῖς εὐμενετέροις ὀμμασιν εἶδον] Hinc sumfit Aristenæus Lib. I. Epist. XI. μακαρία ἡ συγκοιμωμένη τέτη. — εὐμενετέροις ὀμμασιν ἐκείνην αἱ Χάριτες εἶδον. *beata que cum hoc cubat. propitiis illam oculis videntur Gratia.* & Epist. XIX. μελισσάριον εὐμενέειν ὀφθαλμοῖς εἶδεν ἡ τύχη. *Melissarium propitiis oculis respexit fortuna. Vidit hoc ibi Mercerus.*

ἄμεινον γὰρ ἢ κλέειν] Leno apud Terent. in Phormione Act. III. Sc. 2. *Ego te complures adversum ingenium meum menses tui Pollicitantem flentem & nihil ferentem: nunc contra hæc omnia Repperi qui det neque lacrymet; da locum melioribus.* In verbo autem κλαίω sæpe jota subscribitur.

τεφάνιά μοι — ὥσπερ — τάφῳ πέμπει.] Plutarchus in Timoleonte p. 248. τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν ἐπιδάμεν ἐπιεικῶς τεφανῶν σελίνοις. *monumenta mortuorum solemus*

κλαίειν δι' ὅλης Φησὶ τῆς νυκτός. εἰν Φέρης τὴν ἡμέραν
μὴ κλαίων, εἰ δὲ μὴ. σεαυτὸν εἶχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.
sepe coronare apio. Cippis imponebantur coronæ. tan-
git Lucianus aliquoties, ut in *Contemplantibus*, in *Phi-*

ΜΥΤΡΪΝΗ ΝΙΚΪΠΠΗ.

Οὗτος προσέχει μοι τὸν νοῦν Δίφιλος, ἀλλὰ
ἅπας ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θεττᾶλην νένευκε,
καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπικαιμὸς ποτε
πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοῖτα. ἤδη μὲν
τοὶ ὡς ἂν τις ἀκλίζομενος καὶ ἐρώμενον εαυτὸν

β.δ.α.

Δίφιλος] Epist. XXIV. per unum jota in prima syllaba habent Edd. Δίφιλν. atque hoc rectum esse apparet ex Platone in Cratylo, ubi de hoc nomine proprio agit. quem locum vel propterea afferam, quia de modulatione vocum sive de Accentibus etiam loquitur, quos hodie quidam negligendos putant. πολλὰκις ἐπιβαλλόμεν γραμμάτα, τὰ δ' ἐξαμρούμεν — νῆσ' τὰς οὐχὺτητας μεταβάλλομεν. οἷον, Διὶ φίλος. τοῦτο ἵνα ἀντὶ βήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τὸ, τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα. *Sæpe inserimus literas, alias autem eximimus: & tonos acutos irajicimus. ut in Διὶ φίλος. hoc ut pro dictione nomen proprium nobis fiat; & jota alterum inde eximimus;* (ut sit Δίφίλος) & pro acuta media syllaba, gravem pronunciamus. atque sic fit Δίφιλος, nam gravis non notatur. Sed de Accentibus non tantum pronunciat, verum & scriptis, cum aliquid dici possit, nunc nolo, nec est locus. Quamvis autem Δίφιλος corrigendum videatur, reliquitamen ut est; quia & apud Demosthenem ita invenitur, Oratione in Neæram, Διίφιλος δὲ ἀδελφὴν. Sic in Διιτρέφης manent ambo jota. Θεττᾶλην] Istud non monuisssem nisi modò in Accentum mentionem necessariò incidisssem, nempe in hac etiam voce accentum transponi, ex illa ratione, quia ex Adjectivo factum est nomen proprium. Stephanus
nocte

nocte ait. Si quid attuleris veni sine lacrymis;
sin minus, tibi ipsi eris causa mœroris.

Iopseude, de *Lufu*. Est hæc publica materies, satis tractata ab iis qui de Sepulchris Vet. & Coronis scribere.

MYRRHINA NICIPPÆ. XXXVII.

Non habet mei rationem Diphilus, sed totus
ad impuram illam Theffaliam propendet.
Equidem usque ad Adonia etiam comessabundus
ad nos ac dormiturus veniebat; jam tum
tamen quasi aliquis fastidiosus & amasium

Byz. in voce *Θεσσαλία* idem monet: τὸ δὲ *Θετῶν*,
δραμα Μενάνδρου, βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς, εἰς ἰδιότητα
περὶ τὸν. Id est, nomen *Θετῶν* fabula Menandri, gravem
tonum accipit apud Atticos, pro nomine proprio positum.
subaudi, ubi erat acutus, in adjectivo *Θετῶν*. gravis
autem ut dixi non scribitur. A Gellius XVII 3. de hac re:
voces — quum ex communi significatione in rei certe proprietatem concedunt, diversitate accentuum separantur.

τῶν Ἀδωνίων] De hoc festo a meretricibus celebrato
Diphilus Comicus apud Athenæum VII. p. 292. — ἡ δὲ
νῦν ὁ ἀγὼ Πορνείον ἐστὶ. πολυτελῶς Ἀδωνία ἔγχεσθαι
ἐμὲ ἐτέρων πορνῶν χυδῆν. quo autem te nunc ducō
lupanar est. & sumptuose Adonia celebrans meretrix cum
aliis scortis mixtim. Exemplum hujus festi magnifice
celebrati est apud Theocritum in Ἀδωνιαζύσαις sive Idyll.
XV. Abunde autem de eo egerunt viri docti qui de Festis
Græcorum scripsere.

ὡς ἂν] Post has particulas quandoque Participium
aut nomen. Demosthenes in Midiana: θόρυβον καὶ κρότον
τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνηδόντες ἐποίησαν.
tumultum & plausum talem tanquam laudantes &
gratulantes fecerunt. contra Leocharem: ἐκληρονόμους
πολλὰ ἔτη ὡς ἂν ἐκείνου υἱὸς ποιητός. Hereditatem possidebat
a multis annis tanquam illius adoptivus filius.

ἀκισθόμενος] Fictam quandam reculationem, & tergi-

ποιῶν καὶ τά γε πλεῖστα ὑπὸ τῷ Ἐλικῷ ὅποτε
 μεθυομένη ὀδηγέμενος· ἐκείνος γὰρ τῆς Ἐρπυλ-
 λίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἡγάπα σχολῇ. νῦν
 μὲν τοι δῆλός ἐστι μὴ δ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος.
 τέσσαρας γὰρ ἐξῆς ἡμέρας ἐν τῷ Λυσίδος κή-
 πῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ Κάκις ἀπολουμένου
 Στρογγυλίωνος, ὃς ταύτην αὐτῷ προῦμνησέ-
 σατο τὴν ἐρωμένην ἐμοί τι προσκρέσας, κραι-
 παλᾶ. γραμματίδια μὲν οὖν καὶ θεραπευανί-
 δων διαδρομαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα, μάτην διήνυ-
 σαι καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὄφελος. δοκεῖ δέ μοι
 μᾶλλον ὑπὸ τέτων τετυφῶσθαι καὶ ὑπερεν-
 τρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν, καὶ ἐλ-
 θη ποτέ πρὸς ἡμᾶς κοιμηθησόμενος, εἰ δὴ
 κνίσαι ποτέ ἐκείνην βεληθείη, διασώσασθαι.

Α. Γ. Δ. Η. γ. μ.
 ς. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. ς. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

verfationem significat hoc verbum: &, quod dicitur, *de-
 licias facere*, ac *quasi fastidire*, quod & *ξεύπτεσθαι*, cum
 quo & junctim aliquando invenitur. Synesius conjun-
 xit *ειρωνεύεσθαι* Epistola 121. de Galatea ultro se Poly-
 phemo oblatura: καὶ δαίσεται σε καὶ ἀντιβολήσει. σὺ δὲ
 αὐκίῃ καὶ κατειρωνεύσῃ. *orabit te, atque obsecrabit. tu
 autem fastidiose tergiversaberis & illudes*. Scribitur au-
 tem hoc verbum modo duplici τ, modo simplici.

Κάκις ἀπολυμένη] Temporis futuri consignificatio in
 hac voce evanescit sæpe. Demosthenes de Fal. Leg.
 ὑπὸ τέτων τῶν Κάκις ἀπολυμένων ἀνδρώπων πάντα τὰ
 πρῶγματα ἀπώλετο. *ab istis perditissimis hominibus omnia
 res perfundata*. Paullo ante Edd. ἐξ ἧς male pro ἐξῆς.

ἔμοι τι προσκρέσας] Aeschines contra Timarchum:
 προσκρέσας τι τῇ καὶ παροξυνθείς. *offensus nonnihil
 isti, & irritatus*. Demosthenes contra Timocratem:
 προσκρέσας ἀνδρῶν πονηρῶν. *in offensionem hominis
 seipsum*

seipsum faciens, ac plerumque ab Helice cum ebrius esset deductus; (ille enim Herpyllidem amans apud nos otuari non aspernabatur) nunc autem palam præ se fert se prorsus non ad nos venturum. quatuor enim totos ex ordine dies in Lysidis horto cum Thessala & perditissimo illo Strongilione (qui hanc ei conciliavit amicam, mihi nonnihil offensus) comessatur. Literæ quidem *ad eum missæ* & famularum discursitationes, & quæ ejus generis sunt, hæc frustra sunt transactæ, & nullus inde usus. immo videtur mihi ex istis magis inflatus esse, & nobis illudere. Reliquum est igitur ut *eum* excludamus, atque si aliquando venerit repellamus. solet enim fastus si con-

improbi incurri. Idem in Midiana: ὅτι τῇ προσέκρυσε καὶ ἐχθρὸς ἦν. *quod cuidam offensus & inimicus erat.* Idem contra Aristogitonem: λοιδορούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ προπετῶς ἅπασι προσκρύων. *maledicens in concionibus & proterve omnes offendens.*

γραμματίδια — καὶ ὅσα τοιαῦτα] Lucianus in Toxari p. 59. γραμματίδιά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τέφανοι ἡμιμάραντο, καὶ μὴλὰ τίνα ἀποδεηγμένα. καὶ ἄλλα, ὅποσα αἱ ματροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται. & *litterule comminebant ad eum a muliere & ferta semimarcida & poma admorsa, aliaque quæ macbinantur lenæ in adolefcentes.*

διαώσατο] Lego διώσατο. Heliodorus Lib. I. p. 47. — πολλὰκις μὲν ἐπιχειροῦντα διωσαμένη. *cum saepius tentantem repulerim.* Idem lib. VII. p. 339. ἀπαυθαδισζόμενον δὲ καὶ διωδούμενον ὥρῳσα τὴν πύραν. *cum autem videret eum fastidientem & omnes conatus repellentem.* & Lib. X. p. 473. τὸν θάνατον πειρωμένη διώσατο. *mortem*

εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι κατὰ-
βάλλεσθαι. εἰάν δὲ μὴ δ' ἔτως ἀνύοιμεν, θερμο-
τέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι
φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ ἔτῃτο μόνον εἰ τῶν
παρ' αὐτῆ μισθωμάτων τερησόμεθα, ἀλλ' εἰ
θετράλῃ γέλωτα παρέζομεν. ἐς σοι πειρα-
σθὲν ὡς Φῆς πολλάκις ἐφ' ἡλικίας Φίλτρον,
τοῖσδε τινὸς βοηθήματος δέόμεθα, ὃ τὸν πολὺν

apoliri copans. Demosthenes de Fal. Leg. ἐκπώματα ἀρ-
γυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔτεινεν αὐτοῖς. ταῦτα πάντα ἐκίνοι
διαιδούντο. *rocula argentea & aurea offerebat eis. hæc
omnia illi rejiciebant.* Noster Epist. XXXV. & XXXVIII.

εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῇ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι] A-
ristænetus Lib. I. Epist. XXII. quam scribere fingitur
Lucianus ad Alciphronem: εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης εἰάν
ἀμελεῖσθαι δοκῇ καταβάλλεσθαι. eadem ut vides verba,
uti quidem recte ex Nostro legendum censet Merce-
rus. Inscriptis autem Aristænetus, aut quisquis fuit,
epistolam illam ad illum modum, quia Alciphronem si-
mul & Lucianum in ea imitatur. Nam cum apud No-
strum, adolescentis amorem æmulatione refuscitare sta-
tuat meretrix illum excludendo si forte aliquando ve-
niat: similiterque apud Lucianum in Dial. Meretr. Am-
pelidis & Chrysidis, narret Ampelis se, cum haberet
amatorem quendam ex diuturna consuetudine jam lan-
guidum & superficialiter amantem, nec satis largiter
præbentem, adeo illum semel excludendo inflammasse,
ut postea supplex veniret ac lacrymans, & talento eam
conduceret: ubi etiam dicit, οἱ μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἈΜΕΛΕΪΣΘΑΙ. *magni amores sunt
quoque, si audiat amator se negligi:* in quam sententiam
& Dial. Joessæ Pythiadis & Lysiae: σὺ διέφθεις αὐτὸν
ὑπεραγαπᾷσα καὶ τῷτο ἐμφάνησα. — ὑπερόπτει γὰρ αἰ-
δανόμενοι γίγνονται. — ἢ μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἈΠΟ-
ΚΛΕΙΣΘΝ ἘΛΘΟΝΤΑ. ὅψει γὰρ ἀνακαλούμενον αὐ-

temnatur

temnatur frangi. Quod si ne sic quidem aliquid effecerimus, vehementiore quodam nobis, ut illis qui valde ægrotant, opus remedio. Etenim non illud solum grave & intolerabile est, si mercede quæ ab eo proficiscitur privabimur; verum si Thessalæ ridendi materiam præbeamus. Est tibi probatum, ut ais, persæpe in adolescentia philtrum. ejusmodi quodam indigemus auxilio, quod ni-

τὸν πᾶν καὶ ἀντιμεμνόμενα ἀληθῶς. *tu eum corrupisti nimium amans, idque præ te ferens. contemptores enim sunt si id sentiant. si tibi morem geris exclude eum semel iterumque cum veneris. videbis enim inflammari eum, & vicissim amore vere insanire.* hæc ille cum sic inveniret, narrare facit Lucianum Alciphroni, ut adolescentem fastidii plenum, amanti puellæ restituerit lena. cum enim hæc obiter ab illo interrogata fuisset, quid jam faceret Glycerium? *Te, inquit, odit quam maxime, amat autem impurissimum illum Polemonem.* quo audito Adolescens mox immutatus, ultro supplicatum iverit lacrymans, & ferium amatorem se probaverit.

φίλτρον] De amatore desultorio per philtrum revocando Luciani est Dialogus Mer. IV. qui incipit: εἰ τινα οἶδα Βακχί γράβην οἷα πολλὰι πετταλαὶ λέγονται ἐπάδησαι καὶ ἐρασμίαις ποιεῖσαι &c. *Si quam, mea Bacchis, anum possi, quales multe Thessalæ dicuntur, incantatrices, quæ amabiles reddunt mulieres &c.*

τοιοῦτον τινὸς βοηθήματος δόμειν] Achilles Tatiuss Lib. V. circa finem: τί γὰρ ἡδυνάμην ἐτι ποιεῖν ἀποτυγχάνουσα, ἢ βοτάνας ζητεῖν καὶ φάρμακα; αὕτη γὰρ τὸν ἐν ἐρωτὶ δυστυχούντων καταφυγή. *quid enim aliud jam facere potuisset cum tui compos non fierem, quam herbas querere & medicamina?* hoc enim est refugium eorum qui in amore sunt infelices.

κραιπάλην] Etymologus: κραιπάλη, ὃ σημαίνει τὴν μεθην. *quod significat temulentiam.*

εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι κατὰ-
βάλλεσθαι. εἰ δὲ μὴ δ' ἔτως ἀνύοιμεν, θερμο-
τέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι
φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ ἔτῃτο μόνον εἰ τῶν
παρ' αὐτῶ μισθωμάτων τερησόμεθα, ἀλλ' εἰ
θετράλῃ γέλωτα παρέχομεν. ἐς σοι πειρα-
σθὲν ὡς Φῆς πολλάκις ἐφ' ἡλικίας Φίλτρον,
τοῖσδε τινὸς βοηθήματος δέόμεθα, ὃ τὸν πολὺν

amoliri conans. Demosthenes de Fal. Leg. ἐκπώματα ἀρ-
γυρᾶ καὶ χερυσᾶ προὔτεινεν αὐτοῖς. ταῦτα πάντα ἐκίνοι
διεισδύντο. *pocula argentea & aurea offerebat eis. hæc
omnia illi rejiciebant.* Noster Epist. XXXV. & XXXVIII.

εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῇ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι] A-
ristænetus Lib. I. Epist. XXII. quam scribere fingitur
Lucianus ad Alciphronem: εἶωθε γὰρ ἡ βαρύτης εἰδὼν
ἀμελεῖσθαι δοκῇ καταβάλλεσθαι. eadem ut vides verba,
uti quidem recte ex Nostro legendum censet Merce-
rus. Inscriptis autem Aristænetus, aut quisquis fuit,
epistolam illam ad illum modum, quia Alciphronem si-
mul & Lucianum in ea imitatur. Nam cum apud No-
strum, adolescentis amorem æmulatione resuscitare sta-
tuat meretrix illum excludendo si forte aliquando ve-
niat: similiterque apud Lucianum in Dial. Meretr. Am-
pelidis & Chrylidis, narret Ampelis se, cum haberet
amatorem quendam ex diuturna consuetudine jam lan-
guidum & superficialiter amantem, nec satis largiter
præbentem, adeo illum semel excludendo inflammasse,
ut postea supplex veniret ac lacrymans, & talento eam
conduceret: ubi etiam dicit, οἱ μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἈΜΕΛΕΪΣΘΑΙ. *magni amores sunt
quoque, si audiat amator se negligi:* in quam sententiam
& Dial. Joestæ Pythiadis & Lyliæ: σὺ διέφθεις αὐτὸν
ὑπεραγαπήσα καὶ τῷτο ἐμφαίνωσα. — ὑπερόπτοι γὰρ αἰ-
δανόμενοι γίγνονται. — ἦν μοι πείδη, ἄπαξ ἡ δις ἈΠΟ-
ΚΛΕΙΣΘΝ ἘΛΘΟΝΤΑ. ὅψει γὰρ ἀνακαίμενον αὐ-

temnatur

temnatur frangi. Quod si ne sic quidem aliquid effecerimus, vehementiore quodam nobis, ut illis qui valde ægrotant, opus remedio. Etenim non illud solum grave & intolerabile est, si mercede quæ ab eo proficiscitur privabimur; verum si Thessalæ ridendi materiam præbebimus. Est tibi probatum, ut ais, persæpe in adolescentia philtrum. ejusmodi quodam indigemus auxilio, quod ni-

τὸν πάνυ καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς. *tu cum corruptisti nimium amans, idque præ te ferens. contemptores enim sunt si id sentiant. si mihi morem geris exclude cum semel iterumque cum venerit. videbis enim inflammari eum, & vicissim amore vere insanire.* hæc ille cum sic inveniret, narrare facit Lucianum Alciphroni, ut adolescentem fastidium plenum, amanti puellæ restituerit lena. cum enim hæc obiter ab illo interrogata fuisset, quid jam faceret Glycerium? *Te, inquit, odit quam maxime, amat autem impurissimum illum Polemonem.* quo audito Adolescens mox immutatus, ultro supplicatum iverit lacrymans, & serium amatorem se probaverit.

φίλτρον] De amatore desultorio per philtrum revocando Luciani est Dialogus Mer. IV. qui incipit: εἴ τινα οἶδα Βακχί γραῦν οἷα πολλὰ θετταλαὶ λέγονται ἐκφύδησαι καὶ ἐρασμίως ποῖσαι &c. *Si quam, mea Bacchis, apum possi, quales multe Thessalæ dicuntur, incantatrices, quæ amabiles reddunt mulieres &c.*

τοιούτου τινὸς βοηθήματος δέομεθα] Achilles Tattius Lib. V. circa finem: τί γὰρ ἡδυνάμην ἐτι ποιεῖν ἀποτυγχάνουσα, ἢ βοτάνας ζητεῖν καὶ φάρμακα; αὐτὴ γὰρ τῶν ἐν ἔρωτι δυστυχούντων καταφυγή. *quid enim aliud jam facere potuissem cum tui compos non fierem, quam herbas quæ-
rere & medicamina? hoc enim est refugium eorum qui in amore sunt infelices.*

κραιπάλην] Etymologus: κραιπάλη, ὃ σημαίνει τὴν μέθην. *quod significat temulentiam.*

σκήπτειν εἰς ὄλεθρον. βραχύ μοι μέλει. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἐμοὶ ζῆν ἢ τεθνάναι θετράλη.

φίλτρα τινα καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμενοι τοῖς ἀνδράσι, καὶ χειρούμενοι δι' ἡδονῆς αὐτοὺς, ἐμπλήκτοις καὶ ἀνοήτοις καὶ διεφθαρμένοις συμβιβῶσι. *quædammodum piscatio quæ sit medicamentis cito capit piscem, sed esui inutilem facit: sic mulieres quæ amoris pocula & veneficia machinantur viris, ac eos*

ΜΕΝΕΚΛΕΪΔΗΣ ΕΤΘΥΚΛΕΪ.

Οἶχεται Βακχίς ἡ καλὴ Εὐθύκλεις φίλτατε
οἶχεται· πολλά τέ μοι καταλιπῶσα δά-
ροῖς, *τοῦτο* κρυὰ καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τὸ τέλος ἐ πονηροῦ
τὴν μνήμην. ἐ γὰρ ἐκλήσομαι ποτὲ Βακχίδος.
ἔχ' ἔως ἑσσι χρόνος. ὅσην συμπάθειαν ἐνεδεί-
ξατο. ἀπολογίαν ἐκείνην καλῶν ἐκ ἂν τις ἀμαρ-
τάνοι τῶ τῶν ἐταρῶν βίβ. καὶ εἰ συνελθῶσαι

Οἶχεται — ἡ καλὴ — οἶχεται] Theocritus Epigram. VI.
quasi de homine mortuo: Οἶχεται ἡ χίμαρος τὸ
ΚΑΛΟΝ τέκος, Οἶχεται εἰς ἄδαν. *Abiit capella, pul-
chra soboles, abiit ad inferos.* Frequens est hoc verbum
de mortuis. Synesius Epist. 126. initio:

Οἶμοι. τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν.

ὁ τρίτος γε καὶ λοιπὸς Οἶχεται τῶν υἱέων. *Hei mihi!*
quid Hei mihi? humanitus utique accidit. tertius nobis
& reliquis filiorum decessit. [initium, est Senarius ex
Euripidis Bellerophonte, cum alibi occurrens, tum apud
Plutarchum de Tranquill. animi] Lucianus de Luctu
p. 432. ubi patrem repræsentat qui filii mortem deflet:
φῆσει γὰρ ὁ πατὴρ γοερόν τι φθγγόμενος καὶ παρατείναν
ἑκάστον τῶν ὀνομάτων. Τέκνον ἡδίστον Οἶχ' μοι, καὶ
τέθνηκας, καὶ πρὸ ὧρας ἀνηρέθης, μόνον ἐμὰ ἐτι τὸν
ἄθλιον ΚΑΤΑΛΙΠΩΝ. *dices enim Pater flebili quadam*
voce, & in longum producens unumquodque verbum: Fili
erumpere.

crumpere. parum id curo. oportet enim eum aut mihi vivere, aut Thessalæ mori.

voluptatis illecebris in suam potestatem redigunt, cum stupidis deinde & vecordibus & corruptis degunt etatem.

ἐμοὶ ζῆν] Demosthenes ad Epistolam Philippi : οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. non pudet eos Philippo vivere. quod & alibi dicit.

MENECLIDES EUTHYCLI. XXXVIII.

DEcessit formosa Bacchis, Euthycles charissime, decessit ! multasque mihi lacrymas reliquit, & amoris quam dulcissimi, nec postremo mali tamen, memoriam. Non enim obliviscar unquam Bacchidis. non veniet illud tempus. Quantam propensionem voluntatis præ se tulit ! Defensionem eam si quis vocet vitæ meretricum, non erraverit. & si

suavissime, migraſti mihi e vita, & mortuus es, & ante diem abreptus, misero me solo adhuc relicto. plenius Apollonius Tyanensis Epist. 13. initio : Στράτων μὲν ἐξ ἀνθρώπων ΟἶΧΕΤΑΙ. πᾶν ὅσον ἦν αὐτῷ θνητὸν ἐπὶ γῆς ΚΑΤΑΔΙΗΩΝ. Strato quidem ex hominibus abiit : quidquid erat ei mortale, in terris relicto. Plato in Phædone circa finem, de Socrate moriente : ἐπειδὴν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχίσεται. ubi ad cor ei pervenerit frigus cicuta, alséenn wird er verschéiden.

ἀπολογία — τοῦ τῶν ἑταίρων βίη] Ut hæc in vitæ genere famoso, inculpatis suis moribus defensio cæterarum idem genus vitæ sequentium hîc dicitur, ita dici potest cum quis inculpate vivens se vel suos à sinistra fama vindicat. Lysias contra Alcibiadem : ὃν μᾶλλον ἔδει κοσμιώτατον εἶναι τῶν πολιτῶν, ἀπολογία ποιέμενον τῇ αὐτοῦ βίῳ τῶν τοῦ πατρὸς ἀμαρτημάτων. quem rogit oportebat modestissimum esse omnium civium, ut sua
ἀπάσαι

ἅπανσαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν
 Φρυγίᾳ ἢ Χαρίτων θεῖν, δεξιὸν ἂν τι μοι πο-
 σαι δοκῶσιν. τὸ γὰρ θρυλλούμενον ὑπὸ πάν-
 τας πονηρὰ, ὡς ἄπιστοι, ὡς πρὸς τὸ λυσίτε-
 βλέπεσαι μόνον, ὡς αἰεὶ τῷ διδόντος, καὶ
 νος ἐκ αἰτίας κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, δια-
 λὴν ἐπέδειξεν ἀφ' ἑαυτῆς ἄδικον. ἔτω πρὸς
 κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἦθει παρετάξατο.
 σθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δε-
 κατάρχοντα μεθ' ὅσης παρασκευῆς καὶ θε-
 ρείας ἐσώβει, ἐνέχγας ὑπισχνόμενος καὶ θε-
 παίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν. καὶ ὅμ-

vita defenderet, & quasi emendaret peccata patris. I-
cianus in Abdicato: ἔγω δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας (τὰς
τίδας) μὲν ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπέλο-
σάμην. Equidem ad illas etiam causas abdicationis, sicut
ut puto vita post alia respondi.

ὡς πονηρὰ] Character earum in comœdiis. Ter-
 tius in prologo Eunuchi: *Qui magis licet currentes*
vos scribere: Bonas matronas facere; MERET-
CES MALAS, Parasitum edacem, gloriosum milite.
 Ita quidem in comœdia, quæ est speculum vitæ, solet
 fieri, & ut in vita, sic ibi, meretrix bona, rara at
 Bacchis tamen ibi etiam bona. quæ apud Eundem
 Hecyra A& V. Sc. I. de se: — *timida sum-- Ne non*
questus mibi obset: nam mores facile tutor. & Sc.]
Nunquam animum questi gratia ad malas adducam p-
res. quæ in Heautontimorumenio est, sine dubio alia
Bacchis.

αἰ τοῦ διδόντος] Similiter loquitur Lucianus de
 quæ cuilibet copiam sui facit, aliter tamen posito
 in Toxari: ἡ Χαρίκλεια δὲ ἢν ἀξίον μὲν γύναιον, ἔτι
 μὲν δὲ ἐκτόπως καὶ τοῦ προστιττόντος ἄν

congreſſ

congressæ in unum omnes undique, simulacrum quoddam ejus in Veneris aut Gratiarum templo collocarent, rem bellam fecisse mihi viderentur. Nam quod ab omnibus cantatur, eas malas esse, infidas, ad lucrum duntaxat respicere, semper danti adhærere: enim vero cujus non mali causas esse eis, qui rem cum ipsis habent? *hæc omnia* calumniam esse injustam ostendit suo exemplo. adeo cum moribus suis opposuerat se communi maledicentia. Scis Medum illum qui à Syria huc appulerat, quanta cum famulorum turba & apparatu se inferebat! Eunuchos pollicens & ancillas & ornatum quendam Barbaricum; & tamen

καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῃ ἀγαθή τις. *Chariclea autem erat urbana quidem mulier, sed supra modum meretricia: & cujusvis, ut quisque se offerret, etiam si vel exigui quis vellet. ita autem illa erant vertenda; pessime Benedictus posteriora: & quivis obviis etiamsi vel minimum concupivisset, debuit dicere cuivis obvia: deinde Clariss. etiam Gronovius recte: Si vel exiguo quis vellet, subaudi pretio. Discrimen autem apud nostrum & Lucianum in αἰ, in eo est, quod apud hunc refertur ad περὶ τυχόντος, ut cum dicunt τοῦ αἰ βασιλεύοντος, apud Nostrium ad subintellectum verbum αἰαί. de ἀνὰ τινὰ τινὸς dixi ad Epist. XIII. ubi ὅλος αἰαί τοῦ πάθους.*

τὸν Μῆδον] Medi non tantum Μῆδοι, sed & Μῆδοι dicuntur, annotatum id à Stephano Byz. & Berkelio.

ἐυνούχης] Quod hæc sprexit, Terentiana Thais, quamvis nec ipsa sit plane τοῦ πονηροῦ κόμματος, ab Amatore petiit. In Eun. Act. I. Sc. II. — Eunuchum porro dixi velle te, quia sola his utuntur his regina: repperi.

αἰαί

συγγραφεὶς ἀνέχσα αὐτὸν ἐπ' ἐπ' ἀπὸ τοῦ ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἡγάπα

κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τῆτο καὶ δημο-
τικὸν καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπο-
μένοις ἐπ' ἀνέχσα, τὰς Σατραπικὰς ἑκείνας καὶ
πολυχρύσας δωρεὰς διαδίδτο. τί δὲ τὸν Αἰγύ-
πτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργυρεῖς
προτείνοντα. ἔδεν ἑκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι
γένοιτ' αὖν. ὡς χρηστὸν ἦθος ἐκ εἰς εὐδαίμονα

ἀνέχσα αὐτὸν ἐπ' ἐπ' ἀπὸ τοῦ ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἡγάπα
κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τῆτο καὶ δημο-
τικὸν καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπο-
μένοις ἐπ' ἀνέχσα, τὰς Σατραπικὰς ἑκείνας καὶ
πολυχρύσας δωρεὰς διαδίδτο. τί δὲ τὸν Αἰγύ-
πτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργυρεῖς
προτείνοντα. ἔδεν ἑκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι
γένοιτ' αὖν. ὡς χρηστὸν ἦθος ἐκ εἰς εὐδαίμονα

ὑπὸ τῶν ἡγάπα — κοιμωμένη χλανίσκιον] Hoc etiam ab an-
tiqua simplicitate cum vestes quas gerebant, cubitum
euntes pro stragulis adhibebant. Sic Alcibiades in
Symposio Platonis non nimis longe à fine, cum So-
crate se concubuisse dicit: ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινύς
τὸν τετυγμένον — κατεκλινύμενη τὴν νύκτα ὅλην. sub huius pallio
cubans, jacebam totā nocte. de qua re & Athenæus V.
p. 219. ὡς Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμε-
νος χλαῖναν. ut Alcibiades cum eo dormiverit sub eadem

ἐπ' ἀνέχσα αὐτὸν ἐπ' ἐπ' ἀπὸ τοῦ ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἡγάπα
κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τῆτο καὶ δημο-
τικὸν καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπο-
μένοις ἐπ' ἀνέχσα, τὰς Σατραπικὰς ἑκείνας καὶ
πολυχρύσας δωρεὰς διαδίδτο. τί δὲ τὸν Αἰγύ-
πτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργυρεῖς
προτείνοντα. ἔδεν ἑκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι
γένοιτ' αὖν. ὡς χρηστὸν ἦθος ἐκ εἰς εὐδαίμονα

Philostratus Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σω-
κράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα ὁ πλείσιος Ἀλ-
κιβιάδης. erat pauper Socrates; attamen pallium ejus
subibat dives Alcibiades. Sic de Helena cum Menelao
cubitum eunte Theocritus in Epithalamio v. 19. sermo
ad Menelaum: Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ἄχετα
χλαῖναν. Jovis tibi filia sub eandem tecum venit lenam.

volens

volens eum non admittebat: sed contenta erat si sub mea læna dormiret, sub hac tenui & vulgari: & quæ a nobis parce mittebantur iis acquiescens, satrapica illa & aurata dona repellebat. Quid vero? Aegyptium illum mercatorem ut rejecit! quantum auri porrigentem! Nihil illà melius sat scio fieri posset. Quam bonos mores non extulerat fortuna ad

Sic in Trachiniis Sophoclis v. 540. circiter, Deianira de se & Iola cum Herculi dormituris: Κη νῦν δ' ὅ' ἔσται μιν μοι μιᾶς ὑπο Κλαίνης ὑπαγκάλισμα -- & nunc nos duæ exspectamus una sub læna amplexum.

ἀποσκορακίσεν] ἀποσκορακίζην ad corvos relegare, repudiare. A proverbiali ἐς κόρακας ut alii jam abunde monuerunt. Lucianus in Rhetorum Præceptore p. 451. quasi de Puella cujus nuptias aliquis ambit: καὶ δὴ σοι τοὺς νόμους δίδωμι οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίσει καὶ προσήσεται, εἰ δὲ ἀποτραφῆσεται καὶ σκορακίᾳ. atque jam tibi leges percurram quibus si utaris Rhetorica te agnoscat & admittet, neque aversabitur ac repudiabit. Heliodorus II. p. 120. ἔρωτας δὲ καὶ Ἀφροδίτην καὶ πάντα γαμήλιον θίασον ἀποσκορακίζουσα. Amores autem & Venerem & omnem nuptialem pompam damnans.

ἔν οἷδ' ὅτι] Demosthenes de Fal. Legat. τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται πάντες εὖ οἷδ' ὅτι φήσιν· ἂν εἴνοι θανόν. de iis quidem sumere ex quibus si sumatur, Resp. damno afficitur, cuncti, sat scio, diceretis esse grave & intolerabile.

χρησὸν ἦθος] Lucianus in Phalaride I. p. 843. ἔγωγ' οὐν ἀκῶω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυραννικῆς σοφῆς ὑπο φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι χρησὸν καὶ ἡμεῖς ἦθος ἐπιδεδουγμένους. ego sanè audio & apud vos Græcos multos fuisse tyrannos sapientes, qui sub nomine in speciem malo, probos & mansuetos mores præ se tulerunt. Sic hæc etiam potest dici, ὑπὸ ὀνόματι φαύλῳ χρησὸν ἦθος ἐπιδεδουγμένῃ.

π. G. D. A.

Alphens Lect.
han. pag. 104.

βίῃ προαίρεσιν δαίμων τις ὑπήνεγκεν. ἐπὶ οὐ-
χεται ἡμᾶς ἀπολιπῶσα, καὶ κείσεται λοιπὸν
μόνη ἡ Βακχίς, ὡς ἄδικον ὦ Φίλα! μοῖρα. ἔδει
γὰρ αὐτῇ συγκατακῆσθαι με καὶ νῦν ὡς τότε.
ἀλλ' ἐγὼ μὲν περὶεμι καὶ τροφῆς ψαύω, καὶ
διαλέξομαι τοῖς ἐταίροις. ἡ δὲ ἔκ ἐτι με Φαι-
δροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα. εἰδὲ ἰλεως
καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις
κολάσμασιν. ἀρτίως μὲν οἶον ἐφθέγγετο, οἶον
ἔβλεπεν. ὅσα τὰς ὀμιλίαις αὐτῆς σειρῆνης ἐνί-
δρυτο. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκέραιον ἀπὸ τῶν Φι-
λημάτων νέκταρ ἔσαςεν ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ

βίον προαίρεσιν] Demosthenes contra Aristocratem:
ὃν δ' ἐκεῖνος τούτῃ ὅμοιος τῇ προαίρεσιν τοῦ βίου. cum ille
huic similis esset vite instituto. τάξιν βίου vocavit Ari-
stænetus Lib. I. Epist. XII. in loco qui est Alciphronis
loco similis, nisi quod corruptus, sed hic emendatum
dabo: ἐταίρας μὲν γὰρ ἡ Πυθίᾳς ἄληγος βίον, ἀπλότητα
δὲ σύμφυτον ἔχον, καὶ ἀμεμπτον ἡ Θ. Ο. Σ. ἅπαντα τῆς τά-
ξεως τοῦ βελτίονος βίου. Equidem Pythias meretricis vi-
tam sorte quadam sua secuta est, simplicitatem tamen na-
tivam obtinet & mores inculpato. omnia apud illam
composita ad meliorem vitam. posterior clausula sic edi-
ta: ἅπαντα τῆς τάξεως τοῦ βελτίου βίου. ubi βελτίου &
βίῳ tanquam epitheton & substantivum nulla ratione
possunt consistere; cum prius sit Nominativi & Accu-
sativi pluralis neutrius generis, item Accusativi singu-
laris communis generis; alterum quid sit quilibet vi-
det. Simile quid ibi commissum mox iterum anno-
tabimus.

ὦ φίλαι μοῖραι.] Aristoph. in Thesmoph. v. 706. ὦ
πρότνιαι μοῖραι.

εἰδὲ γὰρ αὐτῇ συγκατακῆσθαι με] Sic Admetus super
felicis

felicitis vitæ conditionem. Ergo decessit, nobis relictis, & jacebit in posterum sola Bacchis! quàm iniquum ò charæ Parcæ! oportebat enim cum illa me nunc etiam jacere, ut tunc. At ego superstes sum, & cibum attingo, & cum sodalibus sermones miscebo; illa vero non amplius me hilaribus oculis spectabit subridens: nec, placida ac clemens noctem transiget in jucundissimis illis castigatiunculis. Tantùm modò ut loquebatur, ut intuebatur! quot Sirenes in colloquiis ejus sitæ erant! Quam vero suave & intemeratum ab osculis nectar stillabat. In summis ut mihi

Alcestide mortua apud Eurip. — μή δὲ γὰρ θανὼν Σεῦ χεῖρὶς ἦν τῆς μόνης πιτῆς ἐμοί. *nec mortuus, sine te sum, mihi solâ fideli.* in Alcest. v. 365.

τοῖς ἡδίτοις ἐκείνοις κολάσμασι.] Aristophanes in Nubibus v. 1066. γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χεῖρ. hoc ego ita accipio quasi κολαζομένη. *se probè exerceatur.* Ejusmodi nequitie verbum Germ. abstrafen.

οἷον ἐφθγγετο, οἷον ἐβλεπεν.] Ut initium hujus Epistolæ cum loco Theocriti ibi adducto, ita & hæc cum isto ejusdem mire conveniunt. Idyll. XX. sub initium: οἷα βλέπων, ὅπποῖα λαλῶς &c. sed hic ironice pleraque.

ὅσαι τοῖς ὀμιλίαις αὐτῆς σερῆνες ἐνίδρυντο.] Hinc Aristænetus Epist. I. ἦνικα δὲ φθγγετο, βαβαί, ὅσαι τῆς ὀμιλίας αὐτῆς σερῆνες. *At quum loquitur, papa! quantæ sermonis ejus dulcedines!* annotavit ibi Mercerus Alci-phronis hunc locum. Aelianus V. H. Lib. XII. cap. 1. de Aspasia juniore: ἔπεν ἂν τις λαλῶσης αὐτῆς ἀκὴν Σκέρηνος. *diceret quispiam ipsa loquente Sirenem se audire.* sed in svaviloquentia adumbranda nihil usitatius quam Sirenem mentio.

ἐπ' ἄκροις — τοῖς χέλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ πιτὴ.] Hoc

τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ παῖς. ἅπαντα
ἐκέννηγε τὸν κενὸν ὑπεζώσατο. ὅλαις ταῖς χά-
ρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. ἔρρει τὰ πα-
ρὰ τὰς πόσεις μινυρσματα. καὶ ἡ τοῖς ἐλε-
φαντίνοις δακτύλοις κρομένη λύρα ἔρρει. κῆται
δὲ ἡ πάσας μέλῃσα Χάρισι κωφῇ λῶτος, καὶ

i. g. d. d.

primus Eupolis Comicus dixit de eloquentia Periclis.
Versus ejus aliquot extant apud Diodorum Siculum lib.
XII. p. 97. & apud Scholiastem Aristophanis ad Achar-
nenfes v. 529. ex iis hic unus :

Παῖς τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν·

ὁυτως ἐκῆλη. *Suada quaedam infidebat in labris, ita mul-
cebat.* Unde Lucianus in Demonaste p. 1001. καὶ ταῦτα
πάντα μετὰ χαρίτων, καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπρατίετο καὶ
ἔλεγεν, ὡς αἱ τὸ κωμικὸν ἐκῆνο, τὴν παῖς ἐπὶ τοῖς χεί-
λεσιν αὐτῇ ἐπεκάθητο. & *hec omnia cum gratia & Ve-
nere ipsa faciebat & dicebat, ut semper secundum illud
Comicum Svadela in labiis illius infideret.* Damascius
in vita Isidori : ὅδῃς ἕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ
βαρβαρος, ὅς ἐκ ἐπῆλτο καὶ κατεκλήτο τοῖς ἀπὸ τοῦ
θεοῦ τόματος ἐκάνου ῥέουσι λόγοις. τοιαῦτα τις ἐπεκάθη-
το παῖς τοῖς χείλεσιν τοῦ ἀνδρός. *nemo tam erat duro
animo & barbarus, qui non moveretur ac demulceretur
sermonibus ex sacro illo ore fluentibus: talis quaedam in-
fidebat Svada labris viri, illius.* apud Photium p. 551. &
Himerius apud eundem p. 598. παῖς γε κατὰ τῶν χεί-
λεων σκηνώσασα, τὴν ἑαυτῆς χάριν συναποτάζει τοῖς ῥή-
μασι. *Suada in labiis habitans suam gratiam cum verbis
fundit.* Ad Eupolidis illum locum respicit & Cicero
III. de Oratore : *cujus nempe Periclis in labris Veteres
Comici L E P O R E M habitasse dixerunt.*

ἅπαντα ἐκέννηγε τὸν κενὸν ὑπεζώσατο] Hinc etiam,
Aristænetus ille, paululum ausus mutare. Epist. I. ubi
tamen corrupte : τῶν Χαρίτων πάντων ἡ Λαῖς τὸν κενὸν
ὑπεζώσατο. & tamen vertitur : *Gratiarum omnium zo-
nati præcincta Laïs.* lege ex Nostro τῶν Χαρίτων πάντα
ἡ Λαῖς τὸν κενὸν &c. mirum est Mercerum hoc non vi-
persuadeo

persuadeo labris ejus sedit Suada. Totum illa cestum sibi circumdederat, cum omnibus simul Gratiis Venerem complexa. Evanuerunt illæ inter potandum cantillationes: & illa eburneis digitis pulsari solita lyra evanuit. Jacet illa omnibus adamata Gratiis, muta, lapis,

disse, cum vicinum locum viderit. πάντων Χαρίτων tale est, quale illud superius ex eodem annotatum τοῦ βελτίω βλου. de cestio illo cingulo illecebroso omnia jam vulgata.

ἔρρη τὰ] Hic ἔρρη est οἴχεται, ἀφείρεσθαι, ut & ἔρρη pereas, secundum Eustathium ad Odyss. p. 382. Ed. Bas. originem trahens: aliud est ἔρρη fluebat à βέω. prioris exemplum in Epistola Laconica quam totam adscribam, nunciatur autem clades quædam Ephoris: Ἐρρη τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται. πινῶντι τ' ἄνδρες. ἀπορέομεν τί χρὴ δρᾶν. Perierunt commoditates. Mindarus interiiit: & milites esuriunt. herennius quid faciendum sit. apud Plutarchum in Alcibiade p. 207. posterioris exemplum in hoc Teleclidis Comici anapæsto: Ζωμῦ δ' ἔρρη παρὰ τὰς κλινὰς ποταμὸς κρέα θερμὰ κυλίνδων. juris autem fluebat juxta lectos fluvium, carnes ferventes provolvens. apud Athenæum VI. p. 268.

καίτοι δὲ ἡ] Heliodorus II. p. 77. ἀλλ' ἡ μὲν καίτοι σῶμα νεκρὸν ὡς ἀληθῶς. Sed hæc quidem jacet revera exanimè corpus.

ἡ πάσας μέλυσσα Χάρισι] Edd. perperam μέλλυσσα. læpe in his verbis sic erratum dum alterum pro altero ponitur non suo loco. Sic in hac re apud Athenæum VII. p. 301. loco Eupolidis: ὧ Χάριτες αἴσι μέλλουσιν ἐψητοί—ubi recte Casaubonus: Sententia claudit: sed lego αἴσι μέλυσιν ἐψητοί. ὁ Gratiæ quibus cure sunt bepfesi! hoc est: ὁ bepfetos gratissimos. Sed non tantum sententia claudicans vitium prodit, verum & metri ratio, si αἴσι retineatur, ut apud Auctorem legitur. est autem Senarius omisso ultimo pede. Sic in Epigrammate Anthol. Lib. III. cap. 23. ὄρνειον ᾧ Χάρισι μεμελημένον—

M 3 σποδοδιά.

σποδιά. καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ ἔτι
 Θεαγέη συλήσασα ἀνηλεῶς, ὡς ἐκ παντὶ λαμ-
 πρᾶς ἑστίας τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἀρπάσαντα
 καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσόμενον Βακχίς δὲ ἡ
 τὸν ἑρασὴν φιλοῦσα ἀπέθανε. ῥάων γέγονα πρὸς
 σὲ ἀποδυράμενος Εὐθύκλεις φίλτατε. ἡδὺ γάρ
 μοι τί δοκεῖ περὶ σκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γρά-
 φειν. ἔδεν γὰρ ἡ τὸ μεμνησθαι καταλέλειπται.
 Ἐρῶσο.

suis que Gratiis curae es. Ut autem Noster Χάρισι μέ-
λισαν amicam suam appellat, sic alius Χάρισι φίλην.
Lycophronides apud Athenæum XV. p. 670. ἐπὶ μοι
νόος ἄλλη κέχυται ἐπὶ τῶν Χάρισι φίλαν πῶδα νῆα καλάν.
Quandoquidem mens mihi alio fertur : ad illam Gratiis
dilectam, pulchram puellam.

καὶ φηὶ λίθος (καίτοι)] Theognis v. 567.

Ἦβη τερπομένης πικρῶ. δηρὸν γὰρ ἔνεργεν

Γῆς, δλέσας ψυχὴν, ΚΕΙΨΟΜΑΙ ὥςτε ΔΙΪΘΟΣ

ἈΦΘΟΓΓΟΣ.

Florente etate me oblectans ludo ; diu enim sub terra, amif-
sa animâ, jacebo sicut lapis mutus.

ἱππόπορνος] Talis commodè ἱππόβινος diceretur vo-
 ce Aristophanica, quam is de Callia Hipponici F. finxit,
 in Ranis v. 432. Καλλίαν -- τὸν ἱπποβίνου. ubi Scholiastes
 inter alia : τὸ δὲ ἵππος πολλάκις ἐπὶ τοῦ μεγάλης λαμβά-
 νουσι. vocem ἵππος sepe de magnitudine usurpant. de-
 inde exemplum adducit vocem ἱππόπορνος. Festive in
 hac voce lusit Diogenes ; cum enim quendam cinæ-
 dice ornatum equo insidentem vidisset, dixit, *se ante*
quidem quæruisse, quid esset ἱππόπορνος, nunc autem inve-
nisse : πρότερον μὲν ἔφησε ζητεῖν τί ἐστιν ἱππόπορνος· νῦν
δὲ εὐρηκέναι, ut est apud Athenæum XIII. p. 565.

ἐκ παντὶ λαμπρᾶς ἑστίας] Aeschines in Timarchum :
 καὶ τῶν ἐπιτηδείων οὐδὲν εἰδίδου Ἀριγνώτῃ· ἀλλὰ περιῖ-
 δεν ἐκ τσαύτης ἑστίας ἐν τοῖς ἀδυνάτοις μιθοφοροῦντα.

& cinis.

& cinis. Ac Megara quidem immane scortum vivit, quæ Theagenem ita crudeliter deprædata est, ut ex tam splendidis facultatibus miser ille arreptâ chlamydulâ & parmâ abierit militatum; Bacchis autem quæ amatorem diligebat mortua est! Levatus nonnihil sum apud te lamentis effusus Euthycles charissime. dulce enim quiddam mihi videtur de illa loqui & scribere: nihil enim aliud quam meminisse reliquum est. Vale.

nihil rerum necessariorum suppeditavit Arignoto; sed passus est eum in tantis opibus inter causarios & inopes mercedem de publico petere.

Βακχίς δὲ — ἀπέθανε] Frequentes de hac iniquitate querelæ. Sic Philoctetes Sophocleus cūm audivisset plerosque præstantes viros sub Ilio interiisse, improbos autem superesse, accusans deos dicit v. 450. circiter: — τὰ μὲν πανῦργα καὶ παλιντρίβῃ Χαιρουσ' ἀνατρέφοντες ἐξ ἄδης, τὰ δὲ Δίκαια καὶ τὰ χρεῖς' ἀποστέλλουσ' αἶν. Improbos & malitiosos libenter arcent ab Orco; justos autem & probos illuc mittunt semper. Theophrastus eo etiam nomine accusavit naturam, quod nempè cervis & cornicibus vitam diuturnam: hominibus autem tam exiguam dedisset. Cic. III. Tusc.

ῥᾶν γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος] Demosthenes I. in Stephanum: καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλῆστα πρὸς ὑμᾶς, ὥστερ ῥᾶν ἴσομαι. & ego ubi deplorevi apud vos pleraque ista facinora levabor quodammodo. Idem Epistolâ III. circa finem: ἔχῃ τινα τῆς ἀδικουμένοις βεσώνων τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥστερ τοῖς γῦσι τὸ τέλει. offert quoddam iis qui injuriâ afficiuntur levamentum narratio eorum, quæ patientur: quemadmodum dolentibus suspiria. Aristanetus Epist. XVI. ἀπας γὰρ ὅτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκκαλῶν, ἐπικυφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος. quilibet cujus animo agere est, quod ipsum cruciat narrans, levat animum onere.

ΜΕΓΑΡΑ ΒΑΚΧΙΔΙ.

Σοὶ μόνῃ ἐραστῆς γέγονεν ὃν Φιλῆς ἔτως ὥστε
 ἐκέρη πως. 9.37. τὸ μὴ δὲ ἀκριβῶς αὐτῷ διαzeugθῆναι δύ-
 νασθαι. τῆς ἀηδίας. δέσπονα Ἀφροδίτη. κλη-
 θῆσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσῶτον χρόνον. ἀπὸ
 τῶν Διονυσίων γὰρ ὑμῖν ἀπήγγειλεν. ἔχῃς
 εἰ μὴ δι' ἐκείνην. εἴδῃ τὰς Φίλας ἰδεῖν γυναῖκας
 ἀνασχομένη. σώφρων γέγονας σὺ καὶ Φιλῆς τὸν
 ἐραστὴν. μακαρία τῆς εὐφημίας. ἡμεῖς δὲ καὶ
 πόρνοι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε καὶ φίλωνι συκίνη
 βακτηρία. ὀργίζομαι γὰρ νῆ τὴν μεγάλην θεόν.
 πᾶσαι γὰρ ἡμεν, Θεττάλη, Μυρρίνη, Χρυσίον,

ὥστε τὸ μὴ δὲ ἀκριβῶς] Hæc mihi suspecta. Articulus
 τὸ indicat proverbium aliquod. proximum pro ἀκρι-
 βῶς, esset ἀκρι βωμῶν. ut dicat, eam sic adherere ama-
 sio, ut ne *usque ad aras quidem*, i. e. ad rem sacram
 faciendam, ab eo discedere possit; & festa negligat
 propter illum, ac convivia: sicut illi quod modo ce-
 lebraverant reliquæ meretrices, ipsa sola non interfuit.
 Hoc utcumque placiturum est, ego tamen verti quasi
 esset *μηδὲ γὰρ ὅσον*, quod nec ipsum a vestigiis scri-
 pturæ alienum. Aristophanes in Vespis v. 213. ὅσον
 τίλην, quod idem ac ὅσον γὰρ. Lucianus in Lexiphane:
 εἰδ' ὅσον τῷ γὰρ καὶ τῷ φησὶ φροντισμένον αὐτῷ. *ne tan-
 tulum quidem ejus rationem habebimus*, nec obest quod
 is hoc dicit qui ibi ridetur, nam propter nimiam affe-
 ctationem ridetur: aliàs quædam dicit quæ nulla ra-
 tione possunt improbari. Non autem tantum de vo-
 ce dicitur γὰρ ut plerique putant. sed de re quavis
 minima. Antiphanes comicus apud Athenæum. VIII. p.
 347. ὅψιν δὲ μηδὲν εἰσπλεῖν, *μηδὲ γὰρ*. Opsonii vero *nihil ad-
 behi, ne gry quidem*. Aristænetus I. 17. εἰδὰ γὰρ τῆς ἐμῆς
 συμβουλῆς ἐπαίειν δοκῶ. *ne tantulum quidem auscultare*

MEGARA

MEGARA BACCHIDI. XXXIX.

Tibi soli amator contigit, quem ita diligis, ut, quod dicitur, ne gry quidem ab eo se-
jungi possis. Quæ hæc est insvavitas, proh
Domina Venus! cùm sis invitata tam longo
tempore à Glycera; (inde à Dionysiis enim
vobis nunciavit) non venis; opinor, propter
illum neque amicas tuas videre sustinens. Ca-
sta tu facta es, & diligis amatorem. Beata ob
hanc laudem! Nos vero Scorta, & protervæ.
Fuit & Philoni ficulneus baculus. irascor e-
nim, per Magnam Deam. Omnes aderamus,

videtur ad consilium meum. Neque de postposito ὅσον
dubitandum est; notissima sunt ὀλίγον ὅσον, βραχύ ὅσον.

τῆς ἀηδίας.] Exclamatio. ut apud Aristophanem in
Ecclef. v. 782. τῆς μοῦρας. *Hem stultitiam!* Achilles Ta-
tius lib. V. p. 329. ἀπας γὰρ εἶπεν ὅτι ἐγὼ μὲν; ἀπολώλε-
κας με. τῆς εὐχθείας. *Etiame igitur, inquam, me illam
duxisse narrasti? perdisti me. hem stultitiam!* Addit Ge-
nitivo particulam οἶμοι Aristoph. in Nub. v. 925. οἶμοι
σοφίας, ἢς ἐμνήσθης. *O Sapientiam cujus meministi.*

κληθῆσα.] Utraque Editio κληθῆτα, vitiose.

εἰς τοσούτον χρόνον.] Melius εἰς abesset. videtur ab
antecedente — ας ortum.

εἰ μὴ δι' ἐκάνην.] Verti quasi esset οἶμοι δι' ἐκάνον —
ὁπῇ ῥέξῃ καὶ Φίλωνι σικίνη βακτηρία.] Videtur Prover-
bium esse; quod tamen nullibi quod sciam occurrit.
Simile, ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι σικίνη ναῦς. *Fuit & Man-
drani ficulnea navis.* cujus Suidas meminit in ἐγένετο.
& Zenobius Cent. III. 44. &, ex his sine dubio, Era-
smus. Exponitur autem de iis qui, præter meritum ad
felicitatem & opes evecti, insolefcunt.

πᾶσαι γὰρ ἡμεν.] Mallem πᾶσαι παρῆμεν. mox, ὅμως
δὲ παρῆν.

Εὐξέππῃ. ὅπου καὶ φιλεμένη καὶ τοι γεγαμη-
 μένῃ προσφάτως καὶ ζηλοτυπεμένη, τὸν καλὸν
 ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα, ὃς φέ μὲν ὅμως δὲ πα-
 ρῆν. σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες,
 μή που καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σῶ τῆς Ἀ-
 φροδίτης, ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. οἷον ἡμῶν ἐ-
 γένητο τὸ συμπόσιον, τί γὰρ ἔχ' ἄλφομά σ' αὖ
 τῆς καρδίας, ὅσων χαρίτων πλῆρες. ὦδαί,
 σκώμματα, πότος εἰς ἀλεκτρυόνων ὦδαί, μύρα,
ζέφανοι, τραγήματα. ὑποσκίους τισὶ δάφνας
 ἦν ἡ κατάκλισις. ἐν μόνον ἡμῖν ἔλειπε, σὺ· τὰ δ'
 ἄλλα, ἔ. πολλὰκίς ἐκραιπαλήσαμεν· ἔτω δὲ
 ἡδῶς, ὀλυγάκις. τὸ γοῦν πλέστην ἡμῖν παρὰ

φιλουμένη] Edd. φιλομένη, inferius tamen & illæ recte.
 τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες] Lucianus Dial. Meretr. VII.
 σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, (vel ἀπεμυκτῆρισας) κα-
 θεύδης δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαίρεν. *in vero illum qui-*
dem subannatum dimissisti, dormis autem cum ipso tuo
Adonide Cherea. Arriani Lib. I. Epist. VIII. de ado-
 lescente quodam: ἔστιν αὐτὸς περιπόδητος Ἄδωνις ταῖς
 ἐταίραις. *est ipse Adonis, puellarum desiderium.*

ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ] Apud Lucianum in Dial.
 Deorum ubi Venus & Luna colloquuntur, Venus con-
 queritur de filio suo quod ipsam amoribus hominum
 πtretriat: ἐκείνος ὕβρις ἔστιν. ἐμὲ γοῦν τὴν μητέρα οἷα
 δέδρακεν; ἄρτι μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων Ἀγχίσις ἔνεκα,
 τοῦ Ἰλίου: ἄρτι δὲ εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεί-
 νο μαρακίον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέρατον ποιήσας ἐξ
 ἡμισείας ἀφελαιτό με τὸν ἐρώμενον. *ille petulans est. me*
quippe matrem suam quibus modis affecit! modo in Idam
deducens, Anchise illius Trojani causâ: modo in Libanum
ad Assyrium illum adolescentem: cuius amore & Proser-
pinam accendit, meque ex dimidia parte privavit amâ-

Thessala,

Theffala, Myrrhina, Chrysum, Euxippe: quin & Philumena quamvis recens nupta, & zelotypiæ mariti obnoxia, tamen aderat, sopito egregio illo marito. Tu vero nobis sola Adonin fovebas, ne forte relictum eum à te suâ Venere, Proserpina ad se traduceret. Quale convivium nobis fuit! (cur enim cortuum non pungam?) quot Gratiis plenum! cantiones, falsa dicteria, compotatio usque ad gallo-
rum cantum, unguenta, coronæ, bellaria. sub umbrâ quibusdam lauris erat accubatio. unum nobis solum deerat, Tu: cætera minime. Sæpe comessatæ sumus: rarò tam suaviter. Quod vero maximam nobis peperit

sio meo: ut nempe alternatim eo fruantur alterâ anni parte apud Superos eo commorante, alterâ apud Inferos. quæ res in Adoniis Sacris observabatur.

ἄφομαί σου τῆς καρδίας] Euripides in Rheso v. 916. ἢ πολλὰ — τῆς ἐμῆς ἡψω φρενός. Sane plurimum purugissimè meum cor. Idem in Hecuba v. 243. — εἰ γὰρ ἀκρὰς καρδίας ἔψαυσέ με. Non enim superficiem cordis mei tetigit. ὅσων Χαρίτων πλήρες] Aelianus V. H. Lib. XIII. cap. I. ἦν οὖν τὸ Χωρίον χαρίτων ἀνάμμετον. Erat itaque locus iste venustate plenus.

εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς] Heliodorus VII. p. 321. εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς τετελευτηκότα. circa gallicinium eum fuisse portum. Aristænetus Lib. I. Epist. 24. τοιαῦτα μὲν οὖν ἦδον ἐκεῖνοι σχεδὸν εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς. Talia illi cantabant fere usque ad gallo-
rum cantum.

ὑποσκίσις] Ita Edd. quæ vox huc non congruit. Sine dubio fuit ὑπὸ σκίσσις. Aristænetus Lib. I. Epist. 2. ἐνθα πλάτανος — σύσκιος — ἐπὶ τὸ πεδίον κατεκλιθήμεν. ubi platanus umbroso, humi discubui-
mus: voce παλίνσκιος utitur Lucianus in Amoribus, loco adhuc magis simili;

σκευάσαν

σκευάσαν τέρψιν, δαυή τις φιλονεικία κατέσχε
 Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς· πο-
 τέρα κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ
 πρώτη Μυρρίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ'
 μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφύν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέ-
 ποντα εἰς τὰ πίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς.
 ἡρέμα δ' οἷον ἐνεργεῖα τι ἐρωτικὸν ὑπεσέναξεν.
 ὥστε ἐμὲ νῆ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. ἔ-
 μὴν ἀπῆιπέ γε ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ
 παρευδοκίμησεν αὐτήν. ἔ γάρ δια παρὰ πετα-
 σμάτων ἐγὼ φησιν ἀγωνίσομαι, ἐδὲ ἀκισμένη,

ἮΝ δ' ἴΠΟ' τοῦς ἄγαν καλινσκίοις ὕλαις ἱλαρῇ ΚΑΙ-
 ΣΥ ΑΙ τοῖς ἐνεσιᾷσαι θέλουσιν. *Frant autem sub operacis
 bisce sylvicis amasne aree discubitorie ad eorum usum qui
 in illis vellent convivari. Hæc ἦν pro ἡσαν ut aliàs.*

φιλονεικία -- ὑπὲρ τῆς πυγῆς] Tale certamen memo-
 rat Athenæus Lib. XII. in fine : ἀνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένοντο
 δύο θυγατέρες καλῆ. αὐταὶ φιλονικήσασαι ποτὲ πρὸς ἐαυ-
 τὰς, προσελθῆσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη
 καλλιπυγοτέρα. *Rustico cuidam fuerunt due filie formo-
 se, be aliquando inter se altercate, in publicam viam egres-
 se, certabant utra pulchriores nates haberet.*

βόμβυξ] Notandum de ipsa veste. Propertius Lib. II.
 Eleg. II. v. 25. *Nec si qua Arabio lucet bombyce puella.* Serice
 vestes sine dubio eadem. de harum tenuitate Seneca
 Lib. VII. de Beneficiis: *Video sericas vestes, si vestes vo-
 cande sunt, in quibus nihil est quo defendi corpus, aut de-
 nique pudor possit. quibus sumptis mulier parum liquido
 pudam se non esse jurabit.*

μελίπηκτον γάλα] Verti quasi esset νεόπηκτον γάλα.

ἀνεσάλευε τὴν ὀσφύν] Saltiones etiam quasdam obscæ
 deleta-

delectationem: gravis quædam contentio erat in Thryallidem & Myrrhinam de natibus, utra meliores & teneriores ostendere posset. atque primum Myrrhina soluto cingulo: bombycinum autem erat ei indusium: per hoc tremulos, tanquam recens coagulatum lac, lumbos agitare cœpit, respectans retro ad motus clunium: leviter autem veluti patrans quiddam Venereum nonnihil suspirabat. ut ego, ita me Venus, obstupuerim. Non tamen animum despondebat Thryallis: immo protervitatæ gloriam ei præripuit. Non enim, inquit, ego per vela certabo, neque tergiver-

nas memorat Julius Pollux Lib. IV. Segm. 101. quæ consistebant ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς δόφους.

ἐνεργῶσα] De hoc verbo in re Venerea usitato, infra Lib. III.

παρευδοκίμησεν] Lucianus in Zeuxide p. 633. ἀλλὰ παρευδοκίμει τὴν ἀκρίθειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως κοινότητι. *verum argumenti novitas operis præstantiam gloriâ vincit.* Idem de Mercede conducto p. 486. ἀντὶ δὲ σε πολλὰ — καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκίμῃ κίναδος τις. *multa te cruciant, præsertim cum cinedus aliquis gloriâ te superat.* Idem in Hermotimo p. 583. οὐ πάνυ ἡδεῖα ἐστὶν αὐτῇ (ἢ ἀλήθεια) τοῖς ἀκροῦσιν, ἀλλὰ παρευδοκίμῆται ὑπὸ τῷ ψεύδους παραπολύ. *non valde jucunda est veritas audientibus, sed a mendacio obscuratur plerumque.* Præpositio in hoc verbo ut in παρελαύνω prætervebor in certaminibus equestribus, quod & ipsam simpliciter quandoque pro superare accipitur.

ἢ γὰρ διὰ παραπετασμάτων] De rebus apertis. Sic Æschylus de claro & perspicuo oraculo in Agamemnone v. 1187. καὶ μὴν ὁ χρησμός ἐκέρ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δορυκαὶς νεογάμῃ νυμφας δίκην. *Atqui oraculum non amplius ex tegumento prospectabit recens nupta sponse instar.*
ἀλλ'

ἀλλ' ὅσον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ ἐφ' ἱκανῶν προφάσεις ἀγών. ἀπεδύσατο τὸ χιτῶνιον καὶ μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν, ἰδὲ σκοπεῖ τὸ χρῶμα φησὶν ὡς ἀκρῆβες μυρρίνη, ὡς ἀκέραιον, ὡς καθαρὸν. τὰ πορφυρεῖα τῶν ἰσχυίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τὰς μηρούς ἐγκρῖναι, τὸ μῆτε ὑπέρογκον αὐτῷ μῆτε ἄσαρκον, τὰς γελασίνους ἐπ'

πιν. 3. D. A.

ὃν φιλεῖ προφάσεις ἀγών] Proverbium quod Erasmus apud Platonem Lib. VI. de Legibus sub initium occurrere jam annotavit. occurrit autem & in Cratylo p. 61. Ed. Bas. ἔ μὲν τοι μοι δοκεῖ προφάσεις ὁ ἀγὼν εἰσδέχεσθαι· ἀλλὰ προθυμητέον αὐτὰ διασκεψασθαι. non tamen videtur mihi certamen admittere pretextum; sed danda est opera ut hec difficiantur. quod Euripides Iphigeniā in Tauris v. 122. sic dicit: — τοιμητέον· Μοῖχος γὰρ ὑδαὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρεται. Audendum; nullus enim labor juvenibus excusationem fert. Plutarchus de Solertia An. p. 975. παρατεῖλαι δ' ἔκ ἐστιν. οὐ γὰρ βούλομαι, Πινδάρου ζηλωτῆς ὢν ἀκῶσαι τὸ, Τιθεμένων ἀγώνων προφάσεις ἀρετῶν ἐξ αἰπὺν βεβαλε σκότον. recusare tamen certamen non licet. non enim volo, cum sim Pindari emulator, audire illud: Proposito certamine pretextus virtutem in altis projecit tenebras.

ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν] H. Steph. in Thef. ὑποσιμῶσα, ᾧ, Aliquantulum pando. Alciphro. μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν, pandens & curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, & ob hoc se leviter lumbis curvantem, ita ut lumbos paululum supinus faceret. Budens. Hæc illi. verbo σιμῶσαι in statu luctatoris describendo utitur Heliodorus Lib. X. p. 504. προβάλλει τε ἐκτάδην τῷ χεῖρει, καὶ τοῖν ποδῶν τὴν βάσιν εἰς τὸ ἐδραῖον διερεισάμενος, τὴν τε ἸΓΝΥΑΝ ΣΙΜΩΣΑΣ, καὶ τοὺς ὤμους καὶ μετὰ φρενα γυρῶσας, καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ἐπικλινάς, τὸ τε ὅλον σῶμα σφηκίως, εἰσὶν κει τὰς λαβὰς τῶν παλμμάτων ὀδίνων. quæ ibi sic reddit interpretes: objicit porrectim manus. & pedibus in ve-

fando,

fando, sed tanquam in gymnico certamine; nullos enim amat prætextus certamen: Exiit indusium: & paululum obliquans lumbos, en adspice colorem inquit, quam exactus, ὁ Myrrhina, quam intemeratus, quam purus! purpuram *vide* in natibus hancce, & commissuram ad femora, & quam istorum nihil neque nimis turgidum, neque carne defectum. ge-

stigio firmiter defixis, & POPLITE INFLEXO INCURVATOQVE, humeris parteque inter scapulas contorta, & collo aliquantulum inclinato, denique toto corpore contracto, stabat prebensiones luctarum cupide expectans. & Achilles Tatius Lib. I. p. 43. de equo qui ferociens freno obluctatur: καὶ ὁ ἵππος ἐκταραχθεὶς πηδᾷ ὄρθιον (mallem ὄρθιος) ἀρθεῖς, καὶ ἀλογίτως ἐφέρεται. τὸν γὰρ χαλινὸν ἐνδακῶν, καὶ τὸν ἈΤΧΕΝΑ ΣΙΜΩΣΑΣ, καὶ φρίζας τὴν κόμην, οἰσθηθεὶς τῷ φόβῳ, δι' αἰέρος ἵπτατο. atque equus perterritus subsilii arreptum se tollens: & temere ferebatur. frenum enim mordens, COL-
LUMQVE INTORQVENS (ita hoc Interpretes) & jubas arrigens, pavore stimulat, per aërem volabat. quæ loca ambo in fine deformantur inepte turgentibus metaphoris. qualia multa in illius farinæ Scriptoribus.

ισχίων] Edd. ισχύων, sine dubio vitiose.

τῆς γελασίνυς ἐπ' ἄκρων] Videtur omnino de eadem re loqui distichon apud Suidam in Γελασίνυς.

Καὶ εἴ μὲν τροχαλοῖς, σφραγιζομένην γελασίνυς,

λευκὴ ἀπὸ (mallem ἐπὶ) γλατῶν ἠνθεῶν ἐυβαφίην.

Atque illa quidem rotundis notata risus notulis. Candida in clunibus florescebat pulchro colore. exponit Suidas, γελασίνυς γραμμαῖς ταῖς ἐκ τῶ γελᾶ γινομέναις. lineis quæ ex risu existunt. Retinuit ut notum est Martialis vocem Græcam, de istis lineis live potius lacunulis in vultu ridentium loquens: Nec grata est facies, cui gelassinus abest. in ἐπ' ἄκρων autem subaudi τῶν ισχίων.

ἀκρωτῶν.

ἄκρων. ἀλλ' ἔτρεμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα
 ὥσπερ ἡ Μυρρίνη. καὶ τοσῶτον παλμὸν ἐξείρ-
 γάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ
 τὴν ὀσφύν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ βῆσαν περ-
 δίνησεν, ὥστε ἀνακροτήσαι πάσας, καὶ νίκην ἀ-
 ποφῆνασθαι τῆς Θρυαλλίδος. ἐγένοντο δὲ καὶ
 περὶ ἄλλων συγκρίσεις, καὶ περὶ μασαρίων ἀ-
 γῶνες. τῆς μὲν γὰρ φιλουμένης γαστρί' ἀντεξε-
 τασθῆναι ἐδ' ἤτισοῦν ἐθάρσθησεν· ἄτοκος γὰρ
 ἦν καὶ σφελγῶσα. καταπαννυχίσασα γούν
 καὶ τὰς ἐρχομένας κακῶς ἐπῶσθαι καὶ ἄλλων ἐπι-
 τυχεῖν. εὐξάμεναι, αἱ γὰρ ἡδίων ἢ πρόσφατος
 ἀφροδίτη, ὠχόμεθα ἔξοινοι. πολλὰ δὲ κατὰ
 τὴν ὁδὸν κραυγαλέως, ἐπεκωμάσαμεν Δεξι-
 μάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν σενωπὸν, ὡς ἐπὶ τὴν
 ἄγνον κατιόντι πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας.
 ἐρᾷ γὰρ αὐτῇ Θαῖς κακῶς. καὶ νῆ Δία εἰκότως·
 ἑναγχος γὰρ πλησίον κεκληρονόμηκε πατέρεα

ἀλλ' ὃν τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυρ-
 ρίνη] Hæc videntur male transposita. putem ita collo-
 canda & legenda : ἀλλ' ἔτρεμει νῆ Δία, ὥσπερ ἡ Μυρρί-
 νη, ἀλλ' ὑπομειδιῶσι [pro quo mallet tamen ὑπομει-
 διᾷ] quod in versione expressi. Interpres etiam hunc
 ordinem agnoscit. Hæc autem adhuc à Thryallide di-
 ci intelligendum est. & sub ἔτρεμει subaudiendum τὰ
 ἱσχύα, sub ἡ Μυρρίνης vero, πυγή, quam supra τρέμεσαν
 dicebat. ὑπομειδιᾷν autem suas nates dicit quia gelafi-
 nos eis tribuerat.

ἔξοινοι] Athenæus XV. p. 685. ἐπεὶ δὲ σ' ὄρω ἔξοινον
 ἥδη γεγενημένον, ἕτως δ' ἔθηκε τὸν μεθύσιν Ἀλέξιος, --
 Iasinos

lāsinos *pecta* in extremitatibus. Sed non tremunt profecto *mea* ut Myrrhinæ *nates*, verūm subrident. Atque tantam vibrationem excitavit natium, totasque supra lumbos huc illuc tanquam fluentes circumagitavit; ut plausum tolleremus universæ, & victoriam Thryallidis esse pronunciaremus. Fuerunt etiam de aliis rebus comparationes, & de mamillis certamina. nam Philumenæ quidem ventri nulla se opponere ausa est; sterilis enim erat & succulenta. Cū igitur totam noctem trans-egissimus, & amatoribus male dixissemus, & ut alios nancisceremur precatæ essemus; (semper enim grator recens Venus) discessimus bene potæ. Cū autem multa quæ fert ebrietas in via designassemus, comissatum ivimus ad Deximachum in aureo angiporto quā itur ad Agnon prope Menēphronis ædes. Amat enim eum Thais perditè. & certè merito; nuper enim opulenti patris bona ad Ado-

Διὰ τὴν ἑξῆς

παύσομαι ὁ ἑρκελῶν. quoniam autem te video jam exor-
νον esse factum, ita enim ebrium dixit Alexis, desinam
te laceffere. apud eundem aliquoties alibi.

κατὰ τὸν χρυσῶν τρωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον] Libro
III. iterum occurrit hæc topographia. sed ibi ὡς in
MSS. deest. non tamen propterea hic ejiciendum. A-
ristophanes in Equitibus v. penult. Κάκεινον ἐκφεγγέτω
τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην. Atque illum aliquis producat ad ar-
tem suam. Sic ante πρὸς, Lucianus in Contemplan-
tibus p. 328. τυφλὸς ὁ λυγρεὺς ὡς πρὸς ἐμέ. cæcus est Lyn-
ceus ad me comparatus.

τὸ μερόσιον. Νῦν μὲν οὖν συγνώμῃ ἔχομέν σοι
 τῆς ὑπεροψίας τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολυτῶ ἐσι-
 ὠμεθα παρὰ τῷ Θετῆάλῃ ἐρασῇ. τὸν γὰρ τῆς
 Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἢ Θετῆάλη σέλλει. ὅπως δ'
 ἦξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν Ἄ-
 δωνιν ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐρασῶν
 κραυπαλήσομεν. Ἐρῶσο.

ΦΙΛΟΤΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ.

Τί πολλὰ γράφων ἀνιᾶς σεαυτὸν· πεντηκον-
 τὰ σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμμάτων 8 δεῖ. εἰ
 μὲν οὖν φιλεῖς, δός· εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνό-
 χλει. Ἐρῶσο.

Κολυτῶ] Edd. Κολυτῆ. male, ut jam & Meursius
 monuit in Lib. de Populis Atticis hunc locum citans.

ἐσιώμεθα] Pro ἐτιμώμεθα. ut ἔλας pro ἐλάσης. ἐλῶμεν
 pro ἐλάσομεν, quæ sæpius occurrunt. & solet in verbis
 etiam prima contractorum id fieri sæpissime. omnia au-
 tem talia quidam ex recentioribus pro Futuris secun-
 dis habent.

τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον — σέλλει] Hic σέλλειν
 nihil aliud est quam *adornare*, κοσμεῖν. qua voce in
 hac re utitur Theocritus in Adoniazusis v. 24. Βάμψ —
 Θεσάμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκῶν χρῆμα καλὸν τι Κοσμήν τὰν
 βασίλισσαν. — *Eamus spectatur Adonidem; audio enim
 pulchrum aliquid instruere Reginam.*

ὅπως δ' ἦξεις φέρουσα] Frequens hæc ellipsis. hæc
 loca huic perquam similia : Platonis in Hippia Ma-
 jore : ἀλλ' ὅπως παρέσθῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ἄλλους ἄλλας, δι-
 τινες ἱκανοὶ ἀκούσαντες κρῖναι τὰ λεγόμενα. Sed da ope-
 ram ut & tu advenias, & alios adducas qui idonei judi-
 ces sint eorum quæ dicuntur. Aristophanis in Avibus
 v. 131. ubi quidam dicit, se hujusmodi quandam civi-
 lescentem

lescentem hæreditate pervenerunt. Nunc quidem damus tibi veniam superbiæ. Sed festo Aloorum in Colytto epulabimur apud Thesfalæ amatorem; fac ergo ut venias tecum habens Cetium & Corallium, & Adonin quem nunc foves. Cum amatoribus enim perpotabimus. Vale.

PHILUMENA CRITONI. XL.

Quid multa scribendo crucias teipsum? quinquaginta aureis nummis opus est, literis verò nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.

tatem exoptare: Ὅπου τὰ μέγιστα πράγματα' εἴη τοιαῦτα
Ἐπὶ τὴν θύραν μὲν πρῶς τις ἑλλῶν τῶν φίλων Λέγοι ταῦτα
πρὸς Διὸς τέλειμπνι Ὅπως παρίσθῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά
Λυσάμενα πρῶς μέλλω γὰρ Ἑστία. Ἄν γάμους καὶ μηδαμῶς
ἄλλως ποιήσεις, εἰ δὲ μὴ, Μή μοι τότε γ' ἔλθῃς ὅταν ἐγὼ
πράττω κακῶς. *ubi maxima negotia sunt hujusmodi:*
Ad ostium meum manè quis accedens amicorum Dicat
hecce: per Jovem Olympium obsecro, vide Ut venias
mibi & tu & liberi, Loti tempestive; sum enim nuptia-
les epulas celebraturus. Et nequaquam aliter feceris: fin
minus, ne mihi tunc venias, cum res adverse fuerint.
Hæc formula communis invitantium.

κῆτιον] Athenæus XI. p. 477. κῆτιον τὸ κῆτιον τὸ χα-
ροῦν τοὺς ἀτραγάλους. versio Dalec. *utula in quam tali*
reconduntur. ejusdem ibi Nota: *Vel πύργος* [nempe ut
Horatius II. Sat. 7. v. 17.] i. e. *fritillus, seu alveolus in*
quo ante jactum tali & tessere jactantur. Nec de ea vo-
ce ibi dubitandum videtur; nam & apud Hesychium
in suo ordine occurrit, & simile quid significat, nem-
pe infundibulum per quod calculi in urnam demit-
tebantur, alias κημός dictum.

⚔⚔⚔)(○)(⚔⚔⚔

ΛΑΜΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩ.

Σὺ ταύτης τῆς παρῆσias αἴτιος ὢν βασι-
 λεύς, ἔτα ἐπιτρέψας καὶ ἐταίρα γράφειν
 σοι· καὶ ἔχ' ἡγησάμενος δευὼν ὀντυγχάνειν τοῖς
 ἐμοῖς γράμμασιν ὅλη μοι ἔντυχάνων. ἐγὼ δέ-
 σποτα Δημήτριε ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι
 καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν στρα-
 τοπέδων καὶ τῶν πρέσβων καὶ τῶν διαδημά-
 των, νῆ τὴν Ἀφροδίτην πέφευκα καὶ δέδοικα καὶ
 ταράττομαι καὶ ἀποσρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ
 ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πο-
 λιорκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ ἑλέ-
 πεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιστῶ
 ἐμαυτῇ καὶ λέγω· Λάμια, σὺ μετὰ τῷδε κα-

3. D. 4.
 1. A. B. M.
 l. 11. p. 95.

τῶν διαδημάτων] Hunc ornatum retinuit etiam cum
 ad Lamiam itaret. Aelianus V. H. Lib. XII. cap. 17. ὅτι
 Δημήτριος τοσούτων ἱθύνων ἡγεμονεύων ἐφόρτα ἕως Λαμίας
 τῆς ἐταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις καὶ φορῶν τὸ ΔΙΑΔΗΜΑ.
*Demetrius tot tantisque gentes imperio regens, Lamie
 meretricis ades cum armis, & diadema gestans, frequen-
 tabat.* tanto peior illo Horatiano domino II. Sat. 7. qui
 talia faciebat *projectis insignibus, annulo equestri, Ro-
 manoque habitu atque odoratum caput obscurante lacer-
 na.* & tamen merito objurgatur à servo. Primi autem
 successorum Alexandri Demetrius & ejus pater Antigo-
 nus, diademate usi, & reges appellati, ut notum ex
 historiis. sed singularem quandam pompam & phan-
 tasmam fuisse circa Demetrium notat Plutarchus in ejus
 vita p. 909. ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν
 Δημήτριον. hoc & Lamia hic indicat.

ἀποσρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα]

LAMIA

LAMIA DEMETRIO. I.

TU libertatis hujus causa es. qui cum Rex sis, tamen meretrici ad te scribendi facultatem concessisti: quique non putaveris indignum facinus, meas literas accipere, cum me totam accipias. Equidem Domine Demetri, quando foris te video, & audio, cum satellitibus, & exercitibus, & Legatis, & diadematis, ita mihi Venus propitia sit, horreo & metuo, & perturbor, & me avertō tanquam à sole ne adurar oculos: atque tunc mihi verè Poliorceta ille esse videris Demetrius. ut vero etiam intueris tunc! quàm terribile & bellicum! atque ego mihi ipsi non credo, dicoque: Lamia, tu cum isto dormis? tu tota

Quemadmodum miles ille cum adspexisset Augustum. de quo Aurelius Victor in Augusto: *A cujus facie cum quidam miles oculos averteret, & interrogaretur ab eo, Cur ita faceret? respondit: Quia fulmen oculorum tuorum ferre non possum.*

ὡς μικρόν] Lego ὡς φοβερόν. Talis enim erat ad-
spectus Demetrii. Plutarchus in ejus Vita non longe
à principio: τὸ γὰρ αὐτὸ (præcedit πρῶτον) χάριν
καὶ βάρους καὶ φόβον καὶ ὄραν ἔχε. mox: ὅτε δὲ πᾶσι
τὸ ἴδιον ἐπέφυκε πρὸς ἐκπληξιν ἀνδρώπων ἅμα καὶ χάριν.
*eadem enim facies & gratiam & gravitatem, & terro-
rem & venustatem habebat. Sic & moribus compositus
erat, ad terrorem simul hominum & ad delectationem.*
inferius etiam p. 897. concinnam quandam & argutam
sententiam, præter morem suum, de ea re posuit: με-
γέθυ μὲν γὰρ ἐξέπληττε καὶ τὸς φίλους, κάλλι δὲ καὶ τοὺς
πολεμικοὺς ἔτρεπε. *magnitudine enim vel amicos percellibat,
pulchritudine autem & hostes delectabat.*

ΛΑΜΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩ.

ΣΤ' ταύτης τῆς παρρησίας αἴτιος ὢν βασι-
 λεύς, εἴτα ἐπιτρέψας καὶ ἐταίρα γράφειν
 σοι καὶ ἔχ' ἡγησάμενος δεῶν ὀντυγχάνειν τοῖς
 ἐμοῖς γράμμασιν ὅλη μοι ἔντυχάνων. ἐγὼ δέ-
 σποτα Δημήτριε ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι
 καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν στρα-
 τοπέδων καὶ τῶν πρέσβων καὶ τῶν διαδημά-
 των, νῆ τὴν Ἀφροδίτην πέφευκα καὶ δέδοικα καὶ
 ταράττομαι καὶ ἀποτρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ
 ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πο-
 λορκτηὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ ἐλέ-
 πεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπισῶ
 ἐμειντῇ καὶ λέγω· Λάμια, σὺ μετὰ τῷδε κα-

3. D. A.
 1. A. O. M.
 6. 11. p. 95.

τῶν διαδημάτων] Hunc ornatum retinuit etiam cum
 ad Lamiam itaret. Aelianus V. H. Lib. XII. cap. 17. ὅτι
 Δημήτριος τοσούτων ἰθῶν ἡγεμονεύων ἐφοῖτα ἕς Λαμίας
 τῆς ἐταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις καὶ φορῶν τὸ ΔΙΑΔΗΜΑ.
*Demetrius tot tantasque gentes imperio regens, Lamie
 meretricis ades cum armis, & diadema gestans, frequen-
 tabat.* tanto pejor illo Horatiano domino II. Sat. 7. qui
 talia faciebat *projectis insignibus, annulo equestri, Ro-
 manoque habitu atque odoratum caput obscurante lacer-
 na.* & tamen merito objurgatur à servo. Primi autem
 successorum Alexandri Demetrius & ejus pater Antigon-
 us, diademate usi, & reges appellati, ut notum ex
 historiis. sed singularem quandam pompam & phan-
 tasmam fuisse circa Demetrium notat Plutarchus in ejus
 vita p. 909. ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγωδία μεγάλη περὶ τὸν
 Δημήτριον. hoc & Lamia hîc indicat.

ἀποτρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα]

LAMIA

LAMIA DEMETRIO. I.

TU libertatis hujus causa es. qui cum Rex sis, tamen meretrici ad te scribendi facultatem concessisti: quique non putaveris indignum facinus, meas literas accipere, cum me totam accipias. Equidem Domine Demetri, quando foris te video, & audio, cum satellitibus, & exercitibus, & Legatis, & diadematis, ita mihi Venus propitia sit, horreo & metuo, & perturbor, & me avertō tanquam à sole ne adurar oculos: atque tunc mihi verè Poliorceta ille esse videris Demetrius. ut vero etiam intueris tunc! quàm terribile & bellicum! atque ego mihi ipsi non credo, dicoque: Lamia, tu cum isto dormis? tu tota

Quemadmodum miles ille cum adspexisset Augustum. de quo Aurelius Victor in Augusto: *A cujus facie cum quidam miles oculos averteret, & interrogaretur ab eo. Cur ita faceret? respondit: Quia fulmen oculorum tuorum ferre non possum.*

ὡς μικρόν] Lego ὡς φοβερόν. Talis enim erat adspectus Demetrii. Plutarchus in ejus Vita non longe à principio: τὸ γὰρ αὐτὸ (præcedit πρῶτον) χάριν καὶ βάρος καὶ φόβον καὶ ὄραν ἄχα. mox: ὅτε δὲ πᾶσι καὶ τὸ ἴδιον ἐπεφύκει πρὸς ἐκκλησίαν ἀνδράκων ἅμα καὶ χάριν. eadem enim facies & gratiam & gravitatem, & terrorem & venustatem habebat. Sic & moribus compositum erat, ad terrorem simul hominum & ad delectationem. *inferius etiam p. 897. concinnam quandam & argutam sententiam, præter morem suum, de ea re posuit: μεγέθυ μὲν γὰρ ἐξέπληττε καὶ τοὺς φίλους, κάλλει δὲ καὶ τοὺς πολεμίους ἵετο. magnitudine enim vel amicos percellerat, pulchritudine autem & hostes delectabat.*

σκευάσαν τέρψιν, δαή τις φιλονεικία κατέσχε
 Θρυαλλίδα καὶ Μυρρύνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς πο-
 τέρα κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ
 πρώτη Μυρρύνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ'
 περικύβητον τὸ χιτῶνιον, δι' αὐτοῦ τρέμυσαν οἷον τι μελί-
 πηκτον γάλα τὴν ὀσφύν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέ-
 ποντα εἰς τὰ πίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς.
 ἡρέμα δ' οἷον ἐνεργεῖα τι ἐρωτικὸν ὑπεσέναξεν.
 ὥστε ἐμὲ νῆ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. ἔ-
 μὴν ἀπᾶν γε ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ
 παρευδοκίμησεν αὐτήν. ἔ γάρ διὰ παραπετα-
 σμάτων ἐγὼ Φησιν ἀγωνίσομαι, εὐδὲ ἀκισμένη,

ἮΝ δ' ὅ Τ' ΠΟ' ταῖς ἄγαν καλινσκόις ὕλαις ἱλαρῇ ΚΛΙ-
 ΣΥ ΑΙ τοῖς ἐνετιᾶσθαι θέλουσιν. *Frant autem sub operis
 bisce sylvæ amænæ aræ discubitorie ad eorum usum qui
 in illis vellent convivari. Hæc ἦν pro ἡσαν ut aliàs.*

φιλονεικία -- ὑπὲρ τῆς πυγῆς] Tale certamen memo-
 rat Athenæus Lib. XII. in fine : ἀνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένοντο
 δύο θυγατέρες καλῆς. αὗται φιλονεικήσασαι ποτὲ πρὸς ἑαυ-
 τὰς, προσλῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη
 καλλιπυγότερα. *Rustico cuidam fuerunt due filie formo-
 se, he aliquando inter se altercate, in publicam viam egres-
 se, certabant utra pulchriores nates haberet.*

βόμβυξ] Notandum de ipsa veste. Propertius Lib. II.
 Eleg. II. v. 25. *Nec sè qua Arabio lucet bombyce puella. Sericeæ vestes sine dubio eadem. de harum tenuitate Seneca*
 Lib. VII. de Beneficiis: *Video sericas vestes, sè vestes vo-
 candæ sunt, in quibus nihil est quo defendi corpus, aut de-
 nique pudor possit. quibus sumptis mulier parum liquido
 pudam se non esse jurabit.*

μελίπηκτον γάλα] Verti quasi esset νεόπηκτον γάλα.

ἀνεσάλευε τὴν ὀσφύν] Saltiones etiam quasdam obscæ-
 delecta-

delectationem: gravis quædam contentio erat in Thryallidem & Myrrhinam de natibus, utra meliores & teneriores ostendere posset. atque primum Myrrhina soluto cingulo: bombycinum autem erat ei indusium: per hoc tremulos, tanquam recens coagulatum lac, lumbos agitare cœpit, respectans retro ad motus clunium: leviter autem veluti patrans quiddam Venereum nonnihil suspirabat. ut ego, ita me Venus, obstupuerim. Non tamen animum despondebat Thryallis: immo protervitis gloriam ei præripuit. Non enim, inquit, ego per vela certabo, neque tergiver-

nas memorat Julius Pollux Lib. IV. Segm. 101. quæ consistebant ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὀσφύος.

[ἐνεργῶσα] De hoc verbo in re Venerea usitato, infra Lib. III.

παρευδοκίμησεν] Lucianus in Zeuxide p. 633. ἀλλὰ παρευδοκίμει τὴν ἀκρίθειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως κοινωνομίᾳ. *verum argumenti novitas operis præstantiam gloriâ vincit.* Idem de Mercede conducto p. 486. ἀνὶ ᾧ δὲ σε πολλὰ — γὰρ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκίμῃ κίνουδός τις. *multa te cruciant, præsertim cum cinædus aliquis gloriâ te superat.* Idem in Hermotimo p. 583. οὐ πάνυ ἡδεῖα ἔστιν αὐτῇ (ἢ ἀλήθεια) τοῖς ἀκύνειν, ἀλλὰ παρευδοκίμαῖται ὑπὸ τῆ ψεύδους παραπολύ. *non valde jucunda est veritas audientibus, sed a mendacio obscuratur plerumque.* Præpositio in hoc verbo ut in παρελαύνω *prætervebor* in certaminibus equestribus, quod & ipsam simpliciter quandoque pro *superare* accipitur.

ἢ γὰρ διὰ παραπετασμάτων] De rebus apertis. Sic Æschylus de claro & perspicuo oraculo in Agamemnone v. 1187. καὶ μὴν ὁ χρησμός ἐκέρ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς νεογάμῃ νυμφας δίκην. *Atque oraculum non amplius ex tegumento prospectabit recens nuptæ sponse instar.*

ἀλλ'

ἀλλ' ὅσον ἐν γυμνικῷ καὶ γὰρ ἔφιλᾷ προφάσεις ἀγών. ἀπεδύσατο τὸ χιτῶνιον καὶ μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν, ἰδὲ σκόπει τὸ χρῶμα φησὶν ὡς ἀκρεβὲς μυρρίνη, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρὸν. τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχυίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τὰς μηροὺς ἔγκλεισιν, τὸ μῆτε ὑπέρογκον αὐτῷ μῆτε ἄσαρκον, τὰς γελασίνους ἐπ'

2. J. D. A.

ὁ φιλεῖ προφάσεις ἀγών] Proverbium quod Erasmus apud Platonem Lib. VI. de Legibus sub initium occurrere jam annotavit. occurrit autem & in Cratylō p. 61. Ed. Baf. ἢ μὲν τοι μοι δοκεῖ προφάσεις ὁ ἀγὼν εἰσδέχεσθαι ἀλλὰ προθυμητέον αὐτὰ διασκεψασθαι. non tamen videtur mihi certamen admittere pretextum; sed danda est opera ut hec difficiantur. quod Euripides Iphigeniā in Tauris v. 122. sic dicit: — τολμητέον. Μοῖχος γὰρ ὑδαίτοις νέοις σκῆψιν φέρει. Audendum; nullus enim labor juvenibus excusationem fert. Plutarchus de Solertia An. p. 975. παραινέειν δ' ἔκ ἐστιν. οὐ γὰρ βούλομαι, Πινδάρου ζηλωτῆς ὢν ἀκῶσαι τὸ, Τιθεμένων ἀγῶνων προφάσεις ἀρετῶν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον. recusare tamen certamen non licet. non enim volo, cum sim Pindari emulator, audire illud: Proposito certamine pretextu virtutem in alias projecit tenebras.

ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν] H. Steph. in Thef. ὑποσιμῶσα, ὦ, Aliquantulum pando. Alciphr. μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὀσφύν, pandens & curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, & ob hoc se leviter lumbis curvantem, ita ut lumbos paululum superius faceret. Budens. Hæc illi. verbo σιμῶσαι in statu luctatoris describendo utitur Heliodorus Lib. X. p. 504. προβάλλει τε ἐκτάδην τῷ χεῖρι, καὶ τοῖν ποδῶν τὴν βᾶσιν εἰς τὸ ἰδραῖον διερεισάμενος, τὴν τε ἸΓΝΥΑΝ ΣΙΜΩΣΑΣ, καὶ τοὺς ὤμους καὶ μετὰ φρενα γυρῶσας, καὶ τὸν ἀυχένα μικρὸν ἐπικλινάς, τὸ, τε ὅλον σῶμα σφηκώσας, εἰρήκει τὰς λαβὰς τῶν παλμισμάτων ὀδίνων. quæ ibi sic reddit interpret: objicit porrectam manus. & pedibus in ve-

fando,

fando, sed tanquam in gymnico certamine; nullos enim amat prætextus certamen: Exuit indusium: & paululum obliquans lumbos, en adspice colorem inquit, quam exactus, ὁ Myrrhina, quam intemeratus, quam purus! purpuram *vide* in natibus hancce, & commissuram ad femora, & quam istorum nihil neque nimis turgidum, neque carne defectum. ge-

figio firmiter defixis, & POPLITE INFLEXO INCURVATOQVE, humeris parteque inter scapulas contorta, & collo aliquantulum inclinato, denique toto corpore contracto, stabat prebensiones luctarum cupide expectans. & Achilles Tattus Lib. I. p. 43. de equo qui ferociens freno obluſtatur: καὶ ὁ ἵππος ἐκταραχθεὶς πηδᾶ ὄρθιον (mallem ὄρθιος) ἀρεθεὶς, καὶ ἀλογίῳ ἐφέρετο. τὸν γὰρ χαλινὸν ἰνδακῶν, καὶ τὸν ἈΤΧΕΝΑ ΣΙΜΩΣΑΣ, καὶ φρίξας τὴν κόμην, οἰσθηθεὶς τῷ φέῳ, δι' αἵματος ἵπλωτο. atque equus perterritus subsilii arreſtum tollens: & temere ferebatur. frenum enim mordens, COL-LUMQVE INTORQVENS (ita hoc Interpres) & jubar arrigens, pavore stimulat, per aërem volabat. quæ loca ambo in fine deformantur inepte turgentibus metaphoris. qualia multa in illius farinæ Scriptoribus.

ἰσχυῶν] Edd. ἰσχύων, sine dubio vitioſe.

ταῖς γελασίνυς ἐπ' ἄκρων] Videtur omnino de eadem re loqui distichon apud Suidam in Γελασίνυς.

Καὶ εἴ μὴ τροχαλοῖς, σφραγιζομένη γελασίνυς,

Λευκὴ ἀπὸ (mallem ἐπὶ) γλωττῶν ἠνθεῶν ἐυβαφὴν.

Atque illa quidem rotundis notata risibus notulis. Candida in clunibus florescebat pulchro colore. exponit Suidas, γελασίνυς γραμμαῖς ταῖς ἐν τῷ γαλᾷ γινομέναις. lineis quæ ex risu existunt. Retinuit ut notum est Martialis vocem Græcam, de istis lineis sive potius lacunulis in vultu ridentium loquens: Nec grata est facies, cui gelaſtibus adest. in ἐπ' ἄκρων autem subaudi τῶν ἰσχυῶν.

ἄκρων.

ἀκρων. ἀλλ' ἔτρεμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα
 ὥσπερ ἡ Μυρρίνη. καὶ τοσῶτον παλμὸν ἐξείρ-
 γάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἅπασαν αὐτὴν ὑπὲρ
 τὴν ὀσφύν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ ῥέεσαν περὶ
 δίνησεν, ὥς ἀνακροτῆσαι πάσας, καὶ νίκην ἀ-
 ποφῆνασθαι τῆς Θρυαλλίδος. ἐγένοντο δὲ καὶ
 περὶ ἄλλων συγκερίσεις, καὶ περὶ μασαρίων ἀ-
 γῶνες. τῆς μὲν γὰρ φιλουμένης γαστρί' ἀντέξε-
 τασθῆναι ἔδ' ἤτισον ἐθάρσησεν· ἄτοκος γὰρ
 ἦν καὶ σφελγῶσα. καταπαννυχίσασα γοῦν
 καὶ τὰς ἐρασὰς κακῶς ἐπῶδον καὶ ἄλλων ἐπι-
 τυχεῖν. εὐξάμεναι, αἱ γὰρ ἡδίων ἢ πρόσφατος
 ἀφροδίτη, ὠχόμεθα ἔξοινοι. πολλὰ δὲ κατὰ
 τὴν ὁδὸν κραπαλήσασα, ἐπεκωμάσαμεν δεξι-
 μάχῃ κατὰ τὸν χρυσοῦν σενωπὸν, ὡς ἐπὶ τὴν
 ἄγνον κατίοντι πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας.
 ἐρᾷ γὰρ αὐτὴ Θαῖς κακῶς. καὶ νῆ Δία εἰκότως·
 ἑναγχος γὰρ πλῆσιον κεκληρονόμηκε πατέρω

ἀλλ' οὐ τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυρ-
 ρίνη] Hæc videntur male transposita. putem ita collo-
 canda & legenda: ἀλλ' ἔτρεμει νῆ Δία, ὥσπερ ἡ Μυρρί-
 νης, ἀλλ' ὑπομειδιῶσι [pro quo mallet tamen ὑπομει-
 διᾷ] quod in versione expressi. Interpres etiam hunc
 ordinem agnoscit. Hæc autem adhuc à Thryallide di-
 ci intelligendum est. & sub ἔτρεμει subaudiendum τὰ
 ἱσχυία, sub ἡ Μυρρίνης vero, πυγῇ, quam supra τρέμεσαν
 dicebat. ὑπομειδιᾶν autem suas nates dicit quia gelasi-
 nos eis tribuerat.

ἔξοινοι] Athenæus XV. p. 685. ἐπεὶ δὲ σ' ὄρω ἔξοινον
 ἡδὴ γεγεννημένον, ὅπως δ' ἔθηκε τὸν μεθύσιν Ἀλέξιος, --

lafinos

lāsinos *specta* in extremitatibus. Sed non tremunt profecto *mea* ut Myrrhinæ *nates*, verùm subrident. Atque tantam vibrationem excitavit natium, totasque supra lumbos huc illuc tanquam fluentes circumagitavit; ut plausum tolleremus universæ, & victoriam Thryallidis esse pronunciaremus. Fuerunt etiam de aliis rebus comparationes, & de mamillis certamina. nam Philumenæ quidem ventri nulla se opponere ausa est; sterilis enim erat & succulenta. Cùm igitur totam noctem transigissimus, & amatoribus male dixissemus, & ut alios nancisceremur precatæ essemus; (semper enim gratior recens Venus) discessimus bene potæ. Cùm autem multa quæ fert ebrietas in via designassemus, commissatum ivimus ad Deximachum in aureo angiporto quâ itur ad Agnon prope Menēphronis ædes. Amat enim eum Thais perditè. & certè merito; nuper enim opulenti patris bona ad Ado-

Διαίρεσις

παύσομαι ὁ ἐρεοχελῶν. quoniam autem te video jam ἐξοι-
νον esse factum, ita enim ebrium dixit Alexis, desinam
te laceßere. apud eundem aliquoties alibi.

κατὰ τὸν χρυσοῦν γεωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον] Libro
III. iterum occurrit hæc topographia. sed ibi ὡς in
MSS. deest. non tamen propterea hic ejiciendum. A-
ristophanes in Equitibus v. penult. Κἀκεῖνον ἐκφερέτω
τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην. Atque illum aliquis producat ad ar-
tem suam. Sic ante πρὸς, Lucianus in Contemplan-
tibus p. 328. τυφλὸς ὁ λυγκεύς ὡς πρὸς ἡμέ. cæcus est Lyn-
ceus ad me comparatus.

τὸ μικρόκιον. Νῦν μὲν οὖν συγνώμην ἔχομέν σοι
 τῆς ὑπεροψίας· τοῖς Ἀλώοις δὲ ἐν Κολυττῷ ἐσι-
 ῶμεθα παρὰ τῷ Θετρίᾳλης ἐρασῇ. τὸν γὰρ τῆς
 Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἢ Θετρίᾳλη σέλλει. ὅπως δ'
 ἤξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν Ἄ-
 δωνιν ὃν νῦν περφυρίζεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐρασῶν
 κραπαλήσομεν. Ἐρῶσο.

ΦΙΛΟΤΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ.

Τί πολλὰ γράφων ἀνιᾶς σεαυτὸν· πεντηκον-
 τὰ σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμμάτων ἔδε. εἰ
 μὲν οὖν Φιλῆς, δός· εἰ δὲ Φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνό-
 χλει. Ἐρῶσο.

Κολυττῷ] Edd. κολλυττῷ. male, ut jam & Meursius
 ponuit in Lib. de Populis Atticis hunc locum citans.

ἐσιῶμεθα] Pro ἐσιμαίμεθα. ut ἔλας pro ἐλάσης. ἐλῶμεν
 pro ἐλάσομεν, quæ sæpius occurrunt. & solet in verbis
 etiam *prime contractum* id fieri sæpissime. omnia au-
 tem talia quidam ex recentioribus pro *Futuris secun-*
dis habent.

τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον — σέλλει] Hic σέλλειν
 nihil aliud est quam *adorare*, κοσμεῖν. qua voce in
 hac re utitur Theocritus in Adoniazusis v. 24. Βῆμους —
 Θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκὴν χρῆμα καλὸν τι Κοσμήν τὰν
 βασίλισσαν. — *Eamus spectaturæ Adonidem; audio enim*
pulchrum aliquid instruere Reginam.

ὅπως δ' ἤξεις φέρουσα] Frequens hæc ellipsis. hæc
 loca huic perquam similia : Platonis in Hippia Ma-
 jore : ἀλλ' ὅπως παρέσθαι καὶ αὐτὸς, καὶ ἄλλους ἄλλας, ὅι-
 τινες ἱκανοὶ ἀκούσαντες κρίναι τὰ λεγόμενα. Sed da ope-
 ram ut & tu advenias, & alios adducas qui idonei iudi-
 ces sint eorum quæ dicuntur. Aristophanis in Avibus
 v. 131. ubi quidam dicit, se hujusmodi quandam civi-
 lefcentem

lescentem hæreditate pervenerunt. Nunc quidem damus tibi veniam superbiæ. Sed festo Aloorum in Colytto epulabimur apud Thefalæ amatorem; fac ergo ut venias tecum habens Cetium & Corallium, & Adonin quem nunc foves. Cum amatoribus enim perpotabimus. Vale.

PHILUMENA CRITONI. XL.

Quid multa scribendo crucias teipsum? quinquaginta aureis nummis opus est, literis verò nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.

tatem exoptare: Ὅπου τὰ μέγιστα πράγματα ἔιν τοιαῦτα
Ἐπὶ τὴν θύραν μὲν πρὸς τις ἐλθὼν τῶν φίλων λέγοι ταῦτα
πρὸς Διὸς τέλειμπτον ὅπως παρίσθῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά
Λυσάμενα πρὸς μέλλω γὰρ ἙΣΤΙΑΝ γάμους. Καὶ μηδαμῶς
ἄλλως ποιήσεις, εἰ δὲ μὴ, Μή μοι τότε γ' ἐλθῇς ὅταν ἐγὼ
πράττω κακῶς. ubi maxima negotia sint hujusmodi:
*Ad ostium meum manè quis accedens amicorum Dicat
hecce: per Jovem Olympium obsecro, vide Ut venias
mibi & tu & liberi, Loti tempestive; sum enim nuptiales
epulas celebraturus. Et nequaquam aliter feceris: fin
minus, ne mibi tunc venias, cum res adverse fuerint.*
Hæc formula communis invitantium.

κῆτιον] Athenæus XI. p. 477. κῆτιον τὸ κῆτιον τὸ χα-
ροῦν τοὺς ἀτραγάλους. versio Dalec. *utula in quatuor tali
reconduntur.* ejusdem ibi Nota: *Vel πύργος* [nempe ut
Horatius II. Sat. 7. v. 17.] i. e. *fritillus, seu alveolus in
quo ante jactum tali & tessere jactantur.* Nec de ea vo-
ce ibi dubitandum videtur; nam & apud Hesychium
in suo ordine occurrit, & simile quid significat, nempe
infundibulum per quod calculi in urnam demittebantur, alias κημός dictum.

— (•) — (•) —

ΛΑΜΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩ.

ΣΤ' ταύτης τῆς παρρησίας αἴτιος ὢν βασι-
 λεύς, εἴτα ἐπιτρέψας καὶ ἐταίρα γράφειν
 σοι· καὶ ἔχ' ἡγησάμενος δεινὸν ἔντυχάνειν τοῖς
 ἐμοῖς γράμμασιν ὅλη μοι ἔντυχάνων. ἐγὼ δέ-
 σποτα Δημήτριε· ὅταν μὲν ἔξω σε θρασύωμαι
 καὶ αἰκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν στρα-
 τοπέδων καὶ τῶν πρέσβων καὶ τῶν διαδημά-
 των, νῆ τὴν Ἀφροδίτῃν πέφευκα καὶ δέδοικα καὶ
 ταράττομαι καὶ ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ
 ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πο-
 λορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἷον δὲ καὶ ἐλέ-
 πεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιστῶ
 ἐμαυτῇ καὶ λέγω· Λάμια, σὺ μετὰ τῷδε κα-

3. D. A.
 !. A. O. M.
 l. 11. p. 95.

τῶν διαδημάτων] Hunc ornatum retinuit etiam cum
 ad Lamiam itaret. Aelianus V. H. Lib. XII. cap. 17. ὅτε
 Δημήτριος τοσούτων ἱνῶν ἡγαμονεύων ἐφόρτα εἰς Λαμίας
 τῆς ἐταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις καὶ φορῶν τὸ ΔΙΑΔΗΜΑ.
*Demetrius tot tantasque gentes imperio regens, Lamie
 meretricis ades cum armis, & diadema gestans, frequen-
 tabat. tanto pejor illo Horatiano domino II. Sat. 7. qui
 talia faciebat projectis insignibus, annulo equestri, Ro-
 manoque habitu atque odoratum caput obscurante lacer-
 na. & tamen merito objurgatur à servo. Primi autem
 successorum Alexandri Demetrius & ejus pater Antigon-
 us, diademate usi, & reges appellati, ut notum ex
 historiis. sed singularem quandam pompam & phan-
 tasmam fuisse circa Demetrium notat Plutarchus in ejus
 vita p. 909. ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγωδία μεγάλη περὶ τὸν
 Δημήτριον. hoc & Lamia hîc indicat.*

ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα]

LAMIA

LAMIA DEMETRIO. I.

TU libertatis hujus causa es. qui cum Rex sis, tamen meretrici ad te scribendi facultatem concessisti: quique non putaveris indignum facinus, meas literas accipere, cum me totam accipias. Equidem Domine Demetri, quando foris te video, & audio, cum satellitibus, & exercitibus, & Legatis, & diadematis, ita mihi Venus propitia sit, horreo & metuo, & perturbor, & me avertō tanquam à sole ne adurar oculos: atque tunc mihi verè Poliorceta ille esse videris Demetrius. ut vero etiam intueris tunc! quàm terribile & bellicum! atque ego mihi ipsi non credo, dicoque: Lamia, tu cum isto dormis? tu tota

Quemadmodum miles ille cum adspexisset Augustum. de quo Aurelius Victor in Augusto: *A cujus facie cum quidam miles oculos averteret, & interrogaretur ab eo. Cur ita faceret? respondit: Quia fulmen oculorum tuorum ferre non possum.*

ὡς μικρόν] Lego ὡς φοβερόν. Talis enim erat adspectus Demetrii. Plutarchus in ejus Vita non longe à principio: τὸ γὰρ αὐτὸ (præcedit πρόσωπον) χάριν καὶ βάρος καὶ φόβον καὶ ὥραν ἔχε. mox: ὅτω δὲ πικρῇ τὸ ἦθος ἐπεφύκει πρὸς ἐκπληξιν ἀνθρώπων ἅμα καὶ χάριν. eadem enim facies & gratiam & gravitatem, & terrorem & venustatem habebat. Sic & moribus compositus erat, ad terrorem simul hominum & ad delectationem. inferius etiam p. 897. concinnam quandam & argutam sententiam, præter morem suum, de ea re posuit: μέγιστον μὲν γὰρ ἐξέπληττε καὶ τοὺς φίλους, κάλλει δὲ καὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπε. magnitudine enim vel amicos percellebat, pulchritudine autem & hostes delectabat.

N 3

θεοδίδης;

θεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς;
 σοὶ νῦν ἔτος ἐπέσαλλε; σοὶ Γνάθουσαν τὴν ἐταί-
 ραν ^{σὺν κ. γ. δ. π.} συγκείμεναι; καὶ ἡ λόγημένη ^{γ. δ. π.} σιωπῶ καὶ ἐυ-
χομένη ^{σμελ. μόνη.} θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ. καὶ ὅταν ἔλ-
 θης ^{γ. δ. π.} πρὸς σέ. καὶ ὅταν περιπλακέας μέγα
 φιλῆς, πάλιν πρὸς ἑμαυτὴν τάναντία λέγω. ἔ-
 τός ἐστιν ὁ πολιορκητής; ἔτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς στρα-
 τοπέδοις; τῆτον φοβεῖται Μακεδονία; τῆτον ἡ
 Ἑλλάς; τῆτον ἡ Θράκη; νῆ τὴν Ἀφροδίτην σῆ-

καταυλεῖς] Erat enim tibicina. Athenæus XIII. p.
 577. Δημήτριος δ' ὁ πολιορκητής ἢ δαιμονίως ἦρα Λαμία
 τῆς αὐλητικῆς; Demetrius vero Poliorceta nonne mirum
 in modum amabat Lamiam tibicinam? de eadem Plutar-
 chus in Demetrio p. 895. ubi de famulatio Ptolemæi
 post prælium navale apud Cyprum capto; ἐν δὲ τούτοις
 καὶ ἡ περιβόητος ἦν Λάμια, τὴν μὲν ἀρχὴν σπυδαδῆσσα
 διὰ τὴν τέχνην, ἔδοκε γὰρ αὐλεῖν ἐκ ἐκταφρονήτως· ὕπα-
 ρεν δὲ καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς λαμπρὰ γενομένη. In his & cele-
 brius illa fuit Lamia, inistid quidem in pretio habita propter
 artem, videbatur enim tibiis canere non inepte; postea au-
 tem & in amatoria re inclaruit. ita autem ibi Λάμια per u.
 Γνάθουσαν τὴν ἐταῖραν] Hæc etiam valde celebris. me-
 minit sæpe Athenæus.

ἡ λογημένη] Cv. Budæus Comm. Gr. L. p. 1515. ἀλογεῖ-
 σθαι dicitur & cujus ratio non habetur, qui neglectim
 transmittitur & præteritur. Apud Alciphr. Lamia De-
 metrio ita scribit, καὶ ἡ λογημένη σιωπῶ, καὶ εὐχομένη
 θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ, & neglecta a te interque amicas
 præterita taceo, apud me ipsam vota faciens ut videre
 tantum te liceat. Henricus etiam Stephanus hæc re-
 petens consentit in hanc expositionem. quæ tamen
 historiæ repugnat, nec menti Auctoris satis congruit.
 nam minime contemptim habita fuit. Plutarchus in
 vita Demetrii p. 895. tam efficitim amatam ab eo fuisse
 dicit ὥστε ἐκείνης εἰναι μόνης ἑταρὴν, τῶν δὲ ἄλλων ἐρώμε-
 νοτε

nocte tibiis huic cantas? tibi nunc iste literas misit? tibi Gnathænam meretricem comparat? atque animi dubia taceo, precans ut apud me te videam. & quando circumfusus me impensius oscularis, rursus ad meipsam contraria dico: hiccine est ille expugnator? hiccine ille in exercitibus? hunc timet Macedonia? hunc Græcia? hunc Thracia? ita Venus mihi

νον, ut illius unius esset amator, ceterarum amans. & p. 901. ἢ μόνον δὲ ταῖς γαμεταῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς φίλοις τοῦ Δημητρίου ζῆλον καὶ φθόνον ἐνημεροῦσα καὶ τεργομένη παρῆχε. non tantum uxoribus, sed & amicis Demetrii emulationem & invidiam Lamia movit, quod gratiā nimium valeret apud eum, & sic diligeretur. & quæso quid faceret hic ejus rei commemoratio, cum non patientiam suam aut tolerantiam prædicare Lamia velit, sed felicitatem & lætitiā quod talem ac tantum amatorem habeat: idque incredibile videri dicit ut tanta majestas se ita demittat; sicut paullo ante dicebat ἀπιστῶ ἐμαυτῇ, ut solent qui insperatā lætitiā perfunduntur, Heliodorus Lib. I. p. 5. ἡπίς τε κατέχουσα, quamvis illum teneret vix tamen ipsa sibi credebatur. ergo ἡλόγημαι interpretor, ratione in hac re destitutor, superat hac res caput mentis meæ. unde ἡλογημένον, quod ratione caret. sicut νοῦν ἡλογημένον dixit Dionysius Areop. ratione vacuum, ut ipse Budæus ibi annotat & interpretatur. quam significationem debuerat & in Alciphronis loco agnovisse. apud Etymologum ὁ ἡλόγηται & ἡλογημένον, quod contra rationis regulam fit, ut recte annotavit diligentissimus Sylburgius in Indice. Hesych. ἀλογηθῆναι, μαρνανθῆναι.

τὰν ἀντία λέγω] Tunc enim minime erat terribilis, sed omnium commodissimus. Plut. p. 889. ἡδιστος — συγγενέσθαι χολάζοντι, περὶ πότους καὶ τεύφας καὶ διαίτας ἀβροβιάτατος βασιλεῶν. jucundissimus ad conversandum cum otiantibus, circa compositiones & luxum atque vitam delicatissimus ac molliissimus regum.

1. 9 D. 2.

3. 3 A.
3. 3 B.

μερον αὐτοῖς τοῖς αὐλοῖς ἐκπολιορκήσω, καὶ ὀψομαι τί με διαθήσει. μένον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποῶν ταῦτα κατ' ἔτος. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικᾷ. ὑποδέξομαι δέ σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἐπὶ μάλιχα πιθανῶς, ἂν μοι περιουσιῶσαι γένηται ὑπὸ σῶ, μηδὲν ἀνάξιον τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱερᾶς νυκτὸς ἐτι πεποιηκυῖα, καίτοι σὺ τε ἐπιτρέποντος ὅπως ἂν βέλωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίκτως πρὸς ἐτέρους. ἐποιήσω τὸ ἐταερκόν· εἰδὲ ψεύσομαι δέσποτα ὡς ἄλλα ποιῶσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου μὰ τὴν Ἄρτεμιν εἰδὲ προσέβλεψαν ἐτι πολλοί· οὐδὲ ἐπέερασσαν, αἰδούμενοί σε τὰς πολιορκίας. ὅξ' ὕς ἐστιν ἔρως ὦ βασιλεῦ καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπλήναι. ἐλπίσας πλε-

τί με διαθήσει] Demosthenes contra Cononem: ὑπὸ πῶν πληγῶν ὧν ἔλαβον καὶ τῆς ὕβρεως ἣν διέτρεχον. ibid. superius: ἣν διέτρεχον—ὥς τὸ χέλος διακόψαι. Sic ab illis habitus sum. sic me tractarunt ut &c. Heliodorus I. p. 28. καὶ δὴ ἅλη παντοίως ἐγένετο κακόν τι διαθήσεια τὴν θίσβην, ὅτι omnibus modis ostendebat, quod malo aliquo affectura esset Thisbe.

εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικᾷ] Mallem νικᾶσθαι pro νικᾷ. Videtur respicere ad prover. δευτέρων ἀμεινόνων.

περιουσιῶσαι] Fortè περιουσιᾶσαι. Diodorus: Μινδυρίδης λέγεται περιουσιᾶσαι τρυφῇ, Smindyrides dicitur abundasse luxu. in Excerpt. Const. Imp. Peirefc. vid. & Eustath. p. 33. lin. 12.

πεποιηκυῖα] Mallem πεποιηκυῖα. mox σὺ γε. pro, σὺ τε. ὅξ' ὕς ἐστιν ἔρως—usque ad διακρατῆν τῆς ἐρατᾶς.] Hæc

faveat

faveat ut hunc tibiis meis hodie expugnabo, ac videbo quid mihi facturus sit. Mane ad tertium usque diem, nam apud me cœnabis, rogo. Hæc sacra Veneris facio quotannis: & quasi certo atque contendo si priora a posterioribus vincantur. Excipiam autem te jucunde & quàm maxime fieri potest Veneris sacris convenienter: si copia abs te suppedietur; quandoquidem nihil adhuc indignum tuis bonis, feci, post sacram illam noctem, te licet concedente ut quemadmodum vellem uterer meo corpore; sed recte eo usâ sum, neque promiscue ad alios. non faciam quod meretrices solent: neque mentiar Domine ut aliæ faciunt. me enim ex illo tempore, ita Diana mihi sit propitia, neque amplius adsperxerunt multi: neque tentarunt, reveriti tuas expugnationes. Velox est amor, ô Rex, & veniendo & avolando: sperans alatus fit; spe

omnia sine mutatione in usum suum convertit Aristænetus II. Epist. i. ut Mercerus etiam ibi annotavit. afferam locum, quia & ad sequentia conducit: *χαρίεσσαν οἶδα τὸ μικρὸν ὑπονίζαν τὰς νέας. τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προανατέλλει τὸν κόρον, καὶ τὰς ἑταίρας ὑποδάκνυσιν αἰ ποθεῖν [mallet ἀποδάκνυσιν αἰ ποθεῖν] τοῖς ἐραταῖς. ἀλλ' εἰ τοῦτο γένοιτο πέρας τῆς χρείας, ἀποκάνυσιν οἱ ποθοῦντες. ὥτως οὖν ὁ μὲν ἀργιῶν, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλη τὰ ὄνματα. Οὔτε ἔστιν ὁ ἔρως καὶ ἑλθεῖν καὶ ἄνα. &c.* Scio bellissimum esse nonnihil cruciare fastidio adolescentes; hoc enim amoris impedit satietatem, & amicas reddit semper desiderabiles amatoribus. Sed si hoc fiat praterquam necesse est, de-

ροῦται καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πλεροῦσθαι εἰωθὲν
 ἀπογνωσθεῖς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἐταίρουσιν ἐστὶ
 σόφισμα, αἰτὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολάυσεως ὑπερτι-
 θεμένης, ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τῆς ἐρασίας.
 πρὸς ὑμᾶς δὲ ἔδὲ ὑπερτίθεται ἔξοσι. ὥστε
 φόβον εἶναι κόρον. λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν
 τὰ δὲ, μαλακίζεσθαι τὰ δὲ, δειπνοποιεῖν τὰ δὲ,
 κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον τὰς δὲ, ὅπως ἂν ἄλλως

fetiscunt amatores. ita factum est ut alius irasceretur, alius adjecerit ad alias oculos. Citus enim venit, citus auolat Cupido &c.

ἀπελπίσας δὲ -- ἀπογνωσθεῖς] Heliodorus Lib. I. p. 29. τὸ γὰρ ἀπελπίθην ἀπαξ, ἐξήρηται τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ μὴ αὐτὸν ἐτι προσδοκώμενον ἀπαλγεῖν παρασκευάζει τῆς κάμνοντας. *cujus enim spes abjecta semel est, id tollitur ex animo, & quod non amplius expectatur, de dolere facit egrotos.* Achilles Tatius lib. IV. p. 237. ἐρῶν γὰρ τις εἰς ὅσον μὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα τοῦ τυχεῖν, φέρει, εἰς αὐτὸ τὸ τυχεῖν ἀποτεινόμενος· εἰ δὲ ἀπογνῶ, τὸ ἐπιθυμοῦν μεταβαλὼν, ἀντιλυπῆσθαι μέχρι τῆς δυνατῆς τομῆς. *amans quatenus spem habet adipiscendi, tolerat, ipse adaptioni innitens; si desperet, mutata cupiditate ulcisci quoad potest audet.* Heliodorus VIII. p. 374. ἀπελπίσας γὰρ ἐρῶς ἔδεμειν ἔχει φεῖναι τῇ ἐρωμένῃ. *amor enim ubi desperat, amato nihil parcit.*

τῶν ἐταίρων ἐστὶ σόφισμα] *Nota refert meretricis acutina --* Horat. I. Epist. 17. v. 55.

ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τῆς ἐρασίας.] Hoc sophisma finis persequitur Lucianus *de Mercede conducto*, p. 464. ubi dicit Potentiores spe solere lactare suos cultores: τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοι καὶ τρίβωνες ἐρωμένοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπυσιν, ὅπως αὖ ἐραθίσοντο αὐτῶν, θεραπεύοντες· ἀπολαύσας δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἀκροῦ μεταδίδόντες. ἴσασι γὰρ ἐν τῇ τυχεῖν τὴν διάλυσιν

finitā

finitâ, mox ei pennæ defluunt, desperato. Quapropter magnum est meretricum artificium, semper imminuentem fruitionem amoris differendo, spe retinere amatores. (apud vos autem nec differre *nobis* licet, utpote timen- tibus fastidium *vestrum*) itaque nos oportet modo facere officium; modo infirmâ valetu- dine esse, *in speciem scilicet*, modo domum or-

τῷ ἔρωτος γενησομένην. μοχ: τὰ δ' ἄλλα ἔΠ' ἙΛΠΙ- ΔΟΣ ἀντὶ τὸν ἔρασιν ἔχουσι. δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ΔΠΟΓΝΩΣΙΣ ἀπαγάγῃ τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέ- ρατος αὐτοῖς γένηται. προσμειδιῶσιν οὖν καὶ ὑπιοχνοῦνται. Itaque tanquam miseros & infelices amatores eos nacti, callidi & veteratores amasti, fastidiose tractant, curant- que hactenus ut semper ipsos ament; frui autem deliciis nec saltem ad osculum summum concedunt. sciunt enim in adeptione dissolutionem amoris futuram. Ceteroquin spe perpetua amatorem retinent. timent enim ne eum despe- ratio abducat à nimia cupiditate, & ejus erga ipsos amor evanescat. Arrident ergo semper & pollicentur.

ὥστε φόβον εἶναι κόρον] Puto ὡς παφοβημενένοι κόρον. Aristophanes in Nubibus v. 293. ἔτως αὐτὰς τετρεμῶναι καὶ πεφόβημαι. Timent autem copiam sui nimium fa- cere, ne satietatem afferant amatoribus, & sic isti desi- nant amare. Heliodorus lib. 1. p. 31. κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τέλος. nam satietas Veneris, est laborum finis. in hanc rem Aristænetus I. Epist. 21. ἐλπιζόμενός ἐστιν ὁ γάμος ἡδύς, εὐχαρίς, καὶ λίαν εὐκταῖος. γέγονε; περι- σφρονήθη. concubitus dum speratur est dulcis, gratus, & valde optabilis. contigit? contemnitur. Lucianus l. c. ἴσασι γὰρ ἐν τῇ τυχῇ τὴν διάλυσιν τῷ ἔρωτος γενησο- μένην.

κοσμεῖν σοι τὸν οἶκον] Nihil hucfacere videtur σοί.

τὰς δὲ,] Male inculcatum hîc videtur δὲ, eò quòd ali- quoties ante articulum præcesserat omnino omitten- dum; & totus locus ita potius distingvendus: λοιπὸν ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν, τὰ
ταχὺ

οὐκ. 98. Α. ταχὺ μαραινομένας μεσολαβήσας χρήσεις, ἵνα
 μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διασήμασι ἐναλίσσε-
 ραι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ φοβημένων μὴ ἄλλο πά-
 λιν γένηται τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κάλυμμα.
 ταῦτα δὲ πρὸς μὲν ἐταίρους τάχα ἀν' ἐδυνάμην,
 βασιλεῦ, φυλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν· πρὸς δὲ
 σὲ ὅς ἔτιως ἤδη ἔχεις ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύου με
 καὶ ἀγάλλεσθαι πρὸς ταῖς ἄλλαις ἐταίραις, ὅτι
 πασῶν ἐγὼ πρωτεύω, μὰ τὰς Φίλας Μύσας,
 ἐκ ἀν' ὑπομένουμι πλάττεσθαι. ἐχ' ἔτιως εἰμὶ
 λιθίνη, ὥς ἐ ἀφῆσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἐμαυ-
 τῆς εἰς ἀρέσκειαν, ὀλίγον ἠγήσομαι δαπανῆσαι.
 εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐ μόνον ἐν τῇ Θηριπιδίᾳ οἰκία, ἐν
 ἣ μέλλω σοι τὸ τῶν Ἀφροδισίων εὐτρεπίζειν δεῖπ-
 νον, ἔσαι διαβόητος ἢ παρασκευῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν

δὲ κοσμεῖν τὸν οἶκον, τὰς ἐπιστῶν ἄλλως ταχὺ μαραινομέ-
 νας μεσολαβήσας χρήσεις. Ordo: δεῖ ἡμᾶς μεσολαβήσας τὰς
 χρήσεις, τὰ μὲν ποιεῖν &c. Sunt autem omnes prætectus.
 ἐταίρους.] Legendum omnino ἐτέρους.

φυλάττεσθαι.] Lege πλάττεσθαι. apparet ita legendum
 esse vel ex apodosis, in qua πλάττεσθαι.

εἰς ἀρέσκειαν.] Videtur deesse pronomen σὴν, vel εὖ,
 & hoc posterius potius, ut fuerit, ἀρέσκειάν σου, facile
 autem excidere potuit propter similitudinem sequentis
 ο in ὀλίγον. multa jam hujus generis errata notavi. Cæ-
 terum idem illud, sic apud Heliodorum X. p. 478. πρὸς
 τὴν ἐτέρων ἀρέσκειαν βιῶμεν, ad aliorum placitum vi-
 vimus.

Θηριπιδίᾳ.] Fortè Θηριπιδίου.

ἔσαι διαβόητος ἢ παρασκευῇ.] Similis locus suprâ Epist.
 XXXI. διαβόητον γὰρ σε ἐκ ἐν Ἀθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν
 τῇ Ἑλλάδι ἀπάσῃ ἀγὼν ἐκείνος ποιοίηκεν. ut autem illud
 nare,

nare, intercipientes fruitionem, quavis de causa aliàs cito marcescentem: ut magis incendantur intervallis captu faciliores ipsorum animi, timentium ne aliud rursus oboriatur præsentis fortunæ impedimentum. Hæc apud alios fortasse possim, ô Rex, fingere & machinari; apud te autem qui ita jam affectus erga me es, ut ostentes me, & apud alias meretrices glorieris quasi ego omnibus præcellam, ita mihi charæ Musæ faveant, ut ego non sustineam *aliquid* fingere. non tam sum lapidea. Itaque si amittam omnia, & animam meam, ut tibi placeam, parum putabo me impendisse. Probè enim scio, non solùm in Theripidis domo in qua instructura tibi sum hanc Venereæ festivitatis cœnam, hunc apparatus celebrem

quod ibi dicit verum fuisse ostendi; sic de hoc etiam convivio se res habet, ut dicit; nam celeberrimum fuit propter magnificentiam. Plutarchus in Demetrio p. 901. ἡ Λαμία τῇ βασιλεῖ ΠΑΡΑΣΚΕΤΑΪΖΟΤΕΑ δειπνον, ἡργυλόγησε πολλὰς. καὶ τὸ δειπνον ἕτως ἤνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Λυγκέως τῷ Σαμίῳ συγγράφει. *Lamia regi apparatus cœnæ pecunias à multis Atheniensium exegit. Atque illa cœna usque adeo celebrata fuit propter magnificentiam, ut à Lynceo Samio literis mandata fuerit.* Vixit Lynceus iisdem temporibus quibus hæc gesta sunt. Scripsit Epistolas conviviales ad Hippolochum quendam, quales & Hippolochus ad Lynceum. quæ tempore Athenæi adhuc extabant. ἐκατέρων οὖν σώζονται, inquit initio lib. quarti, δειπνητικαὶ τινες ἐπιστολαί. Λυγκέως μὲν τὸ Λαμίας τῆς Ἀττικῆς ἀυλητρίδος ἐμφανίζοντος δειπνον, Ἀθήνῃσι γινόμενον Δημητρίῳ τῇ βασιλεῖ, ἐπικλην δὲ πολιορκητῇ, ἐρμμε-

ὅλη

ΛΕΟΝΤΙΟΝ ΛΑΜΪΑΙ.

Ὅτδὲν δυσαρεστότερον ὡς ἔοικεν ἐςί πάλιν με-
 ρακιευομένεσσι πρεσβύτεσσι. οἷά με Ἐπίκουρος
 ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ διόκει, πάντα λαιδωρῶν, πάντα ὑποπτεύων
 ἐπιστολάς ἀδιαλύτας μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ
 τῆς κήρυ. μα τὴν Ἀφροδίτην εἰ ἄδωνις ἦν ἤδη

πάλιν μερακιευομένεσσι πρεσβύτου] Tales Senes repræ-
 sentaverat Aristophanes in Comœdia γῆρας i. e. *Senium*
 inscripta. quorum unum juvenile facinus apparet in
 fragmento apud Athenæum Lib. III. p. 109. nam mulie-
 ris in foro panes vendentis, mercimonium diripuerunt.
 qualis & in Vespis extremâ parte introducitur, qui cùm
 alia multa proterve facit, tum ejusmodi mulierem in
 foro face, quam comestabundus gestabat, pulsavit, eique
 panes dissipavit. de quo ibi quædam annoto. illi apud
 Athenæum dicuntur τὸ γῆρας ἀποβαλόντες, qui *senectute*
exuerunt, ut recte Casaubonus interpretatur repre-
 hendens veterem versionem: & videtur vir doctissimus
 in memoria habuisse Aristophanicum, τὸ γῆρας ἐκδύς,
 ex Pace v. 336.

οἷά με Ἐπίκουρος ἔπος διοικεῖ.] In hanc ista dicentem
 verè competit & illud Theogneti Comici: Οἷόν μ' ὁ θεὸς
 φιλοσόφῳ συνήκισεν. *quali me deus philosopho con-
 versalem dedit!* apud Athenæum III. p. 104.

ἐπιστολάς ἀδιαλύτας] Interpres videtur legisse ἀδιαλύ-
 πτες, vertit enim, *continuas*. ἀδιαλύτας probò, nam con-
 veniunt suspicioso Epistolæ bene ἡσφαλισμέναι. potuit
 enim timere ne Idomeneus aliquis aut Herodotus aut
 Timocrates, eas rimarentur: nam isti ejus secreta soliti
 proferre. Laërt. X. Segm. ζ. Ἰδομενέα καὶ Ἡρόδοτον καὶ Τι-
 μοκράτην, τῆς ἔκπυα τὰ αὐτοῦ κρύφια ποιήσαντας. [ubi
 nescio quid de illustratis obscuris dogmatibus somniat
 interpres.] utuntur autem verbo λύειν de *solvendis* & *re-
 signandis* epistolis. Thucydides Lib. I. circa finem, de
 Argilio, Urianæ conditionis tabellario: παραποισαίμα-

LEONTIUM

LEONTIUM LAMIÆ. II.

Nihil morosius est, ut videtur, rursus adolescenturiente sene. Hem! ut me Epicurus iste tractat, in omnibus rebus jurgator, in omnibus suspicax: epistolas indissolubiles mihi scribens: expellens ex horto. Ita me Venus amet, si Adonis esset, jam prope octo-

νος σφραγίδα, ἵνα, ἣν — ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῶ, λύει τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ὑπονοήσας τι τοιούτου προσεπετάλθαι, καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν. *cum simile sigillum sibi fecisset, ut si ille [Pausanias qui epistolam dederat] repeteret mutaturus aliquid in literis, non agnosceret, solvit epistolam, in qua suspicatus tale quid simul mandatum esse, invenit inibi scriptum ut & ipse interficeretur.* hinc & σφραγίδων λύσεις apud Lucianum in Pseudomanti, quales aliquot ibi docte & perspicue enarrat. Petrus Gassendus *de Vita & Moribus Epicuri* Lib. VII. cap. 2. initium hujus Epistolæ citans vertit, *litteras ambagiosas*. utcumque tolerabiliter, quasi dicas *δυσαναλύτους*, quarum sensus non facile resolvi & retexi potest; ut in Analyticis, cum à demonstrationibus & argumentis remotioribus ac proinde obscurioribus gradatim proceditur ad primorum principiorum ac sensuum evidentiam. sed non erat adeo obicurus in scribendo Epicurus: & Leontium erudita mulier non potest de talibus conqueri. Quod ad rem ipsam attinet, refert Diog. Laërtius in Epicuro Segm. 6. dicere nonnullos, Epicurum πολλὰς ἐταίρας γράφειν, καὶ μάλα Λεοντίῳ, *compluribus meretricibus scribere, & in primis Leontio.* ibidem paullo ante etiam fragmentum Epistolæ Epicuri ad Leontium memorat Laërtius tale: Πω-
 ἄν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, οἷς κρατοῦσιν ἡμᾶς ἐπέλη-
 σαι ἀναγνόντας σε τὸ ἐπιστόλιον; ὁ Rex Ἀπόλλο! *chaire*
Leontiola, quam nos tumultuoso plausu implevisi cum le-
geremus tuas literulas!

ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην εἰ δὲς.] Hæc

εγγυῶς

ἐγγυὲς ὀγδοήκοντα γεγονώς ἔτη, ἐκ ἂν αὐτῷ ἦνε-
σχόμην φθειρῶντος καὶ φιλενοσῆντος καὶ κα-
ταπεπλημένε εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πύλων. μέ-
χερ' τίνος ὑπομεινῇ τις τὸν Φιλόσοφον τῆτον;
ἐχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτῷ κυρίας δόξας,
καὶ τὰς διεσραμμένους κανόνας· ἐμὲ δὲ ἐφέτω τὴν
μυσικῶς κυρτὰν ἐμαυτῆς ἀσομάχητον καὶ ἀνύ-
βριστον. ὄντως ἐπιπολιορκητὴν ἔχω τοιῷτον, ἐχ-
οῖον σὺ Λάμια Δημήτριον. μὴ γὰρ ἐς ἰσωφρονίσαι

mire vertit Gassendus loco indicato. Sed asseram ejus
versionem inde ab initio, ita ergo ille: *Nibil est, ut
videtur, repuerascente sene importunius: Quo sane modo
erga me Epicurus iste se habet, omnia improbens, omnia
in suspitionem vertens, literas ad me ambagiosas scribens;
abacturus sane ex horto ipsam Venerem, tametsi Adonis
foret, natus jam, ut est annorum octoginta. quis non
ineptissimum scriptorem putaret Alciphronem, ex ta-
libus versionibus eum æstimans? Immo inquam vel
Hecalen tam inamabilis senex fugaret; nam ipsa qui-
dem Venus & Anchisen flore ætatis destitutum negligit.*

ἐκ ἂν αὐτῷ ἦνεσχόμην φθειρῶντος] Similiter Pytha-
goristarum immundiciem & sordes detestatur Aristopho-
phon Comicus in Pythagoristai, apud Laërtium Lib.
VIII. Segm. 38.

-- ἐθίουσι δὲ

Λάχανά τε, καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ.

ΦΘΕΪΡΑΣ δὲ καὶ τριβωνα, τὴν τ' ἀλευσαν

ΟΤΑΕΙΣ ἌΝ ΤΠΟΜΕΙΝΕΙΕ τῶν νεωτέρων.

Comedunt vero olera, & bibunt adhuc aquam. pediculos
autem & pallii sordes, & illuviem nemo perferre possit
juniorum. Sic in Epistolis Socraticis XIII. Aristippus de
philosophis ab ipsius elegantia alienis: ἥτως γὰρ ἂν
ἐμὲ ἐθαυμάζεις, τῶς δὲ ἔχοντας βαδῆς τῶς πώγωνας, καὶ
τῶς σκίπωνας, ἐγέλασας τῶς ἀλαζονείας, ῥυπάντας τε καὶ

ginta

ginta natus annos, non eum tolerarem, pediculofum, morbidum, & contextum probe velleribus pro panno. Quousque tolerabit quis hunc philosophum! Habeat sibi suas de rerum natura Ratas sententias, & distortos Canones; me autem quæ commode mei juris sum, finat absque stomacho & molestia. Revera oppugnatorem hunc talem habeo, non qualem tu Lamia Demetrium. Numquid enim licet modeste vivere propter hunc hominem?

ΦΘΕΡΙΠΝΤΑΣ, καὶ ὄνυχας ὥσπερ τὰ θηρία μακροῦς περικμῆνυς. nam hoc pacto me admirareris: istos autem, qui habent densas barbas, & baculos, derideres ob arrogantiam, cum sint sordibus pleni & pediculosi, & unguibus instar ferarum longis præditi.

κυρίας δόξας.] Extant apud Laërtium in Vita Epicuri in fine.

τοὺς διατραμμένους κανόνας.] De Canonicis Epicuri Laërtius in Vita Segm. 30. Erant instar Logicæ, de criterio veritatis. Salse autem & acute curvos vocat hos canones: cum, si canones sint, omnino rectos esse oporteat, ne alio indigeant canone, & canones esse definant. De ejusmodi regula Dio Chrysostomus Oratione LXII. p. 589. ἔτε ἄδικος [ὁ βασιλεὺς ἔγωγε ποτὲ] ἢ μᾶλλον ἢ κανὼν σχολιὸς καὶ ἀνίστος ἄλλου προσδεύμενος κανόνας. Neque injustus erit rex unquam, non magis quam regula curva & inequalis, alia indigens regula. Nota est Lesbæ ædificationis regula apud Aristotelem V. Nicom. c. 10. Mox pro ἐφέτω lego ἀφέτω.

μυσικῶς.] Dioxippus apud Athenæum III. p. 100. μυσικὰ βρώματα. ibid. p. 121. Ξενοφῶν ὁ μυσικώτατος.

ἀτομάχητον.] Notanda hæc vox Latino more usurpata. Stomachus, Stomachari.

σωφρονίσαι.] Lego σωφρονῆσαι, quod & expressi in ver-
sione. σωφρονίσαι & castigare & accusativum requirit.

διὰ τὸν ἄνθρωπον τῷτον καὶ Σωκρατίζει καὶ σω-
 μυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι καὶ Ἀλκιβιά-
 δην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νομίζει καὶ Ξανθίππην ἐμὲ
 οἶσται ποιήσεν. καὶ πῶς ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτε γῆμ
 πρὸ γῆς Φεύξομαι μᾶλλον, ἢ τὰς ἐπισολὰς αὐτῆς

σωκρατίζειν] Infinita sunt talia. Sic κυφελλίζην, πυ-
 θαγορίζην. Aristophanes minus usitate σωκρατῶν de iis
 qui Socratem æmulantur, in Avibus v. 1282.

Ἐλακμῶνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε

Ἐκόμων, ἐπᾶνων, ἐρύπουν ἐσωκρατοῦν.

Laconas imitandi studio insaniebant homines tunc: comas
 promissas habebant, esuriebant, sordidati erant, Socra-
 tem æmulabantur.

συμυλεύεσθαι] Huc omnino pertinent Timonis Philia-
 sii versus de Socrate apud Laërtium II. 19.

Ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπέκλινε λιδοξόος, ἐννομοδόχος.

Ἐλλήνων ἐπαιδοῦς, ἀκριβολόγος ἀποφύνας.

Μυκτῆς, ῥητορομύκτης, ὑπατικὸς, εἰρωνευτῆς.

Ab istis autem (à Phycis) declinavit lapicida, de legi-
 bus garricens. Græcorum incantator, qui accurate disse-
 rentes fecit discipulos. Derisor, rhetorum subsannator
 subatticus, dissimulator. Erat certe is Socrates qui de re
 qualibet apte fabulari, & acute atque eleganter disse-
 rere posset: idque imitabantur Socratici; contra Epi-
 curus eloquentiam negligebat: & suum sectatorem di-
 cit οὐ καλῶς ῥητορεύσιν apud Laërtium X. Segm. 18. ita-
 que sine dubio & hîc deridendum se dedit si quando
 præter ingenium suum voluit dicax & facundus videri.

εἰρωνεύεσθαι] Notissima Socratis εἰρωνία. Aristoteles
 Nicom. III. cap. 7. οἱ δὲ εἰρωνες ἐπὶ τὸ ἔλαττον λέγοντες,
 χαριέστεροι μὲν τὰ ἥδη φαίνοντα -- μάλιστα δὲ καὶ ὅταν τὰ
 ἐνδοξα ἀπαρνούντων, οἷον καὶ Σωκράτης ἐποίει. Dissim-
 ulatores autem qui de se in minus loquuntur elegantiori-
 bus esse moribus videntur, maxime autem & isti infician-
 tur ea que splendorem atque laudem afferunt. id quod
 Socrates faciebat. Oportet autem ut admodum ridi-
 culum se & ineptum præbuerit Epicurus cum tale quid

Socratem

Socratem quoque imitari & garrere vult, & dissimulationibus uti. & instar Alcibiadis aliquis habet Pythoclem : meque Xanthippen arbitratum se facturum. Postremo equidem propriam me & quolibet potius fugiam, terram terram commutans, quàm epistolas ejus

conatus est; quia aliàs moribus erat simplicibus: & facile ferre poterat etiam in os laudantem. Sane tam alienus ab illa ironia videtur fuisse, ut eam & in Socrate improbaverit, ut Cicero prodidit in Bruto; cuius locum adscribam: *Ego inquit ille (Atticus) ironiam illam, quam in Socrate dicunt fuisse, qua ille in Platonis, & Xenophontis & Aeschini libris utitur, facetam & elegantem puto. est enim & minime inepti hominis, & ejusdem etiam facti, cum de sapientia disceptatur, hanc sibi ipsum detrabere, & eis tribuere illudentem, qui eam sibi arrogant: ut apud Platonem Socrates in cælum effert laudibus Protagoram, Hippiam, Prodicum, Gorgiam, ceteros: se autem omnium rerum inscium fingit, & rudem. decet hoc nescio quomodo illum. nec Epicuro qui id reprehendis assentior.*

καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ ἢ Πυθοκλέα νομίζω.] Puto pro legendum esse καὶ, & ita verti. In hac autem re convenit ei cum Socrate. nisi forte magis impudica fuit amatio inter Epicurum & Pythoclem, quàm inter Socratem & Alcibiadem de quibus obiter supra, p. 176. De Pythocle Epicuri amasio refert fragmentum Epistolæ Epicuri ad eundem Laërtius X. Segm. 5. πρὸς δὲ Πυθοκλέα ἑραῖον ὄντα, Καθεῖμαι, φησὶ, προσδοκῶν τὴν ἡμετέραν καὶ ἰσοθέον σε ἑσόδον. *ad Pythoclem autem in flore ætatis constitutum scribens, Sedebo, inquit, expectans amabilem tuum atque divinum ingressum.*

γῆν πρὸ γῆς Φεύξομαι] Vide Erasmus Chil. II. Cent. Prov. 14. *Terram pro terra.* ubi nec Alciphronis hunc locum præterit. Scholiastes Luciani ad Pseudomantin ubi γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνειν, annotat: γῆν πρὸ γῆς, τὸ εὐκτε λέγειν Ἀθηναίους, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς

ταὺς διασπάτους ἀνέξομαι. ὃ δὲ πάντων δεινότατον ἤδη καὶ ἀφορητότατον ἐτόλμησεν, ὑπὲρ ἧ καὶ γνώμην βεβλημένη λαβεῖν, τί μοι ποιητέον, ἐπέταλκά σοι. Τίμαρχον τὸν καλὸν οἶδα τὸν Κηφισιάδην. ἐκ ἀρεῶν μακρὸς τὸν νεανίσκον ἐκ οἰκείως ἔχεν ἐκ πολλοῦ. πρὸς σέ μοι τάλῃθ' ἔλεγεν εἰκὸς Λάμια. καὶ τὴν πρώτην Ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτῆς σχεδόν. ἔτος γάρ με διε-

ὃ φαμὲν, τόπον ἐκ τόπου. *Hoc solet dici ab Atheniensibus pro, in omnem terram, quod dicimus τόπον ἐκ τόπου, locum de loco.* Dico præterea aliquid Aristophanis Acharnenses v. 234. ubi διώκων γῆν πρὸ γῆς.

ταὺς διασπάτους] Hanc vocem interpretor quasi, ταῖς ἐπισσευμέναις. de quo Budæus Comm. Gr. L. p. 1015. ἐπισσευμένον etiam dicitur, male coagmentatum, dissolutum, laxum &c. deinde. ἐπισσευμένως, interpretatur, dissolutè, inconditè, incompolitè &c. ubi inter alia affert Ciceronis in 2. de Oratore locum: *Quod tuum principium, dii immortales! qui timor? que dubitatio? quanta hesitatio*, TRACTUSQUE VERBORUM? de oratione Epicuri qualis ea fuerit Athenæus V. p. 187. τῇς μὲν γὰρ ἐπιτρέχουσιν τῇ λέξει ἀβυσθίαν, τί δὲ καὶ λέγαν; ubi Casaubonus: *nam diffionis qua Epicurus utitur inconcinnitatem quid attinet dicere?* addit deinde: *Epicurum nescisse Græce loqui probavimus alibi multorum scriptorum testimoniis.*

Τίμαρχον] Videtur iste esse de quo Plutarchus adversus Colotem p. 117. ὃ μὲν Μητρόδορος τὸν Τίμαρχον παρακαλῶν, φησὶ, Ποιήσωμέν τι καλὸν ἐπὶ καλοῖς, μονονὲ καταδύντες ταῖς ὁμοιοπαθείαις, καὶ ἀπαλλαγέντες ἐκ τῆ χαυμὴ βίῃ, ὡς τὰ Ἐπικύρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια. Metrodorus Timarchum adhortans dicit: *Faciamus aliud ex alio pulchrum, tantum non immergentes nos affectuum similitudine (& soluti hac humi serpente vita) in illa Epicuri vere divina orgia.* qui locus etiam exemplum esse possit ejusmodi orationis διασπάτου.

illās

illas inconditas tolerabo. Quod vero omnium gravissimum & minime tolerabile ausus est, de quo etiam consilium volens petere, quid mihi facto opus sit, ad te scripsi: Timarchum illum pulchrum nosti, illum Cephisifensem? non nego, adolescenti familiariter me addictam esse jamdudum: (apud te verum me fateri par est Lamia.) & primam Venerem sub illo fere fum experta; hic enim me de-

τὸν Κηφισιάδην] De pago Attico Κηφισία jam egit Meursius in Lib. de *Populis Attice* inscripto.

οὐκ ἀρνύμαι -- ἔκ οὐκίως ἔχην] Sæpe apud Græcos due aut tres negationes ponuntur, cum apud Latinos una sufficit, ut cum hoc verbo. Aeschines contra Timarchum: ἔτα αὐτὸς ἐξαρηνοῦμαι μὴ ἔ γεγονέναι ἐρωτικῶς, καὶ ἔτι νῦν εἶναι. *nec ipse nego me amori fuisse deditum, & adhuc esse.* vide ibi & inferius. Demosthenes III. in Philippum: ἀνδρώπεις μισθωτοὺς, ἃν εἰδ' ἂν ἀρνηθῆεν εἶναι ὡς ἔκ εἰσι τοῖστοι. *homines mercenarios, quorum aliqui nec negarent se tales esse.* Ponitur etiam negatio simplex, cum non videtur necessaria, ut apud Aeschinem adhuc inferius: τὰ μὲν ὁμολογῶ τὰ δ' ἐξαρηνοῦμαι μὴ τῦτον ἔχην τὸν τρόπον. *partim confiteor: partim nego ea se habere ad illum modum.* Apud Athenæum XIV. p. 626. de Arcadibus: τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων ἀρνηθῆναι τι μὴ εἰδέναι, εἰδὲν αὐτοῖς αἰσχρὸν ἐστὶ τὸ δὲ ἄδην ἀποτρίβειν, αἰσχρὸν παρ' αὐτοῖς νομίζεται. *aliarum quidem disciplinarum aliquam negare se scire, turpe ipsis non est; canendi autem peritiam a se removere, turpe apud ipsos putatur.* Sic cum aliis quibusdam verbis. ut apud Euripidem in Oreste v. 1048. ἡλασθῆναι μὴ σῶζεν φίλους, *verebatur servare amicos.* ubi Scholiastes: τὸ, μὴ, περιτλίει, *particula μὴ abundat.* Athenæus I. p. 5. ἐγὼ κατέχω τινὰ ὀψοφάγον ἐπὶ τοσούτον ἐκ πεπτωκότα τῷ μὴ ἐντρέπεσθαι τὴς πλησίον ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις ὥς &c. *ego teneo memoriā quendam lurconem*

παρθένευσεν ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. ἐξ ἐκείνου
 τῷ χρόνῳ πάντα μοι τὰγαθὰ πέμπων ἐ διαλέ-
 λωιπεν· ἐδῆτα, χρυσεῖα, θερραπάντας, θερρά-
 ποντας, ἰνδῆς, ἰνδάς. τὰλλα σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ
 μικρότατα ^{λ λ α διονκί} ^{μικ. ἄλλ λ} ^{β λ. G. D. A.} προσλαμβάνει τὰς ὥρας ἵνα μηδεὶς
 φθάσῃ με γευσάμενος. τοῖςτον νῦν ἐργαστὴν ἀπό-
^{λ λ α τα μεγαλ} ^{α προ -} ^{φραχλεισόν} ^{φθι καὶ μὴ προσίτω σοι, ποίοις δοκεῖς,}
^{φ θ τιμενικα} ^{ρ. 29.} αὐτὸν ἀποκαλῶν ὀνόμασιν, ἔτε αἰς Ἀττικὸς, ἔτε
 αἰς Φιλόσοφος, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν

qui eo usque imprudentie progressus fuerat, non verendo proximos super iis quae ab ipso fierent, ut &c. Demosthenes II. Exordiorum: τὸτο τοίνυν φυλάττετε μὴ πάχην. pro φυλάττετε μὴ πάχοιτε, cavete ne vobis accidat.

ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν] Aristænetus I. Epist. 5. προσλαβόμενη φίλην αὐτῆς ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. *cum adiunxisset amicam ἐ vicinia.* Idem Epist. 19. ἀπιδι τοίνυν θελξινόη καὶ σὺ παρ' ἐκείνην ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. *Vise ergo & tu ad illam Thexinoë, hic vicinia habitantem.* Lyllias contra Erat. ἔφασκε τὸν λύχρον ἀποσβεσθῆναι τὸν παρὰ τῇ παιδίῳ, ἣτα ἐκ γειτόνων ἀνάψαντα. *dicebat candelam apud infantem extinctam fuisse, deinde se in vicinia accendisse.* Et cum ἔς, Lycurgus Orator: ἔδδ τὰ ὅρια τῆς χώρας αἰχυνόμενος, ἀλλ' ἐς γειτόνων τῆς θρεψάσης αὐτὸν πατρίδος μετοικῶν. *nec reverentia finium regionis ductus, sed in viciniam patrie suae quae cum aluit migrans.*

προλαμβάνει τὰς ὥρας ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος] Verti quasi esset προλαμβάνει, ut legendum puto, non προσλαμβάνει. Heliodorus Lib. I. p. 28. ἐγὼν προλαβὼν καὶ φθῆναι, *statuit anticipari & praevenire.* Quod ad rem ipsam attinet, fecit adolescens quod apud Horatium II. Sat. 5. Tiresias docet Ulysssem ut bonus testamentorum captator fiat — *Turdus*

*Sive aliquid primum dabitur tibi, devolet illuc,
 Res ubi magna nitet domino fene: dulcia P O M A,
 virginavit*

virginavit in vicinia habitantem. ex illo tempore omnia mihi bona mittere non cessavit, vestem, aurum, ancillas, servos, Indos, Indas: cætera taceo; quin & minutissima anticipat, tempestivos fructus ne quis me præveniat gustando. Talem igitur amatorem, exclude, inquit, neque ad te accedat: quibus, putas, eum nominibus appellans! neque ut Atticus, neque ut philosophus; *sed ut ex Cappadocia aliquis* primarius in Græciam delatus.

Et quoscumque feret cultus tibi fundus honores,

Ante Larem GUSTET venerabilior Lare dives.

ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἦκων] Hoc est, Cappadox maximus, & si quis alius, germanus Cappadox. Sic Fl. Iosephus, indicare volens Apionem vel maxime fuisse Aegyptium, scribit Lib. II. contra eum p. 1062. καὶ τί γινεταί θαυμάζαν, εἰ περὶ τῶν ἡμετέρων ψεύδεται προγόνων, λέγων αὐτὸς εἶναι τὸ γένος Αἰγυπτίως; αὐτὸς γάρ περὶ αὐτῶν πάντων ἐψεύδετο καὶ γεγεννημένος ἐν Ὀάσει τῆς Αἰγύπτου πάντων Αἰγυπτίων ΠΡΩΤΟΣ αἰς ἃν ἔποι τις, τὴν μὲν ἀληθῆ πατρίδα καὶ τὸ γένος ἐξομῶσατο. Ἀλεξανδρεὺς δὲ εἶναι καταψευδόμενος ὁμολογεῖ τὴν μοχθηρίαν τῷ γένει. & quid oportet mirari, si de nostris mentitur patribus, dicens eos genere Aegyptios esse? ipse enim de seipso contrarium mentitus est: cumque natus sis in Oase Aegypti, primarius inter omnes Aegyptios, ut ita dicam; veram quidem patriam & genus suum abjuravit: Alexandrinum autem se mentitus confirmat generis sui pravitatem. Vult autem Noster barbarum dicere Epicurum; quomodo & Aristophanes Cleonem in Equitibus v. 6. ἄτος γινεταί ΠΡΩΤΟΣ Παφλαγόνων. sunt autem vicini Cappadoçes & Paphlagones. Libanius in Epistolis ad Basilium non sine aceto sæpius inculcat mentionem Cappadocum; cum enim Basilium foleret Libanio commendare & in disciplinam tradere Cappadocum adolescentes, scripissetque ad eum:

O 5

Ἑλλάδα

γ. 21.

Με. Σοφί.

Ἑλλάδα ἦκων. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ ὅλη γένοιτο ἡ Ἀθη-
ναίων πόλις Ἐπικούρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν ἔζυ-
γοσατήσω πάντας αὐτὰς πρὸς τὸν Τιμάρχου
Βραχίονα· μᾶλλον δὲ εἰς πρὸς τὸν δάκτυλον.
τί σοι λέγεις Λάμια ἐκ ἀληθῆ ταῦτα ἔδικοια
Φημί; καὶ μὴ δὴ, δεομαί σε πρὸς τῆς Αφροδίτης,
μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω· ἀλλὰ Φιλόσοφος· ἀλ-
λὰ ἐπιφανής· ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις καχρημένος.
λαβέτω καὶ ἃ ἔχω. διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ
δὲ εἴεν θάλλει τί δόξα. ἄλλ' ὃν θέλω δις Τι-
μαρχον Δάματερ. ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἡ-
νάγκασαι ὁ νεανίσκος καταλιπὼν τὸ Λύκειον, καὶ
τὴν ἑαυτοῦ νεότητα καὶ τὰς συνεφήβας καὶ τὴν

Λιχύνουμαι κατ' ἓνα σοι προσάγων τὴν Καππαδόκας, ἀλλὰ
μὴ πάντας τὰς ἐν ἡλικίᾳ πύθων, λόγων καὶ παιδείας ἀν-
τιποιῶμαι &c. *Pudet me quidd singulatim tibi tradam
Cappadoces, & non omnes juvenes adhortor ut doctrina
studia amplectantur &c.* Libanius respondet: Διὰ χρέ-
ος πρὸς ἡμᾶς Καππαδόκης ἦ ΚΕΙ νέος. ἐν τῷτο κέρδος,
ὅτι Καππαδόκης. ἀλλὰ καὶ τοῦ ΠΡΩΤΟΤ γένους ἔτος ὁ
Καππαδόκης, δεύτερον τῷτο κέρδος. &c. *Longo post tem-
pore ad nos venit Cappadox juvenis: unum hoc emolu-
mentum quidd Cappadox. sed & primarii generis iste Car-
padox: alterum hoc emolumentum.* Deinde alium com-
mentans Basilus quasi nonnihil sentiens, & ipse re-
petit: Ἰδὲ σοι καὶ ἕτερος ἦκεν Καππαδόκης. cui Libanius:
Οἶδα ὅτι τῷτο πολλὰς γράψης, τὸ, Ἰδὲ σοι καὶ ἕτερος
ἦκεν Καππαδόκης. id dum se scire ita futurum dicit,
perinde est ac si nollet id fieri, saltem quod ad repe-
titionem vocabuli attinet: animadvertit enim & ipse
Basilium non fuisse ἀνάσχητον. Ceterum in πρῶτος τὴν
Ἑλλάδα ἦκων, potius, πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦκων, ut ex-
ciderit hic etiam εἰς propter vicinitatem similis -- ος.

Ego

Ego vero etiamsi tota constet Atheniensium civitas ex Epicuris, non, ita mihi Diana sit propitia, comparabo omnes eos ad Timarchi brachium, immo nec ad unum digitum. Quid tu dicis Lamia? non vera hæc, non iusta dico? Atque per Venerem obsecro ne tibi isthæc in mentem veniant: Sed philosophus, sed illustris, sed multis amicis usus. Sumat & quæ habeo: & doceat alios; me nihil movet gloria: sed quem volo da Timarchum o Ceres. Sed vero etiam propter me, omnibus coactus est adolescens relictis, Lyceo, juventute sua & sodalibus atque societate, cum ipso vivere,

potest tamen excusari, ut τινὰς χρόνους ἀφύγμεθα; apud Sophoclem initio Oedipodis Colonei.

ἰσὺν δὲ εἰ καὶ ὅλη γένοιτο Ἀθηναίων πόλις Ἐπικύρου] Cl. Jac. Perizonius in Epistola ad me: *Vertitur. Ego vero etiamsi tota civitas Atheniensium auxilio sit &c. quum sensus sit: etiamsi tota Atheniensium civitas sit Epicurorum h. e. constet unice ex & in Epicuris seu similibus Epicuro, unde mox, πάντας αὐτὸς posthabere se dicit uni Timarcho.*

ζυγοσπησῶ] quasi eadem trutinā pensabo, ut Horat. II. Epist. I. v. 29. *Si -- Romani pensantur eadem Scriptores trutinā.* Ex quo Erasmus proverbium cudit.

τί σοι λέγεις Λαμία, ἢν ἄλ. &c.] Cl. Perizonius in eadem Epist. Mox ibidem legerim, τί σὺ λέγεις Λαμία, ἢν ἄλ. &c. *Quid tu ad hæc dicis Lamia, nonne vera & iusta loquor? πολλοῖς φίλοις κερχεμένος]* Diogenes Laërtius in Epicuro Segm. 9. οἱ τε φίλοι τοσῶτοι τὸ πλεῖστον ὥς μὴ ἂν πόλεσιν ὅλως μετρεῖσθαι δύνασθαι. *amici quoque ejus tam multi, ut eos ne urbes quidem integræ capere possent: ubi in hanc rem videri potest Menagius.*

Δάματρες] Sic & Attici Doricè in/ exclamationibus; exempla passim obvia apud Aristophanem.

ἐταίριον,

ἑταίριαν, μετ' αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν
καὶ καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ
Ἄτρεὺς ἔτος ἐξέλθει, φησὶν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναρχίας
καὶ μὴ πρόσθι Λεοντία. ὡς ἔδικομότερον σκέι-
νου ἐροῦντος, σὺ μὲν οὖν μὴ πρόσθι τῇ ἐμῇ. καὶ
ὁ μὲν, νεανίσκος ὢν, ἀνέχεται τὸν ἕτερον ἀντε-
ραστὴν γέροντα· ὁ δὲ, τὸν δικομότερον οὐχ ὑπο-
μένει. τί ποιήσω πρὸς τῶν θεῶν ἱκετεύω σε Λά-
μια. νῆ τὰ μυστήρια, νῆ τέτων τῶν κακῶν ἀ-
παλλαγὴν ὡς ἐνδυμηθεῖσα τῇ Τιμάρχῃ τὸν
χωρισμὸν, ἄρτι ἀπέφυγμα. καὶ ἰδρῶ. καὶ
κατάκρας ταῖς ἀκρῶν καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπτα. δεό-
μαι σε δεῖξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας ἐλγας.
καὶ ποιήσω τέτον αἰσθάνεσθαι πηλίκων ἀπή-
λαυνεν ἀγαθῶν, ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ με. ἐκ ἐτι
φέρει τὸν κόρον εὐ οἶδα. πρὸς βευτὰς εὐδὺς πρὸς
ἡμᾶς διαπέμψεται Μητροδώρον καὶ Ἑρμαχὸν
καὶ Πολύαινον. ποσάκις οἶες με Λάμια πρὸς
αὐτὸν ἰδίᾳ παρὰ γενουμένην εἰπεῖν· τί ποιεῖς Ἐπί-

καθυμνῶν] Plut. in Colotem p. 117. τίτι προσέπωμεν
ἀξίως ὀνόματι τοῦς ὑμέτεροις— κροτοδορύβης— καὶ ἐπι-
θάσας αἷς— καθυμνᾶτε τὸν ἐπὶ ἡδονᾶς παρακαλοῦντα;
quo digno nomine appellemus vestros tumultuosos plausus &
deorum obtestationes quibus celebratis illum ad voluptates
hortantem Epicurum?

ὁ Ἄτρεὺς ἔτος ἐξέλθει, φησιν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναρχίας] Pro
μοναρχίας videtur μοναρχίας legendum. Comparantur
autem in hac allusione personæ sic: si Epicurus est
Atreus Rex Mycenarum, Timarchus erit Thyestes,

atque

atque assentari ipsi & celebrare ventosas ejus Sententias. Atreus iste, exi, inquit, ex meo regno, ne accede ad Leontium. quasi vero non majore jure ille dicturus sit: immo tu ne accedas ad meam. Et ille quidem adolescens cum sit, patitur alterum rivalem senem; iste vero eum qui majore jure gaudet, non patitur. Quid faciam, per deos obsecro te, Lamia? Per sacra initiorum juro, per horum malorum aversionem, ut ego, reputans Timarchi segregationem, modo exanimata sum, & sudo, & cor mihi subvertitur. Rogo te ut me ad te accipias ad paucos dies. & faxo ut iste sentiat, quantis fruitus sit bonis, cum me domi haberet. Non amplius fert contemptum, sat scio. nuncios mox ad nos mittet, Metrodorum & Hermachum & Polyænum. Quoties putas me Lamia cum seorsum essem apud illum, dixisse: quid facis Epicure? An

Atrei frater, Lamia autem erit Aerope Atrei uxor, quam Thyestes adulterio cognovit, & propterea in exilium abire coactus est. Res nota ex historia fabulosa. Proverbium est, Ἀτρείως ὄμματα, *Atrei oculi*, quod Diogenianus exponit, ἐπὶ τῶν πάντα ὁρῶντων, ὅς ἐκ ἑστὶ λαθῆν. — ἤρηται δὲ, ἐπὶ ἐκ ἑλαθε θυέτης μοιχεύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. *de iis qui omnia vident, quos nihil fugit. dictum autem inde, quia latere non potuit Thyestes, uxorem ejus adulterans.*

τὰ ἀνὰ] Non facile apparet quid hic sibi velit.
Μητροδώρον καὶ Ἐρμαχὸν καὶ Πολύμνον] Isti primarii ejus amici & discipuli. meminit omnium Laërtius in vita Epicuri Segm. 22. 23. 24.

v. Dorr. ad
5. 327. 328.
ch. 5. p. 123.

κουρε.

κουρε; ἐκ οἷσθα ὅτι διακωμῶδῃ σε Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου ἐπὶ τέττις ἐν ταῖς ὀκκλησίαις ἐν τοῖς θεάτροις παρὰ τοῖς ἄλλοις σοφισταῖς; ἀλλὰ τί ἐσιν αὐτῷ ποιῆσαι; ἀνάσχυντός ἐστι τὸ ἔρῳ. καὶ ἐγὼ ἐσομαι τοῖνυν ὁμοίως αὐτῷ ἀνάσχυντος, καὶ ἐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν Τίμαρχον. Ἐξῆρῶσο.

Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου] Hic rariore exemplo subaudiendum videtur non υἱός, sed ἀδελφός.

ἀνάσχυντός ἐστι τὸ ἔρῳ] De singulari amore quo deperibat Epicurus Leontium plures quidem meminere, sed adscribam locum Athenæi ad alia etiam in antecedentibus pertinentem, ex Lib. XIII. p. 588. ὅτος οὖν Ἐπίκουρος ὁ Λεόντιον ἔχεν ἐρωμένην τὴν ἑταιρὰ διαβόητον γενομένην; ἣ δὲ ἔχ ὅτε φιλοσοφῶν ἤρξατο ἐπαύσατο ἐται-

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΕΡΑΙ.

Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυθή-
ρια αὐτῶν ἄσοι καὶ ἐναντίον ὀκείνων ὤμοσα

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ] Hæc Epistola digna utique Menandro, uti & sequens, itidem elegantissima & disertissima, scribuntur occasione accersiti à Ptolemæo Menandri in Aegyptum. quod se iturum negat de-ferat Glycêrâ. Refert Suidas Menandrum ad Ptolemæum scripsisse Epistolas. In illis sine dubio respondit ad evocatorias Ptolemæi literas, quarum Noster hic meminit.

τὰς Ἐλευσινίας θεάς] Cererem & Proserpinam. Antimachus apud Strabonem Lib. VIII. p. 560. Δημητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερῇ ὄψ. *Cereris Eleusiniæ sacer adspexit.* Stephanus Byz. ἔτι καὶ Δημητρός καὶ Κόρη; Ἐλευσινίας ἱερὸν. *Est quoque Cereris & Proserpinæ Eleusiniæ templum.* Macrobius de Somn. Scip. Lib. I. c. 2. *Numenio denique inter philosophos occultorum curiosiori, offensam*
neicis

nescis te traducere Timocratem Metrodori F. ob hæc in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophistas? Sed quid illo homine agas? impudens est in amando. & ego ero igitur sicut ille impudens, & non deleſeram meum Timarchum. Vale.

ροῦσα, πᾶσι τε τοῖς Ἐπικουροῖς συνῆν ἐν τοῖς κήποις, Ἐπικῶν δὲ ἀναφανδόν. ὥς' ἐκένον πολλὴν φροντίδα ποιῶμενον αὐτῆς τῆς ἐμφανίζειν διὰ τῶν πρὸς Ἑρμαχὸν ἐπιστολῶν. Iste igitur Epicurus, nonne Leontium habuit, illam celebrem ob meretriciam questum? ipsa vero cum philosophiam cepit colere, non desit questum illum facere: & cum omnibus Epicureis in Hortis rem habuit; cum Epicuro autem etiam palam. Adeo ut ille de hac multum sollicitus hoc declararet in Epistolis ad Hermachum scriptis.

MENANDER GLYCERÆ. III.

Ego, per Eleusinas Deas juro, per mysteria earum, per quæ tibi coram ipsis juravi

Numinum, quod Eleusinia sacra interpretando vulgaverat, somnia prodiderunt. Visas sibi ipsi ELEUSINIAS DEAS habitu meretricio ante apertum lupanar ludere prostantes: admirantique & causas non convenientis Numinibus turpitudinis consulenti respondisse iratas: ab ipso se adyto pudicitie sue vi abstractas & passim adeuntibus prostitutas.

ἂ σοι καὶ ἐναντίον ἐκένων ὅμοσα πολλάκις] Ad hunc modum & Menander in Glycera Comœdia apud Priscianum: uti quidem versiculos ejus recte digessit Phileleutherus ille Liptiensis:

--τί κωίης; ὁμνύω σοι τὸν Δία

τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, Φιλτάτη,

ὍΜΩΜΟΚΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ἮΔΗ ΠΟΛΛΑΚΙΣ.

Quid fies? juro tibi Jovem Olympium, & Minervam, meam charissima, juratus & prius jam sæpe. Hic si addas γλυκερά, versus est integer.

πολλάκις

πολλάκις Γλυκέρα μόνος μόνῃ, ὡς ἔδεν ἐπαίρω
 τὰ ἐμά. ἔδὲ βεβλόμενός σοι χαρίζεσθαι, ταῦ-
 τα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γὰρ ἐμοὶ χωρὶς
 σε γένοιτ' ἂν ἥδιον; τί δ' ἐπαρθῆναι μῆζον τῆς
 σῆς Φιλίας δυναίμην; εἰ καὶ τὸ ἔσχατον γῆρας
 διὰ τὰς σὲς τρόπας καὶ ἤδη, νεότης αἰὲ Φανείται
 μοι. καὶ συννεάσασμεν ἀλλήλοις καὶ συγγρα-
 σάμεν, καὶ νῆ τὰς θεὰς, συνθάνοιμεν. ἵνα μηδε-
 τέρῳ ἡμῶν ἐν ἄδᾳ συγκαταβαίῃ τις ζῆλος. ἢ
 τινῶν ἄλλων ὁ σωθεὶς περάσεται ἀγαθῶν. μὴ
 δὲ γένοιτό μοι περαθῆναι σὲ μηκέτ' ἔσσης. τί
 γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; ἀ δὲ νῦν ἡ-
 πεῖξε με ἐν Πειραιῇ μαλακίζομενον, οἶδα γάρ
 μου τὰς συνήθεις ἀδενείας ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές
 με τρωαὶς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασι,
 ἐπιστῆλαί σοι ἐν ἄστει μένῃσιν διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς

ἔδὲ βουλόμενός σοι χαρίζεσθαι] *Interpres fideliter,
 neque ut tibi gratificer hec dico & scribo. quo quid magis
 contrarium esse potest toti huic Epistolæ? Persuassimus
 sum legendum esse, ἔδὲ βεβλόμενός, συ χαρίζεσθαι.*

συνθάνοιμεν] *Horatius III. od. 9. Tecum vivere a-
 temi, tecum obeam libens non infrequens vorum aman-
 tium. Sic apud Heliodorum VIII. p. 393. Theagenes
 ad Charicleam: εἶδε γε ἅμα κατ' ἀμφοτέρων καὶ θάνατον ἔνα
 καὶ ἐν ὧρα μὴ καταδικάσκειν, utinam simul ambos & uno
 genere mortis & eadem horâ condemnaret.*

ἢ τινῶν ἄλλων ὁ σωθεὶς περάσεται ἀγαθῶν] *Lego ἢ pro
 ἢ, aliàs ad præcedens συγκαταβαίῃ inferendum fuisset
 non περάσεται, sed περαθῆναι.*

τί γὰρ ἂν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν;] *Lyfias in Epita-
 phio: τίς γὰρ αὐτοῖς ἔτι ἡδονὴ καταλείπεται, τῶν τῶν
 ἅπε,*

sæpe, mea Glycera, solus foli, ut mea non extollo: neque quasi a te velim discedere hæc dico & scribo. Quid enim mihi sine te esse possit dulce? Qua vero in re possim magis extolli & gloriari, quam in tua amicitia? Etiam ultima senectus nostra propter tuos mores & ingenium juvenus semper videbitur mihi. Et in juventute una sumus, & in senectute, & profecto in morte; ne cum alterutro nostrum ad inferos descendat aliqua invidia; si qua alia superstes experietur bona. ne verò mihi contingat aliqua experiri te mortuà. quid enim amplius reliquum esset boni? Quæ verò nunc me impulerunt in Piræo subinfirma valetudine utentem, (nosti autem meas consuetas infirmitates, quas qui non amant me delicias & mollitiem appellare solent) scribere tibi in urbe commoranti propter Halœa deæ,

ἀνδρῶν θαπτομένων; *Quæ enim voluptas illis jam amplius relinquitur, cum isti viri sepeliantur?*

ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με τρυφᾶς] Edd. ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές μετροφᾶς, sine dubio per errorem typi, ut vel ex accentus rejectione ἃ με apparet. Henr. etiam Stephanus locum hunc citans in σαλακωνία, scripsit τρυφᾶς. Itaque non dubitavi mendam tollere. Sic debuit paulò ante ἢ δὲ βουλόμενός σου χωρίζεσθαι recipi.

διὰ τὰ Ἀλώα τῆς θεῆς] Nempe Cereris: Βαιμῶ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος -- ut supra. Meminit Festi Lucianus in Dial. Glyceræ & Thaidis: ἀλλ' οἶδα ὃ Γλυκερίον, καὶ συνέπιε μεθ' ὑμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς ἀλώοις. Fuit conjunctim & aliorum deorum. Scholiastes Luciani ad Dial. Musarii & Matris, ubi, σήμερον Ἀλώα ἐστὶ, annotat;

θεῷ, ταῦτ' ἐστίν. ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαῖα τῇ βασιλείᾳ Αἰγύπτου γράμματα· ἐν οἷς δέταί μοι πάσας δέσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνέμενος τὸ δὴ λεγόμενον τῷτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ἐμὲ καὶ φηθήμονα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεκρίσθαι φασί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ φιλήμων ἐπέσειλέ μοι τὰ ἴδια δηλῶν ἐλαφρότερα καὶ ὡς ἔ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἦτον λαμπρά· ἀλλ' ὅψεται καὶ βυλεύσεται τὰ ἴδια ἔτος. ἐγὼ δὲ ἐπερμενῶ βελαίς. ἀλλὰ σὺ μοι Γλυκεῖρα καὶ γνώμη καὶ Ἀρεοπαγίτις βελή, καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα νῆ τὴν Ἀθηναίαν αἰὲ γέγονας, καὶ νῦν ἔσῃ. τὰς μὲν οὖν ἐπιστολας τῇ βασιλείᾳ σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ κόπτω σε δις καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνωσαν· ἃ δὲ ἐπιστέλλειν αὐτῷ ἔγνων, καὶ ν βελομαί σε εἰδέναι. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἰγύπτου ἀπιέναι μακρὸν ἔτω καὶ ἀπωκισμένην βασιλείαν

Ἀλῶα ἑορτή ἐστὶν Ἀθήνῃσι μυστήρια περιέχουσα Δήμητρος καὶ κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου καὶ τῇ γεύσει τῶ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ, τότε τὴν ἀνθρώπου τὰς διατριβὰς, περὶ τὰς αἰῶς ποιᾶσθαι [vel πεποιήσθαι] *Haloa festum est Athenis mysteria Cereris & Proserpina & Bacchi complectens, pro incisione vitium & gustatione vini, aliorumque fructuum. Philochorus vero ait ita dictum fuisse quod homines tunc in arvis commorarentur. alia jam praeceperunt viri Eruditi.*

Ἡλιαία] Forum Atheniense, ubi judicia exercebant sub sole, sub dio. res nota.

ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου — γράμματα] Valde liberalis
hac

hæc sunt. Accepi à Ptolemæo rege Aegypti literas, in quibus rogat omnibus modis: & adhortatur, (regaliter promittens, quod dicitur, Terræ bona) me & Philemonem; nam & illi literas allatas esse ajunt: atque ipse etiam Philemon scripsit mihi suas indicans, leviores, atque, utpote non ad Menandrum scriptas, minus splendidas. Sed videbit & deliberabit de suis rebus ille. Ego vero consilia non expectabo; sed tu mihi, Glycera, & sententia & Areopagiticum consilium, & Heliæa, omnia tu, ita Minerva mihi faveat, fuisti & nunc eris. Equidem regis epistolam tibi transmissi, ne molestus tibi sim, ut eadem bis in mētis & illius literis legas; quæ vero decrevi ei scribere, volo ut tu quoque scias. Navigare quidem, & in Aegyptum proficisci, tam longinquum & remotum regnum, testes ipsi duode-

Plinius Hist. Nat. VII. cap. 30. *Magnum & Menandro, in Comico socco testimonium regum Aegypti & Macedoniae contigit, classe & per Legatos petito; majus ex ipso regie fortune præclara literarum conscientia.*

τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ] Erasmus Chil. III. Cent. I. Prov. 24. τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ. i. e. Terra bona. De bonis immensis & omnigenis, quasi dicas quicquid terra progenerit, omnium rerum parens. Menander in Epistola ad Glyceram, βασιλικῶς ὑποχρῶμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ. i. e. Regaliter pollicens, juxta illud quod vulgo dicitur. Terre bona. Finitimum illi, Montes auri pollicens. Hæc ille. perquam autem apposite adducit alterum illud, quod est ex Phormione Terentii Act. I. Sc. II. & plenius ita habet:-- is senem per epistolas Pellēxit, modo non montes auri pollicens.

ἔσαν, μὰ τὰς δώδεκα θεάς, ἔδ' ἐνθυμῶμαι. ἀλλ' ἔδ' εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον ἕκαστο Αἰγυπτos, ἔδ' ἔτις ἐν νῶ ἂν ἔσχον, ἀφ' οὗ τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς Φιλίας, μόνος ἐν τοσούτω ὀχλῷ Αἰγυπτίων χωρὶς Γλυκεράς ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὄραν. ἥδιον γὰρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας, ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων. ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχήμενον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς ἡρακλείδας καὶ τὰς καρχήσιας καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπί-

ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον] Distat non totis ducentis stadiis. unde occulte perstrinxit Plato Aristipum quasi non valde sollicitus fuerit de Socrate ad mortem condemnato; quia morienti non adfuerit ut ceteri Socratici, eò quod in Aegina tunc commoraretur: quasi inde non cito se Athenas conferre potuisset, si eum cura Magistrī tangebatur. Vide Platonem in Phædone sub initium: & Demetrium Phalereum p. 249. Ed. viſt.

τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων.] Puto excidisse vocem αὐλάς propter similitudinem vocis ἀγκάλας, vel in medio, ut fuerit, ἢ τὰς αὐλάς, vel in fine post βασιλέων. Videtur enim hoc etiam loco uti ipsis Menandri verbis. apparent autem illa apud Athenæum, qui Lib. V. p. 189. νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ὡς περ Μένανδρος, Αἴτλας θεραπεύειν καὶ σατράπας.

μᾶλλον] Cum præcesserit comparativus ἥδιον, in quo μᾶλλον, magis, latet, tamen & μᾶλλον assumptum ad maiorem emphasin. Apollonius Alexandrinus in Synt. Lib. I. c. 28. de hac re: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἑ-

cim

cim dii, ne in animum quidem induco: sed, neque si in Aegina ista proxima jaceret Aegyptus, ne sic quidem in animo haberem, ut relicto meo regno tuæ amicitiae, solus in tanta turba Aegyptiorum sine Glycera solitudinem populosam viderem. Suavius enim & minore cum periculo tuos colo amplexus, quam omnium Satraparum & Regum aulas. Res est periculosa libertatis amissio: despecta, assentatio: infida, fortunæ favor. Ego, & Thericlea illa pocula, & carchesia, & aureas phialas, & omnia ista in aulis invidiosa, quæ

κίται τὸ μᾶλλον καὶ πολλάκις συμπαρελαμβάνεται ἢ τοῦ μᾶλλον σύνταξις.

Ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσονται.

Sed & in comparativis inest M A G I S. & hoc sepe unâ assumitur. [Homerus il. ω. v. 243.] Ῥήτεροι &c. i. e. Faciliores enim magis Achæis jam eritis. Idem Lib. III. cap. 21. πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθενται ἢς πλὴνα ἔμφασιν, ὡς τὸ, Τάχιον περιπατῶ, καὶ μᾶλλον τάχιον περιπατῶ. Exempla congesserunt Budæus Comm. Gr. & inde H. St. alia etiam, Hæschelius ad Phrynichum.

ἐτυγχούμενον] Usitatus ἐτυγχῶν.

τὰς ἡρακλέους καὶ τὰ καρχήσια] Forte τὰς Θηρικλέους. Horum poculorum junctim mentionem facit & Callixenus in opere de Alexandria apud Athenæum Lib. XI. p. 472. dicens, τινὰς ἔχοντας Θηρικλέας πομπεύων, τὰς δὲ καρχήσια. quosdam Thericleos calices gestantes, in pompa incedere quosdam carchesia. notat mox, Menandrum in scæminino genere dixisse τὴν Θερικλεον. similia videntur fuisse hæc pocula. unde & pro iisdem aliquando habita. notat idem paullo ante: Ἀδῶος δὲ — τὸ αὐτὸ ὑπολαμβάνει Θηρικλεον καὶ καρχήσιον. Non me fugit ἡρακλεον poculum apud eundem Athenæum XI. p. 469.

φθονα παρὰ τέτοις ἀγαθὰ Φυόμενα, τῶν
κατ' ἔτος χοῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις Ληναί-
ων καὶ τῆς χθιζῆς ὁμολογίας καὶ τῶν τῷ Λυκίῳ
γυμνασίων, καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας, ἐκ ἀλ-
λάττομαι μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Βακχικοὺς
αὐτῶν κισσῶν, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς
Πτολεμαῖς βούλομαι διαδήμασιν, ὁρώσης καὶ
καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκεράς. ποῦ γὰρ
ἐν Αἰγύπτῳ ὄψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον
ἀναδιδομένην. ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ἔχλον ἔτως

quo Herculem vestum trajecisse Oceanum fingunt; il-
lud tamen hic magis placeret.

χοῶν -- ληναίων] Sæpe apud Aristophanem. Abunde
de his, qui de festis Græcorum & Græcia feriata scri-
psere Castellanus & Meursius.

τῆς χθιζῆς ὁμολογίας] Suspecta. Forte χύτρους fuit
pro χθιζῆς. Conjunxit & Hippolochus Λήνοισι καὶ Χύ-
τρους loco supra, p. 20. adducto. non tamen improbo vo-
cem χθιζῆς, utitur Herodotus Lib. I. Segm. 126. πόνοι τῶν
χθιζῶν παραπλήσιοι. vide alia apud Nunnefium ad Phry-
nium.

τῶν τοῦ Λυκίου γυμνασίων καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας]
Locus perquam similis Plutarchi de Exilio p. 605. τὰς
σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς ἀναπέμπασαι, τὰς ἐν
Λυκίῳ τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ τὴν τοῦ Λυκίου, τὸ παλλάδιον, τὸ ὠδῆον.
Sapientes illas Athenis disputationes & conversationes se-
cum reputa, illas inquam in Lyceo, in Academia: Por-
ticum, Palladium, Odeum. Similiter & Alexis apud A-
thenæum VIII. p. 336. sed in contrariam sententiam:
τί ταῦτα ληρῆς φληναφῶν ἄνω κάτω, Λύκκον, ἀκαδημίαν,
ὠδῆον -- Λήρους σοφιστῶν; ἡδὲ ἐν τούτων καλόν. Quid
nugaris sursum deorsum hæc blaterans, Lyceum, Aca-
demiæ, Odeum, pugas Sophistarum? nihil istorum est
laudabile.

apud

apud hos bona nascuntur, cum anniversariis Choïbus, cum theatralibus Lenæis, cum Chytrīs, cum Lycæi exercitiis, & cum sacrâ Academicâ, non accipio permutata, per Bacchum juro & Bacchicas ejus hederas, quibus coronari potius quam Ptolemæi volo diadematis, vidente & sedente in theatro Glycerâ. Ubi enim in Aegypto videbo concionem, & suffragia ferri? ubi in populari statu Reip. plebem tanta libertate gaudentem? ubi legisla-

ἐκ ἀλλάττομαι] Sic de Diogene Dio Chryf. IV. de Regno: ἐκ ἂν ἡλλάξατο τὴν ἐκίον [τῷ Ἀλεξανδρῷ] βασιλεῖαν, ἢ δὲ τὸν τῶν Περσῶν καὶ Μήδων πλῆτον ἀντὶ τῆς ἐαυτοῦ πενίας. Non accepisset Alexandri regnum neque Persarum & Medorum divitias pro sua paupertate, Ita & in Socraticis Epistolis I. ubi Socrates ab Archelao Macedon. rege accersitus negat se iturum: ἐκ ἀλλάττομαι τῶν ἐκὰ τάνθαδε αἰμένω δοκῶν ἄντι. Non permuto cum iis quæ illic sunt, ea, quæ hic sunt, potiora putans esse. Aristenæus I. Epist. X. Ἀκόντιος ἐκ ἂν ἡλλάξατο τὸν Μίδου χρυσόν, ἢ δὲ τὸν πάντα πλῆτον ἰσοσάσιον ἡγήτο τῇ κόρῃ. Acontius aurum Mide permutatum cum puella non accepisset, neque ei contra aestimasset omnes divitias. Utraque autem constructio satis obvia cum nudo genitivo & cum præpositione.

ψῆφον ἀναδιδόμενῃ] Budæus Comm. Gr. L. p. 227. προτιθέναι ψῆφον & ἀναδίδοναι est, permittere ut sententiam dicant. nullum affert exemplum. Lucianus in Phalaride II. ubi dicit, omnibus omnino licitum semper fuisse Delphis dona dedicare, neque sententias ea de re rogatas unquam fuisse, aut deliberationem institutam: μέμνηται δὲ ἑδὲς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοῦσιν, ἢ δὲ κωλυθέντα τινὰ δύναι, ἢ ἀνατιθέναι. Nemo meminit unquam in suffragia missum fuisse populum super domariis apud nos, neque quemquam prohibitum sacrificare aut dedicare dona.

15
3 κυρίως

ἐλευθεράζοντα. τοῦ δὲ δεσμοθέτας ἐν ταῖς
ἱεραῖς κόμαις κεκισσωμένους. ποῖον περιχοί-
νισμα. ποῖαν αἵρεσιν. ποῖας χύτρους. Κεραμι-
κόν. ἀγοράν. δικαστήρια. τὴν γεγνηῶσαν Σαλα-
μῖνα. τὴν Φυτῆαλίαν. τὴν Μαραθῶνα. ὅλην ἐν
ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα. ὅλην τὴν Ἰωνίαν. τὰς
Κυκλάδας πάσας. ἀφεῖς ταῦτα καὶ Γλυκέραν
μετ' αὐτῶν, εἰς Αἴγυπτον διέλθω; χρυσὸν λα-
βοῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλῆτον; ᾧ μετὰ τίνος χρή-

δεσμοθέτας — κεκισσωμένους] Myrto etiam coronaban-
tur Thesmiothetæ. Julius Pollux Lib. VIII. Segm. 86. de
iis agens: μυρτίην δὲ ἐπιφανοῦντο.

ἐν ταῖς ἱεραῖς κόμαις] Sic ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις Aristopha-
nes in Equitibus v. 1034.

ποῖον περιχοίνισμα] Jul. Pollux VIII. Segm. 123. τὸ δὲ
δικαστήριον περιχοίνιζετο. μοχ, τὸ δὲ περιχοίνισμα ἀπὸ
πεντήκοντα ποδῶν ἐγγίνετο. Tribunal fune circumda-
batur. hic ambitus fune cinctus quinquaginta pedum
erat. Pessime in Alciphronis loco vertit Meursius, *Quale*
ex juncis amiculum, eum adducens in Græcia feriata
ubi Ἀνθετήρια. Sed meliora postea edoctus fuit in le-
ctionibus Atticis, ubi vertit, *Quale sepimentum?* Lib.
VI. cap. 14. Solebant non tantum curiæ, sed & tem-
pla περιχοίνιζεσθαι ad arcendos strepitus & turbas: ut ho-
dienum in quibusdam locis fit, ubi durantibus Sacris,
& Senatu sedente, plateæ catenis clauduntur. Erat &
aliud περιχοίνισμα, cum populus in concionem coa-
ctus, circumdabatur fune miniato, ne ante tempus di-
laberentur. quæ res sæpe risum excitabat, nam qui
vellent se subducere maculabantur. Sed de hac re ad
Aristophanem.

ποῖας χύτρους] Festum intelligo, non ollas ut Meur-
sius locum alicubi citans. Sed video illum valde su-
pinum fuisse in vertendis locis quæ citat, & incon-
stantem: sicut antecedens αἵρεσιν modo *festam* red-
tores

tores in sacris pagis hederâ ornatos? quem ambitum funiculo cinctum? quam electionem? quos Chytros? Ceramicum, forum, tribunalia, vicinam Salaminem, Psyttaliam, Marathonâ; totam in urbe Athenarum Græciam, totam Ioniam, Cycladas insulas universas: hæc *inquam* omnia, cumque his Glyceram, ego relinquam, & in Aegyptum abeam? ut aurum accipiam & argentum & divitias? quibus

dit, modo *habitu*, quod ego accipio de electione magistratuum.

Ψυτταλίαν] Insula parva juxta Salaminem, aliâ obscuræ famæ, sed factô quodam Aristidis illius cognomento Justî nobilitata. de qua re ad Herodotum. Debent autem hæc, inde à τὴν Σαλαμῖνα jungi non cum verbo ὁψομαι in antecedentibus, sed in sequentibus cum ἀφ' ἧς.

τὴν Μαραθῶνα.] Thomas Magister: ἀρσενικῶς δὲ Ἀττικοὶ τὸν Μαραθῶνα λέγουσιν -- Ἴωνες δὲ θηλυκῶς. Contrarium apparet. nam Demosthenes Articus in loco simili, τὴν Μαραθῶνα, τὴν Σαλαμῖνα. de Fal. Legat. Herodotus Ionice scribens, ἐκ τῆς Μαραθῶνος, lib. I. Segm. 62. Male autem hæc in Edd. sic distinguuntur: τὴν Μαραθῶνα ὅλην. ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα ὅλην. τὴν Ἰωνίαν. τὰς Κυκλάδας πάσας. non debet ὅλην referri ad Μαραθῶνα, nam sciunt omnes Marathonem totum in Attica esse: & nemo id miratur; sed Athenas quasi compendium esse totius Græciæ, totius Ionie, omnium Cycladum.

ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα] Hoc sensu Athenæ Ἑλλάδος Ἑλλάς in Epigrammate Thucydidis de Euripide, Πατρίς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς Ἀθήναι. Eustathius ad Iliados β. v. 546. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολὺ τὸ σημνὸν αἱ Ἀθῆναι πάσαι ποτὲ εἶχον, δηλοῖ καὶ ὁ ἑπὶ τὰς Ἀθῆνας Ἑλλάδος Μυσεῖον· ἐτι δὲ καὶ Πίνδαρος, Ἑλλάδος αὐτὰς ἔρημα καλέσας καὶ Θυκυδίδης, Ἑλλάδος Ἑλλάδα καὶ ὁ Πύθιος, ἐτίαν καὶ πρῶτων τῶν Ἑλλήνων. ἐξ οὗ ἀρμυμένους τις ἐς

217.

σομαι, μετὰ Γλυκέρως, τοσῶτον διατεθαλασσευμένης, ἢ πενία δέ μοι ἔσται χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; εἰάν δὲ ἀκούσω τὰς σεμνὰς ἐρωτάς εἰς ἄλλον αὐτὴν μετατεθεικέναι, ἢ σποδὸς μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ἰχνεύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται; ἢ μέγα τὸ συμβαίνειν Πτολεμαίῳ καὶ σατραπείᾳ;

ἐννοίαν σεμνὴν, Κόσμος κόσμον ἐκάλεσε τὸν ἐν Κωνσταντινῇ πόλιν ἀσύγκριτον γαόν. *Alius quoque multum splendoris Athenas olim habuisse indicat & is qui Athenas dixit Græcie Museum: præterea Pindarus, qui eas Græcie quoddam columen vocavit: & Thucydides, qui Græciam: & Apollo Pythius qui quasi Larem & Prytæneum Græcorum. unde quidam delatus in notionem splendidam, Mundi mundum appellavit incomparabile illud templum Constantinopolitanum. Priora illa habet ex Athenæo suo. Liceat autem nobis etiam simile quid ex nostra ætate hic annotare. Illustre est Epigramma in Palatium Magni Regis:*

*Par Urbi Domus est, Urbs Orbi: neutra triumphis
Et belli & pacis par Ludovico Tuus.*

2. G. D. D.

μετὰ Γλυκέρως τοσῶτον διατεθαλασσευμένης] H. Stephanus in Thef. διατεθαλασσευμένος, pro, intervallo maris disjunctus. ut apud Alciphr. μετὰ Γλυκέρως τοσῶτον διατεθαλασσευμένης, cum Glycera tanto mari (id est tanto maris intervallo) à me disjuncta. &c. Sic ille, secure admodum. Ego legendum esse puto, ut antecedentia etiam repetam: ἢ μετὰ τίνος χρήσσομαι, τῇ Ἐ Γλυκέρως τοσῶτον διατεθαλασσευμένης; facile -- μοι τῆς, mutari potuit in μετὰ, cum ex proxime antecedentibus adhuc hæreret. deinde in masculino genere & in recto casu magis placet, quia de Menandri non de Glyceræ profectio agitur. Forſitan &, ἢ μετὰ τίνος χρήσσομαι, Ἀ Πὸ Γλυκέρως τοσῶτον διατεθαλασσευμένος; quocum

quocum utar, à Glycera tanto marium intervallo disjunctus? Nonne vero inopia mihi erunt sine illà isthæc? Si autem audiero venerandos illos amores in alium eam transtulisse, nonne cinis mihi omnes thesauri fient? ac moriens *ego* mœrores quidem ipse mecum ablaturus sum, opes autem iis qui quærunt injurias facere in medio positæ erunt? An præclarum quid, apud Ptolemæum vivere, &

Sæpe in præpositionibus erratum, quia plerumque per compendia scribuntur. Sed priorem conjecturam meliorem puto.

ὁ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται] Alias ἀνθρακας ὁ θησαυρός, quod sæpe apud Lucianum. vide Erasum in Chil. quem nec Alciphronis locus fugit. Proverbii meminerunt & Græci Paræmiographi.

τοῖς ἰχθυέουσιν] Metaph. à Venatoribus, pro τοῖς ζητῶσι, qui querunt, & student ut &c.

ἐν μέσῳ κίσεται] Quasi proverbiale, de iis rebus quæ omnibus expositæ sunt. apud Aristophanem in Pace v. 1117. Οὗτοι μὰ τὴν γῆν ταῦτα κατέδετον μόνοι, ἄλλ' ἀρπάσσομαι σφὺν αὐτά. κίσται δ' ἐν μέσῳ. Haud certe, per Terentium juro, hæc comedetis soli, sed eripiam vobis ea; posita enim sunt in medio. Heliodorus Lib. IV. p. 169. ὁ γὰρ ἀρπαγμα, ἔδὲ εὐωνον καὶ τῶν ἐν μέσῳ τῇ βυλομένῃ προκειμένων· ἀλλὰ πολλῆς μὲν βουλῆς ὥς πεπόντως αὐνοῦσθῆναι· πολλῆς δὲ διασκευῆς ὥς ἀσφαλῶς παραθῆναι δέομενον. non enim velut præda est hæc res, nec parvo redimenda, aut ex illis quæ in medio exposita sunt, ei qui tantum voluerit; sed magno consilio ut decenter perscificetur, multo apparatu ut tutò agatur, indigens. Demosthenes de Haloneso: τῆς δὲ μήτε ἡμετέρους μήτε Φιλίππου συμμάχους, ἐν μέσῳ κίσθαι, καὶ ὑπὸ τῶν κρείττονων ἀπόλλυσθαι. eos autem qui nec nostri sunt socii, nec Philippi, in medio expositos esse, & à potentioribus affligi.

[in quam sententiam & supra p. 61. annotatus Demosthenes]

καὶ τοιαύτοις ψόφοις ὧν ἔτε τὸ Φιλικὸν βέβαιον,
ἔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον. εἰάν δὲ ὀργισθῇ τί μοι
Γλυκερά, ἅπαξ αὐτὴν ἀρπάξας κατεφίλησα·
ὧν ἐτι ὀργίζεται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμεν· καὶ
βαρυθύμως ἔχη, δεδάκρυκα. πρὸς ταῦτ' ἐκ
ἐθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας δέεται λοιπὸν
ἔτε τραυιότας ἔχουσα ἔτε δορυφόρους ἔτε Φύ-
λακα· ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. ἢ μέγα
καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον. ἢ μέγα δὲ
καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν; ἢ μέγα καὶ τὸν Ἴστρον

900. A.

ἔτω μεγάλον. καὶ ὁ Θερμώδων. ὁ Τύγρης. ὁ
ἴστρος. καὶ ὁ Νεῖλος. καὶ ὁ Εὐφράτης. καὶ ὁ Ἰστρος.

[fthenis locus] Xenophon in Oecon. παρορμᾷ δὲ τι καὶ
ἐς τὸ ἀεὶν συν τοῖς ὅπλοις τῇ χώρᾳ ἢ γῇ τῆς γεωργίας
ἐν μέσῳ τῆς καρπῆς τρέφουσα, τῇ κρατοῦντι λαμβάνειν.
incitat etiam non nihil ad defendendam arnis regio-
nem, agricolas ipsa terra fructus in medio expositos alens
à potiore auferendos. Sæpe occurrit ἐς μέσον κατατιθέναι.
καὶ τοιαύτοις ψόφοις] inanibus nominibus. Lucianus
Dial. Meretr. ult. in fine : οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες
ἔτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι ὧ Παρθενί. isti autem
qui cristas galearum quatunt, & prelia narrant inanes
sunt strepitus, mea Partheni. Alexis in Afotodidascalo
apud Athenæum Lib. VIII. p. 336.

Ἀρεταὶ δὲ, πρεσβυαὶ τε καὶ τρατηγίαι,
Κόμποι κενοὶ, ψοφῶσιν αὐτ' ὀνηράτων.

Virtutes autem & Legationes & exercituum imperia, glo-
riationes vane inaniter strepunt, & sunt instar somniorum.

ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα] Heliodorus VII. p. 326.
εἰμι γὰρ τῇ δεσποίνῃ τὰ πάντα. Sum enim domina omnia.
[minus recte ibi interpretes : sum enim domina omnium
rerum ministra] Lucianus in Tyrannicida p. 786. φι-
λότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς εἶδε. καὶ πάντα
ὅ· πῶς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπέθετο. nam supra modum
amans erat filii, ut re declaravit. omniaque illi erat filius,

Satrapas

Satrapas & ejusmodi inania nomina, quorum neque amicitia firma, neque inimicitia sine periculo? Si verò mihi Glycera fortè irascatur, semel ipsam arreptam deoscolor: si adhuc irascatur, magis eam cogo; quòd si animo gravato sit, lacrymor. adhæc non amplius ferens meos mœrores, jam orat & rogat, nec milites habens, nec satellites, nec custodes. ego enim ei sum omnia. An magnum & mirabile videre Nilum? Nonne vero magnum quid & Euphratem videre? nonne magnum & Istrum tam ingentem? Thermodon, Tigris,

& illi in omnibus morem gerebat. Demosthenes pro Corona: οἱ μὲν κατὰ πτωχοὺς θεῖοι λαοὶ, καὶ ἀναισθητοὶ θεοβαῖοι, φίλον, ἐνεργήτην, σωτήρα τὸν φιλικποὺν ἡγοῦντο. πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς. *Equidem detestabiles illi Thebsali, & stolidi Thebani, amicum, benefactorem, servatorem, Philippum putabunt. Omnia is erat ipsis. & contra Aristocr. βοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος. auxilium ei ferebatis, & omnia erat Alexander.* Herodotus in Polymnia Segm. 156. ὁ δὲ [Γέλων] τὰς Συρακούσας ἐκράτουν, καὶ ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρακούσαι. *Ipse autem Gelo Syracusarum stabilibat, & omnia erant ei Syracusæ.* [ubi male Valla: sibi que Syracusarum habuit, & quidem pro omnibus urbibus.] & in Clione Segm. 122. de Cyro: τρεφῆναι δὲ ἔλεγε ὑπὸ τῆς τοῦ βυκόλου γυναικὸς. ἥ ἐτε ταύτην αἰνέων διαπαντός· ἦν τε οἱ ἐν τῇ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. *educatum autem se dicebat à bubulci uxore, ibatque hanc laudatum semper, eratque ei in sermone omnia Cyno.*

μεγάλων] Fortè μέγαν ὄντα. Occurrit μεγάλη in Oraculo apud Scholiasten Homeri ad Il. v. 64. ubi inter alia; — τί νυ μή σεοι ὦ μεγάλα Ζεῦ. *quid ergo molieris & magne Jupiter.* Vide & Eustathium p. 521. lin. 33.

καὶ ὁ Θεμώιδων. ὁ Τίγρης. ὁ Ἄλως. ὁ Ῥῆνος.] Deflexit Ἄλως.

Ἄλυσ. ὁ Ῥῆνος. εἰ μέλλω πάντας τὰς ποταμούς
 ὁρᾶν, καταβαπτισθήσεταιί μοι τὸ ζῆν, μὴ βλέ-
 τι. *καλλ. ρ. 12* πον Γλυκέραν. ὁ δὲ Νεῖλος ἔτος καὶ περ ὧν κα-
 λὸς, ἀλλ' ἀποτεθνήσκωται· καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε
 προσελθεῖν αὐτῇ ταῖς δύναις ἐλλοχωμένῳ το-
 σούτοις κακοῖς. ἐμοὶ γένοιτο βασιλεῦ Πτολε-
 μαῖε τὸν Ἀττικὸν αἰεὶ σέφεσθαι κισσόν. ἐμοὶ γέ-
 νοιτο χώματος καὶ τάφου πατρὸς τυχεῖν, καὶ
 τὸν ἐὼ' ἐσχάρας ὑμῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον·

620. 32.

ad rectum casum, ut magnos fluvios enumerans, ma-
 jore emphasi singulis immoraretur. Debent autem hæc,
 actione & gestu Lectoris juvari, ut alia quædam in his
 Epistolis. Quemadmodum in Menandro, quem No-
 ster exacte sine dubio expressit, faciebant; quod anno-
 tat Demetrius Phalereus p. 172. Ed. Viët. *Μένανδρον ὑπο-
 κρίνοντα, λελυμένον ἐν τοῖς πλάστοις. Φιλήμονα δ' ἀναγι-
 νώσκον. Menandrum actione & gestu exprimitur utroque
 solutum in plerisque; Philemonem autem legunt.*

ὁ δὲ Νεῖλος ἔτος καὶ περ ὧν καλὸς] Aristides in Aegy-
 ptia: Νεῖλος ποταμῶν ἔχ' ἥττον καλλιστος, ἢ μέγιστος καὶ
 χρεᾶς, καὶ Σέας ἡδονῆς, καὶ τοῖς πᾶσι πολὺ νικῶν. Nilus fluvio-
 rum non minus pulcherrimus quàm maximus, & usu & ad-
 spectu jucunditate & omnibus rebus ceteros longe superans.

ἀποτεθνήσκωται] Theocritus Idyll. XVII. v. 98. Οὐ γάρ
 τις θήϊων πολυκῆττα Νεῖλον ἐπεμβαῖς &c. Nemo enim bo-
 ssum multa cete alentem Nilum ingressus &c. Præcipue
 Crocodili intelligendi. Sunt ibi & Equi fluviales: Sed
 de his apud Herodotum.

ὅκ' ἔστι ἔτε προσελθεῖν αὐτῇ ταῖς δύναις] Itaque & Ca-
 nes ibi, ne à Crocodilis rapiantur, fugiendo bibunt.
 unde Erasmo Proverbium, ut Canis è Nilo..

ἐλλοχωμένῳ τούτοις κακοῖς.] Id est, in quo tot monstra
 infidiosa latent, inquit Budæus Comm. Gr. L. p. 1236.
 Alciphronis locum citans.

Halys,

Halys, Rhēnus. Si debeo omnes fluvios videre, mergetur mihi vita carens aspectu Glyceræ. Nilus autem iste quamvis egregius sit, ast belluis est infestus. neque licet accedere ad ejus vortices, velut insidias occultantis tanta mala. Mihi contingat ô Rex Ptolemæe semper Atticis hederis coronari: mihi contingat tumulo & sepulchro patrio potiri, & ad aras celebrare quotannis Bacchum: mystica

ἔμολ γένοιτο -- τὸν Ἀττικὸν αἰ τέφεσθαι κισσόν] Horatius Od. I.

Me doctarum hederæ premia frontium

Dīs miscent superis --

Videtur autem Noster ποιητικοτέρως dixisse κισσὸν τέφεσθαι pro κισσῷ τέφεσθαι. Homerus il. 6. v. 485. Ἐν δὲ τὰ τέρεα πάντα τὰ τ' ἑρανοῦς ἐτεφάνωται. *Inibi posuit & sidera omnia quibus cælum coronatur.* Hesiodus in Deorum Gen. 382. Ἄστρα τε λαμπετόωντα τὰ τ' ἑρανοῦς ἐτεφάνωται, *Astraque fulgentia quibus cælum cinctum est.*

τὸν ἐπ' ἐσχάρας -- Διόνυσον] Accipio de ara: & quasi pro τὸν ἐπὶ θυμέλης. Jul. Pollux Lib. I. Segm. 8. ἐσχάρα δ' ἰδικῶς δοκῇ μὲν αἰεὶ ὀνομάσθαι, ἐφ' ἣς τοῖς ἥρωσιν ἀποθύομεν. ἔτι δὲ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸν τῶν θεῶν βωμὸν ἔτι κεκλήκασι. id est ἐσχάρα proprie videtur sic dicta, in qua Heroibus sacrificamus; quidam tamen poetarum, etiam Deorum aram sic nominarunt. Sic à Sophocle usurpata fuisse vocem ἐσχάρα Eustathius ad Odyss. p. 265. lin. 41. dicit: & ab Euripide, cujus posterioris etiam locum adducit: Μηλοσφαγῆτε θυμόνων ἐπ' ἐσχάrais, uti & ante eum Ammonius de Simil. & Diff. voc. Sed apud hunc male legitur μῆλος φάγεται, ut apparet vel ex Aristophane in Avibus v. 1232. ubi, Μηλοσφαγῆν τε βυσύτοις ἐπ' ἐσχάrais. sæpe autem Aristophanes Euripidis verbis utitur, & plerumque joci causâ, ut sexcentis locis ostendo ad Comicum. sed hæc obiter. interpretor autem ἐπ' ἐσχάρας per ἐπὶ θυμέλης, quia θυμέλη de ara

τὰς

τὰς μυστηριώτιδας ἄγειν τελετάς· δραματουργέ
τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δράμα, γελῶν
τα καὶ χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβέμε
νον καὶ νικῶντα. Φιλήμων δὲ εὐτυχέτω τὰ μὲν
ἀγαθὰ, γενόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. ἐκ ἔχει φιλή
μων Γλυκέρων τινά· ἐδὲ ἄξιος ἢ ἴσως τῷ τοιαῦτι
ἀγαθῷ. σὺ δὲ ἐκ τῶν Ἀλώων δέομαι Γλυκέρῳ
εὐδὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβῃ.

Scenica usurpatur. Suidas, *Θυμέλη*, ὁ βωμός. Jul. Pol
lux Lib. IV. Segm. 123. ubi de partibus Theatri: *Θυμέ
λη* ἢ τε βῆμά τι ἕσα, ἢ τε βωμός. *thymla*, sive *suggē
sim aliquis*, sive *ara*. Hac voce mox Noster per Syno
nymiam utitur.

τὰς μυστηριώτιδας ἄγειν τελετάς] Sic μυστηριώτιδας σπον
δὰς dixit Aeschines de Fal. Leg. semel iterumque, de
Legatis Atheniensium loquens qui mystica sacra indi
cerent & sacras inducias offerrent, quas Phocenses
impii repudiarint: τοῖς σκονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώ
τιδας σπονδὰς ἀπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἢ ἐσπί
σαντο. Mox: οἱ τὰ μυστήρια ἀπαγγέλλοντες μόνοις τῶν
ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν Φωκῆς ἢ δεδεγμένους τὰς σπον
δὰς. mox: τὰς σπονδὰς τὰς μυστηριώτιδας ἢ ἐδέχοντο.
De talibus, ut videtur, sive Legatis sacris, sive cadu
ceatoribus, sive praeconibus sive Fecialibus Athenæus
Lib. VI. καὶ τὸ κήρυκα ἐκ τῷ γένει τῶν κηρύκων τοῦ τῆς
μυστηριώτιδος. subaudi vel τελετῆς, vel τάξεως· vel, ut
Casaubonus, ἐφημερίας ex S. Luca: qui & μερίδος cen
set, &, ex Polluce σπονδῆς, ex Lib. I. Segm. 36.

γελῶντα καὶ — νικῶντα] Simile votum Aristophanis
in Ranis v. 385. sub persona Chori ad Cererem:

Δήμητερ ἀγνῶν ὄργων
Καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χόρον.
Παῖσαι τε καὶ χοροῦσαι.
Πῶν πολλὰ δὲ σπυδαῖα καὶ
Παῖσαντα καὶ σκώψαντα, νι —

Ἄνασσα συμπαράστατα,
Καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
Καὶ πολλὰ μὲν γελοῖά μ' ἢ —
Τῆς σῆς ἐορτῆς ἀξίως,
Κήσαντα ταμνιδῶν.

sacra

sacra obire: novam subinde in anniversariis Ludis Scenicis agere fabulam, & ridenti, & gaudenti, & periclitanti, & metuenti, & vincenti; Philemon autem sit fortunatus meis etiam bonis, in Aegypto constitutus. Non habet Philemon Glyceram aliquam: neque dignus erat fortasse tali bono. Tu vero post Haloo, quæso, Glycerium, statim advolans ad nos mulæ clitellariæ inequitans te confer. Lon-

O Ceres castorum mysteriorum domina, ades, & servum tuum chorum: & da ut secure toto die ludam & tripudium; utque multa jocosa dicam, multa seria: ac tuo festo condignè jocus & cavillatus, & vincens, coroner.

ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον] Non semper verum est illud Horatianum I. Epist. 2. — *nocet emptæ dolore voluptas*. Plerumque verius Ovidianum II. Artis: *Quæ datur officio non est mihi grata voluptas*.

πετομένη] Aristophanes in *Lystrata* v. 55. Ἄρ' ἐπερὶ τὰς γυναῖκας δὴτ' ἐχρῆν; Altera persona: Οὐ γὰρ μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένης ἦκιν παῖλοι. Nonne igitur adeste mulieres oportebat? Altera. Non profecto adeste tantum, sed advolantes venisse dudum.

ἐπὶ τῆς ἀτραβῆς] Lucianus *Lexiphane* sub initium: ἐπ' ἀτραβῆς ὀχυθῆς. *mulā vestis clitellariæ*. ubi Scholiastes: Ἀτραβῆ, τὸ σάγμα. ἤτοι ἡ σέλλα. *mox*: ἄλλοι δὲ ἀτραβὴν, ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄρυστον φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχυμέθα. *Clitella, vel sella*. alii autem, ut *Athenienses*, *mulam ita vocant currui non junctam, qua vehimur*. *Lyfias*: εἰ γὰρ ἐκαστήμην ὕσταν, ἐπ' ἀτραβῆς ἂν ὀχυόμεν [vel ὀχυμέν], ἀλλ' ἐκ ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίους ἵππους ἀνέβαινον. Si enim possiderem opes, super mula abiissem [vel vestis fuisset] non vero in alienos ascendissem equos. *Demosthenes* contra *Midiam*: ἐπ' ἀτραβῆς ὀχοούμενος. *Machon* apud *Athenæum* XIII. p. 582. — ἡ Γναθαίνιον Ἐς Πιραϊᾶ κατὰβαινε πρὸς — ἐρατὴν — ἐπ' ἀτραβῆς. *Gnathenium, metretix, in Piræum descendebat ad amatorem in clitella*.

Q

Φέρου.

Φέρου. μακροτέραν ἑορτὴν εἰδένωτε ἔγνω, εἰδὲ
ἀκαιροτέραν. Δήμητερ ἴλεως γενοῦ.

μακροτέραν εἰδένωτε ἔγνω] Aristænetus I. Epist. X. de Acontio Cydippen ducente: ὅτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισα μακροτέραν εὐρακύναι, ὅτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. *Nec diem illo die se longiorem vidisse putavi, nec noctem breviorē illa nocte.* Admodum infirmo argumento colligit Meursius in Græcia Fer. ex hoc loco Alciphronis, festum Haloorum plurium dierum fuisse. Solet cupidè expectantibus etiam brevissimum tempus, longissimum videri. Heliodorus Lib. I. p. 45. de Thyami Charicleæ nuptias dilatas impatienter ferente: ὑπὸ τῆς περὶ τὴν Χαρίκλειαν ἐπισυμίας, καὶ τὴν παροῦσαν ὥραν ἀπέραντον χρόνου μῆκος εἰς ὑπέρθεσιν ἡγούμενος. *præ cupiditate erga Charicleam, etiam horam illam infinitum temporis dilationis putans.* Sic apud Virgilium Ecl. VII. cūm alter amicam invocasset, alter ut ostendat se etiam desiderio amicæ cruciari, dicit:

Imò ego Sardois videar tibi amarior herbis, &c.

Si mihi non hec lux toto jam longior anno est.

Notum est & Theocriteum illud initio Aitæ, de amasio tardius veniente

Ἠλυθεῖς δ' φίλε κύριε τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοί,

Ἠλυθεῖς. οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.

Γ Λ Τ Κ Ε Ρ Α Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ω .

Ὡς διεπείψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς
ἐπιστολάς, εὐθύς ἀνέγνω. μὰ τὴν

μὰ] Alias usitate, negantis particula jurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. non desunt tamen exempla. Apud Aristænetum I. Epist. X. Inscriptio pomi quo Acontius Cydippen decepit: Μὰ τὴν Ἀρταμιν Ἀκοντίῃ γαμῶμαι. *Per Dianam juro me Acontio nupturam.* apud eundem II. Epist. XIV. μὰ τὸν φίλιον ἔρωτα τὸν ἀμόν τε καὶ σὸν, χθρὲς ἐπὶ τὸ σὸν δαμάτιον εἰσιῶσα θάπτον ἢ βάδην, ἔκλαον ὅφ' ἡδονῆς. *testor amabilem meum ac*
gius

gius festum nunquam sum expertus, neque intempestivius. Sis propitia ò Ceres.

Venisti chore puer post tertiam jam noctem & auroram, Venisti. at cupidi in diem senescunt. unde Julianus Epist.

III. ad Libanium: Ἐπειδὴ τῆς ὑποχρέσεως ἐπελάθῃ, τρίτη γοῦν ἐστὶ σήμερον, — ὑπομνησκώ σε, τὸ χρέος αὐτῶν. — πέμπε δὲ τὸν λόγον, — ἀλλὰ — ταχέως. ἀλλὰ καὶ τούτων μὲ τῶν τριῶν ἡμερῶν ἴσθι συντρέψας, ἅπερ ἀληθῆ φησὶν ὁ Σικελιώτης ποιητής, ἐν ἡματι φάσκων τοὺς παθούντας γηράσκων. ἃ δὲ ταῦτά ἐστιν, ὥσπερ οὖν ἐστὶ, τὸ γῆρας ἡμῶν τριπλασιασας ὧ γενναίᾳ. *Quandoquidem promissi tui oblitus es, tertius enim hic dies est; submoneo te, debitum exigens. Mitte ergo Orationem illam, sed cito. Quis & tribus istis diebus, ut scias, me enecasti, si quidem vera dicit Siculus Poëta, uno die affirmans cupidus consenscere. Quod si ita est, ut certe est, senectutem nobis triplicasti, vir egregie.* Et Procopius Epist. XIII. Ἐι τῷς παθούντας καὶ μία γηράσκων ἡμέρα ποῦν, ἐξ ὅσων μὲν χρῶν γυγηρεκένῃ δοκεῖς; ἔγω μὲν σε βληθέντα τῷ πόθῳ, — τοσούτον δὲ χρῶνον ἐτερημένον τῆς θείας. *Si cupidos etiam una senescere dies facit, quamadmodum me jam senem factum putas? tam valde tuo percussum desiderio, tam longo autem tempore carentem tuo adpectu.*

GLYCERA MENANDRO. IV.

UT misisti mihi Regis literas continuo legi. Calligeniam testor in cujus æde nunc

tuum amorem, hesterno die ingressa edes tuas concitatore gradu lacrymas fudi præ gaudio. cui simile iusjurandum negativum est apud Platonem in Alcibiade priore, ubi cum Socrates quæсивisset ex Alcibiade quisnam is esset, à quo tanquam præceptore cognitionem *Iusti & Injusti* didicisset; Alcibiades quòd ejusmodi præceptoris non meminisset, seque irrideri putaret, dicit: σκώπτεις ὦ Σώκρατες. cui Socrates: μὰ τὸν φίλιον τὸν ἑμὸν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἤκω' ἂν ἐπιорκῆσαιμι. *Nequa-*

Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμι κατέχουρον Μένανδρε
ἐκπαθῆς ὑπὸ ἡδονῆς γνωμείη. καὶ τὰς παρού-
σας ἐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἡ τε μήτηρ μου καὶ ἡ
ἐτέρα ἀδελφὴ Εὐφόριον, καὶ τῶν φίλων ἦν οἴ-
δα, καὶ παρὰ σοὶ ἐδείπνησε πολλάκις, καὶ ἐπήνευ
αὐτῆς τὸν ἐπιχώριον Ἀττικισμὸν ἀλλ' ὡς φο-
βόμενος αὐτὴν ἐπαυεῖν, ὅτε καὶ μειδιάσασα θερ-
μότερόν σε κατεφίλησα. οὐ μέμνησαι Μένανδρε;
θεασάμεναι δέ με παρὰ τὸ εἰωθὸς καὶ τῷ προ-
σώπῳ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χαίρεισαν, ὧς Γλυκερίαν
ἤροντο· τί σοι τηλικῶτον γέγονεν ἀγαθόν. ὅτι καὶ
ψυχῇ καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἄλλοιωτέρα νῦν ἡμῶν

*quam: deum Amicitiae meae tuaeque praesidem juro, quæ
ego minime rejecerim. quæ Synesius, felix Platonis
imitator, usurpans, & præmisit Epistolâ 103. Οὔτ' ἐγὼ τὸν
φίλιον τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἐκ ἔγωγε ὁ Πυλάμενης ἀπέσκη-
ψά σε τὴν εἰς τὴν ἐνεγκῶσαν εὐνοίαν. Non certe, deum
testor amicitiae nostrae praesidem, ego mi Pylæmenes, irritæ
tuam, in patriam benevolentiam. Sed, ut ad μὰ sine ne-
gatione redeam, ita & Plutarchus in Alcibiade p. 206.
ἀνάγκην ἔσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ
μὰ Δία, ταχομαχεῖν. ubi alius posuisset νῆ pro μὰ, ut No-
ster Epistola superiore, καὶ συνναύασαιμεν ἀλλήλοις καὶ
συγληράσασαιμεν, καὶ νῆ τις θεὸς, συνδαίνομεν.*

τὴν Καλλιγένειαν] Calligeniam invocabant in Ceteris
Sacris. Vide Aristophanem in Theſmoph. v. 306. Ce-
rerem ita dictam apparet ex Hesychio. Sed de his Meur-
sius in Græcia Feriata, ubi Θεσμοφόρια.

ἐν ᾗ νῦν εἰμι] Lego ἐν ᾗς νῦν εἰμι, quod in versione
expressi. Budæus & H. Stephanus in ἐκπαθῆς locum
hunc citantes omittunt ἐν ᾗ, quia suspectum erat,
ut puro.

κατέχουρον] Alias ἐπιχώριον malis alicujus gaudere,
sum

sum, gaudio exultabam, mi Menander, ita ut mei compos non essem. & eas quæ aderant celare non poteram: erat autem mater mea, & altera soror Euphorium: & ex amicis quam nosti, & apud te sæpe cœnavit, laudabasque ejus vernaculum Atticismum, sed tanquam timens ipsam laudare, cùm etiam subridens calidius tibi osculum dedi: non meministi mi Menander? Conspicata autem me præter solitum & vultu & oculis lætitiæ præ me ferre; rogabant, δ Glycerium, quid tibi tantum boni accidit, quodd & animo & corpore tota mutata nunc nobis appares? & cor-

W. Abre
Arist. Pan

illudere, quemadmodum & ἐπιχαίρειν. Sed potest aliter etiam usurpari; siquidem & ἐπιχαίρειν, unde ἐπιχαίρειν apud Aristophanem loco paullo ante indicato, ubi Καλλυγένην.

τῶν φίλων] Genitivum Pl. à φίλοι & ξένοι non circumflecti monet Thomas Magister.

ὡς φοβούμενος αὐτὴν ἐπαινῶν] Quasi dixisset: *Integer laudo, fuge suspicari.* ut Horatius. Magnum indicium quanti Glyceram fecerit Menander. contra ubi amor minus firmus ad talia devenitur:

*Ubi nominabit Phædriam, tu Pamphilam
Continuo: si quando illa dicet, Phædriam
Intromittamus comessatum: tu Pamphilam
Cantatum provocemus: si laudabis hæc
Illius formam: tu hujus contra. denique
Par pari referto, quod eam mordeat.*

ut in Eunuchō Terentii.

ἡμεῖς] -- Σεμνότερόν σε καταφίλω] Heliodorus I. p. 48.
ἡ Χαρίκλεια περιβαλῦσα τὸν Θεαγένην καὶ μυρία φιλήσασα,
-- ὡς ἡδὲ αἰφ' ἐφ' ἡμέρας ἐν τῷ ἐμῷ φόβῳ. Chariclea
Theagenem amplekta & sexcentis modis exosculata, -- libentissime, inquit, accipio hos tuos de me timores. ibid.

Q

πέφνηας;

πέφνης, καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον. καὶ γὰρ Μένανδρον ἔφη τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας τρόπον τινὰ μεταπέμπεται, μείζονι τῇ Φωνῇ φθεγγαμένη καὶ σφοδρότερα, ὅπως πᾶσαι ἀκέσωσιν αἱ παροῦσαι. καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σοβῶσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολὴν σὺν τῇ βασιλικῇ σφραγίδι. χαίροις οὖν ἀπολειπομένη, ἔφρασαν· τὸ δὲ οὐκ ἦν Μένανδρε. ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔδενι τρόπῳ μὰ τὰς θεὰς ἔθ' εἰ βῆς μοι τὸ λεγόμενον φθέγγεαιτο, πεισθέντην ἂν,

p. 17. καὶ θερμότερα ἦν τὰ φιλήματα τῷ πρέποντος, & calidiora erant oscula quàm decebat.

γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις] Thomas Magister: γεγανωμένα πρόσωπα, τὰ χάριτος γέμοντα. γάνυμαι τὸ ἡδοῦναι καὶ χάριτος πληροῦμαι. Virgilius I. Aen.

— lumenque juventa

Purpureum, & letos oculis afflarat honores.

μείζονι τῇ φωνῇ φθεγγαμένη] Plato in Amatoribus non longe ab initio: αἰνιττόμενος εἰς τὸν ἀντερατῆν, καὶ λεγὼν μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτῷ κατακύοι τὰ παιδικά. riva-lem subindicans, & magna voce loquens, ut amasius suis audiret.

βασιλικῇ σφραγίδι] Fl. Josephus p. 380. ὑπὸ βασιλικῇ σημαντῆρος ἡσφαλισμένης ἐπιστολᾶς. regio signaculo munita Epistolae.

χαίροις οὖν ἀπολειπομένη ἔφρασαν.] Simile quid finxit Libanius circa Epistolam quandam Basilii; sed profecto coactè admodum, & ita ut imitatio se facile prodatur: totus locus cum superioribus etiam congruit, quem hîc adscribam, ut appareat quàm & accessita &

pus

pus amcenitate perfusa es, & coruscas læto quodam & exoptabili fulgore? Tum ego, MENANDRUM, inquam, MEUM REX AEGYPTI PTOLEMAEUS IN PARTEM REGNI QUODAMMODO VOCAT, majore voce locuta & vehementiore ut omnes audirent quæ aderant: atque hæc dicebam ego quatiens & vibrans Epistolam cum sigillo regio. Lætaberisne igitur si derelinquaris? aiebant. Id verò non erat, mi Menander. Sed hoc equidem nulla ratione profecto, ne si bos quidem ut ajunt mihi, loqueretur, credam,

frigida & ἀπίθανα illa sint: ἀλλ' ὃ, τι ἐγένετο περὶ τὴν ἐπιστολὴν σὺ τὴν καλὴν, ἢ καλὴν σιωπῇ σου. παρεκάλουντό μοι τῶν ἐν ἀρχῇ γεγενημένων ἄλλοι τε ἢ ὀλίγοι, καὶ — Κλύπιος. — ὡς οὖν ἔδοσαν οἱ φέροντες τὴν ἐπιστολὴν, σιγῇ διὰ πάσης ἑλθὼν, Νενικήμεθα, ἔφην, μεδιῶν τε ἅμα καὶ χαίρων. καὶ τίνα σὺ νενίκησαι νίκην; ἤρουντο. καὶ πῶς ἢ ἀλγῆς νενικημένος; ἐν κάλλει μὲν ἔφην ἐπιστολῶν νενίκημαι. Βασίλειος δὲ κακράτηκε. φίλος δὲ ὁ ἀνὴρ. καὶ διὰ τούτο εὐφραίνομαι. *Sed quod circa Epistolam tuam illam elegantem contigit, non docet reticere. Assidebant mihi ex magistratibus cū alii non pauci, tum Alypius; cū igitur tradidissent Epistolam qui eam ferebant: tacitè eā totā perlectā, Vincimur, inquam, subridens, simulque gaudens. Et illi, Quænam est illa victoria quæ tibi erepta est? quærebant. In Epistolarum, inquam, elegantia victus sum. Basilus autem me superavit, vir mihi charus: atque ob id letor. Quis hoc illi credat? quem invidisse Basilio dotes illas facilius credas. Cæterum apud Nostrum pro ἔφασαν lego potius ἔφασαν.*

ἢ δ' ἢ βῆς μοι, τὸ λεγόμενον, φθίγγωτο.] Meminit ex Alciphrone Erasmus Chil. III. Cent. I. Adag. XLVI. *Nē sē bos quidem vocem edat.*

ὅτι βεβλήσεται με ποτὲ ἢ δυήσεται Μένανδρος, ἀπολυπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ, μόνος ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν. ἀλλὰ καὶ τῷτό γε δῆλος ἐκ τῶν ἐπιτολῶν ὧν ἀνέγων, δῆλος ἦν ὁ βασιλεὺς τὰ μὰ πεπυσμένος ὡς εἶκε περὶ σῶ, καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίους θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατῶ θάζειν. χαίρω διὰ τῷτο, ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἰγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες, καὶ πείθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατον σπυδάζειν, ἐπιθυμῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. τί γὰρ Ἀθηναίῳ χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥ τις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω, καὶ τὰς ἐοδῆτας ἐνδύω, καὶ τοῖς προσκηνίοις ἐτίθηκα, τὰς δακτύλους ἐμαντῆς πιάζωσα ἢ αὐτοκροταλίῃ τὸ θέατρον καὶ τρέμωσα τότε καὶ τὴν

μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν] Andocides de Reditu: ἄλλοι γὰρ ὧν, πάντα τὰ ἀγαθὰ ἔχον, τερόμενος τῆς πατρίδος, ἢ ἐν δεξαίμην. *Si alibi sim, omnia bona habere, patriā carens, nolum.*

διατῶθάζειν] Plato in Hippiā Maj. καὶ μὲν δὲ ταύτην γε τὴν ἀποκρίσιν, ὃ ἄριτε, ἢ μόνον ἐκ ἀποδεδέχεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τῶθάζεται, καὶ ἐξ' αὐτοῦ τετυφωμένῃ. *At qui hanc responsionem non modo non admittit, sed omnino etiam me irridebit, dicetque: θ' fatue.* Idem in Axiōcho circa initium: ἀνιστῶς φέρει τὴν τελευτήν. καίτοι γὰρ τὸν πρόθεν χρόνον διαχλευάζων τὰς μορμουλιτομένης τὸν θάνατον, καὶ πρῶτος ἐπιτῶθάζων. *egre fert obitum: quamvis prius derideret eos qui terribilem reddunt mortem, & comiter illuderet.* Athenæus IV. p. 182. τὸ δὲ Πλάτωνος (συμπόσιον) πλήρῃς ἐστὶ μυκτηριστῶν καὶ τῶθάζειν Menan-

Menandrum velle aut posse, relicta Athenis Glycerâ suâ, solum in Aegypto regnare in omnium bonorum copia. Illud verò etiam satis ex literis quas legi, satis inquam, ostendebat Rex, se de nostris rebus inaudivisse, ut videtur: sensimque se velle per suspiciones Aegyptiis Atticisimis te pun gere. Gaudeo propterea; quia navigarunt & in Aegyptum ad eum nostri amores: & intelligit omnino ex iis quæ audivit se id velle quod fieri minime potest, dum cupit Athenas ad ipsum transire. Quid enim Athenæ sine Menandro? Quid autem Menander sine Glycera? quæ ei & personas adorno, & vestes induo, & in prosceniis adsto digitos meos premens quacumque parte plaustum ediderint Spectatores: atque tremens tunc, ita me Diana amet,

ζόντων. Platonis autem convivium plenum est subsanatoribus & cavillantibus. Aristoph. Schol. τῶν πᾶσιν. Mox in καὶ τοῖς πρόσκη. fortè ἐπὶ deest.

τοὺς δακτύλους ἑαυτῆς πιέζουσα] Occurrit δακτύλων πίεσματι in Eubuli fragmento apud Athenæum. III. p. 108. ubi vertitur *appressu digiti*. sed hoc parum huc facit. Notum est proverbium, *Pollicem premere*, quo *approbatio* significatur, de quo Erasmus in Chiliadibus.

προταλίσῃ] Citant ad hoc verbum Alciphronem Budæus & H. Steph. Hippolochus in Epistola apud Athenæum IV. p. 129. ἐφ' οἷς ἡδύντες ἀνεπροταλίσσαμεν τὸν νυμφίον. quibus *delectati plaustum dedimus sponso*. Gestum plaudentis describit Aristænetus I. Epist. X. ἑταρος δὲ τοῖς ἄσματος ἐπεκρότη, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑποταλμένοις ὑποκείμενην τὴν ἀριστερὰν ἐπληγῆν εἰς τὸ καίλον. alius autem cænsilenis applaudebat, digitis compositis sub-

Q

Ἀρτεμῖν

*ἔστιν οὗτος, ὃν
ὁ πρῶτος
ἔχει*
 ἄρτεμιν ἀναψύχῳ, καὶ περιβάλλεσά σε τὴν
 ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκάνην κεφαλὴν ἐναγκα-
 λίζομαι. ἀλλ' ὅτι ταῖς φίλαις τότε χαίρειν ἔ-
 φην, τοῦτ' ἦν Μένανδρε, ὅτι ἐκ ἄρα Γλυκέρα μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπὲρ θαλάσσαν ἐρώσι
 σκ' καὶ διαπόντιοι Φῆμαι τὰς σὰς ἀρετὰς κα-
 τηγέλασι. καὶ Αἰγυπτος καὶ Νῆλος καὶ Πρώ-
ῖωνος ἔστι.
λεως καὶ ἀκρωτήρια καὶ αἱ φάριαι σκοπιαὶ
 πάντα μετέωρα γυν εἰς βουλόμενα ἰδεῖν Μέναν-

*jectam levam percutiebat in cavatatem. Horatius: concur-
 ris dextera leve.*

σὴ τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκάνην κεφαλὴν] Phalaris
 Epistola LXXVI. ad Stesichorun: καὶ σὺ τὴν ἱερὰν καὶ
 ὁμοπόλον κεφαλὴν ἢ μυσῶν συγγένεια κοσμήσῃ. *atque
 sacrum tuum hygnisque fecundum caput Muse sorores
 ornent.* Plato in Phædro: συνεβάκχευσα μετὰ σὺ τῆς
 θύας κεφαλῆς. *bacchatus sum tecum, sacro illo capite.*
 Synesius Epist. 56. Ἀδικῆς με ὃ θύα καὶ ἱερὰ κεφα-
 λή. multa talia apud illum. Athenæus Lib. II. p. 66.
 ὅτι δ' ἱερὸν ἐνόμιζον τὴν κεφαλὴν δῆλον &c. *quod rem
 sacram putaverint caput manifestum est &c.* Contra, ὃ
 κακὴ κεφαλὴ σὺ, Demosth. de Fal. Leg. & ὃ μισρὰ κεφα-
 λή σὺ, in Midiana; & Aristophanes in Acham. v. 284.
 σὺ — ὃ μισρὰ κεφαλὴ. Demosthenes in Midiana: ταῦτ'
 ἔλεγεν ἢ μισρὰ καὶ ἀνοδὴς αὐτῇ κεφαλῇ. *Hec dicebat
 imprutum istud & imprudens caput.*

ἐναγκαλίζομαι] Citat Alciphronem ad hoc verbum H.
 Steph. in Indice Thef. ex Budæo.

καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἀκρωτήρια] Cl. Vir. Jac. Perizonius
 in Epistola ad me: *Quis ille Proteus? Legendum καὶ Πρω-
 τίως τὰ ἀκρωτήρια, in plurali æque ac φάριαι σκοπιαί,
 quæ sequuntur.* Optima sine dubio conjectura. Intel-
 liguntur autem Phari insulæ promontoria, de quibus
 Strabo Lib. XVII. p. 140. Ed. Noviss. de iisdem Virgi-
 lius Æneidos XI. v. 262. *Atresides Protei Menelaus ad
 refocillo*

refocillo & amplectens te sacrum comœdiarum illud caput in ulnis teneo. Quodd vero ad amicas tunc dixi me gaudere, hoc erat mi Menander, quodd non Glycera solùm sed & reges transmarini amant te, & mare transgressa fama, tuas virtutes annuntiavit: & Aegyptus atque Nilus ac Protei promontoria, & Phariæ speculæ, omnia jam erecta & intenta sunt, cupientia videre Menandrum, & au-

unque columnas Exulat--ubi Servius inter alia: *Usque ad fines Aegypti: hoc est usque ad Pharon, antè insulam, nunc partem Alexandriæ. Lucanus, Tunc claustrum pelagi cepit Pharon; insula quondam In medio stetit illa mari sub tempore vatis Proteos; at nunc Pelleis est proxima muris.* Id est, Pellai Juvenis, Alexandri M. five Alexandriæ muris. locus extat Lib. X. Illuc autem vocabatur Menander. Certe vix mihi temperare possum quin in textum recipiam: & facerem, nisi objici posset, fortè τοῦ περὶ τῆς scriptum fuisse, per quod eadem Pharos insula intelligatur, quia nempe Pharo Menelai proretæ ibi sepulto sit cognominis, ut est apud Stephanum Byzantinum. quod licet ineptum sit, tamen tale est, ut illo adhuc ineptiores quorundam conjecturæ extent. Cl. La Croze conjiciebat, πᾶς ὁ λαός.

πάντα μετέωρα νῦν βουλόμενα ἰδὼν Μένανδρον] Similiter in re simili Lucianus in *Demosthenis encomio* p. 933. καὶ δὲ νῦν μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος τὸν Δημοσθένην αὐτὸν προσδοκῶν. atque sanè *Antipater in eam spem erigebatur ut Demosthenem semper expectaret.* Idem in *Jove Tragædo* p. 191. καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσι πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ubi versio: *Et nunc omnes suspensio sunt ad audiendum animo.* quod in *Icaromenippo* p. 272. sic: ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκρόάσεως, ubi versio: *sublimis à sermone pendeo, jamque ad narrationis finem inbio.* Per verbum inde deductum Rosidonium apud

δρον

δρον καὶ αἰχῆσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ
 δεσποδαιμόνων καὶ ἀπίων καὶ πατέρων καὶ
 υἱῶν καὶ θρασυόντων, καὶ παντός ἐνοσηροβα-
 τουμένου ὧν ἀκούσονται μὲν, ἐκ ὅψονται δὲ
 Μένανδρον εἰ μὴ ἐν ἄξει παρὰ Γλυκέρᾳ γένοι-
 το· καὶ τὴν ἐμὴν εὐδαιμονίαν ἴδοιεν τὸν πάν-
 τη διὰ τὸ κλέος αὐτῷ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ περκαίμενον. οὐ μὴν ἀλλ' ἔγχε
 ἄρα πόθος αἰρεῖσέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ
 εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρημάτων

εἰ παρὰ

Athenæum V. p. 212. ἐμπεριείχε τοὺς Ἀθηναίους δι' ἐπιτο-
 λῶν. ubi verio: *literis ad rerum novarum spectat Atthe-
 nenses erigebat.* Verbo Synonymo Demosthenes de
 Falsa Leg. ἀναστρέφοντας ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων καὶ ὑποχέσων.
suffragis una spe post aliam. Alio, Aeschines contra
 Ctesiphontem: ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ἀ *spe su-
 spendens.* Alio, Ilocrates de Pace: ἐξηγετήματα τῶν ἐλ-
 πίδων, ἀ *spe pendens.*

ut in *Demostheni*
vulg.

φιλαργύρων καὶ ἐρώντων usque θρασυόντων] Materia
 Comædiæ novæ, ut ex Plauto etiam & Terentio vi-
 dere est.

τὸν πάντη διὰ τὸ κλέος αὐτῷ Μένανδρον] Synesius
 Epist. 150. ἀνδρὸς ἀπανταχοῦ διαβάλλοντος μετὰ δόξης. *Viri,
 qui omnia gloriose peragravit.* Plutarchus initio Ro-
 muli: Τὸ μέγα τῆς Ῥώμης ὄνομα, καὶ δόξα διὰ πάντων
 ἀνθρώπων κεχωρημένης. *Ingens illud Romæ nomen, quod-
 que gloria sua per omnes gentes permeavit.*

καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν] Demosthenes I. in Ste-
 phanum: μεθ' ἡμέραν ἔ σὺ σώφρων, τὴν δὲ νύκτα ἐφ' οἷς
 θάνατος ἢ ζημία ποιεῖς. *Interdum tu es modestus; nocte
 autem, ea quibus mors parva, facis.* Idem contra Ti-
 mocratem: εἰ μὲν τις μεθ' ἡμέραν ὑπὲρ πενήκοντα δρα-
 χμᾶς κλέπτει, ἀπαγωγὴν πρὸς τὴν ἑνδεκα ἑναί· εἰ δὲ τις
 νύκτωρ ὅτιον κλέπτει, ἐξἑνα ἀποκτείνεται. *Si quis inter-*

dire

dire Avaros, & Amantes, & Superstitiosos, & Infideles, & Patres, & Filios, & Servos, & quemvis in scenam productum: de quibus audient quidem; non videbunt autem Menandrum, nisi in urbe apud Glyceram fuerint: & meam felicitatem adspexerint, illum *inquam* qui ubique est famâ suâ Menandrum nocte dieque mihi circumfufum. Nihilominus tamen si fortè desiderium de quoddam capit eorum, quæ ibi sunt, bonorum, si vel nullius alterius, saltem ipsius Aegypti, rei præclaræ,

diu supra quinquaginta drachmas furatus fueris, abduci jus sit ad Undecimviros: si verò noctu quodcumque surripueris, jus sit occidere. Est autem Atticum μεθ' ἡμέραν. Aristophanes in Pluto v. 931. Οἶμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. Heu miser, vestibus spoliis interdus! ubi Scholiastes: μεθ' ἡμέραν, ἀντι τῷ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀτίκον τὸ οἴμα. μεθ' ἡμέραν γὰρ φασιν, ἕκ ἐν ἡμέρᾳ.

ὃ μὴν ἀλλ' αἶνε] Nihilominus tamen. Interim tamen. Verum tamen. Demosthenes II. Olynth. ὃ μὴν ἀλλ' ἐγὼ γε, ἢ τις αἰεεὶν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν εἰλοίμην. Nihilominus tamen ego quidem, si quis mihi optionem daret, nostra urbis fortunam eligerem. Idem Exord. 38. ἴσως μὲν εἰδότας, ὃ μὴν ἀλλ' εἰ τυγχάνοιτε ἀγνοῦντες, διδάξω. Fortasse vos non ignaros, verum tamen si forte ignoretis, docebo, & alibi.

Ἀργύπτου χεῖματος μεγάλου] Admirantis. de μέγα χεῖμα ad Herodotum & Aristophanem. Sic μέγα πρῶγμα, Demosthenes contra Lacritum, non longe à principio: ὅσοι δὲ Λάκριτος Φασιλίτης, μέγα πρῶγμα, Ἰσοκράτης μαθητής. ubi Volfius: *Isse vero Lacritus, res magna. Isocratis discipulus.* Sic & μέγα ἔργον. Homerus Iliados v. 285. — ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ λινέας, μέγα ἔργον, ὃ ὃ δύο ἄνδρες φέροισιν. *Saxum cepit manu Aeneas, ingens, quod duo viri non portarent.* Quod ad

μεγάλη

μεγάλῃ καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν
περιεχόντων ἀγαλμάτων καὶ τῇ περιβοήτῃ
λαβυρίνθῃ καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ
τέχνης παρ' αὐτοῖς τίμια, δέομαί σε Μένανδρε
μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· με δὲ με Ἀθηναῖοι δια
ταῦτα μισησάτωσαν, ἥδη τὰς μεδίμνους ἀρω-
μοῦντες οὓς ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς πέμψει διὰ σέ.
ἀλλ' ἅπιδι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιῶν
πνεύμασι, Διὶ ἔριώ. ἐγὼ γάρ σε ἐκ ἀπο-

rem ipsam attinet, notum nihil admirabilius olim fuisse Aegypto, cui rei Herodoti totus liber secundus impenditur. Graecorum curiositas Aegyptiacis narrationibus semper inhiabat. Heliodorus II. p. 109. Αἰγύπτιον γὰρ ἄκυσμα καὶ διήγημα πᾶν, Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον. *Omnia enim Aegyptiaca narratio Graecorum aures maxime allicit.*

περιεχόντων ἀγαλμάτων] Sine dubio Memnonis statuam vocalem intelligit. de qua indicavit Auctores Scaliger ad Eusebii Chron. p. 36. Philostratum, Dionysium Periegetam, Pausaniam in Atticis, Strabonem VII. Plinium 36. Lucianum, Tzetzem, Corn. Tacitum. Sed Noster aliter quam cæteri, quasi de pluribus statuis: & pluribus cujusvis vocibus, verbo περιχῆν significante *undique sonare, circumsonare*. Ita Plutarchus, aut quisquis auctor est librorum *de Placitis Philosophorum*, IV. cap. 20. non tamen quasi de statu ejusmodi: ἐν γοῦν ταῖς κατ' Αἰγύπτου πυραμίσιν ἕνδον φωνὴ μία ἡγνυμένη τέτταρας ἢ πέντε ἤχους ἀπεργάζεται. *Itaque in Pyramidibus Aegypti intus una vox edita quatuor aut quinque sonos efficit.*

τοῦ περιβοήτου λαβυρίνθου] Nemo magis hîc audiendus quàm Herodotus, curiosissimus artis & naturæ speculator, præcoque μεγαλοφρονότατος, qui condigne pro rei majestate locutus de hoc Labyrintho est, Lib. II.

& earum quæ ibi sunt Pyramidum, & vocabulum Statuarum, & celebris illius Labyrinthi, & cæterorum quæ propter ætatem & artem apud eos magni æstimantur; rogo te mi Menander, ne me prætendas: neque *committas ut* Athenienses me ob hæc oderint, qui jam tum medios numerant quos Rex ipsis mittet propter te; sed abi cum diis omnibus, bonâ Fortunâ, ventis commodis, & Jove secundo. nam ego te non

Segm.148. ubi de Duodecim Regibus: δόξαν δὲ σφι, ποιήσαντο λαβύρινθον. — τὸν, ἐγὼ ἤδη ἴδον λόγῳ μέζῳ. εἰ γὰρ τις τὰ Ἑλλήνων τέχαι τε καὶ ἔργων ἀπόδεξις συλλογίσαιτο, ἐλάσσονος πόνου τε καὶ δαπάνης φανήντα τῷ λαβύρινθῳ τῷ. καὶ τοὶ ἀξιόλογός γε καὶ ὁ ἐν Ἐφέσῳ νηός, καὶ ὁ ἐν Σάμῳ. ἦσαν μὲν νυν καὶ αἱ πυραμίδες λόγῳ μέζονες, καὶ πολλὰν, ἐκάστη αὐτέων, Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μεγίστων ἀνταξίη. ὁ δὲ λαβύρινθος καὶ τὰς πυραμίδας ὑπερβάλλει. Cum eis sic visum fuisset, extruxerunt Labyrintbum. quem ego vidi magnificentiorem quàm dici potest. Si quis enim Græcorum muros & operum structuras simul computet, minoris laboris & sumptus deprehenduntur Labyrintbò istò. Equidem memorabile est & Ephesium templum, & Samium; erant tamen & Pyramides (quas superius descripserat) supra quàm dici potest: multisque, unaquævis earum, Græcanicis Operibus, etiam maximis, equiparanda. At Labyrintbus & Pyramidas superat. deinde cùm ex parte descripsisset: sibi que inferiora & subterranea perlustrare non licuisset indicasset; subjungit: τὰ δὲ ἄνω μέζονα ἀνδραπήλων ἔργων αὐτοὶ ὠρώμεν. Superiora autem, majora humanis operibus, ipsi videbamus. deinde porro describit, quæ ibi videantur.

ταὺς μέδμνους ἀριμοῦντας ὅς ὁ βασιλεὺς αὐτοῖς πέμψει] Sicut ante Ptolemæum Pfammetichus Atheniensibus miserat, teste Philochoro, aliquot μνείας μέδμνων tritici. de qua re ad Aristophanem.

Διὶ οὐρίῳ] Memoratur templum Διὸς Οὐρίου in ostio λέγεται.

ΕΡΣΙΝ.
WALKER. 23

αὐτῇ

εἰς τὴν ἑλκ.

λέγω. μὴ τῆτο δόξης με λέγειν, ἐδ' αὐτῇ δύ-
ναμαι καὶ θέλω. ἀλλὰ παρῖσα τὴν μητέρα
καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἔσομαι συμπλέσά
σοι, καὶ σφίδρα τῶν ἐνθαλασσῶν γεγέννημαι εὖ
οἶδα. καὶ ἐκκλωμένης κώπης ναυτίας ἐγὼ θε-
ραπεύσω. θάλλω σε τὸ ἀδενούιν τῶν πελα-
γισμῶν. ἄζω δέ σε ἄτερ μύθων Ἀεράδης εἰς
Αἴγυπτον, ἔ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσεα θεράποντα

simil. ad Homer.
A. v. 479.

Ponti ab Arriano in Periplo Ponti Euxini, & Marcia-
no Heracleota. Idem autem valet ἕρην ac ἑανένεμα
memoratque Pausanias Διὸς ἱερὸν ἑανένεμα in Laconicis.
cap. XIII. Huc etiam pertinet ἱκμενος, quod apud Ho-
merum est epitheton vocis ἕρος, quæ ventum secundum
denotat: & ipsius etiam Jovis. Eustathius p. 964. lin.
33. ἱκμενος ἕρος, καὶ Ζεὺς φασιν ἱκμενος. Ab ἕρος est ἕ-
ριος πλῆς quando ventis navigatur, qui & πρῶτος πλῆς
nam in remorum usu δεύτερος. unde Menander in
Thrasyleonte:

Ὁ δεύτερος πλῆς ἐστὶ δῆπν λεγόμενος,
Ἄν ἀποτύχη τις ἕριος, κώπῃσι πλῆν.

*Altera navigatio est nimirum quæ dicitur, se non potia-
tur quis navigatione ventis peragenda, remis navigare.*
Ita autem lego nunc in posteriore illo versu.

καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς] Cl. Perizonius in eadem Epi-
stola: *Ibidem mox lego καὶ τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς*
*αὐτῆς. Matrem & sorores meas. memoraverat jam an-
tè matrem suam & alteram sororum suarum. nempe ini-
tio Epistolæ.*

ἐκκλωμένης] Non satis apparet in Aldina Editione
sitne una vox an duæ; altera Editio tanquam unam
exhibet. ego verti quasi essent duæ: & accipio ut apud
Ciceronem in Tusculanis *de inflexo remo*, qui talis vi-
detur aquæ immerfus, licet integer & rectus. intelli-
gendum autem erit, de assiduo adipectu ejusmodi re-
morum, ut inde vertigo oriatur, unde proclivitas
relinquam,

relinquam, ne id putes me dicere: neque possum etiamsi velim; verum relicta matre & sororibus ejus, ero tibi socia navigationis. atque admodum apta sum mari, sat scio. & ex tractu remi nauseam tibi, *ut fit*, ortam ego curabo, & fovebo infirmitatem in jactatione maris. Ducam autem sine filo Ariadnæ in Aegyptum te, non Bacchum, sed Bacchi mini-

ad vomitum, quæ est nausea. Mallem tamen ελκομένης vel ελαυνομένης.

ἄτερ μύθων Αριάνης] Sine dubio legendum *μῦθων* pro *μύθων*. contrario modo erratum suprâ Epist. VIII. λῦθω pro *λύθω*. Utuntur autem illa voce in ea re. Eustathius p. 1688. lin. 38. δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθὰ μίτου — ἐφ' ᾧ ἐσελθόντα τὸ σπήλαιον ἐκδῆσαι τοῦ τῆς Θύρας ζυγῦ, καὶ ἀνελίσσονται ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τῷ λαβυρίνθῳ μυθόν. καὶ ἡ περιέται τῷ κακοῦ, ὅπως ἐπανελίσσονται ἐξελθῶν. dat Ariadne Theseo *amafio glomerem filorum*, eo sine, ut speluncam ingressus, alliget januæ claustro, & evolvens pergat etiam usque ad intima Labyrinthi: atque, si monstrum illud (nempe Minotaurum) superaverit, denuo relegens egrediatur. Basilii Epistolarum suarum penultima, in Collectione Aldina, ad Calligraphum, nomine, non re talem; nam in scribendo curvas lineas ducebat, ut legens sibi videretur in Labyrintho veritari: ἔδει — τὴν τάξιν ἐπιζητῶν — παρεπόμενον τῷ αὐλακι, κατὰ τὴν τὸν Θησέα τῷ μίτῳ τῆς Αριάνης φασί. Oportebat me in legendo ordinem require-re sequendo *sulcū* sicut Theſeus filum Ariadne secutus dicitur.

ἢ Διονύσου] Quasi Ariadne Baccho ulla in re instar ducis fuerit. Nimirum confundit historiam. Mulieri hoc ignoscitur.

Διονύσου θεράποντα] Aristophanes in Avibus. v. 914. πάντες ἑμὲν οἱ διδάσκαλοι Μουσῶν θεράποντες. Omnes nos poëta sumus Musarum ministri. ubi quædam annoto.

R

καὶ

ῥακτοῖσι
καὶ πρῶτῳ καὶ

152 β. γ. δ. ε. ζ.
καὶ πρῶτῳ

καὶ προφήτην. ἔδεν ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίᾳ ναυτι-
καῖς ἀπολειφθῆσομαι, τὰς σὰς ἀπιστίας κλαί-
σα καὶ πωπνιωμένη. χαίρετ' ὡσαν οἱ Θεοεῖς ἐκεί-
νοι καὶ τὰ ἄμμοθα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλα-
κῆματα. ἡμῖν δὲ βέβαια πάντα καὶ τὸ ἄσυ,
καὶ ὁ Περραιεὺς, καὶ ἡ Αἴγυπτος. ἔδεν χωρεῖον
ἡμῶν τὰς ἐρώτας ἐχὶ δεξεται πλήρεις καὶ πτε-
ρεων οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ εὖ-
ρουν ποιήσει. πᾶσι περὶ μὴτε χρημάτων σε μῆ-
τε περιουσίας μῆτε πλῆττε τὸ κατὰ παῖς ἐπι-
θυμῶν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εὐδαιμο-
νίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἡ

καὶ προφήτην.] Plato II. de Rep. ad Musæum & Or-
pheum præcipue respiciens: οἱ θεῶν παῖδες καὶ ποιηταί,
καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι. *Deorum filii, qui ro-
te & prophete deorum fuere.* Cur isti prophetæ appel-
lentur, dico ad Aristophanis *Ranas*. Eo sensu Epime-
nidem ab Apostolo prophetam dictum puto.

ἔδεν ἐν Νάξῳ — ἀπολειφθῆσομαι.] Utitur hoc exemplo
& apud Aristænetum II. Epist. 13. puella ab amatore de-
serta: πρὸς ἑαυτὴν ἐβόων τῆτο. ἐκ ἔτι Φιλονίδης ἀλλὰ
Θησεύς, κοιμωμένην καταλιπὼν ὄχου. Αἰριάδην με πᾶσαι
καλῶσι· σὺ δὲ Θησεὺς ἐμοὶ καὶ Διονύσος. *ad me ipsam cla-
mabam: Non est Philonides, sed Theseus. Dormientem
me reliquisti & abiisti. Ariadnen me mulieres omnes vo-
cant: tu vero Theseus mihi es.* Et apud Theocritum
Pharmaceutria quæ amasio suo oblivionem alterius amo-
ris imprecatur.

Τόσσον ἔχοι λάτρεας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ

Ἐν Δία λατρεῖμεν εὐπλοκάμῃ Αἰριάδῃ.

*Tanta eum cariat oblitivā, quantum olim Thesea ajunt in
Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.* Ubi, si & hoc
addendum est, Scholiastes: Θησεὺς γὰρ ἀρεπᾶσας Ἀρι-
στρῦ

strum & sacerdotem: neque in Naxo & solitudine nautica relinquer, tuam perfidiam luggens & detestans. Valeant Thesei illi, & ingratum animum indicantia antiquiorum delicta. Nobis firma & certa omnia, & Urbs, & Piræus & Aegyptus. Nullus locus nostros amores non excipiet integros. etsi petram incolamus, sat scio, Veneream ipsam amor faciet. Sic mihi persvadeo, te nec pecunias, nec opes, nec divitias ullas omnino expetere; ut qui in me & comœdiis felicitatem ponas; sed verò cognati, sed patria, sed amici propemo-

ἀδνην τὴν Μίνως, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλῃσιν, λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. *Theseus enim cum rapuisset Ariadnen Minois filiam, navi profectus in Diam, quæ nunc Naxus dicitur, Baccho sic volente, captus oblivione, deseruit eam dormientem.*

τὰς σὰς ἀπιστίας κλαύσα] Ut in Ovidiana Epistola facit Ariadne ad Theseum, quæ incipit:

Mitius inveni quàm te genus omne ferarum:

Credita non ulli quàm tibi pejus eram.

Quæ legis ex illo Theseu tibi littore mitto,

Unde tuam sine me vela tulere ratem.

ἀμπλακήματα] Vox Tragici styli. rei conveniens, quæ est Tragica. Lucianus in Hermotimo: τὸ τοῦ Θεσέως ἐκὼν μιμησόμεθα, καὶ τι λίον παρὰ τῆς τραγικῆς Αἰριάδνης λαβόντες ἔσιμεν εἰς τὸν Λαβύρινθον. *Illud Thesei factum imitabimur; & solum quoddam à Tragica illa Ariadne sumentes ingrediemur in Labyrinthum.*

ἀλλ' οἱ συγγενῆς, ἀλλ' ἡ πατρίς, ἀλλ' οἱ φίλοι, &c.] Similiter, sed in contrariam sententiam differens Epictetus in Manuali Cap. XXVI. ubi obiectiunculas format contra se & Sapientem suum: ἀλλὰ σοὶ οἱ φίλοι ἀβροθήτοι ἔσονται. ποχ: ἀλλ' ἡ πατρίς, φησιν, ἔσον ἐπ'

ῥακτοῖσιν
νυβίωσι καὶ

52 3. 2. 17.

1. 6. 07.

καὶ προφήτην. ἔδεν ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτι-
καῖς ἀπολειφθήσομαι, τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίει-
σα καὶ ποτινωμένη. χαίρετέωσαν οἱ Θεοὺς ἐκεί-
νοι καὶ τὰ ἄμια τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλα-
κήματα. ἡμῖν δὲ βέβαια πάντα καὶ τὸ ἄσυ,
καὶ ὁ Περσικὸς, καὶ ἡ Αἴγυπτος. ἔδεν χωρεῖον
ἡμῶν τὰς ἐρώτας ἐχὶ δέξεται πωλήρεις καὶ πώ-
τερον οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ εὐ-
ρουν ποιήσει. πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε μή-
τε περιουσίας μήτε πλῆθος τὸ καθάπαξ ἐπι-
θυμῶν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εὐδαιμο-
νίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἡ

καὶ προφήτην.] Plato II. de Rep. ad Musæum & Or-
pheum præcipue respiciens: οἱ θεῶν πῶδες καὶ ποιητοὶ,
καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι. *Deorum filii, qui poē-
te & propheta deorum fuere.* Cur isti prophetae appel-
lentur, dico ad Aristophanis *Ranas*. Eo sensu Epime-
nidem ab Apostolo prophetam dictum puto

ἔδεν ἐν Νάξῳ — ἀπολειφθήσομαι.] Utitur hoc exemplo
& apud Aristænetum II. Epist. 13. puella ab amatore de-
serta: πρὸς ἑμαυτὴν ἐβόων τῆτο. ἐκ ἔτι Φιλωνίδης ἀλλὰ
Θησεύς. κοιμωμένην καταλιπὼν ἄχου. Ἀριάδνην με πᾶσαι
καλῶσι· σὺ δὲ Θησεύς ἐμοὶ καὶ Διόνυσος. *ad me ipsam cla-
mabat: Non est Philonides, sed Theseus. Dormientem
me reliquisti & abiisti. Ariadnen me mulieres omnes vo-
cant: tu vero Theseus mihi es.* Et apud Theocritum
Pharmaceutria quæ amasio suo oblivionem alterius amo-
ris imprecatur

Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόνα Θασέα φαντὶ

Ἐν Δία λαθῆμεν εὐπλοκάμῃ Ἀριάδνῃ.

Tanta eum capiat oblivia, quantum olim Thesea ajunt in
Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes. Ubi, si & hoc
addendum est, Scholiastes: Θησεύς γὰρ ἀρπάσας Ἀρι-
strum

strum & sacerdotem: neque in Naxo & solitudine nautica relinquare, tuam perfidiam luggens & detestans. Valeant Thesei illi, & ingratum animum indicantia antiquiorum delicta. Nobis firma & certa omnia, & Urbs, & Piræus & Aegyptus. Nullus locus nostros amores non excipiet integros. etsi petram incolamus, sat scio, Veneream ipsam amor faciet. Sic mihi persvadeo, te nec pecunias, nec opes, nec divitias ullas omnino expetere, ut qui in me & comœdiis felicitatem ponas; sed verò cognati, sed patria, sed amici propemo-

ἀδην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν, λήθῃ τινὶ χειρᾶμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. *Theseus enim cum rapuisset Ariadnen Minois filiam, navi profectus in Diam, quæ nunc Naxus dicitur, Baccho sic volente, captus oblivione, deseruit eam dormientem.*

τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίωσα] Ut in Ovidiana Epistola facit Ariadne ad Theseum, quæ incipit:

Mitius inveni quàm te genus omne ferarum:

Credita non ulli quàm tibi pejus eram.

Quæ legis ex illo Theseu tibi listore mitto,

Unde tuam sine me vela tulere ratem.

ἀμπλακήματα] Vox Tragici styli. rei conveniens, quæ est Tragica. Lucianus in Hermotimo: τὸ τοῦ Θεσέως ἐκὲνο μιμησόμεθα, καὶ τι λῦον παρὰ τῆς τραγικῆς Αἰριάδνης λαβόντες ἄσιμεν εἰς τὸν Λαβύρινθον. *Illud Thesei factum imitabimur; & solum quoddam à Tragica illa Ariadne sumentes ingrediemur in Labyrinthum.*

ἀλλ' οἱ συγγενῆς, ἀλλ' ἡ πατρίς, ἀλλ' οἱ φίλοι, &c.] Similiter, sed in contrariam sententiam differens Epictetus in Manuali Cap. XXVI. ubi objectiunculas format contra se & Sapientem suum: ἀλλὰ σοὶ οἱ φίλοι ἀπορήτοι ἐσονται. μοχ: ἀλλ' ἡ πατρίς, φησιν, δεῦν ἐπ

πατέρες, ἀλλ' οἱ φίλοι, σχεδὸν οἶσθα πάντα πάντες πολλῶν δέοντα, πλεῖν θέλῃσι καὶ χρηματίζεσθαι. σὺ μὲν ὁδέποτε περὶ ὁδόνος αἰτιάσῃ με ἔτε μικροῦ ἔτε μεγάλῃ, τῆτο εὐ οἶδα, πάλαι μὲν ἠτήμενος ἐμοῦ πᾶσι καὶ ἔρωτι· νῦν δὲ ἤδη καὶ κρείσιν προστεθεικώς αὐτοῖς. οἷς μᾶλλον περιέχομαι Μένανδρε φοβημένη τῆς ἐμπαθῆς Φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον· ἔσι γὰρ ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθῆς Φιλία, ἔτω καὶ ἐνδιάλυτος· οἷς δὲ παρεβέβληται καὶ βλαβή, ἀρξάγετες

ἐμοὶ ἀβοήθητος ἔστι. *Sed ami-i tibi sine auxilio erunt. Sed patria, inquit, per me auxilio carebit. quas diluere conatur. Multo sanior Platonis sententia in Epistola ad Archytam: ἈΛΛΑ' κἀκῖνο δαί σε ἐνθυμᾶσθαι, ὅτι ἑκάστος ἡμῶν ἔχ' αὐτῇ μόνον γέγονεν· ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν, τὸ μὲν τι ἡ πατρίς μερίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι.* *Sed et illud oportet te cogitare, unumquemque nostrum non sibi solummodo natum esse: sed ortus nostri partem patria sibi vindicat, partem parentes, partem reliqui amici.* Breviter Cicero II. de Fin. *Ut ad Archytam scripsit Plato, Non sibi se soli natum meminert, sed Patria, sed suis.* Hæc vera est Philosophia ad quam Aristoteles dux certissimus; Stoica illa in plerisque Ἀφροῦ, ἀθέμιτος, ἀνέτιος.

ἔτε μικροῦ ἔτε μεγάλου] Hoc quasi Proverbiale est, sæpius occurrens. Andocides de Myst. ἡδὲ ἐστὶ μοι ἀμαρτήματα περὶ τῶ θεῷ, ἔτε μᾶλλον ἔτε ἐλάττω ἡδὲ ἐν. *Nec est meum ullum peccatum circa deas, nec majus nec minus, nec ullum.* Basilii Epist. μηδὲ γὰρ ἔγωγε μηδέ, ὅς μικρόν ἢ μᾶλλον ἔς τὴν σὴν ἀρετὴν ἀμαρτήσας τὴν τιμωρίαν ἐκφυγεῖ. *nec enim sit quisquam qui commissio in tuam virtutem peccato parvo aut effugiat* Lucianus Dial. Meretr. XII. τί σε ἡ μέγα ἢ μικρόν ἡδίκησα, ἡ λελύπηκα θυγί; *Quæ ego te seu magnâ seu parvâ affeci injuriâ?*
dum,

dum, ut scis, undique omnes multis opus habent: ditescere volunt & pecunias colligere. Tu quidem nunquam de ulla re accusabis me, nec magnâ nec parvâ, id probè scio: ut qui & olim te mihi dedidisti victus, & affectu & amore: atque nunc iudicium quoque ei rei adjecisti. quibus magis teneor, mi Menander, haud metuens amoris in affectu tantum consistentis brevem durationem. est enim amicitia solo affectu consistens, ut violenta, ita & facile dissolubilis; quibus autem adjecta sunt & consilia, in his jam minùs dissolubile nego-

aut quid egre tibi feci? Herodotus lib. V. Segm. 106. βασιλεῦ κοῖον ἐφθόγγαρ ἔπος, ἐμὲ βυλευῖσαι πρῆγμα, ἐκ τοῦ, σοι ἡ μέγα ἢ σμικρὸν ἐμελλε λυπηρὸν ἀνασχέσειν; ubi Val-
la: *Quodnam, Rex, protulisti verbum? mene consulere rem que tibi sit quippiam sive multum sive parum molestie allatura?* Demosthenes in Midiam: παρεκώλυες παρ' ὅλην τὴν λυτρυγίαν ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μέγα. *Secutus est per totam administrationem me assidue vexans omnibus modis.* Idem in Apaturium: ἐμοὶ μὲν ἔτε μείζον ἔτε ἑλαττον πρὸς αὐτὸν συμβόλαιον γέγονεν. *mibi quidem nec majus nec minus negotium cum eo fuit.* Idem alibi aliquoties, ut & Plato. Ex abundanti autem poni apparet: Demosthenes eandem sententiam enuncians illa omittit, contra Euergum: ἐμοὶ γὰρ πρὸς Θεόφημον συμβόλαιον μὲν ἔδεν πάνποτε πρότερον ἐν τῷ βίῳ ἐγένετο. Hocrates παραγραφικῇ idem illud sic: πρὸς ὃν ἔδεσκέποτε συμβόλαιόν μοι ἐγένετο.

ἡτήμενος ἐμοῦ πᾶσι καὶ ἔρωτι] Pro πᾶσι legendum cenſeo πᾶσα, quod in versione expressi. Causa erroris in similitudine pronunciationis; nam inter ο & 9 parum, inter ι & η nihil interest. *Lat. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*

Μένανδρε φοβημένη] Ut sanus sit sensus, inter has voces inferendum μὴ est. quod in versione exhibeo.

ἐν τῷτοις ἤδη τὸ ἔργον ἔτε ἀμιγῆς ἡδοναῖς τε καὶ
διὰ τὸ πλῆθος, ἔτε περιδεῖς. λύσεις δὲ τὴν γνώ-
μην ὡς με πολλάκις περὶ τέτων αὐτὸς νοουθετῶν
διδάσκεις. ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μήτε μέμψῃ μὴ δὲ
αἰτιάσῃ, δέδοικα τὰς Ἀττικαὺς σφῆκας οἷτινες
ἄρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν ἐξιούσαν ὡς αὐ-
τὸν ἀφρημένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλῆ-
των. ὥς τε δέομαί σε Μένανδρε ἐπίσχες, μηδέπω
τῷ βασιλεῖ μηδὲν ἀντεπισείλῃς. ἐτι βέλευσαι
περίμενον ἕως κοινῇ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν

ἀμιγῆς ἡδοναῖς τε καὶ διὰ τὸ πλῆθος] Hic primo te
puto ejiciendum: deinde pro πλῆθος lego ἦθος, quod
in versione expressi. Perpende totam seriem orationis
& sensum; non alienum, ut puto, videbitur. ἀμιγῆς au-
tem retinet constructionem verbi unde est. Exempla
jam protulit H. Stephanus in Thef. in aliis quibusdam
idem observatur.

τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας] In Aristophanis Vespis, Cho-
reutæ, sive ii, ex quibus Chorus constat (qui plerum-
que statum publicum repræsentant) sunt efformati in
speciem vesparum, sive crabronum; cujus rei ratio-
nem reddit v. 1066. seqq. quia nimirum Athenienses
irritati, sint pugnacissimi: ut in Marathone ostende-
rint, cum Persæ eorum civitatem quasi vesparium ali-
quod turbarent: quos vicerunt mirandâ victoriâ. ubi
epiphonema:

Ὡς τε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχῇ καὶ νῦν ἐτι
Μηδὲν ἈΤΤΙΚΟΤ' καλεῖσθαι ΣΦΗΚΟΣ ἀνδρικώτερον.
Ita ut apud Barbaros ubique nunc etiam nihil Attico cra-
brone dicatur fortissimè. deinde inferius ex alio principio:

Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπαντ' εὐρήσετε
Τοὺς τρέπουσιν καὶ τὴν διαίταν σφῆξιν ἐμφερεσάτης.
Πρῶτον μὲν γὰρ ἔδεν ἡμῶν ζῶον ἡρετισμένον
Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, ἔδδ' δυσκολώτερον.
ἔτι τε τὰλλ' ὅμοια πάντα σφῆξι μηχανώμεθα.

tium

tium est: neque expers voluptatum, propter mores quoque, nec plenum timoris. decides autem sententiam quemadmodum sapius me de istis ipse admonens doces. Verum enim vero etiamsi tu me neque culpes nec accuses ulla in re, metuo Atticos illos crabrones, qui incipient undique me circumstrepere proficiscentem, quasi ipso privetur Atheniensium Civitas Deo divitiarum. Proinde rogo te, mi Menander, reprime te, nec adhuc Regi quidquam rescribas: ampliùs delibera: expecta donec unà fuerimus cum amicis, &

Uscunque nos contemmini, per omnia invenietis nos moribus & victu vestris simillimos. Primum enim nullum animal irritatum nobis est iracundius, neque molestius. deinde cetera omnia eque ac vestre machinamur. ubi porro lepidissime ostendit etiam in acquirendi studio & modo convenientiam. Sed ex versionibus ejus illepidis, quales plerarumque sunt comoediarum, hoc nemo sentire potest.

περιβομβῶν] Lucianus in Bis accusato p. 318. itidem de Atheniensibus: ἄνθρωποι γοῦν ὡς ὄρες προσίσσιν θορυβοῦντες ὥσπερ οἱ ΣΦΗΚΕΣ ΠΕΡΙΒΟΜΒΟῦΝΤΕΣ τὴν ἀκρὰν. conferti namque, ut vides accedunt tumultuantes, tanquam vestre circumstrepentes arcem. ubi male Benedictus: ut vestre que verticem circumstrepunt.

αὐτὸν ἀφηρημένης] Ita usitatè. potest legi & ἀφηρημένην. Demosthenes de Falsa Legat. ὑμεῖς δὲ ὧν ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν αὐτὴν εἰρήνην διαρακότες τὰ μὲν τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων τέχῃ καθηρηκῶϊαν, τὰς δὲ τῶν πρέσβεων οἰκίας οἰκοδομήσαν' καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως κτήματα ἀφηρημένην, τῆτοις δ' ἂ μὴδὲ ὄναρ ἤλπισαν πώποτε κτησαμένην. καὶ αὐτοὶ τούτους ἀπεκτείναντε, ἀλλὰ κατηγοροῦ προσδῶδε. Sed vos Athenienses cum videritis eandem Pacem, Sociorum quidem vestrorum mania dirigiſſe,

Φίλων καὶ Θεοφράστου καὶ Ἐπικούρου. τάχα γὰρ ἄλλοιότερα καὶ κείνοις καὶ σοὶ φανέται ταῦτα. μᾶλλον δὲ καὶ θυσάμεθα καὶ ἰδωμεν τί λέγει τὰ ἱερὰ, εἴτε λῶον εἰς Ἄγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι, εἴτε μένειν. καὶ χρησημαδῶμεν εἰς Δελφὲς πέμψαντες πατέρα ἡμῶν ἐστὶν ὁ θεός. ἀπολογία ἔχομεν καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες πρὸς ἀμφοτέρω τὴν θεός. μᾶλλον δὲ ἐγὼ τῷτο ποιήσω. καὶ γὰρ ἔχω τινὰ νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἠκούσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον.

Legatorum autem ades extruxisse: &, Reip. quidem possessiones eripuisse, istis autem ea quæ nec per somnum unquam sperarunt contulisse; ipsimet tales non occidistis, sed accusatore adhuc indigetis.

Θεοφράστου] Theophrastus fuit Præceptor Menandri. Pamphila, apud Diogenem Laërtium V. Segm. 36.

πάτριος ἡμῶν ἐστὶν ὁ θεός.] Apollo πάτριος rariùs dicitur; sed πατὴρ ὡς sæpissime: fuitque ab Atheniensibus peculiariter sub hoc nomine cultus, tanquam generis auctor, quatenus Ion, à quo Athenienses Iones olim dicti, Apollinis ex Creusa filius credebatur, de qua re extat Euripidis tragœdia Ion: hanc rationem cognominis reddit Plato in Euthydemo p. 280. seq. Ed. Bas. & Scholiastes Aristophanis ad Nubes γ. 1470. quæ loca jam annotavit Meursius in Athenis Atticis Lib. II. cap. 12. Vide & Schol. Aristophanis ad Aves γ. 1526. Alia etiam ei rei apta epitheta cum illo junguntur; Diodorus Siculus Lib. XVI. 454. Ἀθηναῖοι εὐχόμενοι τὸν Ἀπόλλωνα πατέρα ἑαυτῶν εἶναι καὶ πρόγονον. ubi Rhodomannus vertit: *Athenienses qui Apollinem Deum patritum & progenitorem suum esse gloriari solent.* Plutarchus in Demetrio p. 908. de Apolline Athenis colendo loquens: ὅς δὲ πατὴρ ὢς ἐστὶ, καὶ λέγεται τοῦ γένους ἀρχηγός. qui scilicet patrius est, & dicitur

Theo-

Theophrasto & Epicuro. fortè enim alio modo & illis & tibi videbuntur hæc se habere. Quin potius & sacrificemus, & videamus quid ex ta portendant, an melius sit in Aegyptum nos abire, an manere: & oraculum consulemus Delphos missis aliquibus, Patrius enim noster est Deus ille. Defensionem paratam habebimus in utrumque, sive proficiscamur sive maneamus, ipsos deos. Potius autem ego id faciam. Etenim habeo quandam mulierem nuper e Phrygia huc advectam admo-

generis auctor. Πάτριος autem dicitur apud Platonem IV. de Rep. p. 406. ubi dicit leges de rebus divinis & sacris non nisi ab Apolline Delphico petendas esse, quia homines talia ignorent: τὰ γὰρ τοιαῦτα ἔτ' ἐπιστάμεθα ἡμεῖς, οἰκίζοντές τε πόλιν ἕδεν ἄλλα πεισόμεθα εἰάν νῦν ἔχωμεν, ἢ δὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ. ὅτος γὰρ δῆπρ ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητής, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ καθήμενος ἐξηγεῖτο. Talia enim neque scimus nos: & in condenda civitate nulli alii morem geremus, si sapiamus, neque utemur interprete nisi Patrio; iste enim deus circa talia omnibus hominibus Patrius interpres in medius illo terræ super umbilico sedens responsa dat. Servius ad Aeneidos III. v. 332. ubi de Oreste Pyrrhum in templo Delphico, occidente, patrias obtruncat ad aras, annotat: Alii (dicunt) in templo Apollinis aram fuisse inscriptam, ΠΑΤΡΙΩΤ ΑΠΟ ΛΛΩΝΟΣ. Apparet autem Πάτριον dictum fuisse Apollinem etiam sine respectu ad Athenienses: quemadmodum & Πατρώος dicitur apud Plutarchum de Pythia Oraculis p. 402. ἔτι δὲ μάλλον (ἐπαινώ) Ἐρετριῆς καὶ Μάγνητας, ἀνθρώπων ἀπαρχαῖς δωρησαμένους τὸν θεόν, ὡς καρπῶν δοτῆρα καὶ Γευσίον καὶ Πατρώον καὶ Φιλάνθρωπον. adhuc magis autem laudo Eretrioses & Magnesios qui hominum primitiis

^{τῶν ἰδίων}
^{α β γ δ} γαστρομαντεύεσθαι δευὴν τῇ τῶν σπαρτῶν δια-
 τάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν δέξει, καὶ οὐ δεῖ
 λεγέσθαι πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν ὡς φασί. διαπέμψο-
 μαί πρὸς αὐτήν. καὶ γὰρ ὡς ἔφη καὶ καθαροῖν τινα
 δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ παρὰ σκευά-
 σαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσθαι καὶ λιβανωτὸν ἄρῃνα
^{καλάκον} καὶ σύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελήνης, καὶ
^{όνων γ δ} ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
^{νδρῶν} φήσεται Πειραιόθεν εἰλθεῖν. ἢ δὴ λωσάί μοι
^{ἰδίων} σαφῶς μέχερτινος ἐδύνασαι Γλυκεράν ἰδεῖν. ἢ
 ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ· τὴν δὲ Φρυγίαν
^{ἰδίων} ταύτην ἐτοιμάσωμαι ἤδη καὶ ἂν μελετᾷν περὶ
 ζεῖς ἀπὸ σαυτοῦ μα τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρί-

Deum hunc donaverunt, ut Frugum datorem, Paternum
(ita Xylander) Genitalem ac Humanum.

γαστρομαντεύεσθαι] Tanquam quæ Pythonem habeat.
 de qua re quantum necesse est dico ad Aristophanis
 Vespas, ubi de Eurycle. nam de Divinationum gene-
 ribus abunde jam egerunt Viri Eruditi. Meminit Al-
 ciphronis H. Steph. in Thef. ad hoc verbum.

τῇ σπαρτῶν διάταξι] Videtur βαρδομαντίαν intelli-
 gere. de qua ad Herodoti Lib. IV. Segm. 67. itidem quan-
 tum necesse est dicetur.

καθαροῖν] De purgationibus quædam ab Herodoti
 Lib. I. Segm. 35.

λιβανωτὸν ἄρῃνα] Notum illud Virgilii in Pharma-
 ceutria v. 65. *Verbenasque adole pingves, & mascula*
thura. Ubi vide interpretes.

σύρακα] Strabo Lib. XII. p. 856. de styrace & ejus
 gummi loquens: ἢ πλείω χρωῖνται θυμιάματι οἱ δημο-
 μονες. quo ad suffitum utuntur superstitionis plurimo. Tho-
 mas Magister: σύραξ μὲν θυμιάμα τι. Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ
 τῆς αὐτοῦ τύχης. σύρακος ἅμα ὁσμῇ θεραπεύσας τὸν θεόν.
 dum

i. Salmos, in
 apert. d. d. d.
 303 α 329.

dum harum rerum peritam: quæ hariolari bene scit, spartorum extensione noctu, & deorum ostensione: atque non credere dicenti oportet, sed videre, ut ajunt. Mittam ad eam. Etenim, ut ajebat, & purgationem quandam oportet prius peragere mulierem, & parare quædam animalia ad sacrificandum, & thus masculum, & styracem oblongum, & placentas Lunæ, & sylvestrium folia andrachnarum. Arbitror autem eam etiam antè venturam quàm tu è Piræo; aut fac me certior quousque non possis Glyceram videre: ut ego quidem excurram ad te, Phrygiam autem istam paratam habeam. Jam etiam meditari conor ut abigam *ex memoria* Piræeum

Styrax suffimentum quoddam. Libanius de sua Fortuna: Styracis simul odore colens deum.

πέμματα σελήνης] Eustathius ad Iliad. p. 1224. lin. 26. Ed. Bas. σελήνην πέμματα ἦσαν πλατεῖα κυκλωτέη. *Placenta rotundæ & planæ.*

ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων] Ita Edd. φύλλα per circumflexum, vitiosè. sed & ἀνθρώπων sine dubio malè. Vir Cl. La Croze conjicit ἀνδραχῶν, *nota est*, inquit, ἀνδράχνη ἄγρια. Non habeo quod afferam melius. De andrachne agria vide Plin. Hist. Nat. qui Græcas voces retinet. Videndum tamen an, ἄγρια φύλλα τῶν δρυῶν. Theocritus Idyll. XXVI. v. 3. -- δρυὸς ἄγρια φύλλα. agit autem ibi etiam de re sacra facienda.

ἤδη καὶ ἂν μελετᾷν περὶ αὐτῆς ἀπὸ αὐτῆς μὰ τὸν Πηραιῶν] Hæc valde corrupta videntur. quod in versione exhibui à sententia, & à sequentibus, non videtur alienum; est autem quasi legeretur: ἤδη καὶ μελετᾷν περὶ αὐτῆς ὡς ἀπώσσωμαι τὸν Πηραιῶν &c. quæ omnia tamen

διον

in ad hunc
 p. 2. r. 6. 59.
 ἵππιν ὁ
 ἀπολείπειν

δίων καὶ τὴν Μενυχίαν, καὶ κατ' ὄλγον ὅπως
 ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς. ἔδυναμι πάντα ποιῶν μα-
 τὴς θεάς. σὺ δὲ ἔδυνασαι διαπεπλεγμένους ὅλους
 ἦδη μοι. καὶ οἱ βασιλεῖς ἐπισείλωσι πάντες, ἐγὼ
 πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὐ-
 σεβεῖ σοι κέχρημαι ἐρατῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμο-
 νι. ὥστε πειρῶ μᾶλλον ἐμὴ φιλότης θάσσον εἰς
 ἄστυ παραγενέσθαι, ὅπως εἰ γε μεταβλεψάσαιο
 τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐτρεπισμένα
 τὰ δράματα ἐξ αὐτῶν ἂ μάλιστα ὀνήσῃ δύνα-
 ται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτῷ Διόνυσον, ἔδημο-

nemini obtrudere ausim; quia plusculum recedunt à
 vulgatis. Nec aliàs mihi ipsi satis placent.

καὶ τὸ ἀγρίδιον] Corrigendum censet Meursius Att.
 Lect. VI. cap. 7. ut sit, καὶ τὸ ἀγρίππειον, & Agrippseum,
 & intelligatur Theatrum in Ceramico, de quo Philo-
 stratus in Viris Soph. semel iterumque. Docere de-
 buisset Menandri ætate fuisse theatrum Athenis ita di-
 ctum. quod opinor nemo poterit. Sed si vel fuisset;
 unde sciebat Glyceram de illo relinquendo potius esse
 sollicitam, quam de agello? Viderur tunc nimis festi-
 nasse Meurlus, ut vel inde apparet, quod scribit quasi
 hæc Epistola ultima sit Menandri ad Glyceram. Obiter
 moneo, eundem ibi corrigere & alia loca Alciphronis.
 nempe Lib. I. Epist. XXXIV. ubi Edd. ante nos: εἰ δὲ
 εἰς ἐτέρας ὁμιλῶν τυραννίδας ὀνειροπολεῖ καὶ τασιάζει τὰ
 κοινά. quæ ita vertit: Ille autem in alterius (nempe fa-
 mine domum) se conferens tyrannides in somnio fingit &
 ποιεῖν res publico concitat. deinde restituo inquit, εἰς ἐταί-
 ρας ὁμιλῶν, ad meretrices visitans. quod non multo me-
 lius est quam vetus lectio. & Ep. XXI. ubi Edd. ante nos:
 δορυπετῆς quod emendat, δρυπετῆς. hoc saltem recte.

ἔδυναμι πάντα ποιῶν] Puto, ἔδυναμι πάντα παρῶ-
 ναι. quod in versione expressi. Superius, παρῶσα τὴν
 &

& agellum & Munychiam, atque paullatim ut excidant ex animo. Non possum omnia relinquere, deos testor; tu autem me non potes, implicatus prorsus jam mihi. etiam si reges ad te scribant omnes, ego apud te regalius sum: atque pium te habeo amatorem, & jurisjurandi religiosum observatorem. Quo magis da operam ut ocyus in urbem venias, ut, si consilium mutaveris de protectione ad regem, habeas paratas comœdias, & ex his eas, quæ maxime juvare possunt Ptolemæum & ejus

μητέρα. Hefychius, παρῆναι, ἐᾶσαι. relinquere. Aristophanes in Ranis v. 711. τὴν μίαν ταύτην παρῆναι ξυμφορὰν. *unam hanc remittere noxiam.*

σύ δὲ εἰ δύνασαι.] Forte σύ τε εἰ δύνασαι. vel σύ δ' εἰ μὴ εἰ δύνασαι.

ἱερομνήμονι.] Hic tantum etymologia vocis attendenda. Peculiariter ἱερομνήμονας dictos fuisse Legatos Amphictyonicos, vel eorum Scribas notum ex Lexicographis Græcis. Plutarchus in Symposiacis Lib. VIII. quæst. 8. Neptuni Sacerdotes ita dictos ait.

πῆρῳ μᾶλλον — ᾤσσαν — παραγενέσθαι.] Ambiguum; vel enim πῆρῳ μᾶλλον, παραγενέσθαι ᾤσσαν. vel πῆρῳ παραγενέσθαι μᾶλλον ᾤσσαν, ut μᾶλλον τάχιον περιπατῶ, de quo supra p. 229.

ἐμὴ φιλότης.] Annotavit hunc usum hujus vocis H. Steph. in Thef. ex Hefychio, qui οἷ φιλότης exponit ὡς προσφιλέσασθαι. & ex Luciano, Synesio, atque Alciphronis isto loco. Occurrit autem sic & apud Platonem in Phædro non longe à principio, ubi Socrates ad Phædrum quem amabat: δαίεας γε πρῶτον ὡς φιλότης, τί ἄρα, ὃ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. *Utiq; ubi primum ostenderis, mea suavitas, quidnam id sis, quod in*

sinistra habes sub veste. Hippocrates ad Demagetum Epitola priore: ἐπὶ γὰρ οὖν τὸ πρῆγμα, φιλότης, καὶ μά-

κρατικὸν

*pariter Latinus
meus amor*

κρατικὸν ὡς οἶδα· ἢτε Θαΐδας ἢτε Μισόμενον
 ἢτε Θρασυλέοντα, ἢτε Ἐπιτρέποντας, ἢτε ῥαπι-
 ζομένην, ἢτε Σικύων *** ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ θρα-
 σῆα καὶ τολμηρὰ τις ἐμὶ τὰ Μενάνδρου δια-
 κρίνεν ἰδιῶτις ἔσα. ἀλλὰ σαφὸν ἔχω σε τὸν
 ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἶδέναι δύνασθαι. σὺ γάρ μ'
 εἰδιδάξας εὐφυᾶ γυναιῖκα ταχέως παρ' ἐρώντων
 μανθάνειν, ἀλλ' οἰκονομοῦσιν ἔρωτες σπεύδοντες.
 αἰδέμεθα τὴν Ἄρτεμιν ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ
 θᾶτ' ὅν μανθάνεσαι. πάντως δέομαι Μενάνδρε

λα εἰς Ἀβδηρα διαπλεῦσαι πᾶνυ ταχέως βύλομαι. *Urget
 enim me negotium, o charissime, & omnino Abdera na-
 vigare cito admodum cupio. Sed est & Eustathii an-
 notatio de hac voce, ad Odyss. v. 313. ubi καὶ σὺ φίλος.
 scribit: ἴσμεν δὲ ὅτι τὸ, καὶ σὺ φίλος, ἴσον ἐν τῷ, καὶ
 σὺ ὦ φίλε, Ἀττικῶν ἐστι. καὶ ὅτι ἀνὴρ Ἀττικὸς (male ibi
 editum Ἀττικῶς) ἐστὶ ἄν, καὶ σὺ φιλότης. Sciendum, illud
 καὶ σὺ φίλος, cum sit perinde ac καὶ σὺ ὦ φίλε, Atticum
 esse: hominemque Atticum dicturum, καὶ σὺ φιλότης.*

ἢτε Θαΐδας] Hoc unico loco, quod sciam in plu-
 rali numero. Ut videantur duæ fuisse Comædiæ Menan-
 dri sub hoc nomine.

ἢτε Μισόμενον] Pro diversis Comædiis habet Cl. Cle-
 ricus in Fragmentis Menandri, Μισόμενον & Θρασωνίδην.
 Μισόμενος sæpius memoratur; Θρασωνίδης μῖσος tanquam
 diversæ Comædiæ titulum putavit extare in his Liba-
 nii verbis: καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι
 τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῖσος. quo nomine reprehensus est
 à Phileuthero Liplienfi; sed excusatur à Philargyrio
 Cantabrigienfi, hæc scribente: *Expendant omnes, quot-
 quot verè Literas humaniores colunt, an ita inexcusabi-
 lis sit Viri Cl. error, qui ex istis Libanii, καὶ γέγονεν
 ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι Θρασωνίδου Μῖσος, hunc ti-
 tulum extudit. Libenter illos exaudiam, ipse Clericus
 libentissime, credo.* Ita sane, inquam, si sine articulo le-
 gas μῖσος, quem datâ operâ videtur omisisse Philargy-
 rius verba repetens. Prorsus puto & Libanium non

Bacchum

Bacchum non popularem ut nosti: five Thaidas, five Odiosum, five Thrasyleontem, five Epitreontas, five Vapulantem, five Sicyonium. *** Sed quòd & ego temeraria & audax sum in iudicio de Menandri comœdiis ferendo. at solertem habeo tuum amorem ut hæc etiam scire possim. Tu enim me docuisti, Bonæ indolis mulierem cito ab amatoribus discere. sed administrant rem Amores cum festinatione. veremur Dianam si vobis indignæ simus tardius discentes. Etiam atque

nisi *Μισόμενον* intellexisse. Idem sentit & Cl. La Croze, qui loca sibi observata, in quibus Thrasionidis mentio, ad *Μισόμενον* refert, ex *Diogene Laërtio Lib. 7. Segm. 130.* τὸν γοῦν Θρασωνίδην κ. τ. λ. & *Suidā in voce Ἔρως. pag. 362. Ed. Kusteri.* præterea ex *Disputationibus Epicteti ab Arriano scriptis Lib. III. c. 25.* ὅρα ἂν λέγει καὶ ποιοῦ ὁ Θρασωνίδης, &c. ubi ex postremis verbis duos versus Menandri efficit:

Παιδισκᾶριόν με καταδεύλωνκεν Γέτα
Ἀτελές, ὃν εἶδες τῶν πολεμίων πῶποτε.

in quorum posteriore pace Viri Cl. ego legerim *εὐτελές* potius, ut ex seqq. patet.

Ἐπιτρέποντας] Videor mihi hujus Fabulæ mentionem factam observasse in Apollonii Alexandrini Syntaxi Lib. III. cap. ultimo, sed liber nunc non est ad manus.

Σικύων ***] Satis certum est legendum esse *Σικυώνιον*, ut insipienti collectiones Fragmentorum Menandri patet. Est autem hic in Editionibus spatium unius lineæ vacuum relictum: & videntur non multa excidisse, cum exiguo detrimento sensus.

εὐφυῆ γυναῖκα ταχέως παρ' ἐρώτων μανθάνει] Videntur esse verba Menandri ex Comœdia aliqua: & est Senarius, si admittas Synizesin initio,

Εὐφυῆς γυνὴ ταχέως παρ' ἐρώτων μανθάνει.

Videtur autem probabilis esse sententia: quemadmodum ista Xenophontis in *Apomn. Lib. I.* à contrario: φαίην δ' ἂν ἔγωγε μηδενὶ μηδεμίαν ἄνοι πᾶνδευσιν παρὰ τῇ μὴ ἀρεσκοντος. dicerem ego neminem doctrinæ participem fieri ab eo qui non placeat.

καὶ μᾶλλον

καὶ κῆνο παρασκευάσασθαι τὸ δράμα, ἐν ᾧ μὲ γέγραφας. ἵνα καὶ μὴ παραγένομαι σὺν σοί, δι' ἄλλου πλείω πρὸς Πτολεμαῖον, καὶ μάλιστα αἰδῆται ὁ βασιλεὺς ὅσον ἰσχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν ἑαυτῷ τὰς ἐρωτάς, ἀφ' οἷς ἐν ᾧ τὰς ἀληθινὰς. ἀλλ' ἔσθ' ἐστίνους ἀφ' οἷς εὐ ἴσθι. κυβερνᾶν ἢ πρῶτα τεύειν ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Πειρασιόθεν μνηστήσομαι. ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυτολήσω, πλέσσαί ἐς τὸτο ἄμενον εἶναι φαίνοντο. Φανείη δὲ ὡς θεοὶ πάντες ὁ κοινῇ λυσίτελες ἦ, καὶ μαντεύσαστο ἢ φρυγίᾳ τὰ συμφέροντα κρείσσον τῆς Θεοφορήτης σα κορης. Ἐξέωσο.

ἐν ᾧ μὲ γέγραφας] Menandri Fabula Γλυκέρᾳ memoratur à Prisciano, ut annotatum à Viris Doctis qui Poëtæ Fragmenta & Titulos Comædiarum collegerunt. Ejus locum adduximus supra ad initium Epistolæ Menandreæ.

δι' ἄλλου] Potius δι' αὐτοῦ. sed causa erroris non apparet, parumque inest acuminis.

ἀφ' οἷς] Pro ἀφ' ἐντι per solæcismum. credo datâ operâ, propter sequens ἄτη.

ἀκύμονα] Nullus gubernator præstare potest navigationem fluctuum & jactationis expertem. qaare omnino hic lego ἀπήμονα. Hôc Epitheto Homerus denotat eum qui incolumis navigat. ex quo loca annotavit H. Steph. in Thefauro. Oppianus Hal. Lib. IV. v. 415. — νῆες δὲ διὰ πλατὺ κῆμα θέειεν ἄνυροις ἐν κήλοισι ἀπήμονες, ἢ δ' ἀτίνακτοι. Naves autem per latum mare currant auris levibus illis & inconcussæ. & Lib. V. in fine : Σὺ δ' αἰεὶ νῆες μὲν ἀπήμονες βύνοιντο. Tibi vero semper naves incolumes dirigantur. Heliodorus Lib. V. p. 231. εὐδιόν τε καὶ ἀπήμονα πλοῦν. tranſiunt & illesam navigationem. Budæus tamen in Comm. Gr. L. ad ναυτολῶ Alciphronis locum citans retinuit ἀκύμονα. nimis fœcure.

φανείη δὲ ὡς θεοὶ πάντες ὁ κοινῇ λυσίτελες,] Tali voto etiam

etiam oro, mi Menander, ut & illam Comœdiam paratam habeas in qua me introduxisti. ut, etiam si non adsum tecum, per illam navigem ad Ptolemæum. sic magis senserit Rex quantum valeat & apud te, si scriptos feras tuos amores, relictis in urbe veris. Sed nec istos relinques ut bene scias. gubernaculo præesse aut proræ, donec huc advenias ad nos ex Piræeo, discam. ut te meis manibus incolumen navi ducam, navigans si istud consultius esse videbitur. Videatur autem, ô dii omnes, quod communiter utile sit: & vaticinetur Phrygia, ea quæ conducunt: meliùs quàm Numine afflata tua puella. Vale.

clauduntur Demosthenis orationes, Tertia in Philip-
pum: *εἰ δέ τις ἔχει τούτων τι βελτίον, λεγέτω καὶ συμβουλευτέον.*
ὅ, τι δ' ὑμῖν δόξειε, τούτ' ἂ πάντες θεοὶ συνενθήκοι. Si quis
habet bis aliquatenus meliora, dicat & consulat. quod au-
tem vobis probatum fuerit, id ô dii omnes! conducatur. &
Primâ: *νικῶν δ' ὁ πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν.* Vincat au-
tem id quod vobis omnibus profuturum est. & Olynthiacâ
III. *χεδὸν ἤρκα ἂ νομίζω συμφέρειν, ὑμᾶς δὲ ἔλοιθε ὅ, τι*
τῇ πόλει καὶ ἅπασιν ὑμῖν συνοίσειν μέλλει. Fere dixi quæ
puto conducere. Vos autem eligatis quod civitati & omni-
bus vobis profuturum est.

τῆς Θεοφορήτης κόρης] Annotarunt viri docti qui Me-
nandri Fragmenta & titulos Comœdiarum congeste-
runt, aliunde ejus Θεοφορουμένην. Eadem illa sine dubio
hic etiam intelligitur. Ita & Cassandram Θεοφόρητον dicit
Æschylus in Agamemnone v. 1149. quemadmodum &
Dio Chrysostomus Orat. LXI. *Κασσάνδρας Θεοφορήτης καὶ*
λεῖρας κόρης p. 586. qui eandem illam in Troico p. 166.
Θεοφορουμένην vocat. Citatur autem & Alexis Comicus
ἐν Θεοφορήτῃ apud Athenæum XV. p. 700.

ΓΛΑΥΚΙΠΠΗ ΧΑΡΩΠΗ.

Οὐκέτ' ἐμὶ ἐν ἑμαυτῇ, ὦ μήτερ, εἰδ' ἀνέχσ-
 μα γήμασθαι ὧς με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγ-
 γείλατο ἐναγχος ὁ πατὴρ τῷ μεθυμναίῳ με-
 ρακίῳ τῷ παιδί τῷ κυκερήντῳ, ἐξ ὅτε τὸν ἀσι-
 κὸν ἔφηβον ἔδεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με
 ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι, ὠσχοφορίων
 ὄντων. καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μήτερ, καὶ
 ἡδίστος, καὶ βοσρύχους ἔχει βρύων ἐλστέρους,
 καὶ μεδιὰ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστε-

ρον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐς κυαναι-
 γης, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλια-
 κῶν ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ

ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς πα-
 ροῖς εἰποῖς ἀντὰς χάριτας τὸν ὀρχομενὸν ἀπο-
 ρίπτει.

κατ' ἐγγύησιν] Ita ex MSS. Cæsareo Lambecii, & Bigo-
 tiano. Ex Vaticano habemus, κατεγγυάσειν. non displicet
 κατεγγυάσειν.

ὠσχοφορίων] Meminit & lib. I. Epist. 4.

βρύων] Ita ex MSS. Cæs. Lambecii, & Bigotiano. ex Vat.
 βοσρύων, quod nec ipsum videtur alienum. Sed βρύων,
 si *musculus marinus* intelligatur, cum sequentibus congruit.
 μεδιὰ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον] *Subdola cum*
videt placidi pellacia ponti, Lucretius II. v. 559. Idem ini-
 tio lib. I. *Tibi videns equora ponti*. Leonides in Epigram-
 mate, Anthol. lib. III. cap. 22.

Οὐδ' ἔ μοι γελῶσα καταστρέψει γαλήνη

Κύματα καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι Ζέφυρος,

Νηοβάτην ὀψείδε. --

Nec si mihi videns sternat tranquillitas fluctus, mollemque
undulationem ferat Zephyrus, navigantem me videbitis.

GLAU-

GLAUCIPPE CHAROPÆ I.

NON amplius sum apud me ð mater, nec sustineo nubere illi, cui me per desponsationem nuper promisit Pater, Methymnæo adolescenti, filio gubernatoris, ex quo illum urbicum Ephebum adspexi, illum Oschophorum, quando me in urbem iussisti abire, cum essent Oschophoria. Pulcher enim est, pulcher, ð mater, & suavissimus, & cinnos habet muscò crispiores, & ridet mari tranquillò jucundius, & acie oculorum cæruleà coruscat, quale recens à radiis solaribus mare illustratum apparet. Totus autem ejus vultus *talis, ut tripudiare in genis ejus diceret Gratias Orcho-*menò relictò, & Gargaphià fonte ablutas.

Alii etiam, utriusque Lingvæ Scriptores risum tribuerunt mari.

ἐνορχήσου τοῖς παρειῶς τὰς χάριτας] Aristænetus lib.

I. Epist. 10. νῦν τοῖς ὀμμοῖσι Χάριτας, ὡς τρεῖς κατ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Et circa oculos ejus Gratie, *Septuaginta* non trine secundum Hesiodum, sed decies denæ tripudiant. p. 69
(qui ibi videtur Mutæum illum juniorem imitatus in augendo numero Gratiarum; ille ita v. 63.

Πολλὰ δ' ἐκ μέλεων Χάριτες ἦεν. οἱ δὲ παλαιοὶ

Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο, ἃς δὲ τις Ἡροῦς

Ὁφθαλμός γελῶν ἑκατὸν Χαρίτεσι τεύχλει.

Multe autem ex membris Gratie fluebant. at antiqui tres Gratias mentiti sunt esse; verum alteruter Herus oculum censum Gratiis pululabat.)

τὸν ὀρχομένον ἀπολιπέσας] Grata & elegans hæc allusio inter ὀρχήσου & ὀρχομένος. Fuit autem in hac urbe templum Gratiarum omnium primum. Serabo lib. IX. p. 635. Ἐπεικλῆς δὲ τῶν βασιλευσάντων ἐν ὀρχομένῳ τις

λεπτάς καὶ τῆς ἀργαφίας κρήνης ἀπονιφά-
 μένας. τῷ χεῖλε δέ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης
 ἀποσυλῆσας τῶν κόλπων, διήνθισα, ἐπὶ τῶν ἄ-
 κρων ἐπιθέμενος. ἢ τέτω μιγῆσομι, ἢ τὴν λεο-
 βίαν μιμησαμένη Σαπφῶ, ἐκ ἀπὸ τῆς Λευκά-
 δος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραιϊκῶν προσόλων
 ἑμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὥσω.

Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος. *Eteocles autem unius Or-
 chomeni regum, qui Gratiarum templum dedicavit primus.*
*ubi Doctissimus Casaubonus inter alia annotat Theocri-
 ti locum, Idyll. XVI. v. 104.*

ὧ Ἐτεόκλεισι Χαρίτας θεῶν, αἱ Μινυεῖον

ὄρχομενὸν φιλοῖσσι --

Ο Gratie, Eteoclee dee, que Minyeum Orchomenum amatis.
 ἀργαφίας] Ita ex MSS. Bigot. & Vat. Cæsareus Lam-

ΧΑΡΩΠΗ ΓΛΑΤΚΙΠΠΗ.

Μέμνης, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης.
 ἐλλεβόρου δέῃ σοι, καὶ ὃ τῷ κοινῷ, τῷ δὲ ἀπὸ
 τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας. ἥτις δὲ αἰσχύνεσθαι κορι-
κῶς ἀπέχεσθαι τὴν αἰδῶ ἵδ' προσώπῃ. ἔχε ἀτρέμα,
 ὡς ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας. ἥτις δὲ αἰσχύνεσθαι κορι-
 κῶς ἀπέχεσθαι τὴν αἰδῶ ἵδ' προσώπῃ. ἔχε ἀτρέμα,

Μέμνης, ὦ θυγάτριον, καὶ ἐλλεβόρου δέῃ σοι] Ut Præti
 filiae, quas secundum quosdam ex amore infanientes,
 Melampus ab hac infania elleboro nigro curavit, quod
 ab ipso, ut volunt, melampodion dictum. Nota Prover-
 bia de Anticyris, quæ geminæ, & de elleboro. Caterum
 hanc Epistolam edidit Leo Allatius in Notis suis ad Epist.
 VIII. Socraticarum Græcè tantum ad ἀντικυρίδας Ἀντικύρας.
 ubi mirè Auctoris nomen in casu recto scribitur, *Alci-
 phum*, fortè errore typi pro *Alciphus*. nam apud Era-
 simum *Alcippus* scriptum Chil. III. Cent. I. Adag. XXII.
 ubi initium Epistolæ XV. Libri I. citat. apud quem tæ-
 men alibi *Alciphron*. Labia

Labia verò rosis ex Veneris sinu detractis pictus est, in eorum summitate impositis. Aut isti conjungar, aut Lesbiam imitata Sapphonem, non à Leucade petra, sed a Piraicis scopulis meipsam in undas conjiciam.

becii, ἀργαφίας. Sine dubio legendum γαργαφίας. Est autem Gargaphia fons ille ubi Dianam lavantem vidit Aëtion, in Bœotia, ubi & Orchomenus.

τὴν χαλὴν δὲ τὰ ῥόδα] Ita ex MS. Vat. ex Bigotiano τῶν χαλίδων τὰ ῥόδα habemus.

τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφῶ] Hanc primam à Leucade petra in mare se præcipitasse præ impatientia amoris erga Phaonem, auctor est Menander apud Strabonem lib. X. p. 694. ubi plus satis de ea re nuper annotatum.

CHAROPE GLAUCIPPÆ. II.

Insanis, ò filia, & verè extra te es. Elleborò tibi opus est, & non illò vulgari, sed ex Phocidis Anticyra. quæ pudorem puellarem absterxisti à facie. Quiesce, & ad te redi,

ἥτις [δὲ] αἰχύνεσαι] Hic δὲ ut superfluum meò iudiciò, parentheseos signis inclusi. Videtur ejus loco ibi τὸ fuisse primitus.

αἰχύνεσαι κορικῶς] Ex Vat. κομικῶς. Ed. Allatii, hujus Epist. κορικῶς, unde veram Lëctionem invenisse me puto. Aelianus Epist. penult. de meretrice quam sub specie virginis ducebat adolescens: αἰδυμένη, κορικῶς πῶ μάλα, καὶ κατὰ τὸν γαμυμένων νόμον, ὑπέκρυπτε τὴν τέχνην, pudibunda plane ut virgo, & ad morem sponсарum se componens, occultabat technam.

ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ] Vel αἰχύνεσαι, vel τὴν αἰδῶ glossēma: puto fortè posterius, propter κορικῶς, quod non nisi ad αἰχύνεσαι referri potest; videtur autem adscriptum fuisse, ut indicaretur infinitivum poni loco nominis. Aliàs videor mihi apud alium quendam observasse ἀποξύνει τὴν αἰδῶ.

3. 2. 6. α
in Epist. C. p. 120. καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθῆσα τῆς
διανοίας. εἰ γὰρ τι τέτων ὁ σὸς πατήρ πώποτε,
ἐδὲν διασκεψάμεν, ἐδὲ μελλήσας, τοῖς ἐναλί-
οις βορὰν παραῤῥίψει σε θεοίοις.

καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθῆσα] Potius καὶ
μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε αὐτὴ καὶ κατὰ σεαυτὴν τρέπει, ut
Lib. I. Epist. 28. in re simili: πέπαιστο καὶ τρέπει κατὰ
σεαυτόν. Cæsareus Lambecii ῥίπιζε, ita tamen ut τῇ η,

ἘΤΑΓΡΟΣ ΦΙΛΟΘΗΡΩ.

Εἴ τοι φίλα μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων ἐγὼ δὲ τὴν
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2

malumque illud expelle animò. Si enim quidquam istorum tuus pater resciverit, sine deliberatione & cunctatione marinis escam projiciet te belluis.

jota sit supra & infra scriptum. Pro *ἐξωθῆσα* male Ed. Allatii *ἐξελάθσα*.

τοῖς ἐναλλοῖς βορὰν παραρρίψαι θεοῖς.] Id quod Andromedæ & Heliønæ contigit, & aliis quibusdam in Comædia Veteri.

EVAGRVS PHILOTHERO. III.

Opsoniorum copia erat & abundantia piscium. ego autem, qui verriculum explicaveram, nesciebam quid facerem. Visum est igitur mihi Sisyphæum quoddam comminiscenti consilium ire ad fœneratorem Chremetem, & in pignus ei promissâ scaphâ, sumere aureos quatuor, unde rursus renovare mihi verriculum liceret. & sanè id dicto citius factum est. atque Chremes ille emaciatus, ille depressis superciliis, ille torvè omnes intuens: fortassis amore cymbæ, laxatâ severitate & tristitiâ, remissò vultu, subarridebat mihi, & paratum se esse omnia præstare ajebat. Statim equidem se prodebat, cùm sic effusè solvisset

diffimum artificiiis. ubi Schol. inter alia: *συνετώτατον βέλαις, ἢ γνώμῃς.* de proverbio *Σισύφῃ μηχανῇ* ex Aristophanis Acharnensibus v. 390. egerunt Erasmus & Hadr. Junius. Talia autem *Ὀδύσσειον βέλευμα* supra Lib. I. Epist. 23. & mox Ep. seq. *βέλουμα Παλαμήδειον.*

χρυσίνους] Ita ex Vaticano. Bigotianus *χρυσίς.*

ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, ἐκ ἀγαθὸν τι δια-
νοόμενος, ἀλλ' ὕπελον ἔχων τὸ Φιλάνθρωπον
ὡς δὲ ἐνσάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ
τὸν τόκον ἀπῆτει, ἔδδ' εἰς ὥραν ἐνδιδὼς, ἐπέγνω
τῆτον ἐκείνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι
πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν
ἐχθρὰ πᾶσι φρονούντα χρέμματα τὸν φλοιέα. καὶ
γὰρ ἔτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τῷ σκιάφῳ. ἰδὼν
οὖν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἶκαδ' ἀπο-
τρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐ-
πορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περμαυχένιον ἐπε-
ποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πα-
σέωνα τὸν τραπέζιτην ἐλθὼν, ἀπημπούλησα,
καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα σὺν αὐτοῖς τό-
κοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὅμοσα κατ' ἐμαυτῷ
μήποτε ὑπομῆναι παρά τινα τῶν ἐν πόλει δα-

ἔδδ' εἰς ὥραν ἐνδιδὼς] Ita ex Vaticano. ex Cesareo Lam-
becii. & Bigotiano, ἔδδ' εἰς ὥραν ἡμέραν ἐνδιδούς.

Διομήτιδι] Meursius in Athenis Atticis in fine, ubi
portas Athenarum enumerat, ex Hesychio in Δημῖαισι
adducit unius nomen, quod in Dat. plur. scribitur Διο-
μήσι, ibi apud Hesychium. ubi forte Διομήσι; scribendum;
vel potius monstrante nunc Alciphronē, Διομήτισι.

τὴν καμπύλην] Notum est subaudiri βακτηρίαν. Erat
autem gestamen foeneratorum. Demosthenes adversus
Pantænetum: μισοῖσι φησιν Ἀθηναῖοι τοὺς δανείζοντας.
Νικόβουλος δ' ἐπίφθονός ἐστι, καὶ ταχέως βαδίζει, καὶ μέγα
φθέγγεται, καὶ βακτηρίαν φερεῖ. Oderunt, inquit, Athe-
nienses danistas, Nicobulus autem invidiosus est, & celeri-
austeritatem

austeritatem, tanquam nihil boni cogitans, sed
subdolum præ se ferens humanitatem. ut ve-
ro instante tempore cum sorte & usuram re-
petiit, neque in horam concedens, cognovi
eundem illum, quem sciebam in Diometide
porta sedere, illum cum retorto baculo, il-
lum erga omnes hostiliter animatum Chreme-
tem Phlyiensē; etenim paratus erat invade-
re scapham. Cum igitur viderem in quantam
perplexitatem devenissem, domum redeo, &
auream catenulam, quam olim opulentus, uxori,
ut ei ornatus esset collaris, faciendam cura-
veram, detractam a cervice, ad Paseonem tra-
pezitam ingressus, vendidi: & postquam num-
mos coëgi, cum ipsa usura detuli ac reddi-
di: juraviq; per meipsum, nunquam in ani-
mum inducere ut ad ullum in urbe foenera-

ser ambulat, & magnâ voce loquitur, & baculum gestat.

Φλοιία] Ita MSS. quasi Φλοιεύς à ΦΛΟΙΑ. Meursius
de Populis Atticis, verum pagi Attici nomen censet
ΦΛΑΤΑ, licet ipso annotante apud Harpocratonem sit
ΦΛΥΚΙΑ & apud Suidam ΦΛΥΙΑ, unde esset Φλυιεύς, in
Acc. Φλυιέα, quod ut proximè accedens, apud Nostrium
reponendum.

ὡς Πασέωνα] Ita ex Vat. Bigotianus, ὡς Πασέω-
να, sine dubio male. videtur autem ortum ex ὡς ἐς quo-
rum posterius ad expositionem prioris ab aliquo adscri-
ptum fuerat; deinde, ut sit, ab alio in contextum fuit
receptum: ab alio inde ὡς factum. Extat autem ἐς
adscriptum in margine ex Vaticano.

ὅμοσα κατ' ἑμαντοῦ] Ita ex Vat. Cæsareus Lambecii, &
Bigotianus, ὁμοσά κατ' ἑλάννας ἑμαντοῦ.

νειτῶν ἐλθεῖν, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκλη-
 ναί. ἄμενον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν ὑπο-
 κείμενον δημοτικῶ καὶ Φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

λιμῶ κατασκληναι] Ex conjectura. MS. Bigot. κατα-
 κληθῆναι. ex Vat. κατακληθῆναι, unde aliquis forte
 conjiceret, κατακλυθῆναι, inundaſi. κατασκληναι con-

ΤΡΕΧΕΔΕΙΠΝΟΣ ΛΟΠΑΔΕΧ-

Θ Α Μ Β Ω.

Ο Γνώμων ἔπω σκιάζει τὴν ἔκτῃν ἐγὼ δὲ
 ἀποσκληναί κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντέμε-
 νος. εἶεν, ὥρᾳ σοι βελεύματος Λοπαδέχθαμβε,
 μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι.
 εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ
 πικρὸν τοῦτο ὥρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμο-
 να τρέφομεν ὥστε νεύειν ἔ τᾶχιον δυνήσεται
 τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βέλευμα Πα-
 λαμήδειον. ὥς νῦν ἐγὼ σοι αὐτὸς ὑπὸ λιμῆ καὶ

ΤΡΕΧΕΔΕΙΠΝΟΣ] Aptum Parasito nomen. Athenæus
 Lib. VI. p. 242. appellativè Ἀλεξίς τρεχεδείπνος καταλέγων
 φησίν. deinde subicit locum Alexidis in quo parasiti
 nominatim enumerantur. Contrarium κωλυσίδειπνος, ut
 est apud Plut. VIII. Symp. cap. 6. initio. quamvis deinde
 quidam ibi in eundem fere sensum torquere conetur
 τρεχεδείπνον. Hanc autem Epistolam, ut alii jam indi-
 carunt, edidit Lambecius in Prodro-mo Gelliano, unde
 postea recula in Gellio Gronoviano, Græcè tantum. 401.

ΛΟΠΑΔΕΧΘΑΜΒΩ] Reinesius in suo exemplari Pro-
 dromi Gelliani, quod nunc possidet Plur. Rev. atque
 Clariss. Bœrnerus, adscripsit in margine, Malim Λοπα-
 δεκάμβην. nempe quia ἐκθαμβῆς dicitur, uti & alia. Nihil
 tamen mutaverim, etsi non aliunde compolita sit vox.

Ο γνώμων - σκιάζει τὴν ἔκτῃν] Lucianus in Lexiphane:
 torum

torum eam, neque si prius fame contabescam. Præstat enim honestè mori, quam vivere subiectum plebejo & lucri cupido senì.

firmatur Epist. seq. ubi ἀποσκληῖναι. Sed quid opus? Si-
ne dubio ad hunc locum respicit Eustathius p. 1508. lin.
42. σκληῖναι. ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ, κατασκληῖναι κιν-
δυνεύει λιμῶ.

TRECHEDIPNVS LOPADECH- THAMBO. IV.

INDex nondum obumbrat sextam. ego au-
tem contabescere debebo, fame fodicatus.
Eja, tempus eget consiliò, Lopadechthambe,
immò veste & recte ad suspendendum. Si
enim totam etiam dejiciemus columnam quæ
molestissimum illud horologium sustinet, aut
indicem convertemus illuc ubi citius poterit
horas indicare, erit hoc consilium Palamede-
um. nam nunc ego tibi ficcus præ fame & ari-

καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην πόλιν. *Gnomon medium
horologium inumbrat. Eadem hora. tempus ineundi
convivii.*

ἀποσκληῖναι] Clarissimus Kusterus qui MSm. Bigotia-
num mecum benignè communicavit, in margine anno-
tavit, hunc locum adduci ab Eustathio p. 1295. lin. 39. τὸ
μέντοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκληῖναι κινδυνεύει λιμῶ &c.

ἐκείσε - ὅν] Ita MS. Editiones hujus Epistolæ impressæ
hæbent pro ὅ, cum maximo damno sententiæ.

βύλευμα Παλαμῆδειον] Proverbialiter. Eupolis Comi-
cus apud Athenæum p. 17. Παλαμῆδικόν γε τὸ τοῦ ἑυρέη-
μα καὶ σοφόν. *Palamedicum hoc commentum est & sapiens.*
Sic Aristophanes, hujus in multis imitator, proverbiali-
ter Palamedem vocat, eum qui sapienter quiddam exco-
gitaverat, in Ranis v. 1499. Εὐ γ' ὃ Παλαμῆδης, ὃ σοφω-
τάτη φύσις. *Bellè, ὁ Palamedes, ὁ solertissimum ingenium!*
quemadmodum aliàs Thaletis nomen solet usurpari.

αὐχμηρός.

αυχμηρός. Θεοχάρης δὲ ἔ πρότερον καταλαμὼν
 βάνει τὴν σιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκεῖον δρα-
 μόντα φράσαι τὴν ἑκτὴν ἐσάντη. δὲ οὖν ἡμῖν
 τοῦτου σκέμματος ὁ κατασοφίσασθαι καὶ πα-
 ραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρης εὐταξίαν δυνίσε-
 ται. τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ
 ὠφρυωμένῳ ἔδεν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἰά τις
 Λάχης ἢ Ἀποληξίας αὐσηρός ἐσι τοῖς τρόποις.
 καὶ ἐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ
 σκάνης τοῦ πίμπλασθαι. ἐρῶσο.

Sed aptissimum est Palamedis nomen, quod etiam ex
 etymologia talem significat, qualis ipse fuit. Nam cum
 esset sapientissimus & ingeniosissimus Heroum, *Ἰνυέντωρ*
 exitit multarum rerum ad vitæ commoditatem & ju-
 cunditatem. de ejus inventis præcipue videndus Scho-
 liaſtes Euripidis ad *Orestem* v. 416. ubi de ejus fratre
 Oeace. in illis numerantur astrologia & mensuræ. qui-
 dam & tempora ab illo inventa dixerunt, referente Eu-
 ſtathio p. 228. lin. 1. ubi cū sine dubio temporis men-
 ſura & diviſio intelligi debeat: eoque & horæ pertine-
 ant; lepidè sanè Palamedeum conſilium hīc vocaretur
 quo horæ non ordinantur, sed turbantur; ſi Palamedes
 etiam horologia excogitavit. Sed illa temporum in-
 ventio perperam ibi, ut puto, colligitur. Scribit inter
 alia, post talorum & aleæ mentionem: τῆς δὲ τοιαύτης
 ἀπινολας τῷ Παλαμίδει, καὶ τῆς ἐυρέσεως τῷ χρόνῳ, ἣν καὶ

ΕΚΤΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΝΔΙΛΟΚΟ-
 ΛΑΪΤΗ.

Χθὲς δέλης ὀψίας, Γοργίας ὁ Ἐτεοβυτιάδης
 συμβαλὼν μοι κατὰ τύχην, χρηστῶς

Ἐτεοβυτιάδης] Nobilis familia Athenis Ἐτεοβυτιάδου.
 Harpocrat. Suidas. Vide & Meursium de Populis At-
 tica in *Beutenm.* *Βυτιάδου.* dus

us sum. Theochaeres autem non prius occupat torum nisi ei servus accurrens indicet sextam esse. Opus est igitur nobis ejusmodi commento quod decipere & frustrari Theochaeris disciplinam poterit. Educatus enim sub pædagogo moroso & supercilioso, nihil sapit juvenile, sed tanquam aliquis Laches aut Apolexias austerus est moribus, & non indulget ventri, ante horam illam, ut impleatur. Vale.

αὐτὴν ἐκᾶνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν. *ejusmodi autem commenti Palamedis, uti & inventionis temporis, quam & ipsam ille commentus est, testem adducunt Sophoclem.* deinde affert ejus quatuor versus, in quibus & hæc: -- χρόνυ τε διατριβᾶς σοφωτάτας ἔφευγε -- quæ illam χρόνυ εὔρεσιν debent significare. quod nullâ ratione fieri potest; nam χρόνυ διατριβῇ nihil aliud est, nisi in quo vel per quod tempus teritur & transmittitur, ne longum videatur, cum aliquid agitur temporis fallendi gratiâ, ut fit in ejusmodi ludicris.

Θεοχάρης] In Prodro-mo Gelliano editum Θεόχαρις, sicut & ex Vat. habemus. In Gellio Gronoviano Θεοχάρης sine dubio rectè; ut mox apparet ex Θεοχάρους.

ἐκᾶνος] Ita rectè ex Vat. Editiones impressæ ἐκᾶνος, nullo sensu.

τὸ ἐμπλάσθαι] Fortè ἐμπλάσθαι sine articulo, aut ποὺ ἐμπλάσθαι pro τὸ ἐμπλάσθαι.

HECTODIOCTES MANDILOCO- LAPTÆ. V.

Heri, tempore vespertino, cum Gorgias Eteobutades incidisset in me casu, comiter salu-

συμβαλὼν μοι, -- κατεμύφετο] Aristophanes in Avibus v. 136. Ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται. ubi occurrens mihi hæc aliquis exprobrat.

ἡσπάσατο,

ἡσπάζατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν. καὶ μικρὰ προσπαύσας, ἰδεὶ πρὸς Διὸς εἶπεν ὦ βέλτισε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἦκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἐταῖραν ἄγων. ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς ἐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἀποδὲν τῷ νεωκορίᾳ. δειπνῶν ἡμῖν ἡυτρέπισται γεννικῶς, ἰχθύες τεμμαχίται, καὶ σαμνία τῷ Μενδησίᾳ νέκταρος, εἴποι τις ἂν, πεπληρωμένα. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ὤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμῶν, καὶ φράσας παρ' ὅτι καλοῖτο, ἐδέξατο κινδύνῳ τελεωπεσῆν. ἀγνώμονος γὰρ ὡς εἶκε πειραθεῖσα

ἡσπάζατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν] Plato l. de Rep. sub initium: ἐνθὺς οὖν με ἰδὼν δὲ Κέφαλος ἡσπάζετό τε καὶ εἶπεν ὦ Σώκρατες, καὶ δὲ θαμίζας ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρεὴν μὲν τοι. *Statim igitur cum me vidisset Cephalus, salutabat, dicebatque: O Socrates non sanè frequens descendis nobis in Piræcum; oportebat tamen.*

ἰδί πρὸς Διὸς· καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἦκε] Aristophanes in Avibus v. 129. - πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου ὅπως παρίσθ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παῖδια, Λουσάμενα πρῶ - *Per Jovem Olympium obsecro ut adsis apud me & tu & liberi tui loti maturè.* Invitatio ad cœnam.

λουσάμενος ἦκε] Aristophanes in Lysistrata v. 1064. ubi itidem invitatio ad cœnam: ἡκετ' οὖν εἰς ἐμὴν τῆμερον. πρῶ δὲ χρὴ τοῦτε δεῖν λεληθένους αὐτῆς καὶ τὰ παῖδια. *Venite igitur in meam domum. maturè autem oportet hoc facere lotos, tum vos ipsos tum liberos vestros.* Ceterum in MSis nostris est ἡκεν cum ὡ ἐφεακυστικῶ ob sequentem vocalem. male omnino, cum sententia non nisi *Imperativum* admittat, cui non solet ὡ subiungi.

tavit:

tavit: & conquerebatur quod non sapius inviserem ad ipsum; paullumque mecum jocus: Abi, per Jovem obsecro, inquit, vir optime; deinde mox lotus venito, Aëdonium nobis metricem adducens: est autem ea mihi admodum familiariter conjuncta; & habitat sanè, ut nosti, non longè à Leocorio. Cœna nobis parata est ingens, pisces grandes in frustra concisi, amphoræ, Mendelio nectare, dicere possis, repletæ. Atque ille hæc locutus, abiit. ego verò postquam ad Aëdonium cucurissem & indicassem à quo vocetur, debui in periculum incidere. cum enim ingratum, ut videtur,

νεμκερίου] Lege Λευκερίου. locus est Athenis, non ignotus.

Μενδησίον νεκταρς] Μενδήσιος est à Μένδης Ægypti urbe. Sed, quamvis Hellenicus apud Athenæum Lib. I. extremo, in Ægypti urbe Plinthina dicat primo inventam fuisse vitem: & propter Osirim Ægyptiorum Deum, quem Bacchum plerique putant, verotumile videatur in Ægypto primum inventam; negat tamen Herodotus Lib. II. cap. 77. in Ægypto dari vitem, & Lib. III. cap. 6. ex Græcia & Phœnicia illuc vinum importari dicit. Quare potius hîc Mendæum vinum intellexerim, cujus apud Athenæum lib. I. p. 29. Cratinus & Hermippus meminere, nec non Menander apud eundem Lib. VIII. p. 364 nempe à Mende Thraciæ urbe. Stephanus Byz. Μένδη πόλις Θράκης. μοχ τὸ ἐθνικόν, Μενδαῖος οἶνος. Interim tamen Julio Polluci Lib VI. Segm. 15. tanquam diversa vina commemorantur, Μενδαῖος, Μενδήσιος.

ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσῶν] Notandus verbi ἐδέησα talis usus. Aliàs frequens μικροῦ, ὀλίγου, & μικρὸν ὀλίγον ἐδέησα. Pro περιπεσῶν solus Lambecianus hic περιβαλῶν.

παραβῶσα] Bigotianus παραβῶσα malè.

τῷ Γοργίῳ, καὶ μικροπρεπῆς πρὸς τὰς ἀντιδό-
 νησιν. §. 2. Ἀσείς, τὴν ὀργὴν ἐναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλή-
 ρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων,
 ἰδέσθαι με κατὰ τῷ βρέχματος καταχέαι ζέον-
 τος ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ
 βραχὺ Φυγὼν τὸν κίνδυνον. ἔτις ἡμεῖς ἐλπίσιν
 ἀπατηλαῖς βυκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τὰς
 προπηλακισμὰς ὑπομένομεν.

εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίν-
 δυνον] Bigotianus παρὰ βραχὺ, & φυγὼν non habet, trun-
 catâ, non tam sententiâ ; quàm elegantissimâ phrasi :

ἈΡΤΕΠΙΘΥΜΟΣ ΚΝΙΣΟΖΩΜΩ.

2. μακρ. p. 24. ἈΓχόνης μοι δῖε, καὶ ὤψα με (εἰ) μετὰ μι-
 κρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. ἔτε
 γὰρ τὰ βράσιμα οἷός τε εἰμὶ φέρειν καὶ τὴν
 ἄλλην παροιμίαν τῶν κάκιστα ἀπολαμμένων ἐρα-
 νιστῶν, ἔτε τῆς μαρᾶς καὶ ἀδδὴφάγας γαστρός

ἈΡΤΕΠΙΘΥΜΟΣ] Ita ex Vat. Bigotianus, Ἀρτεμι-
 δμοος, nimis serium nomen pro Parasito. Ἀρτεπιθυμος
 est jocularē, qualia cæterorum omnia apud Nôstrum.
 ἔτε γὰρ τὰ βράσιμα οἷός τε εἰμὶ φέρειν] Apud Te-
 tentium in Eunuchō Actu II. Sc. II. qui Parasitum se negat
 agere posse: At ego infelix neque ridiculus esse, neque
 plagas pati possum. Sanè tales sunt inepti ad artem Pa-
 rasiticam. Plautus in Captivis Act. I. Sc. I. v. 20. Nisi
 qui colaphos perpeti potest parasitus, frangique ollas in
 caput, ille vel mendicatum eat. Nam veri Parasiti
 plagipatide sunt, & duri Capitones apud eundem, & in-
 cudes; ut ille Aristophontis Comici parasitus, ἰπομένειν
 πληγὰς, ἄκμων, καὶ κονδύλους, Ad tolerandas plagas &
 pugnos incus. apud Athenæum Lib. VI. p. 238.

experta

experta fuisset Gorgiam, & parcum in remunerationibus, iram intus stabulantem servans; cacabum detractum à foculis, erat mihi in sinciput effulsura, plenum fervente aquà, nisi prius resiluisssem, parvo discrimine elapsus ex periculo. Sic nos dum fallaci spe lactamur, plures voluptatibus ignominias toleramus.

quæ & in MS. Vaticano violatur pravâ distinctione, sic, α μη φθάσας ἀπικύδησα παρά βραχὺ, φωνὴν τὸν κινδύνον. Lambecianum hic non consuluram.

ARTEPITHYMUS CNISOZOMO. VI.

R Este mihi opus est, & videbis me mox in laqueo collum habentem. neque enim alapas possum tolerare, reliquamque petulantiam perditissimorum epulonum: nec sceleratissimum hunc & voracissimum ventrem domare.

ἀπολυμένων] Hæc est marginalis scriptura ex Vaticano, sine dubio ex meliore codice excerpta, ut alia in eodem marginalia & interlinearia. In contextu est ἀπολλυμένων sicut & in Cæs. Lambecii, ac Bigotiano. Notum autem, in hac imprecationis formula, non in presentis hoc verbum, sed in futuro usurpari.

ἐρανιστῶν] Qui de symbolis cœnant.

τῆς μαρᾶς καὶ ἀδνηφάγῃ γατερός] Ventri maledicere ab Homero didicerunt, ut alia pieraque sive seria sive jocosâ. Odyss. ε. v. 470. cùm Antinous unus Procorum, in convivio, Ulysssem adhuc ignotum & mendicum jactu scabelli percussisset, iste indignabundus dicit:

Οὐ μὲν ἔδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ὅτε τι πίνωθι,
ὅπποτ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχρόμενος κτεάτεσσιν
βλήσται, ἢ περὶ βυσίν, ἢ ἀργεννῆς οἷσσι·
Αὐτὰρ ἐμ' Ἀντίνοος βάλε γατερός ἄνεκα λυγρῆς
οὐλομένης, ἢ πολλὰ κῆκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

T

καρτερῶν

κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αὐτῇ, καὶ ἔπρὸς κόρον μὲ
 ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλ
 λους πληγαῖς ἐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τ
 ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι, ὑπὸ τῶν ῥ
 πισμάτων ἐνοχλούμενος. ἰὲ ἰὲ τῶν κακῶν,
 ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὐ
 καὶ παμβορῳάτη γαστήρ. ἔκρυμα ἐν πολυτε
 λεσπέζῃς ἀπολαύσας ἀποπύσαι τὸ ζῆν, ὁδυνῇ
 βίᾳ κρείττω τὴν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμην

*Equidem neque dolor existis in animo neque metor, quia
 do quis pro suis pugnaus possessionibus jactu icitur:
 propter boves vel propter candidas oves; at me Antin
 jaculatus est, ob ventrem improbum, perniciosum;
 multis malis homines afficit. & Odyss. c. v. 52. ubi id
 Ulysses cum Iro depugnaturus, quamvis in præmium
 Etoriae propositò ventriculò, sanguine & arvinà farè
 atque jam fervente, tergiversatur:*

ὦ φίλοι, ὥπως ἐπὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 Ἄνδρα γέροντα δύη ἀνεμῆνον. ἀλλὰ με γαστήρ
 Ὀτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμῶμαι.

*O amici, haud quaquam fas est cum juniore viro pug
 re virum senem, calamitate labefactum: sed me ven
 hortatur maleficus ut plagis domer. Hinc Diphilus (*

ΕΤΟΙΜΟΚΟΡΟΣ ΖΩΜΕΚΠΝΕΟΝΤ

Ἰαταταιαῆξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δι
 μων, ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐξῆρυστά με ἀκ
 ρῇ μέλλοντα παρὰ τὰς πλείονας ἰέναι. εἰ
 γὰρ ἀναζεύξαντά με τῷ συμποσίᾳ κατὰ τι
 ἀγαθὴν τύχην Ἀκασίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμῶν ἦν.
 Ἰαταταιαῆξ] Aristophanes initio Equitum.

hic enim poscit, & non ad satietatem, sed ad luxum usque; facies autem *mea* crebras illas plagas non perfert: & in periculo sum ne alter oculorum concreascet mihi colaphis infestato. Heu, heu mala! qualia sustinere nos cogit edacissimus hic & omnivoracissimus venter! Itaque constitui, opiparam mensam adeptus, expuere vitam: ærumnosâ vitâ voluptuosam mortem potiore ducens.

micus in *Parasito*, inter alia convitia τὴν γαστέρα dicit, θεοῖς ἐχθρὰν, apud Athenæum X. p. 422. & Alexis Comicus ibidem, satis facetè, *Si quis demat homini ventrem, nullas injurias, nullas ignominias ei amplius obventuras.* ἡ μὲν γὰρ αἰτῆ] Odyss. η. v. 216. Ulysses:

Οὐ γάρ τι τυγερῶ ἐπὶ γαστρὶ κύνταρον ἄλλο
ἔπλετο. ἥ τ' ἐπέλευσεν εἰς μνήσασθαι ἀνάγκη.
μοχ — ἡ δὲ μάλ' οὐκ

ἔδεμένον κέλεται καὶ πινόμεν, ἐκ δὲ με πάντων
ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνεπλήσασθαι ἀνώγειν.

Non enim quidquam, odiosum post ventrem, impudens aliud est. qui jubet sui memorem esse necessariò. deinde: Hic autem magis semper edere jubet ac bibere: & me omnium oblivisci facit quæcumque passus sum: atque impleri postulat.

HETOEMOCORUS ZOMEC- PNEONTI. VII.

EHeu quæ fuit hesternâ illa dies, vel quis Genius aut Deus ex improvîso servavit me tunc momento ad plures abiturum. Nisi enim me à convivio digressum, bono quodam fato Acefilaus medicus semimortuum, immo nihil

292 *et G. D. A.* μαλλον δὲ αὐτονεκρὸν θρασάμενος, ἕνα τῶν κα-
 τῶ, μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελών, ἤγα-
 γεν ὡς εαυτὸν οἶκαδε, καὶ ἀπερᾶν ἀπηνάγκα-
 σεν, ἕκτα διατεμὼν φλέβα, ῥύησαι τὸ πολὺ
 τῷ αἵματος ἐποίησεν, ὃδὲν ἂν ἐκάλυπεν ἀνεπ-
 σωδήτω με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπο-
 λωλέας. οἷα γὰρ οἷα (πάσχει τὰ δίκαια)
 λακκόπλῃτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν
 περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος
 τῆς γαστρὸς ἐδίειν ἀναγκάζοντες. ὁ μὲν γὰρ ἀλ-
 λᾶντα ἐνέσαςεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες πα-
 ρώθει ταῖς γνάθαις, ὁ δὲ κρεῖμα, ἐκ οἶνον ἀλλὰ
 νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ
 εἰς πίθον ἐνέχει. ἅτινα, λέβητας πιθάνους
 αἰμίδας, ἐμημεκῶς, ἀπετελήρωσα. ὥς ε αὐτὸν
 τὸν Ἀκισίλαον θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον
 ἐχώρησε τοσούτον ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός.
 ἀλλ' ἐπεὶ θεοὶ σωτήρες καὶ ἀλεξίκακοι παροῦ-
 πτε με κινδύνῳ φανερώς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν

et G. D. A.

μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελών, ἤγαγεν] Ita omnes
 tres MSti. Mihi tamen locus non videtur sanus. Pu-
 to, ΤΟΙΣ μαθηταῖς ἐπέταττεν ἀνελεῖν, ΚΑΙ φοράδην
 ἤγαγεν. ut verti.

ἀπερᾶν] Verbum probum, sed Lexicographis ignotum.
 οἷα γὰρ οἷα [πάσχει τὰ δίκαια] λακκόπλῃτοι εἰργάσαντό
 με] Quæ hîc tanquam separanda à cæteris notavi, ex
 margine esse arbitror: addita ab aliquo ofore parasiti-
 torum, qui judicaverit digna pati edacissimum homi-
 nem. Videtur autem & hîc deesse articulus ante λακ-
 κόπλῃτοι, propter antec. οἷα, omissum.

aliud

aliud nisi mortuum, unum inferorum, conspicatus, discipulis mandasset ut me tollerent, & sublimem duxisset ad se domum, atque vomere coegisset, deinde incisâ venâ fluxum sanguinis copiosum elicuisset; nihil obstetisset quo minus morte insensibili interemptus periissem. Hem quibus modis isti prædivites me tractarunt! alius aliunde, *certatim* nimium bibere, & plus quàm pro capacitate ventris edere, cogentes. hic enim fartimen inferciebat, ille frustum *panis* grande intrudebat maxillis, alius mixturam, non ex vino, sed ex sinapi & liquamine piscium & aceto factam, tanquam in dolium infundebat. quæ ego evomens, lebetas, serias, matulas, implevi: ita ut ipse Acefilaus miraretur quomodo capere potuerim tantam ciborum colluviem. Sed quoniam Dii Servatores & Averrunctores præsentissimo me periculo manifestè

κόπαιον] Ita MSti omnes. unus κοπῶν. Philoxeni Glossæ, κόπειον *frustum*. aliquis putasset κόπαιον legendum. Considerandum an similiter ἄρτος τρισκοπάνιτος & τετράτερυφος οὐτάβλαμος.

ἐργασάμενος] Bigotianus, ἐργαζόμενος, minus rectè. πιδάννας - ἐμμηκῶς ἀνεπλ.] Lucianus in Timone p. 87. ubi itidem de parasito: πῖδης ὅλους παρ' ἡμῶν παλάκας ἐμμηκῶς. qui apud me dolia tota sepe vomuit.

τῶνα τρόπον ἐχώρησε τοσῦτον ὁ τῶν βραμάτων φορυντής.] Ita omnes tres MSti. sine dubio omnes ex Codice aliquo male interpolato. Ego verti quasi esset, τῶνα τρόπον ἐχώρησε τοσῦτον βραμάτων φορυντήν, nec aliter legendum esse censeo.

τρέφομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιῶμαι τὰ ἐκ τῶν
νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθῷ μετατι-
θεῖς. ἄμενον γὰρ ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις δια-
βόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογῆμένην ἔχοντα τὴν
τῷ ζῆν ἀσφάλειαν, ἣ πεμμάτων ἀπολαύοντα
καὶ φασιανῶν ὀρίθων, τὸν ἀδελφὸν ὁσημέραν θά-
νατον ἀπεκδέχεται.

[ἐπὶ θύμοις] MSS. ἐπιθύμοις, male. ἐπὶ hīc ut in Sacra
Scriptura, ἕκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος. [cui simi-
le apud Platonem, ἕκ ἂν αὐτοῦ δοκᾷ μοι ἐξέλαιν ἐπὶ τούτοις

ΟΪΝΟΠΗΚΤΗΣ ΚΟΤΤΑΛΟΒΡΟ-
ΧΘΙΣΩ.

Ἴθι λαβὼν τὴν σύμεργα καὶ τὰ κύμβαλα
ἥκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν
χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβα-
λεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἐξέσμε. καὶ τοεντεύθεν ἀπὸ
Σκίρου λαβῶσι Κλυμένην τὴν ἐταῖραν ἄγειν πα-
ρὰ τὸν νεόπλετον, τὸν Θεραππίδην τὸν Λιξω-
νέα. διακαῶς δὲ αὐτῆς ἔτος ἑρᾷ, πολὺς ἐξ ἑ
χρόνος, καὶ δαπανᾷται ἐκ ὀλίγα μάτην. ἡδὴ
μήτη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκακαυμένον τῷ μεираκίῃ,

[ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον] Ex Vaticano, ἐπὶ
τὸν χρυσοῦν τεφίωπον, ἐπὶ τὸν ἀγρόν. ex Bigotiano, ἐπὶ
τὸν χρυσοῦν τεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγρόν. ex Cæf. Lambecii, ἐπὶ
τὸν χρυσοῦν τεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Suprà Lib. I. Epist.
39. circa finem, Editiones, κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ὡς
ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι. quod & hīc sequor.

[ἀπὸ Σκίρου λαβῶσι Κλυμένην τὴν ἐταῖραν] Locus Athe-
cripuerunt,

eripuerunt, ad opus faciendum me conver-
tam, & in Piræum vadam, ibique navium one-
ra in apothecas pro mercede transponam.
Præstat enim bulbis & polentâ pascere ven-
trem ita ut certam habeas vivendi* securita-
tem, quàm cupediis fruendo & Phasianis avi-
bus, incertam quotidie mortem expectare.

μόνοις ζῆν. in Alcibiade priore sub initium] Synesius
Epist. 148. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις. thymo autem vesci
solitos Athenienses tenuiores apparet vel ex Aristo-
phanis Pluto v. 254.

OENOPECTES COTYLOBROCH- THISO. VIII.

I Cape fistulam & cymbala, ac veni circa pri-
mam custodiam nōctū in aureum angipor-
tum ad Agnon, ubi convenire poterimus: ac
deinde à Sciro assumptam Clymenam meretri-
cem deducere ad illum recens ditatum The-
rippidem Aexonensem. ardentem enim eam
iste amat multo jam tempore, & sumptus haud
exiguos facit frustra; illa enim ut sensit amo-
rem inflammatum adolescentis, delicias facit

nis, sæpius memoratus Auctoribus. Ibi sedebant me-
trices. Stephanus Byz. in Σκίρος. de Attico Sciro: ἐν
δὲ τῇ τόπῃ τῇ τῇ αἱ πόρνοι ἐκαθίσταντο.

Λιξονία] Bigotianus, Λιξονία male. Non ignoti Λιξο-
νίαι Athenis δημόται.

διακαῶς αὐτῆς ὕτος ἐξῆ,] Lib. I. Epist. 27. ἐμοῦ διακαῶς
φλεγομένη. Finitur autem illis hæc Epistola in Bigotia-
no: in Cæf. Lambecii adhuc adhæret ἐξ ὧ. In Vaticano
nihil deest.

θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, ἢ φησιν εἰαυτὴν ἐπιδώσκειν, εἰ μὴ τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυροῖς λάβοι. ὦρα οὖν, καὶ βία ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτίνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύο δὲ ὄντε καὶ ἐρῶμένω, τάχιστα αὐτὴν ἀπάξωμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τῆτο αἰδοῖτο, καὶ τῶρον ἐπιγνοίῃ τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσῆς τῆ νεῆς σκέματος ἐκ ὀλγῆς, καὶ λαμπρὰν ἐδῆγα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἔχομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τοιοπὸν ἀνεπικωλύτως. τάχα δὲ εἰδὲ παρσιτίους ἡμᾶς, ἀλλὰ Φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παρὰ κλησιν εἰς εὐποίαν μὴ ἀναμείναντες, ἐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυροῖς] Ambiguum esse possit, præcipue si sit τὸ χωρίον τὸ πρὸς &c. sic enim intelligeretur prædium aliquod circa Argentifodinas, maximè in Laureo.

* * * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγῶν ἐν τινὶ θάμνῳ διασπορήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλακία οἱ μὲν ὑεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. καὶ τὰ μὲν εὐθρόβει, καὶ ἐγγυὲς ἦν ἐλεῖν τὸ θηρίον· ὁ

*) * * *] Nihil hic deest nisi Titulus hujus Epistolæ.
διασπορήσας] Suidas: Στροβῆ. ταρατῆ. κινᾷ. περιφο-
82

& semper fastidiosam se præbet: cumque plura identidem ab eo auferat, negat se copiam sui facturam, nisi prædium illud præter pecuniam accipiat. Tempus est igitur ut vel vi eam, si more consveto obnitatur nobis, abstrahamus; duo enim cum simus & robusti, cito eam vel invitam abducemus. Therippides verò si istud sentiat, atque hoc negotium cognoscat nostrarum vigiliarum facinus esse; accipiemus aureos ob hoc novum commentum non paucos, & luculentam vestem, & præterea domum ejus ingredi tutò poterimus, & utilitatem capere sine impedimento: fortè nec pro parasitis nos, sed pro amicis habebit. Qui enim adhortationem ad benefaciendum non expectant, haud amplius assentatores, verùm amici putantur.

τὴν οἰκίαν ἐστένοι ἐκ' ἀδείας ἔχομεν] Sic & apud Terent. Parasitus itidem de conficienda Regi suo amica, — *si hoc efficio, postulo ut mihi tua domus Te presente absente pateat: invocato ut sit locus Semper* — in Eunucho extremâ.

ἐν ποταμῷ] Supra Lib. I. Epist. 10.

* * * * * IX.

Cùm catulos tentarem, an jam idonei essent ad cursum, leporem in quodam fruticeto terrefactum, subito excitavi. catulos autem, filii mei à loris solverunt: atque isti turbabant, & parum aberant à capienda fera. Lepus

βῆ. καταπονῆ. Turbat. Movet. Perterrefacit. Fatigat.
Etymologus: τρεβῆ, ταρατῆ, κινῆ.

T 5

λαγῶς

λαγῶδες δὲ τῷ κινδύνῳ φυγῇ ὑπερβαῖς τὸ σιμὸν,
Φωλεῖ τινος καταδυσιν εὔρετο. μία δὲ ἡ προ-
θυμοτέρω τῶν κυνῶν, ἥδη κεχηνῆα καὶ ψαῦ-
σαι προσδοκῶσα τῷ δῆγματι, συγκατῆλθεν εἰς
τὴν ὀπὴν τῆς γῆς. ἐντεῦθεν ἀνελκύσασα βιαζομένη
τὸ λαγῶδιον καὶ θραύει τοῖς προσδίοις ποδοῖν
τὸν ἕτερον. καὶ ἀνελέμενη χαλεύσασα σκύλακα
ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον. καὶ γέγονέ μοι
κέρδους ἐφιεμένῳ λυτρωῶν, ζῆμίαν μεγάλην ἀπε-
νέγκασθαι.

f. γ. D. A.

ὑπερβάς τὸ σιμὸν] Xenophon in Cynegético itidem
de leporibus: ὑπερβαλόντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ. Sunt
autem lepores maximè in periculo superatis locis accli-

ἸΟΦΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝΙ.

Ἐπιτεβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κά-
κιος ἀλεκτρυὼν καὶ μαρῳάτης, ὅς με, ἡδὺν
ἐνειρον θεώμενον, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν
γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρὸς τις εἶναι

ἐπιτεβείη -- ὁ κάκιος ἀλεκτρυὼν] Hæc Epistola, &
Luciani *Somnium* sive *Gallus* initio, aded inter se con-
veniunt, sicut & alia quædam, partim jam notata, par-
tim notanda: ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hau-
ferint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & fortè
Lucianus à Nostro: ac fermè jam credo Lucianum Ἀλ-
κιφρονίζεν, non Alciphronem Λουκιανίζεν. Ita autem
orditur & Lucianus: Ἀλλὰ σε ὦ ΚΑΚΙΣΤΕ ἈΛΕ-
ΚΤΡΤΩΝ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ΕΠΙΤΡΙΨΕΙΕ. At te sce-
lestissime galle Jupiter ipse perdas. magis autem ista omnia
dilatantur apud illum.

Consi. Epigr. Meliæ p. 709
Hæc in Αλκιφρον.

autem

autem periculi fugâ superato loco acclivi, latebræ cujusdam recessum reperit. Unus autem alacrior ex canibus, jam inhians & assecuturum se sperans morfu, unâ descendit in foramen terræ. Unde cùm extrahere conaretur lepusculum, fregit pedem alterum. Atque ego sustuli claudicantem catulum egregium, & bestiam femesam. contigitque mihi, emolumentum expetenti, ut detrimentum acciperim.

rile.

vibus, quod nullo negotio faciunt; per declivia difficulter feruntur; itaque latebras quærunt. Nos contra πρὸς τὰ σιμὰ χαλεπῶς βαδίζομεν, ut loquitur Aristoteles Problem. XLII. Sect. V.

καὶ θραύει] Satis apparet legendum esse, καταθραύει, omisso καὶ. Eorum apertè distinguendo corrigit Pearson. Variorum. p. 96.

IOPHON ERASTONI. X.

Pereat, & ut malus male intereat, pessimus iste gallus, atque sceleratissimus, qui me dulce insomnium videntem, vociferans, excitavit. Videbar enim mihi, charissime vicinorum,

ὃς με ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν] Hæc Samosatensis ille sic fusius: Ὁ Σ Μ Ε πλουτοῦντα καὶ ἡδίστα, Ὁ Ν Εἶρσι ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διατορόν τι καὶ γεγωνός ΑΝΑΒΟΗΣΑΣ, ΕΠΗΓΕΙΡΑΣ. qui me discentem, & dulcissimo in somnio versantem, penetrabile quiddam & clamorifum vociferatus exasperasti.

με ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον] Lucianus ibidem inferius. p. 238. τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκάνον αὐδῆς ἐξῆν.

καὶ

καὶ βαθίπλτος· ἔτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαι μοι
 εἴφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν.
 ἔωκεν δὲ καὶ τῷ χεῖρει δακτυλίων πεπληρῶσθαι,
 καὶ πολυαλάντης λίθους περιφέρειν. καὶ ἦσαν
 οἱ δάκτυλοι μὲν μαλακοὶ, καὶ ἦνιστα τῆς δικέλ-
 λης ἐμέμνηντο. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγ-
 γύθεν, Γρυλλίωνα ἔποις αὖν καὶ Πατακίωνα. ἐν
 τῷ δὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον
 προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθαι με τρα-
 γηγόν. μεσέσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπό-
 ηρος ἀλεκτρυὼν ἐβόησε, καὶ τὸ Φάσμα ἠΦαίν-
 εθῃ. ὁμῶς ἀνεγρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ. ἐνθὺ-

οἰκετῶν ἐφέπεσθαι μοι εἴφος] Lucianus ibidem p. 245.
 ἔτα ἐξήλκυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃς ἐξυπτιάζων, περιβλεπῶς
 ἅπασιν τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίφθορος. καὶ προΐδον πολλοὶ καὶ
 περιίπτεον, καὶ ἔποντο κλέονες. deinde provebebar albis
 bigis, resurpinus, spectabilis omnibus insuentibus ac miran-
 dius. Et praecurrerant multi ac circumequitabant, seque-
 banturque plures. Haec autem Lucianus πρὸς τὸ τραγι-
 κώτερον.

ἐμῶν τὴν χεῖρει δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυα-
 λάντης λίθους περιφ.] Lucianus ibidem p. 245. ἐγὼ δὲ
 ἔχων - δακτυλῖος βαρὺς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξημένης τῶν δα-
 κτύλων - ego autem habens annulos graves circiter sede-
 cim applicatos digitis. Videtur autem Lucianus πολυα-
 λάντης de pondere accepisse, dum ipse βαρὺς dicit.
 quod magis apparet in *Amoribus* ubi alium Alciphronis
 locum mox indicandum imitatur, p. 1058. ubi de inau-
 ribus quarum πολυάλαντον βρῖθος dicit, *multorum talen-
 torum pondus*. Satis hyperbolicè.

ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν] Sic apud Lucia-
 num alibi, nempe in *Timone*, ad hunc Timonem re-
 ceps ditatum primus omnium se insinuare conatur As-
 sentator, Γνωθωνίδης ὁ κόλαξ p. 87.

vir

vir esse splendidus & opulentissimus^f: deinde fervorum subsequi me catervam, quos dispensatores & procuratores me putabam habere. videbar autem *mibi* & manus annulis refertas habere, & gemmas multorum talentorum circumferre. & erant digiti mei molles, minimeque ligcnis memores. Apparebant verò & Adulatores cominus, Gryllionem diceret & Patæcionem. Interea Populus Atheniensis in Theatrum egressi, clamabant, Ducem me designare. In mediis autem suffragiis improbissimus *isfe* gallus vociferatus est, & visum illud disparuit. Tamen experrectus, lætitiâ plenus eram. Cùm autem in animum revocassem,

Γρυλλίωνα] Nomen verum Parasiti ex historia. Athenæus lib. VI. p. 244. meminit ex Axionico Comico, inter Parasitos, quos ibi nominatim recenset: Ἀξιόνιος δὲ ὁ κωμικός ἐν τῇ Τυβήνικῃ Γρυλλίωνα τῷ παρασίτῳ ἐν τούτοις μνημονεύει.

Πατακίωνα] Ita MS. Cæsareus. Ex Vaticano, Πατακίονας in margine autem Πατακίωνα.

μεσούσης δὲ τῆς χειρὸς. ὁ παμπ. ἀλεκ. ἐβόησε] Luciani Somnium convivio finitur, quod galli cantu interturbatum, p. 246. ἐν τούτῳ ὄντα μὲ, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιαλαῖς ἐκάτῃ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντος εἰσκομιζομένῳ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκένον διασκαδῶσας, ὑπνέμιον φέρεσθαι παρεσκευάσας. In his cùm versarer, & aureis phialis præbiterem amicis singulis qui aderant, cùm jam afferretur placenta: vociferatus intempestive, conturbasti nobis convivium, & subvertisti mensas: ac divitias illas dissipasti, ut in ventas abierint.

ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολείομαι μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. οὐ σωφρονεῖς ὦ γύναι, ἐδὲ ὑγιές τι διανοῇ. ἀλλὰ ἀμιλλᾷ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ταυτασὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρέεσσαις, ὧν καὶ τὸ πρῶτον ἐπίπλεον, καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπεργέμων, φύκει γὰρ καὶ ψιμυθία καὶ παιδέρωτι δευσοποιῶσι τὰς παλαιὰς ὑπὲρ τὰς δανὰς τῶν ζωγράφων. σὺ δὲ ἦν ὑγιαίνης, ὅποιαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκείνην, τοιαύτη διαμενεῖς.

igitur post tantum apparatus est vita? Statim ē domo egressiones, quæ maritos enecant, ad deū, quarum infelices illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetylidas. [Quem locum, ut commodior sensus appareret, coactus fui ex conjectura hīc ita adscribere, cū in Edd. videatur corruptus: quæ post βίος ita: εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπτρίβων τὴς γεγαμηκότας ὧν ἐνίων &c. quasi spectantium nescio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quædam excidisse putans, de suo addit totas septem voces.] Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλίδης epitheta Veneris, ambo secundū quosdam Vete-

ΠΡΑΤΙΝΑΣ ἘΠΙΓΟΝΩ.

Μεσημβρίας ἔσης ταθηρᾶς. Φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας

Μεσημβρίας ἔσης ταθηρᾶς - ἐπιλεξάμενος πίτυν τὸ καὶ νῦν ἐκκλᾶζον] Virgilius III. Georg. v. 331. Pastores jubet, Aestibus in mediis umbrosam exquirere vallem: Sicubi magna Jovis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramos. -- ταθηρᾶ autem μεσημβρία, aliàs ταθερά μεσημβρία. Notus Platonis locus in Phædro, à Suida etiam indicatus, ubi cū Socrates post sermones sub celebri illa Pla-

me

me alia quædam deorum nomina, quorum ob multitudinem deleta mihi sunt ex memoria, pleraque. Non es mentis compos, Uxor, neque sani quidquam cogitas; sed contendis inter Atticas istas luxu diffuentes, quarum & facies ficta, & mores malitiâ scatentes: fucô & cerusâ & pæderote tingunt genas supra excellentes pictores. At tu, si sapias, sicut te aqua vel sâpo prius purgaverit, ita manebis.

rum: aliqui ex iisdem Γενεαλλίδα comitem illius deæ faciunt.

ἀπολῆσαι] *Infinitivum*, & quidem in *Futuro* huc non quadrat. ἀπόλλυσθαι vel ἀπολέσθαι stare posset: sed sic requiritur adhuc verbum aliquod, quale συνέβη. nec hîc ἀπο κοινῷ fumi facile potest οἶδα. quare verti quasi esset ἀπαλήπτω, ab ἀπαλήφω.

ὁ σωφρονῆς ὁ γύναι, ἐδὲ ὕγιές τι διανοῆ] Suprà Lib. I. Epist. 4. quæ est ejusdem cum hac argumenti: ἔκ ἐστι τὸ τοῦ σωφρονῆν ἐδὲ ἀγαθὰ διανοῆσαι.

δευσοποιῖσι] Hoc verbum adhuc nemini quod sciam observatum. de δευσοποιός satis Budæus & ex eo H. Steph. quibus nihil necesse est hîc plura addi.

PRATINAS EPIGONO. XII.

Meridie ferventissimô, cùm delegissem pinum quandam ventos amantem & flatibus

tano peractos vellet discedere, Phædrus eum retinens, dicit: μήπωγε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ. ἢ οὐχ, ὅπως αἰς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ καλουμένη τριτερὰ. Nondum etiam, mi Socrates, abieris, priusquam æstus transeat. annon vides jam fere meridiem adesse? — τριτερὰ ab ἵστασαι; & per allusionem, à θέρεισαι calefieri, unde θερμὸν & θέρως, ut τὸ τριτερόν sit, τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπο τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας, quæ est Glossa apud Platonem, in quibusdam Editionibus, ut sit, in textum

U

ὀκκαμένην,

ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον. καὶ
 μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως, ἐπ' ἡλθέ τι μυσικῶς
 ἐπαφήσασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέ-
 τρεχον τῇ γλώτῃ τενόν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν
 χειλῶν ἐπισύρων, καὶ μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξ-
 ἠύετο μέλος. ἐν τούτῳ δὲ ἔκ οἷδ' ὅπως ὑπὸ τῆς
 ἡδυφάνειας θελγόμεναί πᾶσαί μοι πανταχόθεν
 αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφῆσαι νέμεσθαι
 τὰς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρμον, ὅλοι τὰ μέλεις
 καὶ γὰρ ἐγίνοντο. ἐγὼ δὲ ἐν μέσσοις ταῖς ἡδοναῖς ἐμιμού-
 μην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. ταῦτά σε οὖν
 εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βεβλό-
 μενος, ὅτι μοι μυσικὸν ἐστὶν ἔχειν τὸ αἰπόλιον.

recepta. simul etiam alluditur ad τὰ θεῶν *urere*; unde
 apud Aeschylum in Prometh. v. 22. τὰ θεῶν ἥλιος φλογί-
 μῃσιν *solis flammâ*. Non autem caprarius iste veretur,
 quod Theocriteus ille Idyll. I. qui iussus fistulâ canere,
 dicit v. 15. Οὐ θέμις ᾧ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ἢ θέμις
 ἔμῃν Συρίσθεν. τὸν Πᾶνα δαδοίκαμες— *Non est fas ἢ pastor,*
meridie, non est fas nobis fistulâ canere: Pana timeamus.

μυσικῶς ἐπαφήσασθαι] Pro μυσικῶς mallem μυσικῆς.
 ἐπαφήσασθαι autem hîc pro ἐφάψασθαι, ab ἐπαφῇ quod
 ab ἀφῇ. Er ab ἐπαφίμῃ est ἐπαφήσασθαι, sed si huic lo-
 cus hic detur, legendum μυσικῇ ἐπαφήσασθαι, & sub-
 audiendum vel addendum ἑμαυτὸν. Proxime antece-
 dens τι pro κατὰ τι, non nihil.

τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων] Modus inflandî
 fistulas illas disparibus calamis compactas accuratè de-
 scriptus. describit & Jul. Pollux Lib. IV. Segm. 69. ἐπὶ δὲ
 σύριγγος ἅποις ἂν, παράγνῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τὰ
 ἑσμάτος καὶ παραφέρνῃ, καὶ διασπέρνῃ τὸ πνεῦμα. *Huc*
illuc ferre, deducere ac spargere spiritum. & pluribus
 Achilles Tatius Lib. VIII. p. 477. τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευ-
 expositam,

expositam, sub hac æstum in umbrâ defendebam: cùmque refrigerarer admodum suaviter, venit mihi in mentem capeffere Musicam: sumptamque fistulam percurrebam lingvâ, tenuem spiritum cum labiis stricim trahens: & svavis quædam ac pastoralis audiebatur modulatio. Interea nescio quomodo dulcedine cantûs delinitæ omnes mihi undique capellæ sunt circumfusæ; ac omittentes depascere arbutos & virgulta, totæ cantui intentæ erant. Ego autem in mediis gregibus imitabar Calliopæ Filium. Hôc igitur lætô nuntiô te impertio, hominem amicum conscium esse cupiens, mihi datum esse ut habeam Musicæ intelligentem gregem.

Θέρους ἀφῆκεν καλάμους· μόνῃ δὲ τὸ χῆλος ἐπιτίθῃσιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾶν. μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπερ ποτ' ἂν ἐν τῷ κρούματος ἢ ἁρμονία καλῇ. ὥτως αὐτῷ περὶ τῆς αὐλὸς χορεύει τὸ τόμα. Qui fistulâ canit, reliquos calamos liberos relinquit, uni tantum admovet labium, quem filere nolit: transilitque aliàs ad alium, ubi modulationis concinnitas apta evadit. Sic ei circa calamos quasi tripudiat os.

αἱ ὄγες περιεχύθησαν] Virgilius Eclogâ X. v. 16. *Stant & oves circum, nostri nec pœnitet illas.* [Hæc autem, ut Josephus Scaliger in Græca versione hujus Eclogæ, refero ad, *Non canimus surdis.*]

ἀφῆσαι νέμεθαι] Virgilius Eclogâ VIII. *Pastorum Musam Damonis & Alphesibœi, immemor herbarum quos est mirata juvenca* &c.

ὅλοι τοῦ μέλους γίνοντο] Ut Epist. antec. δὴ ἂ τῷ ἄτεος. Vide suprà p. 55. seq. ubi de ὅλος ἕμι τῷ πάθης. τῶς ἡδονῆς] Mallem ἀγέλους. vel ποίμνους, nisi esset caprarius.

τὸν πᾶδα τῆς Καλλιόπης] Orpheum.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ ΑΙΓΩΝΙ.

Εγὼ μὲν ἦκοντας τῷ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαδύνας βόθρον, οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν, καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναμάτιον ὕδωρ, ὃ μοι ἐκ τῆς πλησίον Φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὁμβροεὶς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας, ποταμὸς ἀναθὲν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὄρων ἐγενήσεν, οἱ ρύμη κατασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τὰς βόθρους κατέχωσαν, ὥστε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ εἰδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. ἔτις ἠφάνισαί μοι τὰ πονήματα καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἀτοπον κατέστη. τίς οὖν ἐτι ποιοίη, μάτην ἀδῆλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας καρποδοκῶν; μέλτεον ἐφ' ἕτερον βίον. Φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς ψυχὰς μετασχηματίζεσθαι.

γύρους περισκάψας] H. Steph. in Thef. ex Theophrasto affertur, γύρους περιούτιην.

ναμάτιον ὕδωρ] Pro ναμάτιον potius ναμάτιον, quia est adjectivum, non deminutivum à ναμα. vel ναματιῶν, ut apud eundem Theophrastum Hist. Plant. Lib. IV. c. 3. ναματιῶσι ὕδασι, eodem H. St. citante.

ποταμὸς ἐκ τοῖς ἀκρωρείας - οἱ ρύμη κατασυρόμενοι &c.] Virgilius II. Aen. v. 305. — *rapidum montano flumine tor-*

ΣΙΤΑΛΚΗΣ ΟΪΝΟΠΙΩΝΙ.

Εἰ πατρώεις, ὦ παῖ, καὶ τὰ μὰ Φρονεῖς,

Εἰ πατρώεις - καὶ τὰ μὰ Φρονεῖς] Suidas, Πατρώζοντα. τὰ τοῦ πατρὸς φρονούντα. Hesychius etiam, Πατρώζουσι.

CALLI-

CALLICRATES AEGONI. XIII.

EGo quidem, adventante tempore cūm circulos fodissem, & in *his* excavassem scrobes, paratus eram oleas inferere, & inducere iis manantem aquam, quæ mihi ex propinqua valle derivatur; sed ingruens imber trium dierum & totidem noctium, fluvios desuper ex verticibus montium generavit, qui impetuosè devoluti, limum secum traxerunt, & scrobes obruerunt, ut omnia sint una planities, nec omnino videantur culta, ita abolita sunt mihi opera, & in unam faciem mirificam redacta. Quis ergo amplius operam impendat frustra, incertas spes ex agricultura aucupans? Transeundum ad aliud vitæ genus; ajunt enim simul cum studiorum mutationibus & fortunæ faciem mutari.

nens Sternit agros, sternit sata leta boumque labores.
Lucretius Lib. I. *Flumine abundanti, quod largis imbris
auget Montibus ex altis magnus decursus aquai.*

ἰλὺν ἐπεσπάσαντο καὶ κατέχευαν] Virgilius I. Georg.
v. 116. - *amnis abundans Exit, & obducto latè tenet omnia
limo.* ubi antecedentia etiam, *Deinde satis fluvium in-*
ducit rivosque sequentes, conveniunt cum, *ἐπ' αὐτὴν αὐ-*
τοῖς ναμάτιον ὕδωρ.

ἰσότηδα] *Solè equata* ad verbum.

τὰς ψυχὰς] Ita ex Vatic. Lambecii Cæs. hîc non consulueram. Lego interim *τὰς τύχας*, ut verti.

SITALCES OENOPIONI. XIV.

SI patriflas, mi fili, & mecum sentis; valere,

τὰ τῷ πατρὶ καὶ φρονεῖν. Scribitur autem apud Nostrium hîc & *πατριάζεις*. Sed meliorem Codicem secutus sum, ut aliàs.

χαίρειν τὰς ἀλαζόνας ἐκείνας τὰς ἀνυποδότης
καὶ ὠχρεῖντας, οἱ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλιν-
δοῦνται, καὶ βιωφελές μὲν ἔδεν ἔτε εἰδότες, ἔτε
πράττειν δυναμένους, τὰ μετέωρα δὲ πολυπρα-
γμονοῦντας, καὶ ἐπιτηδεύοντας, εἰσάτας ἔχου
τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦνται,
μεσῇ μὲν ἡ σιτυή παρσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφο-
ροῖς οὖν γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ συμ-
παντα.

χαίρειν] Multo inferius huic respondet, εἰσάτας.

τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδότης καὶ ὠχρεῖν-
τας] Periphrasis Philosphorum ignominiosa ex Ari-
stophane, ubi in Nubibus v. 103, -- τὴς ἀλαζόνας

ΚΟΤΙΝΟΣ ΤΡΙΤΟΔΩΡΩ.

ΟΤρυγητὸς ἐγγυς, καὶ ἀρρίχων ἔσι μοι
χρεία. δάνεισον οὖν μοι τῶν τῶν τῶν περὶ
τῶν, ὅσον ἐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσονται. ἔχω οὖν
καὶ γὰρ πιδάκια πλείονα. εἰ οὖν δέοιο, προθύμως
λάβω. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων ἐκ ἡκιστα
τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

ὅσον ἐκ εἰς μακρὸν] Hic ὅσον ut in ὅσον βραχὺ δὲ ὀλι-
γον ὅσον. βραχὺ ὅσον. Pro μακρὸν, potest etiam legi
μακρὰν. Saepè occurrit ἐκ εἰς μακρὰν. etiam apud Nostrium
Lib. I. Epit. 35, ἐκ εἰς μακρὰν δὲ ἀνισομήνοισι. nihil ta-
men hīs mutandum.

ΦΥΛΛΙΣ ΘΡΑΣΩΝΙΔΗ.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρα-
vanis

vanis illis discalceatis & pallidis, circa Academiam se volutantibus atque, quod quidem utile sit vitæ, nihil, neque scientibus, neque agere valentibus: sed cœlestia scrutantibus & affectantibus; *his inquam valere jussis*; capeffe agriculturam, unde tibi opus facienti, plena erit arca omnigeno feminio, amphoræ vino plenæ, plena bonis omnia.

Τοὺς ἀχρεῖωντας τὴς ἀνυποδήτης λέγεις,
Ὡν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης --
μετὴ μὲν ἡ σιπὺν -- οἱ δὲ ἀμφορῆς οἶνον γεμ.] Aristophanes in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπὺν μετὴ τι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἶνον μέλανος ἀνδοσμίη.

COTINUS TRYGODORO. XV.

Vindemia prope *adest*, & est mihi qualis opus. da mutuos igitur mihi ex his superfluos, intra breve tempus reddituro. Habeo fanè & ego doliola plura. si igitur indigeas, audacter fume: Communitas enim inter amicos quàm maximè in agris locum habere vult.

πιθάκια] Fortè πιθάκνια. Nihil tamen mutaverim, quia & infra Epist. 18. & 19. Πιθακίων nomen viri, ab eadem sine dubio voce.

τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων] Mallem τὸ γὰρ, κοινὰ τὰ τῶν φίλων, &c.

PHYLLIS THRASONIDI. XVI.

Si agrum colere velles & sapere, ὁ Thraso-
u 4 σωνίδης,

σωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν
καὶ τοῖς θεοῖς κίτλόν καὶ δάφνας καὶ μυρίνην
καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαυρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν
πυροὺς ἐκδερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρυῶν ἀπο-
θλίψας, καὶ βδάλας τὰ ἀγρίδια, τὸν γαυλὸν πλή-
ρη γάλακτος. νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπα-
ναΐνη· κράνους δὲ ἐπαυεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπί-
δος ἑρᾶς, ὥσπερ Ἀκαρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος·
μή σύγε ὦ παιδίον, ἀλλ' ἐπ' ἀνιδί, ὡς ἡμᾶς, καὶ
τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζε· καὶ γὰρ ἀσφα-
λὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, ἔλῳχες, ἐκ ἐνέ-
δρας, ἔφάλαγγας ἔχουσα· ἡμῖν τε ὁ γερο-
νς. *g. d. A.* κόμος ἐγγύς· ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβολῇ ζωῆς τὴν
ἐπιλογισμένην ἐλόμενος σωτηρίαν.

ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κίτλόν καὶ δάφνας· καὶ ἄνθη ὅσα
σύνταγμα] Sunt fere verba Menandri ἐν Γεωργίᾳ, in Agri-
colis lectum est de agro,

— φέροι γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,
Κίτλόν, δάφνην. —

Fert enim quotcumque diis grati sunt flores, bederam.
laurum. ubi rectè nuper Phileleutherus Lipsiensis, sive
Richardus Bentlejus, (audio enim Virum Summum
nomen jam edidisse) revocandum censuit illud ὅσα,
ejectò ὡς, quod Grotius inculcaverat.

κράνους· τριλοφίαν] τριλοφὸν κράνος, *trium cristarum
galeam*, memorat Polyænus Lib. VIII. cap. 59. Lusita-
nos τριλοφῆς υἱὸς fuisse dicit Strabo Lib. III. p. 231. Ae-
schylus in oppugnatione Thebarum v. 390. de Tydeo:

— τρεῖς κατασκευὴς λόφος

Σὴν, κράνους χαίτωμα—.

Tres umbrosas cristas quatit, *galea jubam*.

Ἀκαρνὰν· μισθοφόρος] Videtur ad Comœdiam aliquam,
maxime Menandri, respicere, in qua fuerit Miles ex
nides,

nides, ac patri morem gerere; ferres, tum diis hederam & lauros, & myrtos, & flores temporis congruos: tum nobis Parentibus tuis triticum quod emessuisses, & vinum quod ex uvis expressisses, & quoties mulsisset capellas, mulctram plenam lacte; nunc autem rus & agriculturam aspernaris: galeæ contra laudas triplices cristas, & clypeum amas, tanquam aliquis Acarnan aut Meliensis miles mercenarius. Ne faxis, mi fili, sed redi ad nos, & tranquillam vitam amplectere, (etenim tuta & expers periculi est agricultura, non cohortes, non infidias, non phalanges habens: nobisque senectutis sustentator in propinquo.) pro dubia vita, certam eligens salutem.

Acarnania. Lucianus in I. Dialogorum meretricum, qui omnes itidem ex Menandro videntur efficti, eodem videtur respexisse, cum Glyceram Thaidi sic loquentem facit: Τὸν στρατιώτην, Θαι, τὸν Ἀκαρνανά &c. Sunt autem & istæ ambæ in Menandreis Comædiis celebres.

Μηλιεύς] Vel ab urbe Thessaliæ, cujus incola Doricè Μαλιεύς, & à qua sinus Maliacus: vel à Melo Inf. unâ Cycladum, quæ Gr. Μῆλος.

τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσκάζω, καὶ γὰρ ἀσφαλὴς ἡ γῆρας.] Lib. I. Epist. 3. γῆρας γὰρ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλὴ καὶ ἀδεῶ βίον ἀσκάσασθαι. Est autem hîc hyperbaton: ac proinde nonnihil obscuritatis, quam in Latina versione tollunt parentheses signa.

γῆροκόμος] In ambobus MSS. γῆροκόμος, præter morem. Videtur autem dicere velle, tempus prope adesse cum γῆροκόμῳ indigeant. is autem debet esse filius pius, τὴν ὁμολογουμένην ἐλόμενος σωτηρίαν.] Suprà Epist. ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν.

ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ ΛΗΡΙΩ.

Ἐπιτελείης ὦ Ληρίον κακὴ κακῶς, ὅτι με
 τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακλήσασα,
 βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμ-
 ψασιν. οἱ μὲν γὰρ ἑώθεν προσεδόκων με φέ-
 ροντα αὐτοῖς τὰ κερτάμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκεν
 ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσῆς πάννουχος κατα-
 λήμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. ἀλλ' ἄπιθι ὦ
 Λ. Ἀλγινάϊς, τάλαινα, καὶ τὰς ἀθλίους τέττασι θέλγε τοῖς
 γαστρεύμασιν. ἐμοὶ δὲ ἦν ἐτι ἐνοχλοῖς, κακόν τι
 παμμέγεδres προσλαβῆσα ἀπελεύση.

ἐγὼ δὲ ὁ χρυσῆς] Ita Ironice & jocosè Lucianus quo-
 que de errore in Salutatione, initio Libri : ἀφικόμενος πα-
 ρά σέ, ὡς προσάποιμι τὸ ἑωθινόν, δέον τὴν συνήδη ταύτην
 φωνὴν ἀφ᾽ ἡνέου, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δ' ὁ χρυσῆς ἐπιλα-
 θόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. cum venissem ad te, ut saluta-
 rem te tanè, & debuissem consuetam illam vocem emittere,
 teque salvere jubere; ego homo suavis, oblitus, valere te
 jussi, & apud Aelianum Epist. penult. ubi Senex con-
 queritur de filii sui fallaciis, cui tamquam honestam
 puellam ducturo, nuptias paraverit, deinde compe-
 rit eam esse tibicinam à lenone redemptam : Ἐγὼ μὲν
 ἔθουν γάμος ὁ χρυσῆς μάτην, καὶ περιγὴν ἐτεφανωμένος,
 ἐδὼν δέον. Sacra nuptialia faciebam ego aureus frustra:
 & ambulabam coronatus, cum nihil opus esset. Ad Lu-

ἜΥΣΤΑΧΥΣ ΠΙΘΑΚΙΩΝΙ.

Τὸτ' μοῦ παιδὸς γενέσια ἐορτάζων, ἤκειν σε
 ἐπὶ τὴν πανδαμοσίαν, ὦ Πιθακίων, παρακα-

τῇ μὲν παιδὸς γενέσια ἐορτάζων ἤκειν σε- παρακαλῶ]
 Lucianus in Gallo sive Somnio, p. 241. Συναγρεὸς τήμε-
 CHRE-

CHÆRESTRATUS LERIO. XVII.

Pereas, Lerium, mala malè, quòd me vinò & tibiis tuis delinitum, 'tardum reddidisti iis qui me rure huc miserant; isti enim manè me expectabant, ut eis ferrem amphoras, quarum causà veneram: ego autem, homo bellus, totà nocte tibiis oblectatus, usque in lucem dormiebam. Sed abi infelix, atque urbicos istos demulce tuis præstigiis. mihi si molesta fueris, cum magno malo tuo discedes.

ciani illum locum Bourdelotius ex Aristæneti Lib. I. Epist. V. quæ est sub Nomine Alciphronis scripta ad Lucianum, annotavit, ὁ χρυσὺς ἐξιάτῳ εἰσόν. ubi figuratè itidem, is ita appellatur, qui imprudens magnas turbas daturus videbatur, quod Bourd. non monet, quamvis maximè ad rem faciat. nec Mercerus de hac re quidquam; sed certiores ille nos facit χρυσοῦν, 'in laude ubique poni de homine elegantiore. homo tanè suavis. Εὐ γ' ὁ κατὰ χρυσοῦς ἔπε πολλὰ' Εὐριπίδης. Paullò antè, vocem σκεύη in MSS. extantem, separavi signis, quia aliunde eam irrepsisse puto.

ἢς ἡμέραν ἐκάθενδον] Horatius I. Epist. 2. Cui pulchrum fuit in medios dormire dies, & Ad strepitum citharæ cessatum ducere curam.

ἀθλίους] Legendum potius ἀτίκους, ut verti,

EUSTACHYS PITHACIONI. XVIII.

Filii mei natalem celebrans, te, ut venias ad epulas, mi Pithacion, rogo; venias autem

γον εἰσι γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλοὺς. - ἦκε λυσάμενος. *Fille natalitia hodie conviviis celeberrò, & invitavi plures amicos. Veni lotus.*

λῶν

λῶν ἤκειν δὲ ἔμμόνον, ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παῖδιά, καὶ τὸν συνέργαστρον εἰ βέλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν ἔσαν φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβῆσαν τὰς ἐπιβλεύοντας τοῖς ποιμνίοις. ἡ τοιαύτη δὲ ἐκ ἂν ἀλημάζοι τὸ δαυτομῶν εἶναι σὺν ἡμῖν. εὐρτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πίομεθα εἰς μέδην, καὶ μετὰ τὸν κόρον ἀσόμεθα. καὶ ὅς τις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγῆσαι. μὴ μέλλε οὖν ὦ Φίλτατε. καλὸν γὰρ ἐν ταῖς καλῇ εὐχῇ ἐορταῖς ἐξ ἐωθινῷ συντάττειν τὰ συμπόσια.

συνέργαστρον] Ita uterque MS. Vide Epist. seq.

καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν ἔσαν] Svave est, canem etiam invitari ad convivium: & quod additur, fore ut is convivium non aspernetur. Similiter Aelianus Epist. III. sed simplicitatem ibi nimis affectans, Rusticum facit hæc scribentem: τὴν οὖν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐκαινῶ πρὸς σί, παρ' ἐμὲ πρόσσιπτε καὶ τὰ βοῖδιᾷ, καὶ τὴν κύνα. Ovet illam, que molles lanæ fert, quam apud te laudo, saluta-bis à me: & boves ambos, & canem. In Comœdia oportunitè talia quandoque fiunt. ut apud Aristophanem

ΠΙΘΑΚΙΩΝ Εἴς τὰ ΧΥΤΙ.

Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταμος ὄνομα σαυτῷ, καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων, ὦ ἔυσταχυ.

ὄνομα σαυτῷ] Synesius Epist. 117. δικαιοτάτος γὰρ εἶ, καὶ καλῶς τῇ δυνάδει χρῶμενος. ὅπως οὖν ὄνομα τῆς σῆς φύσεως καὶ δυνάμειος -- justissimus enim es, & potentiâ rectè uteris. ut igitur ex natura tua & potentia commodum ca-non

non solus, sed adducens tecum uxorem, & liberos, & subulcum: quod si voles, etiam canem, bonum custodem, & granditate vocis abigentem insidiantes gregibus: ille autem talis non dedignabitur conviva esse nobiscum. Festum celebrabimus admodum suaviter, bibemusque ad ebrietatem, & post satietatem cantabimus: atque qui idoneus fuerit ad cordacem ducendum, in medios progressus, cœtum delectabit. Ne igitur cunctis charissime; decet enim in votivis solennitatibus manè constituere convivia.

in Pluto v. 1105. cùm Nuncius evocari totam familiam vellet, dicit ad eum qui prodierat servum: Ἀλλ' ἐκκάλεσι τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ, Ἑπτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παῖδια, Ἑπτα τὴς θεράποντας. Εἶτα τὴν κύνα, Ἑπτα σαυτὸν, ἅτα τὴν ὕν. — *Sed curre cito & evoca Herum, deinde uxorem ejus & liberos, deinde servos, deinde canem, deinde teipsum, deinde porcum.*

ἐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὲν ἄνω] Leviter hîc mutavi scripturam MSSorum, quæ hæc est, ἐκ ἂν ἀτιμάζοι-το δαιτυμὲν ἄνω.

PITHACION EUSTACHYL XIX.

Quandoquidem communem te præbes & sodalium amantem, bene tibi sit ex teipso,

πῶς &c. Lucianus in Philopseude p. 489. οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τῶν-ὡς ἀληθεῖ πρὸς σὲ ἐρῶ. *Ita his filiis meis frui mihi contingat, inquit, ut vera tibi narrabo.* Euripides Iphigeniâ in Aulide v. circiter 1050. Ὅνομο, συνεχῶς δυστυχούντας ὀφελῶν. *Bene tibi sit, quod semper in felicitibus prodes.* Ibidem v. circiter 1430. ad eum qui αὐ-
εἶπε

ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα Φωρέαςας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἡ-
 σχαλλον, τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρε-
 πάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῶ, τὰς κωμήτας ἀνα-
 μένων ἐπικούρους. νῦν γὰρ ἐκ ἐδοκίμαζον, ἀδτε-
 νέτερος ὢν, μόνος τῷ χεῖρε ἐπιβάλλειν. ὁ μὲν γὰρ
 δριμὺ βλέπει, καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ
 σφριγῶντας ἔχει τὰς ὤμους, καὶ ἀδραν τὴν ἐπι-
 γυνίδα φαίνει· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς
 δικέλλης κατέσκληκα· καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς
 χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δὲ μοι τὸ δέρμα λεβη-
 εῖδος. ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παῖδιά ἔσω βα-
 διοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθεξέσιν· ὁ δὲ σύρ-
 γαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύ-
 ων τὸν μαρὸν οἶκοι φυλάζομεν.

xilium promittebat, dicitur, ὄνιο τοῦν φρενῶν, *sis felix cum hoc animo tuo.* & Iphigeniā in Tauris v. circiter 1080. ad eos qui facturos se rogata dixerant. Ὅναιδε μύ-
 θων καὶ γένοιθ' εὐδαίμονες. *Pro his verbis bona vobis eveniant, & estote felices.*

κλῶπα] Utitur hac voce aliquoties Herodotus.

δριμὺ βλέπει] Aristophanes in Ranis v. 564. ἔβλεψεν
 ἄς ἐμὰ δριμύ. Luc. Pseud. δριμύ τις σὲ ἀποβλέψεν.

τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς] Aristophanes in Lysistrata v. 8.
 Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. Ibidem & an-
 tecedens, τῷ χεῖρε ἐπιβάλλειν, v. 440. ἢ τ' ἄρα ταύτη μά-
 ρον τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλας, ἐπιχεσθ' πατόμενος. & in Nubi-
 bus v. 930. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλας;

σφριγῶντας ἔχει τὰς ὤμους] Ibidem in Lysistrata v. 80.
 ἄς δ' εὐχροῖς, ἄς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σε. & in Nubibus
 v. 797. εὐσωματῇ γὰρ καὶ σφριγᾷ.

ἀδραν τὴν ἐπιγυνίδα φαίνει] Ex Homero Odysl. ε. v. 73.
 Οἶον ἐκ βακέων ὁ γέρον ἐπιγυνίδα φαίνει.

λεπτότερον - λεβηεῖδος] Verti quali esset κενώτερον. An-

& uxore, & ex liberis, mi Eustachy. Ego verò postquam furem deprehendi ob quem dudum stomachabar, quòd stivam mihi surripuisset & duas falces, habeo eum apud me, vicinos expectans auxiliores. nunc enim consultum non putabam, cùm sim infirmior, ut solus manum ei admoverem. nam torvè intuetur adductis superciliis, & vegetos habet humeros, & crassum femur ostentat; ego autem à laboribus & bidente emaciatus sum, & callos habeo in manibus, inanior autem mihi cutis est leberide. Equidem uxor & liberi ad te ibunt, & convivii participes erunt, sed subulcus ægrotat: ego autem & canis sceleratum illum asservabimus.

notarunt Grammatici Græci tria proverbîa duci ἀπὸ τῆς λεβηρίδος, (quâ voce inter alia *exuvium*, & *pellicula*, significatur,) nempe τυφλότερος λεβηρίδος, κενώτερος λεβηρίδος, γυμνότερος λεβηρίδος, Hesychius & Suidas in γυμνότερος. Zenobius Cent. II. 75. ubique tamen, quod mireris vox κενώτερος est corrupta, magis minusve. Varinus tamen eadem illa repetens rectè, κενώτερος, in γυμνότερος λεβηρίδος. Habet Erasmi & κεντρόταρος λεβηρίδας, redditque per, *Asperior & scabrosior leberide*. Sed illud κεντρότερος merito suspectum videri possit.

ἢ σω βαδισύνται] Ita ex MS. Vat. Cæsareum hic non consulueram. Lego autem potius εἰς σέ, vel εἰς σε, de quo suprâ p. 20. seq. ubi de εἰς τὸν ἄνδρα ἐπάνει. Potest etiam legi ὡς σέ, ut p. 22. ἄγης ὡς σκαυτόν. Vide ad p. 114. ubi ἤκειν ὡς εαυτήν.

σύγγρας] Ita ex Cæsareo. ex Vat. habemus σύγγατρος. Epistolâ antecedente, cui hæc respondet, consensiebant in συνέγρατον. quod quidem analogiâ non caret, potestque significare τὸν συνεργάτην & συνεργόν. sed

ΝΑΠΑΪΟΣ

ΝΑΠΑΪΟΣ ΚΡΙΝΪΑΔΗ.

Οἶδά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον πάλαθα. καταγαγόντα οὖν ἕως ἧς ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγῶγει θεωρίαις. τὰς μὲν οὖν ἄλλας ἔσυνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἐν δὲ εἰδώς, ἀχαλῆς ἐγὼ σοι καὶ μικρῶ δαῖν ἀναυδός. εἰς γὰρ εἰς μέσας παρελθὼν, καὶ σήσας τρίποδα, τρεῖς μικροὺς παρετίθει παροψίδας, ἔτα ὑπὸ ταύταις ἔσκηπε μικρὰ τινα καὶ λευκὰ καὶ τρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὀχθαῖς τῶν χειμάρρων ἀνευρίσκομεν ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκηπε παροψίδα, πο-

annotatum nondum vidi à Lexicographis. De σύργατρος; autem Varinus: Σύργατρος ὑποφορβός, ἐργάτης. καὶ ὄνομα βαρβαρικόν. quæ videtur partim ex Etymologo sumplisse, qui ita: Σύργατρος, ὑποφορβός, ἐργάτης. partim ex Hesychio, sed emendando, ut ex serie vocum apparet, nam ibi Συογάτρω editum inter voces quæ post u habent. exponit autem, συοφορβός, καὶ ὄνομα βαρβαρικόν. Et si autem σύργατρος hōc patet confirmetur, & Epist. antec. de eodem homine dicatur συνέργατρος, tamen nihil temere ibi mutandum putavi. cum videam vocem ἐργάτης, per quam σύργατρος semel exponitur, convenire potius cum συνέργατρος. Quod autem ex Vat. est, σίργατρος, vi vocis idem esset quod ἀδελφός.

πάλαθα] Ita ex Vat. Cæsareum hic non consulueram. Quamvis autem πάλαθον & πάλαθα non annotaverint Lexicographi, sed παλαθῆ, nihil tamen mutandum putavi. nec παλάδια annotarunt; occurrit tamen παλαθίων sine dubio inde, apud Suidam in παλάθῳ.

NAPÆUS

NAPÆUS CRINIADÆ. XX.

SCis cūm onerassē asinum caricis compactis.
 cūm igitur perduxissē eo usque ubi illas
 vendidi cuidam noto homini; ducit me non
 nemo in theatrum: & collocatum in sede op-
 portuna, variis delectabat spectaculis. Equi-
 dem cætera non teneo memoriā, sum enim ad
 talia tum intelligenda tum referenda parum
 aptus. Unum autem ut vidi, hisco jam, & prope
 sum mutus factus. Quidam enim in medios
 progressus, collocatā mensā tripede, tres exi-
 guas apponebat patellas: deinde sub istis occul-
 tabat parvos quosdam candidos & rotundos
 lapillos, quales nos in ripis torrentium reperi-
 mus; hos modò singulatim sub una quavis oc-

τῶν τινὲ γινωρίμων] Eleganter, pro τῶν γινωρίμων τινὲ
 vel τινὲ τῶν γινωρίμων. Sic τῶν τινὲς τραγικῶν apud He-
 rodotum Lib. II. Segm. 103. & Segm. 162. τῶν τις Αἰγυ-
 πτίων. & Lib. IV. Segm. τῶν τις Βορυσθενείτων.

καθίσας ἐν καλῷ] Aristophanes in Ecclef. v. 299. Ποῦ
 τῷ καθίζωμι' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἑξάκηω — Ubi ubi se-
 deam loco commodo, oratores ut audire possim?

ἀχανὲς ἐγὼ σοι γὰρ - ἀναυδος] - Raris turbatus vocibus
 hisco, Virg. III. Aen. Conjunctis ἀχανὲς & ἀφρονος de
 attonito Comicus quidam apud Athenæum Lib. VII. p.
 290. Est autem character rusticæ simplicitatis & impe-
 ritie, quod iste tantopere obstupuit spectaculo præsti-
 giatoris quod narrabit.

λίθια] Alias ψῆφοι, calculi, dicuntur: unde hoc ge-
 nus præstigiatorum ψηφοκίκτοι, & ψηφοκλάτοι. de qui-
 bus diligenter egit Casaubonus ad Athenæum Lib. I.
 cap. XV. congestus undique locis Veterum. Sed nihil
 simile potuit adferre huic narrationeulæ, quæ plane ad
 vivum exprimit omnia, itidem ut hodiernum osten-
 duntur à solertioribus artificibus.

τὲ δὲ, ἔκ οἷδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδέκνυ, ποτὲ
 δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψιδῶν ἠφάνιζε, καὶ
 ἐπὶ τοῦ σώματος ἔφαινε. εἶτα καταβροχθίσας,
 τὰς πλησίον ἐσώτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ
 ῥινὸς τινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίων, τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς
 ἀνῆρῆτο. καὶ πάλιν ἀνελόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν
 ἐπώκει. κλεπτίσματος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκρό-
 μεν Εὐρυβάτην τὴν Οἰχαλιέα. μὴ γενέιτο κατ'
 αἶγρον τοῖσδετον Θηρίον, ἔ γὰρ ἀλώσεται ὑπ' οὐ-
 δενός, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φρεῖδά
 μοι τὰ κατὰ τὸν αἶγρον ἀπεργάσεται.

κλεπτίσματος] De hac voce dico ad Aristophanis Plu-
 tum v. 27.

κλεπτίσματος ὑπὲρ - Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα] Aristæne-
 tus I. Epist. 20. τὸν κλέπτην Εὐρύβατον. Lucianus in
 Pseudomanti p. 860. αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβόη-
 των ἀκρότατος ἀπετέλεσθαι, ὑπὲρ τὰς Κέρκυρας, ὧς ΠΕΡ
 τὸν ΕΥΡΥΒΑΤΟΝ, &c. *Citò admodum, omnium im-*
probitate celebrium summius factus est, supra Eurybatum.
 Diotimus apud Suidam in Εὐρύβατος.

Εἰς τὴν Πῆν Γλαΐκην.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημος ἐσὶ μοι, τρίτην ταύτην
 ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. ὁ δὲ Θετεύων παρ'
 ἡμῖν Παρμενίων, ζημία καθαρὰ, ῥάθυμος ἄν-
 θρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπλων εἰς ὕπνον.
 ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος, βλέπων Φονῶδες.

ζημία καθαρὰ] Aristophanes in Acharnensibus v. 737.
 τίς δ' ἔτις ἄνους, ὅς ὑμέ κα πρίκτο, φανεράν ζημίαν;
Sed quis tam demens, qui vos emat manifestum damnum?
 cultabat

cultabat patella: modò, nescio qua ratione, sub una aliqua *omnes* ostendebat: modo, ut sub patellis disparerent efficiebat, & in ore ostendebat: deinde cùm deglutiisset; (adductis in medium qui prope adstabant,) alium ex nare, alium ex aure, alium ex capite depromebat: deinde iterum sublato ex oculis *hominum* removebat. Maximè clancularius ille homo est; supra illum, de quo audimus, Eurybatem Oechaliensem. ne mihi existat ruri talis bestia, non enim deprehendetur à quoquam: omniaque domi furripiens, evanida quæ ruri habeo faciet.

Κέρκυπες τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίοντο. γένος δ' ἔσαν ΟΪΧΑΛΙῆες,
ὧλός τ' ἔτρεβ' αὐτός τε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.
Cercopes multa in triviis proterentes Bæotorum, hærebant. genere autem erant Oechalienses; Olus (five Sollus) & Eurybatus, ambo perniciosi homines. Constat autem aliunde etiam, bifariam scribi, Εὐρύβατος & Εὐρυβάτης. In ipsa etiam historia circa hæc omnia varietas magna est.

EUNAPE GLAUCÆ. XXI.

VIr meus abest, tertium jam diem faciens in urbe; qui autem mercede servit apud nos Parmeno, damnum merum est, homo segnis, & plerumque delabens in somnum: lupus verò gravis accola, cujus ex oculis emicat cædis

δ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος] Aelianus Epist. XIII. αὐτὸς δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀγροίκος ἔστι, καὶ γὰρ τοσιν ἐκ ἀγαθῶς πάροικος. — καὶ μέγα κέραια γὰρ ἰδὼν ἄνθρωπον, ὡς διώκων λύκον. καὶ ἀργαλέος εἶ. καὶ τὸ τοῦ δὴ τὸ λεγόμενον, ἄλμυρον γὰρ τὸ νημα. Tu verò nescio quomodo agrestis es, & vicinis non bonus accola. & magnum clamas viso bonine, quasi lu-

τὶ καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν
ἐκ τῆς Φελλέως ἀρπάσας οἴχεται καὶ ὁ μὲν δε-
πνῆι ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δά-
κρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. πέπυσαι δὲ
τέτων ἐδὲν ὁ ἀνὴρ. εἰ δὲ μάθῃ, κρεμῆσεται μὲν
ἐκ τῆς πλησίον πύτους ὁ μοῦστος αὐτοῦ δὲ ἐ
πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὸς τὰς
παρὰ τῆς λύκας δίκας εἰσπράξασθαι.

*rum sectaretur : & intolerabilis es : & plane quod dicitur,
Salsa vicinia.*

ὠμοβόρον] Ita ex Cæf. Ex Vaticano habemus ὠμοβόρον.
τὴν καλλίστην αἰγῶν ἐκ τοῦ Φελλέως] Aristophanes in
Nubibus v. 71. Όταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
scil. ἐλαύνῃς. Ita quando capras ex Phelleo ages. Est
autem φελλεύς locus asper & salebrosus, peculiariter
unus in Attica ita dictus.

ΠΟΛΥΛΛΣΟΣ ΕΥΣΤΑΦΥΛΩΙ.

Π Ἀγὴν ἔφησα ἐπὶ τὰς μισθὰς αἰώπεκας, κρε-
αδίον τῆς σκανδάλας ἀφάψας. ἐπεὶ γὰρ
ἐπολέμουν τὰς σαφυλάς, καὶ ἐ μόνον τὰς ῥά-
γας ἐκοπῆον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐλοκλήρους ἀπέτε-
μνον τῶν οἰνάρων τὰς βότρυς ὁ δεσπότης δὲ ἐπι-
σήσεσθαι κατηγγέλλετο : δῖγαλέος ἀνδρῶπος
καὶ δερμὺς, γνωμίδια καὶ προεβλεμᾶτια συ-
νεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσηγόμενος, καὶ πολλὰς

τῆς σκανδάλας] Hæc vox nondum annotata est, quod
sciam. Videtur idem significare quod σκανδάληθρον,
quod est pars muscipulæ vel decipulæ ; de quo multa
nuper Viri Docti ad Julium Pollucem.

avidum

avidum quiddam & crudivorum. Chionen enim pulcherrimam caprarum raptam secum abstulit: atque ille quidem cœnat egregiam capram, ego autem lacrymas oculis effundo. Rescivit autem istorum nihil maritus. quod si intellexerit: pendebit ex proxima pinu mercenarius; ipse autem *maritus* non remittet omnia moliri prius quam à lupo pœnasumat.

αὐτὸς δὲ ὡς πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος] Hæc ex Vaticano ita: ὁ μιθωτὸς αὐτὸς ὡς πρότερον ὄνησιν μηχανώμενος, primâ voce ab antecedentibus ad sequentia relatâ per distinctionem; ex Cæsareo autem ita: ὁ μιθωτὸς αὐτὸς δὲ ὡς πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος. omnia recte, nisi quod pro ἀνήσει legendum, ἀνήσει, ad quod manuducit illud ὄνησιν. itaque non dubitavi ita edere.

POLYALSUS EUSTAPHYLO. XXII.

DEcupulam statui sceleratis illis vulpibus, carunculâ suspensâ ex tendicula. cùm enim infestarent uvas, & non solum acinos cæderent, sed integros etiam abscinderent à pampinis racemos: Herus autem adfuturus nunciaretur, (immitis homo & acer, sententias & senatus consulta assidue Atheniensibus proponens, quique multos jam pravitate ingenii &

γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια] Aristophanes in Equitibus v. 100. Ἦν γὰρ μεθυθεὶς πάντα ταυτὶ καταπάσσω Βουλευμάτων, καὶ γνωμῖδων καὶ νοιδίων. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliis & sententiolis & ratiunculis.

ἤδη διὰ σκαιότητα τρέπῃ καὶ δεινότητα ξημιά-
των ἐπὶ τὰς ἑνδεκά ἀγαγών: δέισας μὴ τι πά-
θοιμι καὶ γὰρ, καὶ ταῦτα τοῖσ' αὐτοῖς δεσπότῃς ὄντοσ',
τῇ κλέπῃν ἀλώπεκα συλλαβὼν, ἐβυλόμην πα-
ραδῶνα. ἀλλ' ἡ μὲν ἔχ' ἤκε· Πλαγγὼν δὲ τὸ
Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄδυρμα τῇ δε-
σποίνῃ προσήνες, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνεύας ἐπὶ τὸ
κρέας ὀρμῆσαν, καὶ τοῖς σοι τρίτην ταύτην ἡμέ-
ραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυθεῖσιν. ἔλαθον ἔν
ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναρρίπτισας. καὶ τίς παρὰ τῷ
σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; Φευξό-
μεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν. χαίρετω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ
τὰ μὰ πάντα. ὥρα γὰρ σῶζειν ἑαυτὸν, καὶ
μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τῆς παθεῖν φυ-
λάσασθαι.

[ἐπὶ τοὺς ἑνδεκά] Perinde est ac si dixisset, in carce-
rem, & forsitam, ad supplicium. His enim Undecim
Viris incarceratos, & capitis damnatos, eorumque sup-
plicia committebant. ut de Socrate apparet apud Pla-
tonem aliquot locis, in Apologia, & in Phædone.

[τὴν κλέπῃν ἀλώπεκα] Ita ex Vaticano. ex alio Vat.
τὴς κλέπῃς ἀλώπεκας habemus. prius illud recipere vi-
sum est; quia proximè abest à vera scriptura, quam pu-
to esse, τὴν κλεπίστῃν ἀλώπεκα. & ita verti.

[τὸ Μελιταῖον κυνίδιον] Res quidem notissima; sed ad-
dam descriptionem ex Luciano de Mercede conducto. Ibi
p. 492. inter alia: περιεπάδατον καὶ ἡδιστον κυνίδιον -- ἐκ
τοῦ ἱματίου προκύπτον, καὶ κατερεῖσαν πολλάκις -- καὶ βαύ-
ζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα. καὶ -- πε-
ριελιχμώμενον. -- Dilectum dominæ & gratissimum catel-
lum, ex veste prominentem, ut pote quandoque in sinu

vi dicendi ad Undecimviros duxerit) metuens nequid mali acciperem ego etiam, præsertim cum talis *mibi* esset dominus, vulpem, quæ esset furacissima, comprehensam volebam *ei* tradere. verum Plangon Melitæus ille catellus, quem alimus oblectamentum dominæ gratum, cum præ nimia gulositate in carnem invasisset; jacet tertium jam diem porrectum, mortuus, jam putescens. Itaque imprudens super malo malum excitavi. Et quænam apud tetricum illum talium ignoscentia? Fugiemus quantum pedibus valemus. Valeat rus & mea omnia. Tempus enim est ut meipsum incolumem præstem: nec expectem ut malum patiar, sed antequam patiar, caveam.

geri solitum, qui sæpe perminxerit gerentes, *baubantem gracili voce*: (*tales enim sunt Melitæi illi*), & circumlambentem. --

καὶ τὰ ἐκτάδην νεκρὸν] Iisdem vocibus in re simili utitur Lucianus in Dial. Mortuorum Zenophantæ & Callidemidis p. 231. ubi is cui venenum parabatur evasit; qui autem parabat, etiam bibit, errore quodam deceptus: eamque rem narrans, dicit: ἐγὼ δὲ ἀντίκα μάλα ἐκτάδην ἐκαμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκένυ νεκρός. *ego autem cito admodum porrectum jacebam, supposititium illius loco cadaver.*

φευξάμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν] Aelianus V.H. Lib. I. cap. XI. ἢ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσιν. *quantum pedibus valent aufugiunt.* & Lib. XIV. cap. 21. ἢ ποδῶν ἔχον ἀφικτο σὺν τοῖς δορυφόροις. *quantum potuit pedibus advenit cum stipatoribus.* Aliter sic, Plato in Gorgia: ἀκολατίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. *intemperantia autem fugienda, ut pedibus valet quisque nostrum.*

Πάντα Φιλῶ τρυγᾶν, ἔσι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλῆτ' αὖ τὰ σμήνη· ἔχω ἔν, σίμ' ἔλας ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ· πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι· ἔσι δὲ λευκαῖδ' ἔν, καὶ ἀποσάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἰ Βελησίαι λαγόνες ἐξανθῶσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τέτων καὶ ἡδύονα.

ἔσι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος] Ita ex Cæsareo. Ex Vaticano habemus κακῶν pro καρπῶν, quod sensum incommodum facit; itaque tanquam meliori cedere iussimus. Sed nondum omnis mihi circa hunc locum suspicio sublata. illud δίκαιος, quamvis similiter Euripides dixerit ἀγγελθῆσά μοι γυναικός, in Hecuba v. circiter 600. aliaque ejus generis plura inveniantur, tamen dubitationem movet. Veteor ne κακῶν revocandum sit, & à pluribus interpolationibus hæc liberanda, hoc modo: ἔτι γὰρ, κακῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβήν, δίκαιον. ejusd' articulo τό. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ] Apollonius Rhodius Lib. II. v. 130.

Ὡς δὲ μελισσῶν ΣΜΗΝΟΣ μέγα μνησθέντες

Ἡὲ μελισσοκόμοι ΠΕΤΡῇ ἐνὶ καπνίσσῃ.

Sicut autem arum exatrem magnam opilionem & mellarii in ture fumo insciant.

ἀποκλάσας] Ita ex Cæsareo. ex Vaticano, ὑποκλάσας.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ ΜΟΣΧΊΩΝΙ.

Λύκον ἔοικα τρέφειν. τὸ μισρὸν ἀνδράποδον

Λύκον ἔοικα τρέφειν.] Proverbium. Theocritus Idyll. V. v. 38. Θρέψαι καὶ λυκιδῆς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγον-

THAL-

THALLUS PITYISTO. XXIII.

Quoslibet fructus libenter percipio: est enim fructuum decerptio digna laborum compensatio; præcipuè autem cupio castrare apum examina. habeo igitur, postquam alvearia sub petra relevi, favos recentes. Primum equidem diis primitias tuli, post modò vobis amicis delibo. Sunt autem candidi ad spectu, & stillant guttas Attici mellis, quale Brilefiæ cavernæ emittunt. Atque nunc quidem hæc mittimus; anno insequenti autem accipies fortè à nobis majora istis & svaviora.

permutatio istarum literarum facta est & Epist. 3. hujus Libri. nam ibi ex Cæsareo Lambecii, ὑπλώσας, ex Vaticano, (cujus scripturam exhibemus, etiam sine indicio, nisi quid obstat) ἀπλώσας.

Ἀττικὴ μέλιτος] Strabo Lib. IX. p. 613. τῷ δὲ μέλιτος ἀρίστῳ ὄντος τῶν πάντων τῇ Ἀττικῇ, cum autem inter omnia mellis genera optimum sit Atticum. Aristophanes in Pace, & Thesimophoriazulis.

Βριλησίμ] A monte Atticæ. Strabo ibidem paullo ante de Attica agens: τῶν δὲ ὄρων ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστα, ἔστιν, ὃ, τε Ὑμηττός, καὶ Βριλησσός, καὶ Λικαβηττός, ἔτι δὲ Πάρνης, καὶ Κορυθαλλός. Plinius IV. c. 7. Montes Atticæ, Brilessius, Egialeus, Icarius. Hymettus, Lycabettus, quem locum ibi adducit Casaubonus.

νῦν μὲν ταῦτα δεῖ] Vel ad κηρία vel subauditur δάρεα aut simile.

PHILOPOEMEN MOSCHIONI. XXIV.

Lupum videor alere. Scelestus iste senus

τι. Alere memento & luporum catulos, & canes, ut te comedant.

X 5

ἐμπροσθεν

τὲ δὲ, ἔκ οἱδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ
 δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψιδῶν ἠφάνιζε, καὶ
 ἐπὶ τοῦ σώματος ἔφαινε. εἴτα καταβροχθίσας,
 τὰς πλησίον ἐσώτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ
 ῥινὸς τινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίων, τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς
 ἀνιέρειτο. καὶ πάλιν ἀνελόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν
 ἐποίει. κλεπτίστατος ἀνδρῶπος, ὑπὲρ ὃν ἀκρό-
 μεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. μὴ γενέιτο κατ'
 ἀγρὸν τοιῷτον θηρίον, ἔ γὰρ ἀλώσεται ὑπ' οὐ-
 δενός, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἐνδον, φρεσὶά
 μοι τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν ἀπεργάζεται.

κλεπτίστατος] De hac voce dico ad Aristophanis Plu-
 tum v. 27.

κλεπτίστατος ὑπὲρ - Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα] Aristane-
 tus I. Epist. 20. τὸν κλέπτην Εὐρύβατον. Lucianus in
 Pseudomanti p. 860. αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβο-
 ῶν ἀκρότατος ἀπετελέθη, ὑπὲρ τῆς Κέρκυρας, ἢ ΠΕΡ
 τὸν ΕΥΡΥΒΑΤΟΝ, &c. Cito admodum, omnium im-
 probitate celebrium summus factus est, supra Eurybatum.
 Diotimus apud Suidam in Εὐρύβατος.

Εἴνᾱπῃ γλατῆκι.

Ὅ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημος ἐσὶ μοι, τρίτην ταύτην
 ἡμέραν ἔχων ἐν ἄσκι. ὁ δὲ θητεύων παρ'
 ἡμῶν Παρμενίων, ζημία καθαρά, βιάθυμος ἀν-
 δρῶπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον.
 ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος, βλέπων φονῶδες

ζημία καθαρά] Aristophanes in Acharnensibus v. 737.
 — τίς δ' ἔτιος ἄνθρωπος, ὃς ὑμῶν καὶ περὶ τοῦ, φανεράν ζημίαν;
 Sed quis tam demens, qui vos emat manifestum dampnum?
 cultabat

cultabat patella: modò, nescio qua ratione, sub una aliqua *omnes* ostendebat: modo, ut sub patellis disparerent efficiebat, & in ore ostendebat: deinde cùm deglutiisset; (adductis in medium qui prope adstant,) alium ex nare, alium ex aure, alium ex capite depromebat: deinde iterum sublato ex oculis *hominum* removebat. Maximè clancularius ille homo est; supra illum, de quo audimus, Eurybatem Oechaliensem. ne mihi existat ruri talis bestia, non enim deprehendetur à quoquam: omniaque domi surripienti, evanida quæ ruri habeo faciet.

Κέρκωπς τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες

Βοιωτῶν εἶνόντο. γένος δ' ἴσαν ΟΪΧΑΔΙΗΣ,

πῶλός τ' ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ τε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Cercopes multa in triviis proterentes Bæotorum, nacebant. genere autem erant Oechalienses; Olus (sive Sollus) & Eurybatus, ambo perniciosi homines. Constat autem

aliunde etiam, bifariam scribi, Εὐρύβατος & Εὐρυβάτης. In ipsa etiam historia circa hæc omnia varietas magna est.

EUNAPE GLAUCÆ. XXI.

VIr meus abest, tertium jam diem faciens in urbe; qui autem mercede servit apud nos Parmeno, damnum merum est, homo segnis, & plerumque delabens in somnum: lupus verò gravis accola, cujus ex oculis emicat cædis

δ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροις] Aelianus Epist. XIII. σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀγροίκος εἶ, καὶ γὰρ γήτοσιν ἐκ ἀγαθὸς πάροις. — καὶ μέγα κέραγας ἰδὼν ἄνθρωπον, ὡς διώκων λύκον. καὶ ἀργαλέος εἶ. καὶ τὸτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἀλμυρὸν γητόνυμα. Tu verò nescio quomodo aggressus es, & vicinis non bonus accola. & magnum clamor visio homine, quasi lu-

τὶ καὶ ὠμοβόρον, χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν
ἐκ τῆς φελλέως ἀρπάσας οἷχεται· καὶ ὁ μὲν δι-
πνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δά-
κρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. πέπυσαι δὲ
τέτων ἔδεν ὁ ἀνὴρ. εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν
ἐκ τῆς πλησίον πίτυτος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ ἔ-
πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὸς τὰς
παρὰ τῆς λύκας δίκας εἰσπράξασθαι.

*rum sectaretis : & intolerabilis es : & planè quod dicitur,
Salsa vicinia.*

ὠμοβόρον] Ita ex Cæf. Ex Vaticano habemus ὠμοβόρον.
τὴν καλλίστην αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως] Aristophanes in
Nubibus v. 71. Όταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως
scil. ἐλαύνῃς. Ita quando capras ex Pbelleo agēs. Est
autem φελλεύς locus asper & salebrosus, peculiariter
unus in Attica ita dictus.

ΠΟΛΥΤΑΛΕΟΣ Εἴς τὰ Φῦλα.

Πάγην ἔψησα ἐπὶ τὰς μιὰς ἀλώπεκας, κρε-
αδίον τῆς σκανδάλας ἁφάψας. ἐπεὶ γὰρ
ἐπολέμουν τὰς σαφυλάς, καὶ ἔμνον τὰς ῥά-
γας ἐκοπτον, ἀλλ' ἤδη καὶ ὀλοκλήρους ἀπέτε-
μνον τῶν οἰνάρων τὰς βότρυς ὁ δεσπότης δὲ ἐπι-
σήσεται κατηγγέλλετο· δῆγαλέος ἀνδραπος
καὶ δερμὺς, γνωμῖδια καὶ προελευμάτια συ-
νεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσπηγόμενος, καὶ πολλὰς

τῆς σκανδάλας.] Hæc vox nondum annotata est, quod
sciam. Videtur idem significare quod σκανδάληθρον,
quod est pars muscipulæ vel decipulæ ; de quo multa
nuper Viri Docti ad Julium Pollucem.

avidum

avidum quiddam & crudivorum. Chionen enim pulcherrimam caprarum raptam secum abstulit: atque ille quidem cœnat egregiam capram, ego autem lacrymas oculis effundo. Rescivit autem istorum nihil maritus. quod si intellexerit: pendebit ex proxima pinu mercenarius; ipse autem *maritus* non remittet omnia moliri prius quam à lupo poenas sumat.

αὐτὸς δὲ ὃ πρότερον ἀνέσθ' πάντα μηχανώμενος] Hæc ex Vaticano ita: ὁ μιθωτὸς αὐτὸς ὃ πρότερον ὄνησιν μηχανώμενος, primâ voce ab antecedentibus ad sequentia relatâ per distinctionem; ex Cæsareo autem ita: ὁ μιθωτὸς αὐτὸς δὲ ὃ πρότερον ἀνέσθ' πάντα μηχανώμενος. omnia recte, nisi quod pro ἀνέσθ' legendum, ἀνέσθ', ad quod manuducit illud ὄνησιν. itaque non dubitavi ita edere.

POLYALSUS EUSTAPHYLO. XXII.

DEcipulam statui sceleratis illis vulpibus, carunculâ suspensâ ex tendicula. cùm enim infestarent uvas, & non solum acinos cæderent, sed integros etiam abscinderent à pampinis racemos: Herus autem adfuturus nunciaretur, (immitis homo & acer, sententias & senatus consulta assidue Atheniensibus proponens, quique multos jam pravitate ingenii &

γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια] Aristophanes in Equitibus v. 100. Ἦν γὰρ μεθυθεὶς πάντα ταυτὶ καταπάσσει βουλευμάτων, καὶ γνωμίδων καὶ νοιδίων. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliis & sententiolis & ratiunculis.

ἤδη διὰ σκαιότητα τρέπῃ καὶ δεινότητα ρημάτων ἐπὶ τῆς ἑνδεκά ἀγαγών· δείσας μὴ τι πάθοιμι καὶ γὰρ, καὶ ταῦτα τοιαύτου δεσπότῃς ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώπεκα συλλαβὼν, ἐβελόμην παρεδῶναί. ἀλλ' ἡ μὲν ἔχ' ἤκε· Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄδυρμα τῇ δεσποίνῃ προσήγες, ὑπὸ τῆς ἀγῆς λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὀρμῆσαν, καὶ ταῖς σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. ἔλαθον ἔν' ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναβρίπιδας. καὶ τίς παρὰ τῷ σκυθρῶπι τῶν τοιαύτων συγγνώμη; Φευξόμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν. χαίρετω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τὰ μὰ πάντα. ὥρα γὰρ σώζειν ἑμαυτὸν, καὶ μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τῆ παθεῖν φυλάττειν.

[ἐπὶ τοὺς ἑνδεκά] Perinde est ac si dixisset, *in carcere est, & forsitan, ad supplicium*. His enim Undecim Viris incarceratos, & capitis damnatos, eorumque supplicia committebant. ut de Socrate apparet apud Platonem aliquot locis, in Apologia, & in Phædone.

[τὴν κλέπτην ἀλώπεκα] Ita ex Vaticano. ex alio Vaticano. τὸς κλέπτης ἀλώπεκας habemus. prius illud recipere visum est; quia proximè abest à vera scriptura, quam puto esse, τὴν κλεπίτῃ τὴν ἀλώπεκα. & ita verti.

[τὸ Μελιταῖον κυνίδιον] Res quidem notissima; sed addam descriptionem ex Luciano *de Mercede conducto*. Ibi p. 492. inter alia: περιεπάδασον καὶ ἠδισον κυνίδιον -- ἐκ τοῦ ἱματίου προκύβον, καὶ κατερεῆσαν πολλὰς -- καὶ βαύζον λεπίῃ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα. καὶ -- περιελαχμώμενον. -- *Dilectum dominæ & gratissimum catellum, ex veste prominentem*, ut pote quandoque in sinu

vi dicendi ad Undecimviros duxerit) metuens nequid mali acciperem ego etiam, præsertim cùm talis *mibi* esset dominus, vulpem, quæ esset furacissima, comprehensam volebam *ei* tradere. verùm Plangon Melitæus ille catellus, quem alimus oblectamentum dominæ gratum, cùm præ nimia gulositate in carnem invasisset; jacet tertium jam diem porrectim, mortuus, jam putescens. Itaque imprudens super malo malum excitavi. Et quænam apud tetricum illum talium ignoscentia? Fugiemus quantum pedibus valemus. Valeat rus & mea omnia. Tempus enim est ut meipsum incolumem præstem: nec expectem ut malum patiar, sed antequam patiar, caveam.

geri solitum, qui sepe perminxerit gerentes, baubantem gracili voce: (tales enim sunt Melitæi illi,) & circumlambentem. --

καὶ τὰ ἐκτάδην νεκρὸν] Iisdem vocibus in re simili utitur Lucianus in Dial. Mortuorum Zenophantæ & Callidemidis p. 231. ubi is cui venenum parabatur evasit; qui autem parabat, etiam bibit, errore quodam deceptus: eamque rem narrans, dicit: ἐγὼ δὲ ἀντίκα μάλα ἐκτάδην ἐκαμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκένυ νεκρός. ego autem cito admodum porrectim jacebam, supposititium illius loco cadaver.

φευξάμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν] Aelianus V.H. Lib. I. cap. XI. ἢ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσιν. quantum pedibus valent aufugiunt. & Lib. XIV. cap. 21. ἢ ποδῶν ἔχον ἀφικετο σὺν τοῖς δορυφόροις. quantum potuit pedibus advenit cum stipatoribus. Aliter sic, Plato in Gorgia: ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὥς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. intemperantia autem fugienda, ut pedibus valet quisque nostrum.

Πάντα φιλῶ τρυγᾶν, ἔτι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλῖττειν τὰ σμήνη· ἔχω ἔν, σίμελως ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ· πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι· ἔτι δὲ λευκαῖδῶν, καὶ ἀποσάζοντα λιβάδας Ἀττικῷ μέλιτος, οἷον αἱ Βελησιῶν λαγόνες ἐξανθῶσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τέτων καὶ ἡδύονα.

ἔτι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος.] Ita ex Cæsareo. Ex Vaticano habemus κακῶν pro καρπῶν, quod sensum incommodum facit; itaque tanquam meliori cedere iussimus. Sed nondum omnino mihi circa hunc locum suspicio sublata. illud δίκαιος, quamvis similiter Euripides dixerit ἀγγελθῆσά μοι γενναῖος, in Hecuba v. circiter 600. aliaque ejus generis plura inveniantur, tamen dubitationem movet. Veteor ne κακῶν revocandum sit, & à pluribus interpolationibus hæc liberanda, hoc modo: ἔτι γὰρ, κακῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβήν, δίκαιον. ejecto articulo τὸ.

ὑπὸ τῇ πέτρᾳ.] Apollonius Rhodius Lib. II. v. 130.

Ὡς δὲ μελισσῶν ΣΜΗΝΟΣ μέγα μνησσομένης

Ἡὲ μελισσοκόμοι ΠΕΤΡῆ ἐνὶ καπνιώσει.

Sicut autem arum exatent magnum opiliones & mellarii in ture fumo insciant.

ἀποκλάσας.] Ita ex Cæsareo. ex Vaticano, ὑποκλάσας.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ ΜΟΣΧΊΩΝΙ.

Λύκον εἶκα τρέφειν. τὸ μαρὸν ἀνδράποδον

Λύκον εἶκα τρέφειν.] Proverbium. Theocritus Idyll. V. v. 38. Θρέψαι καὶ λυκιδῆς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγον.

THAL-

THALLUS PITYISTO. XXIII.

Quoslibet fructus libenter percipio: est enim fructuum decerptio digna laborum compensatio; præcipuè autem cupio castrare apum examina. habeo igitur, postquam alvearia sub petra relevi, favos recentes. Primum equidem diis primitias tuli, post modò vobis amicis delibo. Sunt autem candidi ad spectu, & stillant guttas Attici mellis, quale Brilefiæ cavernæ emittunt. Atque nunc quidem hæc mittimus; anno insequenti autem accipies fortè à nobis majora istis & svaviora.

permutatio istarum literarum facta est & Epist. 3. hujus Libri. nam ibi ex Cæsareo Lambecii, ὑπλώσας. ex Vaticano, (cujus scripturam exhibemus, etiam sine indicio, nisi quid obstat) ἀπλώσας.

Ἀττικὴ μέλιτος] Strabo Lib. IX. p. 613. τῷ δὲ μέλιτος ἀρίστῳ ὄντος τῶν πάντων τῷ Ἀττικῷ, cum autem inter omnia mellis genera optimum sit Atticum. Aristophanes in Pace, & Thesmophoriazulis.

Βριλησίαι] A monte Atticæ. Strabo ibidem paullo ante de Attica agens: τῶν δὲ ὄρων ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστα, ἔστιν, ὃ, τε Ὑμηττός, καὶ Βριλησσός, καὶ Λικαβηττός, ἔτι δὲ Πάρνης, καὶ Κορυθαλλός. Plinius IV. c. 7. Montes Atticæ, Brilessius, Ægialeus, Icarius. Hymettus, Lycabettus, quem locum ibi adducit Casaubonus.

νῦν μὲν ταῦτα &c] Vel ad κηρία: vel subauditur δῶρα aut simile.

PHILOPOEMEN MOSCHIONI. XXIV.

Lupum videor alere. Scelestus iste senus

τι. Alere memento & luporum catulos, & canes, ut te comedant.

X 5

ὀμπροσθεν

ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, ἐκ ἔστιν ἣν ἴνα ἐκ ἀπο-
 λώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων.
 πατάλῃ. καὶ τῷ, μὲν ἡ γαστήρ τῆς κραιπάλης ἐμπώιμ-
 πλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται.
 ἀπὸ τοῦ ἐμπεσὼν καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς
 ἀπὸ τοῦ ἐμπεσὼν καὶ καταυλεῖται καὶ πρὸς τοῖς
 ἀπὸ τοῦ ἐμπεσὼν καὶ καταυλεῖται καὶ πρὸς τοῖς
 δὲ σκῆνῃ αἱ πρότερον οἰχονταί. τέως μὲν οὖν ἡσυ-
 χίαν ἄγω, μὴ προσαιδόμενος ψύττας παρὰ τινος
 φύγῃ· εἰ δὲ ἀνυπόπλως λαβοίμην αὐτῆ καὶ ἐγ-
 κρατὴς γενοίμην, δεδῆσεται τῷ χεῖρει, χοῖνικας
 παχέας ἐπισύρων. καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέ-
 χων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ, τῆς μὲν τρυ-
 φῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γινώσεται τὸ
 τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

[ἐμπεσὼν] Non ad vocem, sed ad significatum, ut sæpe.
 τενθείᾳ] Ex Vaticano ταθία per majusculum T. quasi
 esset nomen proprium. ex Cæsareo πενθία. quæ licet
 ambo corrupta, veram scripturam facile monstrant, vel
 mediocriter sagaci; & invenisse me puto.

ψάλλεται] Ita ex Cæsareo. ex Vaticano habemus πάλ-
 λεται, quod huc minus quadrat.

ψύττας παρὰ τινος φύγῃ] Ita ex Vaticano. Cæsareum
 de his vocibus non consulueram. Pro παρὰ τινος, i. e.
 ab aliquo, mallet fortasse aliquis παρὰ τινα i. e. ad ali-
 quem. Ego longè aliud suspicor: nempe παρατένας
 scripsisse Auctorem; vel potius (quandoquidem præ-
 positiones abbreviatim scribi solitæ, sæpe inter se per-
 mutantur ab imperitis) κατατένας. Miraris cur ita?
 Ecce Luciani Lexiphanes, qui etiam probis vereque At-
 ticitis vocibus ac phrasibus utens, ineptus est & ridiculus
 p. 823. Ed. Amstel. ἀγρόνδε ὠχόμεν ψύτταν κατατένας.
 tus abii contento cursu. Annotavit ibi Bourdelotius ex
 impetu

impetu in capras factò, nullam non disperdidit, partim vendendo, partim mactando. Atque illi quidem venter crapulà impletur, cæteraque ipse gulæ largitur, & fidibus tibiisque demulcetur, & apud ungventariorum officinas voluptatem captat; stabula autem vacua, & capræ illæ pristinæ perierunt. Hactenus equidem quietus sum, ne, ubi præsenferit contento cursu fugiat; si autem inopinatò eum comprehendero, & in potestate mea habuero; vincientur ei manus, trahetque pedicas crassas: atque rastris intentus, sub bidente & ligone, luxuriæ obliviscetur: atque damno accepto, quale sit, cognoscet, rusticam sobrietatem amplecti.

Hefychio: ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως δραμῖν λέγεται. *de citato cursu dicitur.*

δεδήσεται] Synesius Epist. 32. in fine.

χοϊνικας παχέας] Ctesias apud Photium p. 53. lin. 12. ληφέντα δὲ πέδας παχέας ὑπὸ Οἰβαρᾶ δεδήναι. *comprehensum autem pedicis crassis ab Oebara vinctum fuisse.* Aristophanes in Vespis v. 433. Εἰ δὲ μὴ, ὡς πέδας παχέας ἀρτίσσετε. *Sin minus, in crassis compedibus prandebitis.*

χοϊνικας-ἐπισύρων] Herodotus Lib. III. Segm. 130. παρῆγον ἐς μέσον πέδας τε ἔλκοντα καὶ ῥάκας ἐδμημένον. *in medium produxerunt compedes trabentem & pannis amictum.*

παθὼν -- γνώσεται] Hesiodus in Operibus & diebus v. 218. -- παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω. *Stultus vero malo suo discit.* Proverbium, de quo abunde Erasmi in Chiliadibus.

τὴν ἀγροικὸν σωφροσύνην] Aelianus Epist. ultimā: φύεται δὲ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα. *Nascitur autem & iustitia turi & temperantia: atque iste sunt in agris arbores pulcherrime.*

ἸΛΗ ΝΟΜΙΩ.

ΘΑΜΙΖΕΙΣ εἰς τὸ ἄγυ καλῶν ὧ Νόμιε, καὶ τὸν
 ἄγρον εὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄρᾶν. ἀργεῖ δὲ ἡ
 γῆ χρεεύεσθαι τῶν ἐμπορούντων. ἐγὼ δὲ οἰκτρῶ
 μόνῃ, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βυ-
 καλᾶντα ^{καλᾶντα βυκαλᾶντα} καλᾶσα. σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μετὰ πόλιος
 ἄνθρωπος, μετράκιον Ἀττικὸν ἀνεφάνης. ἀκῶ
 γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κερραμεῖς
 διατρέβω, ὧ φασὶ τὴν ἐξωλεσάτης σχολῇ καὶ
 φασώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

Θαμιζεις εἰς τὸ ἄγυ] Lib. I. Epist. 4. ἄγυς θαμιζεις.
 Σισύρας] Legendum Σύρας. videtur ex sequenti Epi-
 stola interpolatum, ubi recte σισύρα. Est autem Syra ser-
 va nomen & apud Aristophanem Pace v. 1145. Τὸν τε
 Μανῆν ἢ Σύρα βωτηροσάτῃ τῷ χωρίῳ. Et Manem servum
 Syra vocet ex agro: quemadmodum apud Terentium
 Syrus nomen servi: à Patria. Sic Thratta apud Aristo-

ΑΗΝΑΪΟΣ ΚΟΡΪΔΩΝΙ.

ἌΡΕ μοι τὴν ἄλῳ διακαθήραντι, καὶ τὸ πύ-
 ρον ἀπολιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη καὶ ἰδὼν,
 ἐφίλει τὴν φιλεργίαν. ἐφάνη δὲ μοι ποθὲν ὁ
 Κωρύκειος δαίμων, Στρώμβιχος ὁ παμπόνηρος.

Κωρύκειος δαίμων] Proverbialiter de eo qui ex insidiis
 auscultat. Vide Erasmus in *Coryceus auscultavit*. Suidas,
 & Photius in Lexico MS. ex quo quædam nuper edita ad
 Fragmenta Menandri & Philemonis: θεὸν τινα παρεσά-
 γασιν οἱ Κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. ite-
 rum: ἡ παροιμία. τὴν δὲ ἄρα Κωρυκαῖος ἠκούσζετο. οἱ δὲ
 Κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγασιν. Μένανδρος Ἐγ-
 χαριδίη. Δέξιππος Θεσαυρῷ. Μὴ κατακύσει δ' ἡμᾶς ὁ Κω-
 ρύκειος.

HYLE

HYLE NOMIO. XXV.

FRequenter in urbem descendis, Nomie, & rus nec ad momentum vis adspicere. Cesat autem terra, carens opus in ea facientibus. ego verò domum servo, sola cum Syra ægre liberos alens. At tu revera semicanus homo, nobis adolescentulus Atticus subito factus es. audio enim te plerumque in Sciro & Ceramico commorari, ubi ajunt perditissimos otio & desidîa vitam conterere.

phanem multis in locis, & apud Demosthenem contra Neæram: *Θεραπίνας δύο Θράτταν καὶ Κοκατίνην.* & apud Ælianum Epist. penult. ubi simul Phrygia: *ἐὰν μὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ καὶ τῇ Θράττῃ συνεπιλαμβάνη.* Nisi & ipsa Phrygiam & Thrattam adjuverit in opere faciundo.

ἐπὶ Σουλῶν] Ubi meretrices vide supra ad Epist. VIII. hujus libri. ibidem & aleatores.

LENÆUS CORYDONI. XXVI.

Cùm jam aream purgassẽm, & ventilabrum deponerem, herus supervenit: visamque probabat meam sedulitatem. emicuit autem mihi alicunde Corycæus dæmon, Strombichus

ρουκῆος. Ἀλλὰ μὴν κατακῆκος κατακολουθῶν ἔνδοσέν σε. Deum aliquem introducunt Comici auscultatorem, à Proverbio quodam. deinde. Proverbium autem est: Huic nimirum Corycæus auscultavit. Comici verò Coryceum deum introducunt. Menander in Enchiridio. Dexippus in Thesau- ro: Ne autem audiat nos Coryceus. Atqui audiri te subsequens è domo quæ postrema Deus ille videtur dixisse.

Στερόμβιχος] Ita ex Cæsareo. Ex Vaticano *στέχνης* habemus, quod non placet.

ιδὼν

ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην
σισύραν, ἣν ἀποθέμενος ἐργαζομένην, ὑπὸ μάλης
ᾤχετο φέρων. ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν
ὁμοδῶλων προσοφλήσαι γέλωτα.

ὡς ὁμοῦ ζημίαν καὶ προσοφλήσαι γέλωτα.] Germani-
cum Proverbium: Wer den schaden hat, der darf vor den
spott nicht sorgen.

ΓΕΒΕΛΛΟΣ ΣΑΛΑΜΩΝΪΔΙ.

Τί ταῦτα ὦ Σαλαμωνίς ὑπερφανεῖς τάλαι-
να; ἐκ ἐγὼ σε εἰς τοῦργαθήριον καθημένην
παρὰ τὸν Ἀκέστην τὸν ἐτερόποδον ἀνελόμεν; καὶ
ταῦτα λαβραΐως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τι-
νὰ ἐπὶ κληρὸν ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; σὺ δὲ
Φρυάτῃ, παιδισκάρῳ εὐτελεῖ, καὶ κιχλίζουσα
καὶ μακωμένη με διατελεῖς. ὃ παύση τάλαινα
τῆς ἀγερωχίας; ἐγὼ σοι τὸν ἐρασὴν δέξω δε-
σπότην, καὶ κἀχρὺς ἐπὶ τῶν ἀγγρῶν φρύγαν

ἐν τῷ 9. δ. ἁ. ἀναπέσω. καὶ τότε εἴσῃ μαθῶσα οἷον κακῶν
ἐν αὐτῇ σῶσαι τὴν ἐνδον ἔθνηκα.

ΓΕΒΕΛΛΟΣ] Ita ex Vaticano. Libro I. Epist. 22. est
Γαμέλλω. In MSS. μ & β similiter ferè exarantur.

ΣΑΛΑΜΩΝΪΔΙ.] Ita ex Vaticano. & in seqq. Σαλα-
μωνίς, ex Cæsareo etiam. Puto Σαλμωνίδι & Σαλμωνίς.
Vel potius Σαλαμινίδι, & Σαλαμινίς.

ἢς τέργαθήριον καθημένην] Achilles Tatius Lib. VI.
p. 375. ἢς τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθηται. In-
venitur sæpius ἢς pro ἐν positum. & in antecedentibus
videor aliquid annotasse.

ἐπὶ κληρὸν ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος] Lib. I. Epist. 6. Ἡγά-
γε με &c. ἐγγυητὴν ἐπὶ κληρὸν συνηψαν σοι γάμῳ.

ille

ille pessimus. cū enim vidisset me subsequi herum, jacentem rhenonem, quo deposito opus faciebam, sub alis abstulit. ut simul dæmonum & conservorum meruerim risum.

GEBELLUS SALAMINIDI. XXVII.

Quid istam, ὁ Salaminis, superbiam præ te fers? nonne ego te in officina sedentem, apud Sartorem illum claudum, sustuli, idque clam matre? & tamquam aliquam totā hæreditate dotatam, quam desponsatam duxerim, habeo? At tu puella humilis, ferox es, & carchinnari & illudere me adhuc pergis? Nonne desistes, infelix, ab hac insolentia? Ego faxo ut amatorem experiaris dominum, & hordea ruri torrere docebo: atque tunc scies, experta, in cujusmodi mala te ipsam conjeceris.

παιδισκάριον εὐτελές] Menander: παιδισκάριόν με καταδελύλακεν-εὐτελές. Vide Notas p. 271.

κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη] Lib. I. Ep. 33. κιχλίζουσα—καὶ μωκωμένη τὴν δυσμένειαν ἐνεδέκνυτο.

οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας;] Lib. I. Epist. 28. ἢ παύσῃ—ταλάντατον γερόντιον περὶ τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνθρώπου ὡς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; & Epist. 6. πέπαισο τῆς ἀγερωχίας.

καὶ κάρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φεύγειν ἀναπέσω] Fortè ex Menandri Adelphis; quam comœdiam Terentius vertit. apud hunc Actu IV. Sc. III. Senex: *Rus-ibo hinc- & istam Psaltriam unā illuc mecum hinc abstraham. Atque ibi faville plena, fumi ac pollinis Coquendo sit faxo, & molendo.* -- Erat autem hoc mulierum, Herodotus: Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φεύξονται. *Coliades verò mulieres remos urendo bordeum torrebunt.* Aristoph. in Nub. v. 1361. κάρυς γυναῖκ' ἀλῦσαν, *mulierem bordeum molentem.*

ΣΑΛΑ-

Πάντα ὑπομένειν οἷα τε εἰμι, πλὴν τῆ συγ-
καθεύδειν δέσποτα μετὰ σῶ. καὶ τὴν νύκτα
ἐκ ἔφυγον, εἰς ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην,
ὡς εἶδοικες, ἀλλὰ τὴν κάρδαπον ὑπεισελθῶσα,
ἐκέκμη, ἀμφιδεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς
κάλυμμα. ἐπειδὴ δὲ κέκερκα βρόχῳ τὸν
βίον ἐκλιπῆν ἄκχε ἀναφανδὸν, πάντα γάρ
με περιλαυρεῖ φόβον ἢ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή.
ἐγὼ σε ὦ Γεβέλλε συγῶ, τῆτο μὲν, βδελυ-
τομένη τὸ βάρος τῆ σώματος, καὶ ὥσπερ τι
κίναδος ἐκτρεπομένη τῆτο δὲ, τὴν δυσχέρειαν
τῆ σώματος, ἐκ τοῦ μυχατάτῃ τῆς φάργυ-
γος, τὴν δυσοσμίαν ἐκπέμποντος. κακὸς κακῶς
ἀπόλοιτο τοῖςτος ὢν. βάδιζε παρά τινα ληροῦσαν
ἀγροικὸν γραῦν ἐπὶ ἐνὶ γομφίῳ σαλεύεσαν, ἀλη-
λιμμένην τῷ τῆς πίτλης ἐλαίῳ.

[ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρ.] Malletm ὑπὸ pro ἐπὶ.

[ὥσπερ τι κίναδος] Ita ex Cæsareo. Ex Vat. τις pro
τι habemus. de κίναδος ad Aristophanem.

[γραῦν ἐπὶ ἐνὶ γομφίῳ σαλεύεσαν] Eadem hæc & apud
Lucianum alicubi, siquid memini. Aristophanes in Plu-
to, γ. 1060. de vetula: ἕνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ.

ὍΡΙΟΣ ἈΝΘΟΦΟΡΙΩΝΙ.

Ἡπιστάμην σε ὦ Ἀνθοφορίων ἀπλοϊκὸν ἄν-
θρωπον, καὶ αὐτόχρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας

[αὐτόχρημα] Ex Vaticano ἀπλοχρήματον. ex Cæsareo
αὐτοχρηματον, unde omisâ syllabâ veram scripturam
SALMONIS

na duas voces
tanta brevitate
non potest.

SALAMINIS GEBELLO. XXVIII.

OMnia parata sum tolerare, Here, præterquam tecum unà dormire. & hac nocte non fugi: neque in virgultis latebam, ut putabas; sed mastram subii, & jacebam impositò concavo illius vasis pro tegumento. Quandoquidem autem decrevi laqueo vitam hanc finire, ausculta dicenti propalam; omnem enim mihi adimit metum, moriendi voluntas. Ego te, Gebelle, odi, tum molem istam corporis abominans, & velut aliquam tetram beluam averfans, tum molestiam oris ex intimo gutture graveolentiam emittentis. Malus male pereas, qui talis es. Abi ad aliquam delirantem rusticam vetulam, uno dente molari viventem, unctam picis oleo.

*unum enim dentem molarem tantum gestat. σαλεύσαν αὐ-
tem metaphoricè, à navibus quæ in anchoris fluctuant.
Synesius Epistola 4. ἡ μὲν οὖν ναὺς ἐσάλευεν ἐπὶ μετω-
ρων. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος ἐκ ἦν. καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας
μιάς. ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο. τρίτην γὰρ ἀγκύραν ἀμά-
ραντος ἐκ ἐκτύσατο. & navis quidem fluctuabat in alto;
(portus enim non erat locus ille) & fluctuabat in anchora
una. altera autem vendita fuerat. nam tertiam Ancho-
ram Amarantus sibi non paravit.*

ORIUS ANTHOPHORIONI. XXIX.

IMaginabar te, ô Anthophorion, simplicem hominem, & re ipsa à rure rusticum, qui

me exhibuisse puto. Sic paullo antè Epist. 25. αὐτόχρομα μεσιπόλιος ἀνδρως. Synesius Epist. 4. de eodem illo Amaranto Judæo, αὐτόχρομα Μακκαβαῖος. Ælian-
nus Epist. 12. σὺ δὲ ἐξ ἡ θηρῶν ἤρξω, γέγονας ἡμῖν
ἀγροῖς

ἀγροικίζοντα, σεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντά.
 ἡγνούν δὲ ὅτι δεινὸς εἰ ρήτωρ, ὑπὲρ τῆς ἐν Μι-
 λιαίῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας.
 κινήσας γὰρ ἀπὸ τῆς κωμάρχου δίκας ἑναγχοῦς,
 ἐκ ἔστιν ἢ ἐκὶ νικήσας ἀπηλλάγης. μακάρε
 τῆς γλώσσης. καὶ λαλίστερε τρυγόνος. ἐγὼ δὲ
 ἐρμαιῶ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου. ἐκκειμαι γὰρ
 τοῖς βελομένοις τὰ μὰ σφετερίζεσθαι. καὶ
 ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰδὼς ὅτι μοι
 πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πρᾶ-
 γματα.

αὐτόχρημα ἱππόλυτος. tu vero ex quo venari caristi fa-
 ctus es nobis te vera Hippolytus.

ἐν Μιλιαίῳ] Ita ex Cæsareo. ex Vaticano, ΜΗΛΙΩ
 prioribus duabus majusculis, quæ vestigiis minuscula-
 rum, incertum quarum, inscriptæ sunt. Prius elegi,
 tanquam proximè accedens ad id quod genuinum puto,
 nempe ΜΗΤΙΧΑΪΩ ut in versione ostendi. Erat ΜΗΤΙ-
 ΧΑΪΩν judicium sive tribunal Athenis. Hesychius: ΜΗ-
 ΤΙΧΟΥ τέμενος. εἴη ἂν τὸ ΜΗΤΙΧΑΪΩν, δικαστήριον μέγα. quod
 & Julius Pollux Lib. VIII. cap. 10. recenset cum aliis
 Atheniensium tribunalibus, ita: τὰ ΜΗΤΙΧΟΥ καλλίω, si-
 ve ut alia scriptura fert, τὸ ΜΗΤΙΧΟΥ κάλλιον. quæ qui-
 dem, licet Viri Doctissimi interpretari conentur, mihi
 suspecta sunt in τὰ καλλίω sive τὸ κάλλιον. apud No-
 strum simile quid exhibetur ex Vaticano, itidem non
 sine corruptelâ. adscribam totum locum, si quid fortè
 ulterius cogitanti ad emendationem conferre possit.
 ὑπὲρ τοὺς ἐν ΜΗΛΙΩ κατὰ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομα-
 χοῦντας. Vide Not. seq.

τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας] Totus locus
 ex Cæsareo ita: ὑπὲρ τῆς ἐν Μιλιαίῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνε-
 κεν ἀδικομαχοῦντων.

ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας.] Forte primitus fuit, ἕνεκα δι-
 χομαχοῦντας. hoc in versione exprimo.

fraces

fraces & pulverem spiraret; ignorabam verò te disertum esse Oratorem, supra illos qui in Meticheo propter aliena jure decertant. Cùm enim moveris sub Magistro vici nuper lites, in nulla non victor abiisti. Maeste lingua, loquacior turture. Ego verò te utor pro lucro Mercuriali, quod proverbio dicitur. expositus enim sum iis qui volunt mea ad se rapere; & amo quietem, idque, cùm sciam multa mihi ex hoc otio nasci negotia.

κινήσας] Ita ex Vaticano. ex Cæsareo νικήσας.
ἀπὸ τοῦ κοιμάρχου] Ita ex ambobus MSS. ἀπὸ. pro quo tamen ἐπὶ legendum putò.

μακάρει τῆς γλώσσης] Aristophanes in Equitibus v. 833.
ζηλώ σε τῆς ἐυγλωττίας.

λαλίστῃ τρυγόνος] Ex Menandri Plocio, proverbium annotatum à Paræmiographis.

ἐρμαιῶ] Proverbialiter, ut ipse Auctor indicat. Habet Erasmus Chil. IV. Cent. VII. Prov. IV. ubi *Mercuriale*. Vide Suidam. Dicitur de bonis inexpectatis. quæ *præfens Mercurius fert*, secundum Horatium. II. Sat. III. v. 68. Sicut iste non putaverat suum amicum esse tam bonum Causidicum. quo ipse indigebat.

ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.] Utilis vitæ sententia proverbialis. Diogenianus & Suidas efferunt: *πράγματα ἐξ ἀπραξίας*. Optime in hanc rem Plutarchus in libello *de Tranquillitate animi* sub initium: ψεῦδός ἐστι τὸ ἐνθυμῶν τίς μὴ πολλὰ πρᾶσσοντας paullo post: ὅθεν ἰδὼς Ἐπίκουρος οἶσται δὴν ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τῇ φύσει χρεῖσθαι πολιτευομένους καὶ πρᾶσσοντας τὰ κοινὰ τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοδόξους, ὡς μᾶλλον ὑπ' ἈΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΣ ταράττεσθαι καὶ κακῶσαι πεφυκέτας. ποx: δὲ δὲ μὴ πλὴθι μὴδὲ ὀλιγότῃ πράγματων, ἀλλὰ τῇ καλῇ καὶ τῇ αἰσχεῇ τὸ ἐνθυμῶν δειξάν καὶ τὸ δύσθυμον. τῶν γὰρ καλῶν ἢ παρὰ λήψιν ἢ χ' ἥττον ἢ τῶν φεύλων ἢ πρᾶξις ἀναιρόν. *Falsum est, tranquillo animo esse eos, qui non agunt multa.* deinde. unde nec Epicurius putat oportere quiesce-

ΠΟΛΥΣ ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδὲν ἐξίτον.

πάντα ἡ χιὼν κατέλειπε, καὶ λευκανθίζουσιν ἔχ' οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς. ἀπορραῖα δὲ ἔργων. δρογὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος, προκίψας δῆτα τῆς καλύβης, ἐκ ἔφθην παρνοίξας τὸ θυρεόν, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετᾷ δήμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. εὐθέως σὺν αἰτὸ τῆς λεκάνης ἀνασπᾶσας ἰχθὺν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους, καὶ ὅσον ἔπω τὸ νέφος ἐπέση τῶν σρουβίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμενοι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν

ἰσὺν ὁπ. ἡμελομενέας. ἐκ τούτων λαχὼν μοι τὰς πύνας
 Marum puto de forma huius verbi. Attica trid. taliter. ad Oat. I
 et ista hinc inge, verum ingenio suo uti, remp. tractando, honorum &
 clam. Paull. gloria cupidos: ut pote magis ex otio turbari & labefactari
 solitos. deinde. oportet autem non multitudine nec paucita-
 XXXIV.

folitos. deinde. oportet autem non multitudine nec paucitate actionum, sed honestate & turpitudine tranquillitatem animi definire ac perturbationem. Nam bonorum omniffo non minus quam turpium perpetrato cruciatur. Interim usitatè loquendo πολλὰ πρᾶτλην odiosum, & πολυπραγμοσύνη in vitio: unde Orius iste se eximens, & ἀπραγμοσύνην sibi tribuens; alterum contrariis moribus præditum, occultè φιλόνηκον & συκαφάντην vult dicere. Vide suprà ad p. 36.

τὸ τῆτες [Ita ex Cæsareo. ex Vaticano τοῖς θήτλαις
Scriptum, i. e. *ancillis*.

ἑξίτων] Sic lib. I. Epist. 23. quæ est ejusdem fere cum hac argumenti, ἑσηγιτόν. ubi vide Not. p. 95.

προκύψας δῆτα τῆς καλύβης] Basilius in Epist. μὴ δυνάμενον ἐξω τῶν δωματίων προκύπτην. Vide supra ad p.92.

ἀργὸν δὲ κατίζην ὀνιδας] Hesiodus in Op. & diebus v.
31. — ἀργίη δὲ τ' ὀνιδας.

AMPE-

AMPELION EVERGO. XXX.

VEhemens est hyems hoc anno, & nemini fas-
 exire. omnia nix occupavit: & albicant
 non colles tantum, sed & depressa terræ loca.
 Non est facultas aliquid agendi; otiosum au-
 tem sedere dedecus. cū igitur prospecta-
 rem ex casa, vix aperueram nonnihil ostium,
 & video cum nivibus gentem totam avium fer-
 ri: & merulas & turdos. Statim itaq; à pelvi re-
 vulso visco, inungo pirastrorum ramos. & quan-
 ta nunquam aliàs nubes adfuit avicularum;
 omnesque à furculis pendebant, spectaculum
 jucundum, alis retentæ, & capite ac pedibus
 prehensæ. Ex his partem electam misi pin-

παρανοίξας τὸ θυρίον] Euripides Iphigeniā in Aulide
 v. circiter 870. *τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας*; Aristopha-
 nes in Pace v. 30. *τηδὶ παροίξας τῆς θύρας*. Ita & *παρὰν*
οίξας. quamvis nondum annotatum viderim in Lexicis.

ὅσον ἔγω] Ita ex Cæsareo. ex Vaticano, *ὅσον δ' ἔγω*,
 arbitror ex interpolatione; quam tamen & Cæsareus vi-
 detur expertus, sed in melius. suspicor fuisse, *ὅσον ἔδε-*
πω, nam illud δ' in Vat. non de nihilo videtur: & quia
 proxime sequens *τὸ* non est necessarium, forte plenius,
ἔσον ἔδεπώποτε.

λαχὼν μοι] Ita ex Vaticano. accentus sic præter mo-
 rem, & quidem lituræ inscriptus, unā cum o micro: ap-
 paretque fuisse *λαχῶν μοι*, (i. e. *fortitum mihi. cum ele-*
gisset mihi) quod, etsi facilius se fortasse alicui proba-
 verit; tamen illud, licet vitiosum, ei prætuli; quia in-
 dicium est majoris vitii: & ad veram lectionem videtur
 manuducere. puto autem primitus fuisse, *λαχμὼν*, illud-
 que *μοι* ex *μον* ortum: deinde semel recepto *μοι*, omis-
 sum *σοι*. Itaque verti quasi esset, *λαχμὼν τὰς πιονάς*
σοι. hoc pronomen, sive isto loco ponatur, sive alio com-

καὶ εὐσάρκεις ἀπέσταλκα πέντε ἑκοσίν. κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς. Φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γετόνων.

modo, necessarium est. debebat Rusticus munus suum ornare verbis, ut fieri solet, ac liberalitatem suam ostendere; sed contra fit, quasi macras aviculas misisset amico ipse pingves sibi retinendo. quo pacto non tantum sordes suas proderet; sed & stultitiam, qui talia non reticeat potius & dissimulet. talem effingere inepti Scriptoris esset: aut alio modo id faciendum. Alias si ad

ΦΙΛΟΚΥΜΟΣ ΘΕΣΤΥΛΛΩ.

Ὅτι πώποτε εἰς ἄστυ καταβάς, εἰδὼς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις, παθῶ τὸ καὶ νὸν τῆτο θεάμα ἰδεῖν, ὅφ' ἐνὶ περιβάλλῳ κατοικούντας ἀνθρώπους, καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν. εἰ οὖν σοι προφασίς οδοῦ ἄστυδε γένηται, ἤκε ἀπάξων νῦν καμῆ. καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τῷ πλεόντι μαθεῖν, ἥδη μοι βρῦεν θελῇ τῆς ὑπῆνης δέχομένης. τίς οὖν δὴ με κακεῖ μυσταγωγῆν ἐπιτήδεος, ἢ σὺ, ὃ τὰ πολλὰ εἶσω πυλῶν ἀλυνδόμενος;

ΦΙΛΟΚΥΜΟΣ] Ita ex Var. Caesareum non consulueram. Malletm Φιλοκύμμος, ἃ παρὰ ἀπὸ τῆς κύμης. ut ex re nomen habeat.

ΣΚΟΠΙΑΔΗΣ ΚΟΤΙΩΝΙ.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. οἷον κακὸν ἐστὶν ὧς Κοτίων ἡ

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. οἷον κακὸν ἐστὶν - ἡ μέση. Antiphanes Comicus apud Athenaeum p. 18. Εἰς μακαρίαν. τὸ λουγνiores

gviores tibi & carnosiores, viginti quinque.
nam bonum inter bonos est commune. Invi-
deant autem qui sunt improbi ex vicinis.

illum accentum non attendatur, legi posset, *λάχος σοι*.
nam *λαχόν σοι*, quod pro *λαχόντος σοι*, absolute sic &
impersonaliter poni posse norunt Græcè penitius do-
cti, minus hîc placet; esset enim quasi, *Cum fors ita ti-
bi tulerit*. quod & ipsum liberalitati detrahit, licet mi-
nus. Vellem autem Cæsareum hic consuluissem. cum
eum in multis locis fidelissimum expertus sim.

φθονούτων] Pro *φθονέτωσαν*, Atticè.

PHILOCYMUS THESTYLLO. XXXI.

CUM nunquam adhuc in urbem descende-
rim, neque sciam quidnam id sit quod di-
citur civitas; cupio novum istud spectaculum
videre, in uno ambitu habitantes homines: &
reliqua quibus differt civitas à rure discere.
Si igitur tibi causa professionis in urbem ex-
istat, venito abducturus jam & me. nam &
ego videor debere plus discere, jam mihi pul-
ulare pilis mento incipiente. Quis ergo me
iis quæ ibi fiunt initiare idoneus, nisi tu, qui
plerumque intra portas volutaris?

ὅδ᾽ εἰδὼς τί ἐστὶν ἡ λεγομένη πόλις] Ut Fratres illi in
Eubœa apud Dionem Chryf. in Euboico.

ἦκε ἀπαξων] Ita scriptum sine ν, rectè. Vide ad p. 286.

SCOPIADES COTIONI. XXXII.

A Page in Macariam. quàm mala res est, &

*πρὸν ὡς διέθικέ με. In malam rem! quàm male affectus
me lavacrum.* Aristophanes in Vespiis v. 976. *Εὐς κόρα-*

μέθῃ. ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαίμονό-
 νων ἀνθρώπων· οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ
 ἄλλοι τῷ μέτρῳ τὸ πλεονέκτην ἐξέργε· συνεχῶς δὲ πε-
 ριφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνημένοις τῶ-
 νος καὶ καλῆς / πτίμιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑπεραίαν ἐσιᾶν·
 οἷδα (δ') ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν κα-
 ρηβαρῶν καὶ τὴν κορυφαίαν ἀπερυγγάνων.

κακ. ὡς ἐκ ἀγαθόν ἐστὶ γὰρ τὸ ῥοφῆν. *In malam rem! quāte-
 non bonum est sorbere. ibid. v. 1245. κακὸν τὸ πίνειν. Tale
 quid videtur & Menander dixisse apud Athenæum Lib.
 X. p. 446. βάλλ' ἐς κόρον. ἥδη πώποτ' ἐπὶ σῶσις; se-
 quentia sunt corrupta.*

συνεχῶς δὲ] *Ex Vat. Ex Cæf. δὲ pro δέ.*

συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος] *Lib. I. Ep. 22.*

κύλικος συνεχῶς περισσώμενης. *Vide ibi notata.*

ἣν τοῖς ἀρνημένοις τῶ πτίμιμον,] *Ita ex Cæfareo. Ex Va-*
ticano, ἣν τοῖς ἀρνημένοις ἐπέχον. i. e. quem, calicem,
in remuantes effundebant. magno sane discrimine. pos-
set ex his duobus Codicibus ita legi: ἣν τοῖς ἀρνημένοις
ἐπέχον, ἣν αὐτοῖς τὸν πτίμιμον. Pro ἐπτίμιμον aliās usita-

ἌΝΘΥΛΛΑ ΚΟΡΙΣΚΩ.

Ἔοικε καὶ τὰνάματα εἰς τὰ ἄνω ῥύσεσθαι,
 εἶγε ἔτις ὦ Κορίσκω ἀφελικέσσερος γεγο-

νός, ὅτε ἤδη λοιπὸν ὑγῆς καὶ θυγατρὶδὲς ἔχομεν,
 ἔρως κινδυνεύει γυναικός, καὶ με κινεῖς, ἀχελὺ τῇ
 ἔρως. *Donat. Rhet. p. 379. ἔρως κινδυνεύει γυναικός, καὶ με κινεῖς, ἀχελὺ τῇ*

Ἔοικε καὶ τὰνάματα εἰς τὰ ἄνω ῥύσεσθαι,] *Ita incipit*
& Ovidius I. Trist. El. VII.

In caput alta suum labentur ab equore retro.

Flumina — deinde:

Omnia jam flent. fieri quæ posse negabam:

Et nihil est de quo non sit habenda fides.

Cotion,

Cotion, ebrietas. delapsus enim in convivium perditissimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, & nullus adhibito modo bibere amabat; sed assiduè circumlato calice, erat renuentibus poena *statuta*: oportebat enim ipsos postridie epulum dare.) experior tertium jam diem, durantem gravedinem capitis: & crapulam eruō.

tum ἐπιτίμιον. nihil tamen mutaverim, cūm & πρόσιμον dicatur.

ἔδη γὰρ αὐτὸς εἰς τὴν ὑς.] Ita ex Cæs. Ex Vat. ἔδη γὰρ αὐτὸς καὶ εἰς τὴν ὑς.

οἶδα (δ') ἐγὼ] Ita ex Vaticano, nisi quod δ' inclusi signis. Cæsareum hic non consulueram. Videtur autem particula illa addita ab aliquo non sentiente hyperbaton. qualia apud Nostrum plura. Sic autem hæc cohererent: ἐμπεσὼν -- οἶδα.

τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν] Suprà Epist. 21. hujus Libri: Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημὸς ἐστὶ μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἅτῃ. Lib. I. Epist. I. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην ἔχων ὁ χρημῶν ἡμέραν.

ANTHYLLA CORISCO. XXXIII.

Videntur & fluente sursum versùs lapsura, siquidem tu Corisce, tam aliena in ætate constitutus, quando jam filios, & nepotes habemus, amas Citharistiam, & me pungis, us-

Hec ego vaticinor, quia sum deceptus ab illo,

Laturum misero quem mihi rebar opem.

De Proverbio, ἀνω ποταμῶν. Erasmus in *Sursum versus* &c. & Schottus ad Zenobium Cent. II. Prov. 56.

ἀφελικέτερος γεγονῶς ὅτε ἤδη λοιπὸν καὶ ἡς] Lib. I. Ep. 6. quæ est ejusdem cum hac argumenti: ἀφελικέτερος καὶ γυναικὶ πάλα συνῶν, καὶ παιδίων ἢ μάλα νηπίων πατέρῃ.

~~καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι~~ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. ἐγὼ μὲν γὰρ
 αἰμάζομαι, τρεμάσων ἔτος ἤδη συνῆσά σοι
 - ~~ἐξ ἧς ὁ~~ παρθένα δὲ ἱππόπορος μεθ' ὑποκορισμῶν
~~μὴν~~ ἐκδεραπύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς κατα-
~~ρ. 262~~ πύσσα. γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τῷ γέλωτος
 ἀνασδήτως ἔχεις. ὦ γῆρας ἐταίρας παίγνιον.

ἐκρινῆσαι] Ab ἐκρινῶν. à βίην, lima.

ἱππόπορος] Vide ad p. 182.

ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπύσσα] Anaxilas Comicus
 apud Athenæum p. 550. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν ἐχλ

ΓΝΑΨΩΝ ΚΑΛΛΙΚΩΜΙΔΗΣ.

Τίμωνα οἶδα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν ἔχεκρα-
 τίδα τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ παλαιῆς, σπαθή-
 σας τὴν ἐσίαν εἰς ἡμᾶς τὰς παρασίτους καὶ τὰς
 ἐταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἴτ' ἐκ Φιλαν-
 θρώπῃ μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπῆμαν-
 τον ἐμμήσατο σύγα; καταλαβὼν γὰρ τὴν

ΓΝΑΨΩΝ] Scriptum Γνάδων. Sed notum parasiti
 nomen Γνάδων. apud Lucianum etiam in Timone, ad
 hunc jam denuo divitem factum, primus omnium sese
 insinuaturs accedit Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, p. 83.

Τίμωνα οἶδα ὦ Καλλ. τὸν ἔχεκρατίδα τὸν Κολλυτέα;]
 Lucianus in Timone p. 62. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοῖς Τι-
 μωνα τὸν ἔχεκρατίδα, τὸν Κολλυτέα; Quid ais ὁ Pater?
 non possi Timonem filium Echekratidis Colyttensem? Ita au-
 tem scriptum habemus, Κολλυτέα. nec mutavi, nam
 & Lib. I. Epist. 39. in fine, ubi ipsius pagi nomen, Κολλυτῆ.
 εἰς ἡμᾶς τὰς παρασίτους καὶ τὰς ἐταίρας] Lucianus de
 eodem p. 66. παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις. Sed
 omnia hæc ibi fusius. ipsum adeat Lector, nec præni-
 tebit opera.

que

que adeo ut ipsum extriveris cor. Ego enim ignominiâ afficior tricesimum annum jam habitans tecum in matrimonio; immane autem scortum, virginitati suæ, speciosum nomen servans, medetur, cùm totum te una cum ipsis agris devoraverit. Rident verò adolescentuli: & tu derideri te non sentis. O senium meretricis ludibrium!

*Pathanij
de Mithra
pauca colu
totum te
agris devor
de integro*

πόρρω ποῖα; Τόν γε ναύκληρον λαβῆσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφῃ. *Phryne autem, meretrix, Chrybādin nonne longe superat? Utique cūm nauclerum prebensum absorpserit unā cum navigio.*

GNATHO CALLICOMIDÆ. XXXIV.

Timonem nosti, Callicomides, Echecratidis Filium, illum Collytensem, qui ex divite, postquam prodegit opes in nos parasitos & in meretrices, ad inopiam compulsus est: postea ex humanissimo, hominum osor factus est, & Apemanti imitatus est odium? occupatō enim

τὴν ἀπήμαντον ἐμιμήσατο τύγα] Ita habemus scriptum. Verti quasi esset, τὴν Ἀπημάντου τύγα. Fuerunt similibus inter se moribus præditi Apemantus & Timon: cumque Timon odio haberet omnes, Apemanti consuetudinem quandoque ferre poterat. Plutarchus in Antonio p. 948. τὸν δὲ Ἀπήμαντον μόνον, ὡς ὁμοῖον αὐτῷ καὶ ζηλοῦντα τὴν διαίταν, ἔτιν ὅτε προσέτεο. *Apemantum autem solum, utpote similem ipsi & imitantem ejus vitæ rationem, quandoque admittebat.* Videtur autem alios auctores secutus Plutarchus dum Apemantum facit Timonis imitatore, non Timonem Apemanti.

καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατίαν] Apud Lucianum ipse Timon dicit, p. 61. ὥς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν,

agrò, glebis prætereuntes incessit, studiose providens ne quisquam ipsum omnino hominum adeat: adeo communem naturam averfatur. Reliqui autem qui Athenis sunt ex mediocriter divitibus, Phidone sunt & Gniphonè sordidiores. Tempus est ut migrem hinc, & laborando victitem. Accipe ergo me mercenarium ruri, omnia tolerare sustinentem, ut inexplabilem hunc impleam ventrem.

γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βίλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. ego enim vos mox glebis & saxis conjectis comminuat. ubi itidem τῶις βώλοις potius legendum quam τοῖς βώλοις, quod in Editionibus Luciani video.

φεδώνοντές -- γνίφωνες] Ita scriptum, nisi quod in γνίφωνες supra posterius adscriptum o. Lego φέδωνος-γνίφωνος. Prius, ut apud Aristoph. in Nub. v. 65. & 67. vi vocis parcum notat. de posteriore Luc. in Vit. Auct. p. 377. γνίφωνα ἄνθρωπος καὶ τοκογλύφον. Avarum esse, & usuras querere.

THALLISCUS PETRÆO. XXXV.

Siccitas nunc est: nusquam nubes super terra tollitur: opus autem pluviam; sitire enim agros ipsos ariditas glebæ demonstrat. Frustra à nobis, ut videtur, & sine exauditione, sacrificatum est *Ἰοῖ* pluvio. etsi certatim litavimus omnes vici inicolæ. & ut quisque poterat, at opibus valebat contulit: hic arietem, ille hir-

Δήμητρι. [ut hîc Cereris cognomen ab *aratione*, sic & Jovis, qui ἀρότης etiam.] Idem Jupiter, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος ab humore, ἰκμάος, Apollonius Rhod. II. 524. καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμάοιο. Et aram fecit magnam Jovis humorum auctoris. unde ἰκμανός etiam Ζεὺς, annotante Eustathio p. 964. lin. 63.

πάντες

πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκότερες, καὶ ὡς ἕκαστος
 δυνάμειος ἢ περιουσίας συνεισηνέγκατο, ὁ μὲν
 καρπὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δὲ καρπὸν, ὁ πένης πόπανον,
 ὁ δὲ ἔτι πενέστερες λιβανωτῶ χόνδρους εὖ μάλα
 εὐρωτιῶντας. ταῦρον δὲ ἑδείς. ἔ γὰρ εὐπορία
 βοσκημάτων ἡμῶν, τὴν λεωλόγεων τῆς Ἀττικῆς
 κατοικῶσιν. ἀλλ' ἑδὲν ὅφελος τῶν δαπανημά-
 των. ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν,
 τῶν τῇδε ἀμελεῖν.

ὡς ἕκαστος δυνάμειος ἢ] Videtur excidisse verbum ἄχε.
 καρπὸν] Ita scriptum. Lego κάπρον.

λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας Lucianus in
 Jove Tragædo p. 200. ἐνοῶν ἅμα τῷ Μνήσιθῶ τὴν μικρο-
 λογίαν ὃς ἐκκαίδεκα θεῶς ἐτιῶν, ἀλεκτρούνα μόνον κατέ-
 θυσε, γέροντα κἀκῆνον ἦδη, καὶ κορυζῶντα καὶ λιβανω-
 τοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Reperitans*

ΠΡΑΤΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΤΕΛΕΪ.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης χαλεπός. ἐπεὶ
 γὰρ ἦκε δαίλης ὀψίας καὶ κατήχθη ἔ κατὰ
 τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, ἐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν
 τοῖς διηγήμασι, δεκάδας ἱναῖς καὶ Φάλαγγας
 ὀνομάζων, εἶτα σισάρας καὶ καταπέλτας, καὶ

ΠΡΑΤΙΝΟΣ] Ita scriptum. Pag. 304. Πρατίνος.

ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι] Quod & apud Lucianum in
 Dial. Meretr. p. 745. facit Miles gloriosus, qui dum ami-
 cæ placere studet narrandis magnis quibusdam & cruen-
 tis facinoribus, eidem se despicabilem & abominabilem
 facit. est autem is valde similis Plautino illi in Aëtu I.
 Sc. 1. Militis Gl. in quo tamen effingendo ipse Poëta
 non minus φορτικῶς, moderatiores & gratiores sunt Te-
 cum,

cum, ille aprum: pauper libum, adhuc pauperior thuris micas satis cariosas: taurum autem nemo; non enim *est* copia armentorum nobis, qui tenue solum Atticæ habitamus. sed nullus fructus impensarum; videtur enim in aliis gentibus occupatus Jupiter, quid hîc fiat parum curare.

simul Mnesithei sordes, qui sedecim diis epulum præbens, gallum unicum immolavit, eumque senem jam, & grave-dinosum: præterea thuris micas quatuor satis cariosas.

τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς] Thucydides initio, de Attica: διὰ τὸ λεπτόγεων. Noster certam tantum partem intelligit.

PRATINAS MEGALOTELLXXXVI.

Molestus erat nobis miles ille, molestus. postquam enim venit circa vesperam, & divertit non bono fato apud nos; non desit nos obtundere narrationibus, decurias nescio quas & phalangas nominans, deinde sarissas &

rentiani Militis in Eunucho A. III. Sc. 1. gloriationes. uti & illud Scenâ seq. quod huc facit, ubi coram Milite, rivalis ejus servus ad communem amicam: *Atque hæc qui misit — Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas Ostendat: neque tibi obstat, quod quidam facit.* Cætera etiam Terentii Plautinis ἀνδροπικώτερα & ἡδονώτερα, atque à scurrilitate illa, & vernilitate procul: ad summam, Terentius Menandro simillimus; cum Plautus ex Veteri Comœdia Græcorum plus traxisse videatur. quod eò dico, quia, cum Alciphron & Lucianus multa habeant communia, & pariter imitati sint Comicos præcipuè Aristophanem & Menandrum; Alciphron etiam magis Menandrum, Lucianus magis Aristophanem expressisse videtur.

οισάρας] Ita scriptum. Lego οισίσσας; Lucianus ibi:

γέγρας

δέρρας· καὶ νῦν μὲν ὡς ἀνέτρεψε τὰς θορᾶς, τὸν
 προσηγεμένα βαλὼν μεταγκύλω, νῦν δὲ ὡς κοντῶ
 διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν ἐπὶ πᾶσί τε
 αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ εἰδείκνυ γυναικας, αἷ
 ἔλεγεν ὅτι τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀρι-
 στίας αὐτῷ γέρας δέδοσθαι. τῷ δὲ ἐγκανάζας
 κύλικα εὐμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὠρεγον·
 ὃ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ
 ἀδροτέρως ἐκπιὼν, ἐκ ἐπαύσατο ἀδολεσχίας·

ἔγω δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ πόω διάμπαξ ἔς
 τὸ στένον. *ego autem adasā per clypeum lanceā pectus
 ipsius transverbero. unde σ. sed duplici usitatus.*

δέρρας] Fortè, δέρρης, aut γέρρα, vel γέρρας.

ὡς ἀνέτρεψε τὰς -- τὸν προσηγεμένα βαλὼν, -- ὡς κοντῶ
 διαπείρας.] *Lucianus ibidem: τότε τοίνυν ἐγὼ τὴν μὲν
 λόγχην ἀκοντίσας, ΔΙΕΠΕΙΡΑ τὸν ἵππαρχον αὐτῶν
 καὶ τὸν ἵππον. ποικ: ἌΝΑΤΡΕΨΩ μὲν ὅσον ἐπὶ αὐτῆς
 ΠΡΟΕΣΤΩ ΤΑΣ αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῷ ἵππῳ. τῷ ξίφει
 δὲ κατενεγκὼν διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἐνὸς ἐς δύο τὴν κε-
 φαλήν αὐτῷ κράνι. Tunc igitur ego contortā hastā trans-
 verberavi ipsorum equitum pectus, & equum ejus.
 deinde: Subverto ci:citer septem pfectos ipsorum, in-
 cursu equi: gladiō autem impactō dissecui manipulariū
 cumdam in duas partes caput unā cum galea.*

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ἈΜΑΡΑΚΙΝΗ.

Εἰρεσιῶνην ἐξ ἀνδρῶν πωλέσασα, ἦεν ἐς Ἐρ-
 μαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀνα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ] MS. Ἐπιφυλῖς. Apparet ex re con-
 fictum esse nomen, allusione ad τὴν φυλλάδα, in qua
 quiddam sibi evenisse narrat.

Εἰρεσιῶνην -- ἀναθήσασα] Eupolis apud Suidam in Ἀγῆ-
 λαι. Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμᾶς τέτοις τὰς διτλάς ἑρεσιῶνας,
 καὶ προσεγγήλαμεν ἐπελθόντες. *Suspendamus nunc & nos
 catapultas,*

catapultas; & modo ut profligasset Thraces, postquam ducem *eorum* conjectu jaculi percussisset: modo ut conto transfixum Armenium interfecisset: postque *hæc* omnia captivas producebat & ostendebat mulieres, quas dicebat ex præda à ducibus, fortitudinis sibi præmium datas. Ei verò *ego* impletum calicem ingentem, garrulitatis remedium porrigebam; is autem & hōc, & pluribus post hunc atque grandioribus exhaustis, non desuit nugari.

ἔγκανάξας] Aristophanes in Equitibus v. 105. ἀκρατον ἔγκανάξῃ μοι πολύν. *merum infunde mihi multum.*

κύλικα εὐμεγέθη, φλυαρίας φάρμακον ἄριστον] Lucianus in Symposio sive Lapithis, p. 852. ἀλλ' ἐκάνον μὲν ἤδη διανοχλόντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί γένεας ἔτμεγε ἔθῃ σκυφὸν δύναι αὐτῷ, ζωρῆτερον ἔγκαντα. *Sed illum jam molestias exhibentem, compescuit in presens Aristanetus, ministro innuens ut ingentem scyphum daret ei, infuso mero.* Infra plus convenientiæ cum Symposio illo ostendetur, nempe totius Epistolæ cum toto.

ἀδρεστέρας] Aelianus Epist. 4. τῆς ἀδράς ἘΞΕΚΑΝΑΕΑ κύλικας. quem locum & Cl. Kusterus annotavit ad Aristophanis paullo ante adductum.

EPIPHYLLIS AMARACINÆ. XXXVII.

Serviam ex floribus *et* nexuisssem, ibam in Hermaphroditi *fanu* Alopecensi eam

istis geminas irefsonas: & accipere debitum honorem prestemus. Apud Nostrum *ἀρεστέρας* certum, alias, *ramas* *decerptus*. quid peculiariter apud Athenienses fuerit dicitur ad Aristophanem.

ἐς Ἐρμαφροδίτην] Hoc notatu dignum.

τῷ Ἀλωπεκῇδεν] Videtur maritum suum Phædriam

κατ' ἐκλογὴν τῶτον ἐπελάμην, Νουμήριον μὲν
 ἐνθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι. δόξας τε εἶναι ῥωμα-
 λέον, καὶ ἐγγηγόρας βλέποντα, μετὰ περὶ χα-
 ρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον.
 ἦν δὲ ἔτος ἅμα λαμπρὰ ζῆμια. ἐοδίει μὲν γὰρ
 τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοὶ δὲ ὅσον ἡκ-
 σα τετυφωμένους σοφιστὰς λέγοντος, Ἐπιμενίδην
 τινὰ Κρητὰ κεκοιμήσθαι· ἢ ὡς ἀνέχομεν τὴν Ἡρα-
 κλέως τρεῖς περον. τί ἂν οὖν ποιούμην, ὦ Φίλ-
 τατε ἐταίρων καὶ συνεργῶν, ἔθι φράσων, ἐπὶ
 τοιάτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρέδιον;

autem erat mercatus servorum. Aristophanes in Equiti-
 bus v. 43. ἔτος τῇ προτέρᾳ νυμνία ἐπείατο δῆλον. *hic su-
 periore novilunio emit servum.* ubi Scholiastes: ἐν δὲ ταῖς
 νυμνίαις οἱ δούλοι ἐπωλοῦντο. *in noviluniis autem servi
 vendebantur.* De ἐν νυμνίᾳ ad ejusdem Nubes.

ἐγγηγόρας] Ita in MS. ἐγγηγόρας. per ω, & paroxy-
 tonas. alias ἐγγηγορός in neutro genere dici potest.

ἅμα] Mallem ἄρα.

λαμπρὰ ζῆμια] Supra Epist. 21. hujus lib. ζῆμια καθαρά.
 ἡκουσα τετυφωμένους] MS. ἡκούσατε τυφωμένους.

Ἐπιμενίδην τινὰ Κρητὰ κεκοιμήσθαι] Lucianus in Timo-
 ne p. 61. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησμαι. *Ultra Epi-
 menidis enim somnum obdormivisti,* de quo Erasmus Chi-
 liadibus.

τὴν Ἡρακλέως τρεῖς περον] MS. τῆς Ἡρακλέως τρεῖς πε-
 ρον.

ΕΥΘΥΔΙΚΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΩ.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μήτηρ, πρὸς ὀλί-
 γον καταλιπῆσα τὰς σκοπέλας καὶ τὴν

ΕΠΙΦΑΝΙΩ.] Quasi Ἐπιφάνιον vocetur hæc mu-
 lier. Fortè Ἐπιφάνιδι, vel Ἐπιφάνιδι. Loco Euthydi-
 nem

nem eum emi, Numenium equidem statim iussu vocari: cumque videretur mihi esse robustus, & excitato adspectu, cum magna lætitia ducebam eum, ut in agro mihi esset. erat verò is manifestum dispendium. comedit enim quatuor fossorum cibum: dormit autem tantum quantum audiui, deliro sophista dicente, Epimenidem quendam Cretensem dormivisse: vel, ut audimus, Herculis trivesperum. Quid igitur faciam, ὁ charissime sodalium & laboris sociorum, age ediffere, postquam in talem bestiam impendi pecuniam?

ρον. Vocem τριῖσπερος exponit Suidas, Τριῖσπερος, κατὰ τρεῖς ἡμέρας. ἔχουν νύκτας. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Trivesper. Tribus vesperis, sive noctibus. pars pro toto. Illud autem tempus ita dicitur, in quo Hercules satus fuit. quem & ipsum inde nimirum, τριῖσπερον dici à Lycophrone v. 33. annotavit ad Suidæ locum Cl. Kusterus. ad Lycophronis locum præter Tzetzem, abunde Meursius. Fecit & Lucianus Dialogum in eam rem. ubi Mercurius Soli, Jovis nomine mandata fert, ut toto triduo cesset: deinde & Somno, μὴ ἀνίστασθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ὕπνῳ τὴν νύκτα γεγεννημένην. ne omittat bo-
mines; ut ignorent noctem tam longam fuisse, τὴν τριῖσπερον scilicet κεκοιμημένοι.

καταβαλὼν ἀργυρεῖδιον] Lib. I. Ep. I. ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον. Ib. Ep. 9. καταβολὴ τὰργυριον.

EUTHYDICUS EPIPHANIO. XXXIX.

PEr deos ac dæmonas, ὁ mater, obsecro, ad exiguum tempus relictis scopulis & rure,

ci magis huc quadraret ex sequente Epist. Philometora, propter argumentum hujus Epistolæ.

ἀγροικίαν, θάσσαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας
τὰ ταῦτ' ἄστὺ καλὰ. οἷα γὰρ οἷά σε λαμβάνει,
ἀλῶα καὶ ἀπατέρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν
ἐσῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων εὐρτή. ἡ
μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέ-
ραν, ἡ νητεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις
εὐρτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιῶσαν
θύσκειν. εἰ οὖν ἐπέχθεις, ἔρχῃ ἑῷθεν πρὸ τῆς
τὸν ἐωσφόρον ἐξελθεῖν συνδύεις ταῖς Ἀθηναίων
γυναῖξιν αὐρίον. ἦκε οὖν, μὴ μέλλε. καὶ πρὸς
ἐμῆς, καὶ τῶν ἀνταδελφῶν τῶν ἐμῶν σωτηρίας.
τὸ γὰρ ἄγευσον πόλεως καταλύσαι τὸν βίον,
ἀποτρόπαμον, ὡς ὃν Θηραῖδες καὶ δύστροπον. ἀνέ-
χμ δὲ ὧ μῆτερ τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρη-
σίας, καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποσώλως ὁμι-
λεῖν· ἐχ' ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ, πρὸς τοὺς αἰ-
κείας ἀληθίζεσθαι.

ἀλῶα] Ita MS. *spiritu aspero*. in antecedentibus ali-
quoties *leni*. Lib. I. Epist. 33. & 39. Lib. II. Ep. 3.

ἀπατέρια] Vide Not. p. 35.

ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος] Multa hīc passim antiquitates Græ-
cas illustrantia. Meursius qui de Thesmophoriis dili-
gentissime, ut alias, egit, ex unico Hesychio annotavit.
Ἄνοδος, ἀνάβασις. ἡ ἐνδεκάτῃ τῆς Πυανεψιώνος, ὅτε αἱ γυ-
ναῖκες ἀνέρχονται εἰς Θεσμοφῶρεια, ἔτι καλῆται. *Ascen-
sus. Undecimus dies Pyanepsionis mensis, quando mulieres
ascendunt ad Thesmophoria sic vocatur.*

ἡ νητεία] De jejuniis in Thesmophoriis vide Aristophanem in Thesmophoriastis v. 958. & 993. Idem in Avibus v. 1518. Ἀλλ' ὥσπερ Θεσμοφορίοις νητεύομεν. Sed
specta

specta ante extremum diem quæ in urbe sunt pulchra. qualia enim, qualia te fugiunt, Hæloa, & Apaturia, & Dionysia, & hoc præsens sanctissimum Thesmophoriorum festum. nam Ascensio quidem primo facta est die, Jejunium autem hodie apud Athenienses celebratur, Calligeniæ autem postridie sacrificant. Si igitur festinaveris, advenis manè antequam Lucifer exeat: unà sacrificas cum Atheniensium mulieribus cras. veni igitur, ne cuncteris, perque meam, perque fratrum meorum germanorum salutem *obsecro*. nam inexpertam urbis finire vitam abominabile, utpote belluinum ac morosum. Perfer autem ô mater utilitatis causâ liberè dicentem. Bonum est omnibus hominibus nihil celando conversari. inprimis necesse est domesticos veraces esse.

veluti in Thesmophoriis jejunamus. Nec ista autem fugerunt Meursium.

τὰ Καλλιγνῆα] Noli recedere à MS. quamvis legendum esse appareat, τῇ Καλλιγνῆα. Aristophanes in Thesmophoriazusi v. 306. εὐχεθε τῶν Θεσμοφόρων τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγνῆα. *Vota facite Legiferis deabus Cereri & Proserpine, & Pluto, & Calligeniæ.* annotavit ibi Bourdinus in suis Græcis Scholiis, nescio unde, Erichthonium ordinasse, τοὺς θύοντας τινὶ θεῷ, ταύτῃ προσεύαν. *ut, qui sacrificant alicui deo, huic Calligeniæ prius sacrificent.* quod sanè haud alienum ab hoc loco.

ἔχε οὖν] Ita MS. sine ν. vide ad Epist. V. hujus Libri. καὶ πρὸς ἐμῆς -- σωτηρίας] Ita MS. καὶ, sed lego, καί. Aristophanes in Pace v. 113. καὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ὅτι καὶ

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδοῦναι εἰς ἄστυ ξύλας
καὶ κερθαὶς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν
τὰ κέρματα κομίζοντα παρέγγυον. χόλος δὲ
ἐμπροσθέν, ἐξ ἔτε δαιμόνων εἰς αὐτὸν, ἐκ ἔχωλέ-
γην, ὅλον παρήμευε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κα-
τέστησε. θεασάμενος γὰρ ἓνα τετῶν τῶν μεμη-
νότων, οὓς διὰ τὸ μακρῶδες πάθος, τὴν λύτταν,
κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μι-
μήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἐστὶν ἰδεῖν
θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐ-
χμηρεῖν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυ-
μνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρητημένος, καὶ
ρόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας
ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἀπραχτός. τὰ ἀγρὸν
καὶ ἡμᾶς ἐκ εἰδῶς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνήμενος,
φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα, καὶ τὴν τῶν
σοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, ἐχὼ
τοὺς πατέρας. εὐδηλον δὲ ἐστὶ καὶ χρημάτων
περιορᾶν, καὶ γεωργίαν συγχεῖν. ἀλλὰ καὶ αἰ-
σχύνῃς αὐτῷ μέλει ἔδεν, καὶ τὴν αἰδῶ τῷ προ-
σώπῃ ἀπέξυσαι. οἶμοι οἷόν σε ὦ γεωργία τὸ τῶν
ἀπατεῶνων τετῶν φρονιότηριον ἐξετραχίλισε.

ἡ δὲ νομίζε-
ται ὅτι

τὴν λύτταν] MS. λύτταν. Videtur autem super-
fluum, & aliunde irrepsisse. Quod ad rem ipsam atti-
net, Cynicos acerbè perstringit. multa his similia pas-
sim apud Lucianum. nec potuit tanta convenientia for-
tuitò evenire.

PHILOMETOR PHILISO. XL.

EGo quidem filium in urbem ad vendenda ligna & hordeum dimiseram, ut rediret eodem die & pecuniam ferret mandans; sed postquam eum afflavit ira deorum, non possum dicere cujus, totum eum immutavit, & mentē privavit. Cū enim vidisset quendam ex istis vesanis, quos propter rabiosum statum canes vocare solent, superavit imitandis malis ducem : & præbet spectaculum abominabile ac horrendum, comam squalidam quatiens, ad spectu truculentus, seminudus in palliolo, peram exiguam suspensam habens, & clavam ex pirastro factam in manibus, discalceatus, immundus illuvie, intractabilis : rus & nos parentes non agnoscens, sed abnegans, naturā dicens facta esse omnia, & elementorum commixtionem esse causam generationis, non parentes. satis autem apparet etiam opes eum despiciere, & agriculturam odisse. Sed & pudor ei curæ non est, & verecundiam à facie deterfit. Hem qualiter te, ò agricultura, hæc tenebrionum istorum Schola pessundedit ! incuso So-

μέλα] MS. μέλαν. Vide Not. p. 181.

τὴν αἰδῶ τῷ προσώπῳ ἀπέξυσται] MS. τὴν αἰδῶ τῶν προσώπων ἀπέξυσται. Epist. 2. hujus libri, ἀπέξεας τὴν αἰδῶ τῷ προσώπῳ. Quæ autem iste adolescens fecit, ea præcipit Pater Cynicorum apud Lucianum in *Vitarum Abstitione*, ubi inter alia, p. 366. seq. αἰδῶς δὲ νηὶ ἐπιήκεια νηὶ μετριότης ἀπέτω. νηὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσεν τοῦ προσώπου παντελῶς. *Verecundia verò & mansuetudo &*

Z 5

μέμφομαι

μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἱ τὰς
μὲν κλέποντας τρυφῶντας, θανάτῳ ζημιῶν ἐδί-
καίωσαν τὰς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τῆς φρο-
νῆς τὰς νέας, ἀδράκας εἶναι ἡμῶν ἀπέλπιον.

modestia absque. & erubescensiam absterge à facie prorsus.

τοὺς κλέποντας τρυφῶντας θανάτῳ ζημιῶν] Meursius
Themidis Atticæ Lib. II. cap. I. Furti pœna, mors initio à
Dracone constituta. Plut. de eo agens in Solone : καὶ τὰς

ἈΡΝΑΔΗΣ ΜΗΛΙΩΝΙ.

Επεμψά σοι, τῶν Δεκελῆάσι προβάτων ἀ-
ποκείρας τὰ ῥωμαλέα, τὰς πόκας. ὅσα γὰρ
ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυρρίᾳ
παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἀν' θέλῃ, πρὶν φθά-
σαι διαφθαρεῖναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσος. ἔχ-
ουσα οὖν ἀφρονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐοδήμα-
τα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὥς εἶναι τὰ μὲν τῷ
θερεῖ προσαρμόζοντα λεπτοῦ Φῆ. τὰ δὲ χειμέ-
ρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύν-
θω πλεόν. ἵνα τὰ μὲν, τῇ μανότητι σκιάζῃ μό-
νον, καὶ μὴ καταδάλλῃ τὰ σώματα. τὰ δὲ τῇ

ΜΗΛΙΩΝΙ.] Ita MS. nomen mulieri non conveni-
ens. Fortasse Μηλιάδι. Vide supra ad Epist. hujus
Libri.

Δεκελῆάσι] Ita formatur locale à pago Attico Δεκέλεια.
annotavit Steph. Byzantinus.

Πυρρία] Aliàs servi Comici nomen. Lucianus in Ti-
mone : Πυρρία, ἡ Δρόμωνος, ἡ Τιξίς. Vid. Helladium apud
Photium, p. 870.

Ionem

Ionem & Draconem, qui eos quidem qui uvas furati essent morte multare iustum & æquum censuerunt: eos autem, qui tanquam captivos à sana mente abducunt adolescentulos, impunitos reliquerunt.

λάχνα κλέψαντας ἢ ὅπουραν ὁμοίως καλᾷζουσι τοῖς ἱερο-
σύλοις καὶ ἀνδροφόνους. *Qui oliv furati essent, vel fru-*
ctum hortenses, eodem modo puniri voluit, quo sacrilegos
& homicidium. Atqui poena homicidis & sacrilegis mors
fancita. Idem & Solonis lex constituebat. Hæc ille,
quem ibi porro vide si lubet.

ARNADES MELIADI. XLI.

Misisti tibi, Deceliæ ovibus adhuc firmis ton-
sis, vellera. quæ enim scabie plenæ, eas
pastori Pyrrhiæ tradidi, ut pro arbitrio iis ute-
retur, antequam prorsus perirent morbo. cum
igitur habeas copiam lanarum, texe nobis ve-
stes aptas anni temporibus: ita ut, quæ æstati
conveniunt, sint levidenses; hibernæ autem
habeant abunde subteminis, ac densentur ma-
gis. ut illæ quidem raritate sua inumbrent tan-
tum, & non calefaciant corpora; istæ autem
onere defendant frigus, ventisque arcendis
sint commodæ. Et virgo autem filia, quam

ἰσθήματα] MS. *ἰσθήματα*. error ex similitudine pronunciationis.

λεπτοῦφῃ] Non habet H. Steph. in Thes. hanc vocem.
Sic χρυσοῦφης. *Evangel. Ed. B. p. 23. l. 21.*

ἔχ'ετω περιτλῶς τῆς κρόκης] Ita hyemi convenientem vestem fieri jubet Hesiodus in Operibus & Dieb. v.537.

Στήμονι· ὃ ἐν παύρῳ πολλὴν κρόακα μεθύσασθαι.
Stamine vero in paucis multum subteminis insexce.

βαρύτητα

βαρύτητι ἀπείργη τὸν κρυμὸν, καὶ ἀλεξάνεμα
 τυγχάνη. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς ἦν ἐχόμεν
 ἐν ᾧ ῥα γάμος, συλλαμβανέτω τῆς ἱεργίας ταῖς
 θεραπαινίσιν. ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθῶσα μὴ κατα-
 σχύνη τὰς πατέρας ἡμᾶς. καὶ ἄλλως εἰδέναι σε
 χρή, ὡς αἱ ταλασίαι ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν ἔργα-
 τιν θεραπεύσαι, κόσμῳ βίῃ καὶ σωφροσύνῃ
 σχολάζου.

ἀλεξάνεμα] Homerus Odysf. ξ. v. 529. de eo qui foris
 in frigore pernoctaturus est. Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐπιστέτ'
 ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν : *Amixit autem lenam que ar-
 ceret ventos valde densam.*

εἰς ἀνδρὸς ἐλθῶσα] Lucianus in Lexiphane p. 963. ἔξο-
 κίων γὰρ ἑμέλλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. sub-
 auditur autem οἶκον.

ἀγαπῶσαι] MS. ἀγαπᾷσι.

Ἐργάνην] Notum epitheton Minervæ. Diodorus Lib.

ΠΑΓΗΣΤΡΑΓΓΙΣΘΣ ΣΤΑΦΥΛΟ-
 ΘΑΪΜΟΝΙ.

Ἄρδην ἀπόλωλά σοι. ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρ-
 Φος, πιναροῖς, ὡς ὄρᾳς, καὶ τεχνήσις ῥά-
 κες, καλύπτω τὴν αἰδῶ. ἀπέδυσε γὰρ με Πα-
 ταικίαν ὁ παμπόνητος. ὃς τὰ κέρματά μου,
 εἶχον δὲ, ὡς οἶδα, ὑπόσυχρον δαγύριον, δεξιῶς
 χρώμενος ταῖς καλινθήσεσι τῶν κύβων, ἄχε-
 δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπέστυλσεν. ἐξ ἧν δὲ μοι

εὐπάρφους] Utitur hac voce Lucianus in Somnio suo
 p. n. & in Demonaste, p. 101. annotavit inde in The-
 sauro H. Stephanus.

habemus

habemus nubilem, unà capeſſat texturam cum ancillis; ut, ubi ad virum deducta fuerit, ne dedecore afficiat nos parentes. & alioqui ſcire te oportet, eas, quæ lanificium amant, & Minervam colunt, modetiæ vitæ & caſtitati vacare.

V. p. 340. ubi inter alia Minervam inveniffe dicit, τὴν τῆς ἐδῆτος κατασκευὴν. *vestium parandarum rationem.* poſtremo addit: καὶ τὸ σύνολον, πολλά τῶν φιλοτέχνων ἔργων, ἀφ' ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύουσι. *Sumptuum, multa artificialia eam inveniffe dicunt, unde & Erganam, quasi Opificem appellari.* Aelianus V. H. Lib. cap. 2. ὑφαντικὴν καὶ ὑφανκιν καὶ δῶρα τῆς Ἐργάνης δαίμονος. *textoriam atque texere, & munera Erganz deæ.* Sed & alibi paſſim ejus mentio. Eadem Μαχανῆτις ἢ Μεγαλῆτις ex eadem ratione.

RHAGESTRANGISUS STAPHY- LODÆMONI. XLII.

FUnditus perii. nam ille ego qui heri splendide veſtitus eram, ſordidis, ut vides, & cilicinis pannis tego pudenda. ſpoliavit enim me Patæcio ille ſcleratiffimus. qui nummos meos, (habebam enim, ut ſcis, pluſculum pecuniæ) dextris uſus jaſtibus teſſerarum, uſque ad drachmas & obolos eripuit. cùm verò pos-

ὡς δεῖς] Hæc loco non ſuo ſtant in MS. ubi ita : ὡς χθὲς, ὡς δεῖς, τυπάρυφος.

τείχινα] Lib. I. Epiſt. 36. τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τείχινα περιβαλλομένη Ταραντινῖδια ὠσχύνομαι.

Πατικίων] Ita planè MS. vide jam ſuprà ad p. 301.

πορεύειν

πρεμδὴν ὅσον ἐξημιώθην, εἴτα ἀθῶα γενέσθαι
τοῦ πλείονος ἔκ τῆς κατ' ἐργὴν ἐριδος τὴν εἰς
τῷσχατον ὑπέμεινα βλάβην. καθ' ἐν γὰρ ἕκα-
στον τῶν ἱματίων ἔκ προκλήσεως ἀποὺλδεις, τέ-
λος ἀπάντων ἐφιλάθην τῶν ἐνδυμάτων. ποῖ δὴ
οὐν βαδίζεον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπα-
γίζων ὁ βορρᾶς δίκαις μου τῶν πλευρῶν ὥσπερ
βέλος. εἰς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον. ἢ γάρ τις
τῶν ἐκεί νεανίσκων ἐποικτείρας ἀμφιάσει με
ἱματίοις, ἢ καταλήφομαι ἐγγύθεν ταῖς καμί-
νους, καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύσηνος θάλλομαι. τοῖς
γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστὶς ἢ φλόξ, καὶ
τὸ ἔκ τῆς ὕλης θέρεσθαι.

λάβρως ἐπαγίζων] Homerus Iliados β. v. 147. & Hy-
mno in Apollinem v. 434. — ζέφυρος — λάβρος ἐπαγίζων.
λάβρως ἐπαγίζων ὁ βορρᾶς] Lib. I. Epist. I. λάβρος —
ἐπέπνεον — οἱ βορρᾶς.

Κυνόσαργες] Fortasse aliquid ad rem facit, quia decretum
quoddam de Parasitis ibi fuit affixum. de quo Athenæus

ΨΙΧΟΚΛΑΤΣΤΗΣ ΒΟΥΚΙΩΝΙ.

Τῇ προτεραίᾳ ξυρᾶμενοι τὰς κεφαλαῖς, ἐγὼ
καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παρξίστοι,
λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγεῖᾳ βαλανεῖον ἀμφὶ

Στρουθίων] Ad hunc scribitur Epist. 9. Libri primi.
Κύναιθος] Fuit assentator hoc nomine Demetrii Po-
torcetæ, de quo Lucianus in Imaginibus p. 39.
εἰς τὸ ἐν Σηραγγεῖᾳ βαλανεῖον] Meursius Lect. Att. Lib.
V. cap. 30. Balnea duo in agro Attico animadverto; unum
sem

sem negligere quidquid damni acceperam, & à majore immunis esse; per contentionem ab iracundia excitatam, perpeſſus ſum extremam jaſturam. unamquamque enim veſtem ex provocatione deponens, poſtremo omnibus nudatus ſum indumentis. Quò igitur eundum? graviter enim & vehementer ingruens Boreas, tranſit per mea latera tanquam telum. in Cynofarges fortè concedendum. aut enim me ibi aliquis ex adoleſcentibus miſeratus induet veſtibus: aut occupabo proximos caminos, & igne miſer caleſciam. nudis enim flamma eſt rheno & ſagum, uti & apricatio.

Lib. VI. p. 234. De Cynofarge ſatis Meurſius in Athenis Atticis Lib. II. cap. 2. & in lib. de Pagis Atticis.

ἀμφιάσαι] Ita ſcriptum; non ἀμφιέσαι.

ταῖς ἐγγύθεν καμίνυς] Vide ſuprà Lib. I. Epiſt. 23.

ἐκ τῆς ὕλης θέρεσθαι] Poſſeſt quidem excuſari utcunque; ſed verti quaſi eſſet, τῇ ἑλῃ θέρεσθαι. vide ſuprà p. 48. fortalle ἐν τῇ ἑλῃ.

PSICHOCLAUSTES BUCIONI. XLIII.

PRidie tonſi capita, ego & Struthio & Cynæthus paraſiti, loti in eo quod Serangii eſt balneo, circa quintam horam curſu præcipitato,

Serangii in Piræo: alterum Thraſylli in Amphitropenſi populo. De Serangio ecce Heſychius. Σηράγγιον, Βαλανέον, *Serangium, balneum*. Meminitque Iſæus in *Oras*. περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. Ἀποδίδεται ἀγρόν μὲν Ἀθμονοὶ πέντε νγ' ἐβδομήκοντα μνῶν, Ἀντιφάνε' τὸ δὲ ἐν Σηραγγίῳ βαλανέον, τριſχειλίων, Ἀριſτολόχῃ. *Vendit agrum quidem Athmonenſem quinque & ſeptuaginta minis Antiſphan: balneum verò in Serangio tribus millibus Ariſtolocho*
πέμπτην

πέμπην ὄραν δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάσκειν
 τὸ Ἀγκύλης τὸ Χαρκλέες τοῦ μειρακίσκου
 ὀχόμεθα. ἔνθα αὐτὸς τε ἀσμένως ὑπεδέξατο,
 φιλόγελός τε ὢν καὶ φιλαναλωτής. ἡμεῖς τε
 διατρεβήν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέ-
 σχομεν, παρμμέρος ἀλλήλους ἐπιβράζοντες,
 καὶ ἀνάπαισα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ,
 σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν
 αἰμυλίας γέμοντα. ἐν ταύτῳ δὲ ἰλαρότης καὶ
 εὐφροσύνης διακειμένης τοῦ συμποσίου, ἐπέση
 ποθὲν Σμικρήνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκαλος, εἶπε-
 το δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἱ δραμόντες ἐφ'
 ἡμᾶς ὤρμησαν. αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρήνης, πρῶτα
 τὸ *Int. Piræi* *267.* μὲν τῇ καμπύλῃ παῖει τὸν νῶτον τοῦ Χαρκλέες,
 ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόρυς πατάξας, ἦγεν ὡς εὐχατόν
 ἀνδράποδον. ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσ-
 βύτη εἰς τὲ πίσω τὰς χεῖρας ἐσρεβλούμεθα. τὰ
 δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑπερχίδι, ἐκ ὀλίγου

Erat autem Serangium locus Piræei. Suidas. Σηράγγιον, χωρίον τῇ Περαιῶς. *Serangium regiuncula Piræei.* Harpor-
 cration. Σηράγγιον. Λυσίας ἐν τῇ κατ' Ἀνδροτίωνος. Χω-
 ρίον τι τοῦ Περαιῶς ὅπως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ
 καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. *Serangium. Lysias in Ora-
 tione contra Androtionem. Regiuncula quedam Piræei
 ita vocabatur. Meminit verò ejus quoque Aristophanes
 in Agricolis.* De Thraſylli verò balneo elegans locus
 est Alciphronis in Epistola Platylæmi ad Erebinthole-
 ontem. ὡς οὖν ἡδόμεν ἐκ ἑνὸς μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητόν,
 δραμὼν ἐπὶ τὸ Θρασύλλου βαλανεῖον &c. Hæc ille. Vide su-
 prælib. I. Epist. 23. Datur & balneum ap. Anthemocritum.

in suburbanum Angelæ quod est Chariclis adolescentis, nos contulimus. ubi & ipse libenter nos excepit, utpote ridere amans & sumptus facere: & nos jocos ipsi atque convivis exhibuimus, invicem nobis alapas infligentes, & anapæstos sonoros accinentes, falsis dicteriis & meræ venustatis Atticæ facetiis scatentes. cùm sic in hilaritate & lætitia esset convivium, supervenit alicunde Smicrines ille morosus & asper. sequebatur autem eum agmen servorum, qui curriculò in nos aggressi sunt. ipse autem Smicrines, primùm baculò dolat tergum Chariclis, deinde maxillà percussà, ducebat tanquam infimùm mancipium. nobis autem nutu solo senis post terga manus retorquebantur: postea cùm nos cecidisset flagellò suillis fetis intertextò, non paucis nec facile numerandis verberibus, postremò abductos

τὸ Ἀγκύλης σὸ] Ita scriptum fuit. deinde, literis superinductis, τῆς Ἀγκύλης τὸ ex alio Codice. Lego interim τὸ Ἀγγελλῆσι. Annotavit Meursius pagum Atticum Ἀγγελλῆ ex Steph. Byz. & Hesychio. Potest & Ἀγγυλλῆσι. nam Ἀγγύλη & Ἀγγαύλη itidem pagus Atticus.

αὐτοχαρίτων] Multa sunt talia, αὐτάργμος, αὐτοβορέας. ἀνάγκαις εὐκροτα] Luc. Symp. p. 856. ἀνάγκαις συγκροτῶν. Itidem de eo qui ad delectandum convivium adhibetur.

ξῆνας ἡμᾶς ὑτριχίδι — μάστιγι] Aristophanes in Ranis v. 632. ὑτριχίδι ματιγῶν, δέρων, ΣΤΡΕΒΛΩΝ.

ξῆνας ἡμᾶς — ἢ οὐκ ὀλίγαις — μάστιγι] Apud Suidam in Ξαννεν fragmentum incerti: ἐκέλευσε δὲ τὸ σῶμα ξάννιν μάστιγι πανυ πολλαῖς. Jussit autem corpus multis verberibus cedi.

in vincula coniecit immanis senex. atque, nisi propter familiaritatem nostram, quodque multa nobiscum per luxuriam consumpsisset, lepidus ille Eudemus, vir primarius ex confesso Areopagitarum, aperuisset nobis carcerem, fortè & carnifici traditi fuisset. adeo acerbus ille senex & amarulentus erat, accensus erga nos: & omnia agebat ut rectè ad mortem instar homicidarum & sacrilegorum abduceremur.

τῷ δήμῳ] Verti quasi esset δημίῳ. & ita lego.

ἴσα τοῖς] Vide suprà p. 54. seq. notata.

GNATHO LICHOPINACI. XLIV.

Nostri ut Megarensium vel Ægiensium nulla ratio habetur. claret verò solus Gryllion, ac dominatur urbi, omnisque ei quemadmodum Crateti illi Thebano communiter

omnes esse responderit. Præter alios multos meminere, Paræmiographi Græci Zenobius & Diogenianus in *Λογίαις ὅτε τείτοι ὅτε τέταρτοι*, nec non Suidas, in *τῷ μὲν ὃ Μεγαρεῶς* etiam: & Erasmus in, *Megarenses neque tertii*, ubi similem Alciphronis loco producit ex Plut. Symposiacis: τῶν δὲ Δημοκριτείων ἐφῆ εἰδώλων ὡς περ Λογίων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς ἕκας ἢ δὲ λόγος. *Democriticorum autem, inquit, simulacrorum, ut Ægiensium aut Megarensium nullius numerus neque respectus.*

ἐνδοκίμῳ -- καὶ κατάρχει τὴν αἴσιν] Ex alio pro κατάρχει habemus κατέχει. quod magis placet, si pro τὴν αἴσιν legas, τὸ αἴτυ. Lucianus in Symp. p. 856. φθονῶν αὐτῷ ἐνδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. *invidens ei quod p. obaretur, & convivias deditos haberet.*

κατάπερ Κράτητι τῷ Θύβηθεν πᾶσα ἀνέωγεν ἡ οἰκία] Unde Crates cognomen etiam nactus. Diogenes Laër-

αρεδονίδα *Τρ. 113* *ἔμοι* δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ *Ἀκαρινίδα* Φαρμακεύτην πεπορισμένον καταγοητεύει τὰς ἀθλίους νεανίσκους. τί γάρ καὶ σωμύλον ἔχεις, τί δὲ ὁμηγητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως ἐμμενέξεροις ὄμμασιν ἐκείνον εἶδον αἱ Χάριτες ὥς τὰς μὲν ἀπομάττειν πρὸς αὐτῶν, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾶν εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὥς κυσὶ τις παραβῆκε. τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. τύχῃ γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. εἶδεν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχῃ. καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐστι καὶ νομίζεται.

tius in ejus vita: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ *Συρεπανόκτης*. διὰ τὸ ὅτι πᾶσαν εἰσέειναι οἰκίαν, καὶ νυθεῖν. *Vocabatur autem ὁ Ὀστίου ἀπορτορ, quod in omnem ingrederetur domum, & moreretur, ubi Casaub. ex Plut. Sympoſ. Lib. II. c. i. Κρατήτα δὲ τὸν φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσέοντα, μετὰ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης δεχομένων, Συρεπανόκτην ἐκάλουν. Crates autem philosophum, cum omnes domos intrantem honorifice & amanter homines exciperent, Ostiorum apertorem vocabant. & ex Apulejo IV. Florid. Crates ille Digenis sectator, qui ut Lar familiaris apud homines etatis suae Athenis cultus est: NULLA DOMUS EI UNQVAM CLAUSA ERAT: nec erat patrifamilias tam abditum secretum, quin eo tempestive Crates intervenire: litium omnium & jurgiorum inter propinquos disceptator atque arbiter.*

ἔμοι δοκεῖν — καταγοητεύει] Scriptum *ἔμοι* δοκεῖν — καταγοητεύειν. qui duo infinitivi sic stare non possunt. potest & *ἔμοι* δοκεῖν — καταγοητεύειν. & *ἔμοι* δοκεῖν — καταγοητεύων.

Θετταλίδα τινὰ γραῦν — πεπορισμένος] Aristophanes in pates

patet domus. ut mea quidem fert sententia, Thessalam aliquam vetulam aut Acarnanicam veneficam adeptus, fascinat miseros adolefcuntulos. nam quid tandem habet arguti? quid comitatis ac jucunditatis affert? Sed fortè magis propitiis oculis illum vidit venustas, ut illis quidem manus ab ipso abstergantur, nos autem contenti simus si buceas terforias tanquam canibus aliquis obijciat. Fortasse tamen non est fascinator, verùm fortunâ utitur secundâ. Fortuna enim in omnibus obtinet hominum negotiis. Nihil enim in humanis consilium facit, omnia fortuna: atque hanc qui est adeptus, jucundus est & habetur.

Nubibus v. 747. Γυνώκη φαρκυλὶδ' ἡ περιάμενος Θεσσαλήν, *Mulierem veneficam scitavo Thessalam.* Habet Proverbiū Erasmus, *Thessala mulier.* nec necesse hic plura congeri.

Ἀκαρνίδα] Ex alio Ἀκαρνίδα. vitiose utrumque ut apparet. proximum esset Ἀκαρνίδα. si modo Acarnanum mulieres talem famam commeruerunt.

ἐμμενέστροις ὄμμασιν ἐκῆνον ἔδον οἱ Χάριτες] Ita & p. 162. vbi vide Notam.

αἷς τοὺς μὲν] Ex alio τὰ pro τῷς.

ἀπομαγδαλίας αἷς κυρί] Dicitur & μαγδαλία. de qua Eustathius p. 462. lin. 34. μαγδαλία. ἥτις ἦν ζύμωμα τε ἂν ᾧ ἀπομαγδόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύκη οἱ παλαιοὶ ἐρίπλουσαν κυρί. ἔδον καὶ παρομίλα ἐπὶ τῶν λήχνων καὶ παραστῶν, τὸ κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. *Magdalia quæ erat massa quedam in qua desergebant adiposas sordes ciborum, veteres, eamque canibus projiciebant. unde & proverbium de gulosis & parasitis: Canis vivens ἐ μαγδαλία.* de quo Proverbio vide Erasmus. dico quædam ad Aristophanis Equites v. 412. ubi: μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσούτος ἐκτραφέην. alter: ἀπομαγδα-

ΤΡΑΠΕΖΟΔΕΪΧΩΝ ΨΙΧΟΔΙΑ-

ΛΕΚΤΗΙ.

Ἦλθῃσα ὦ καλὲ Ψυχίαν ἀκίσσας τὴν συμ-
 βάσαν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφορὰν.
 αἱ δὲ καὶ τῆτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο
 ἡμῖν ἐπαμειβῶσα τοῦ συμποσίου λειριόνη· λέγων
 δὲ τὴν παιδίσκην φυλλίδος τῆς ψαλτρίδος· πό-
 λευμεν ὑπέρβης καὶ πόρδῃσιν ἱκανὴν ἄνευ μηχα-
 νῆς καὶ ἐλεπόλεως· ἀκῶν γὰρ καὶ τὸν καταπύ-
 γωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σου τὴν
 φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λαβήσασθαι σοι
 τὴν ξίνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τὰ αἵμα-
 τος ἀναχθῆναι κρουνὰς, οἷς ὕδατος ἐν Γεραιΐα
 πέτραι φαλάσσοσι· τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακο-
 δομῶνων τέτων, εἰ τοσούτοις τὸ γαστρίζεσθαι πω-
 λούντων, ὠνέμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· καὶ τὸν ἐκ
 λιμῆ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνῳ πη-
 σμονὴν ἀσπαζόμεθα.

λιας· ὥσπερ κύων, ὃ παμπόνητος· *Frustra, massā terforiā
 passus, in hanc molem excrevissem.* alter: *Massā terfo-
 riā? tanquam canis, sceleratissime?* ita autem lego cum
 Suida, Erasmo, H. Stephano, & Kuftero. non ἀπὸ μαγ-
 δαλιᾶς. Abutebantur autem sic & pane.

ΣΤΕΜΦΤΛΟΧΑΪΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟ-

ΧΑΪΡΟΝΤΙ.

Ὡς ἐντυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. ὥτως

ὥς ἐντυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα.] Aristophanes in
 Pluto v. 629. ὥς ἐντυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγατε. Quam
 ΤΡΑΠΕ-

TRAPEZOLICHON PSICHODIA-
LECTÆ. XLV.

DOlui mi optime Psichion auditâ calamitate quæ tibi circa faciem evenit. Si verò ita accidit quemadmodum nobis narravit rediens à convivio Lirione, (illam dico ancilulam Phyllidis Pſaltriæ) bellum perpeſſus es & excidium non mediocre ſine machina & helepoli. audio enim etiam cinædum illum ac effœminatum, impactam in te fregiſſe pateram, ita ut fragmenta labefecerint tibi naſum, & dexteram maxillam: ſanguinisque elicitæ fuerint ſcatebræ, quales aquarum in Gerania petræ ſtillant. Quis amplius ferat perditiffimos iſtos? ſi tanti ſaginam iſpis vendentibus, periculo vitam emimus: atque ex fame mortem timentes, cum periculo ſaturitatem amplectimur?

Ψυχίων] Eſt ὑποκοριστικὸν ἀ ψυχροδιαλεκτικῆς.
καταπύγμα] Scriptum κατὰ πύγμα. ſimiliter erratum mox. Mox pro σου eſt σοι legendum.

ἀναχθῆναι] Poſeſt & ἀνάχουθῆναι.

Γερανία] Scriptum γὰρ ἀνία. Ratio emendationis ex Pausania Lib. I. cap. 40. initio.

ἀνέξεσται] Scriptum ἀνθίξεσται. quod huc non quadrat.

STEMPHYLOCHÆRON TRAPE-
ZOCHARONTI. XLVI.

QUam proſperè, quàm feliciter mecum eſtis felices, quàm proſperè vobiſcum agitur. mox. ὁ δεσπότης πέπεργεν ἐντυχεῖσθαι.

ἐρήσῃ με, τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζοχαρον. ἐγὼ δὴ σοι φράσω καὶ πρὶν ἔρεσθαι. ἤγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶδα, τὴν Κυρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δῆπνον τέρωσιν, ἀρχοῦμην τὸν κόρδακα. οἱ δαιτυμόνες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος ἵκλινε. ἔπειτα δ' Ἀκατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπελήφει νυκτῆς, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην. ὡς δὲ ταῦτα, εἴ τι κηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλῆι, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλόμην, ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἄτερον ἀποβαλεῖν. ὅρα δὲ ὡς ἐσι πολυτελεῖς, ὁ θόνης Αἰγυπτίας καὶ ἄλουργ' ὑποφύρας τῆς Ἑρμιονίδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολὺ ἥμιον ὕψισμα. εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσασμι, γαστριῶσε ἀγαγὰν εἰς τὸν πανδοκέα Πιδακίωνα. πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλαίαις παροινίας ἀνέπλημεν. καὶ χρή σε τὸν κοινῶν τῶν δυσυχημάτων, μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

τὴν Κυρεῶτιν] Tertius dies Apaturiorum. abunde Meursius Græciâ Feriâ in Ἀπατέρεια.

κῶμος] Suidas: Κῶμος. ἡ μέθη καὶ ὁ ὀρχησμός. *Ebrietas. temulentia. & saltatio.*

ὕπνος— νυκτῆς] Aristophanes in *Vespes* v. 12. ἐπὶ τῇ βλέφαρα νυκτῆς ὕπνος. qui scilicet quem occupavit facit νευτάζην κεφαλῇ, ut loquitur Homerus alia occasione.

adum

actum est ! Quæres fortasse, ô Trapezocharon, quomodo ? ego verò tibi edisseram etiam priusquam quæras. Celebrabat civitas, ut nosti, solemnitatem, Cureotin dictam. ego autem adhibitus in cœnam ad delectandum, saltabam cordacem : convivæ autem certamine instituto bibebant, donec studiò ulciscendi *victorem* in infinitum procedente, ebrietas occupavit convivium : cunctosque somnus ceperat nutationem capitis inducere solitus. ego verò circumspiciebam si qua argentea vasa subducere possem. sed his, dum sobrii adhuc essent, è conspectu remotis, & in tuto positis; mappâ sub alam acceptâ, exsilui : ita ut in fuga calceorum alterum amiserim. Adspice quàm sit pretiosa linteaminis Ægyptii & tincti purpurâ Hermioniticâ, subtilis supra modum atque pretiosa textura. Si hanc securè vendidero, saginabo te deductum ad cauponem Pithacionem. multas enim simul sæpe contumelias ebriorum perpeSSI sumus : & oportet te socium adversæ fortunæ, participem fieri fausti diei.

L. 1. p. 18. p. 19. p. 20. p. 21. p. 22. p. 23. p. 24. p. 25. p. 26. p. 27. p. 28. p. 29. p. 30. p. 31. p. 32. p. 33. p. 34. p. 35. p. 36. p. 37. p. 38. p. 39. p. 40. p. 41. p. 42. p. 43. p. 44. p. 45. p. 46. p. 47. p. 48. p. 49. p. 50. p. 51. p. 52. p. 53. p. 54. p. 55. p. 56. p. 57. p. 58. p. 59. p. 60. p. 61. p. 62. p. 63. p. 64. p. 65. p. 66. p. 67. p. 68. p. 69. p. 70. p. 71. p. 72. p. 73. p. 74. p. 75. p. 76. p. 77. p. 78. p. 79. p. 80. p. 81. p. 82. p. 83. p. 84. p. 85. p. 86. p. 87. p. 88. p. 89. p. 90. p. 91. p. 92. p. 93. p. 94. p. 95. p. 96. p. 97. p. 98. p. 99. p. 100.

ἄτερον] Ita scriptum. non ἰάτερον.

ἰόννης Αἰγυπτίας] De lino Ægyptio. & Ægyptiorum λινουργία ad Herodotum Lib. II. Segm. 105.

πορφύρας τῆς Ἑρμιονιτιδος] Meminit πορφύρας Ἑρμιονικῆς Plutarchus in Alexandro p. 686. T. I. Opp.

Πιθακίωνα] Suprà Ep. 18. & seq. hujus Libri.

ἀνέπλημεν] Ita scriptum. ἀνέπλημεν, per π. qua significatione Herodotus Lib. VI. Segm. 12. τίνα δαυμόνων παρβαίντες τὰς ἀναπλήμαμεν. Quo nos deorum offensa hæc patimur ? Ita sæpe apud Homerum. v. g. Iliados o. v. 132. ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Odysl. e. v. 207. κῆδε' ἀναπλήσει. deinde v. 302. ἄλγε' ἀναπλήσεν.

μερίτην] Ita scriptum. vide jam p. 65. Not. ultimam.

Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλει, ἀπε-
σάθην. οὐδὲν δεινὸν γένοιτο ἔτι. παροχὴν ὑ-
φελόμενος ἀγρυπνῶν Φαίριου τοῦ πλουσίου, δρό-
μῳ δὲς φέρεσθαι, ἦν γὰρ ἀνωρία νυκτὸς μεσά-
της, ἡπεργόμην σάξω ἑμαυτὸν. κύνες δὲ ἐξ αἰφνης
οἰκτροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ
βαρεῖς τὴν ὑλακὴν, ἐπήσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώ-
σιοι, ὕφ' ὧν εἶδεν ἐκάλυψε με ὡς ἡδικηκότα τὴν

Ἐρμῇ κερδῶς,] Lucianus in Timone p. 84. ὃ Ζεῦ τερά-
τια, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρμῇ κερδῶς, πόθεν τούτων
χευεῖσιν Ὁ Jupiter prodigiorum auſtor, & amici Coryban-
tes, & Mercuri lucrifer! unde tantum auri? Heliodo-
rus Lib. VI. p. 273 καὶ Ἐρμῆς μὲν κερδῶς, Ποσειδῶν δὲ ἀ-
σφάλειος συνέμποροι καὶ πομποὶ γηγοῖντο. Mercurius lu-
crum præstans, & Neptunus securitatem, comites ac de-
ductores adfuit. Eustathius ad Homerum aliquoties.
inter alia p. 1242. lin. 1. καὶ Ποσειδῶν ὃ μόνον ἐσειχθῶν,
ἀλλὰ καὶ ἀσφάλειος. καὶ Ἐρμῆς ὃ μόνον κερδῶς, ἀλλὰ καὶ
ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν Καμινόν. Et Neptunus non tan-
tum à terre motibus cognominatur, verum & à tutamine:
Mercurius quoque non solum à lucris: sed etiam damnum
afferre dicitur, secundum Aristophanem.

ἀλεξίκακε Ἡράκλει] Lucianus in Gallo sub initium:
ὃ Ζεῦ τεράτια, καὶ Ἡράκλει ἀλεξίκακε. τί τὸ κακὸν τῷ
δυν; ἀνδροπνίως ἐλάλησεν ὁ ἀλεγκρυών. O prodigio-
rum averſor Jupiter, & malorum depulſor Hercules! quid
hoc mali est? humanam vocem edidit gallus. Scholiastes
Aristophanis ad Nubes v. 1375. ubi, ὃ λεξίκακε, anno-
tat: ὃς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ, ἀλεξίκακε. — ἴδιον γὰρ Ἡρα-
κλέους τὸ ἐπίθετον. Tanquam de Hercule autem dicitur
ἀλεξίκακε. proprium enim Herculis est Epitheton. Scho-
liastes Apollonii Rhodii ad Libri I. v. 127. de eodem,
ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός.

παροχὴν — ἀγρυπνῶν] Parum aut nihil differunt παροχὴν,

HORO-

379

EPIST. LIB. III.
HOROLOGIIUS LACHANOTHAU-
MASO. XLVII.

Mercuri lucrifer, & malorum averfor Her-
cules! salvus evasisti. nihil periculi sit am-
plius. Gutturium ut surripueram argenteum
Phaniæ illius divitis, in pedes me conjiciens
curriculum, erat enim intempesta nox media,
properabam incolumem præstare me ipsum.
Canes autem ædium custodes derepente cir-
cumfusi alius aliunde, sævi & graviter latrantes
imminebant, Molossi & Cnossii, à quibus nihil

πρόχως, πρόχως, προχόις, προχύτης. de quibus Athe-
næus. unde hæc tantum nunc afferam. Lib. XV. p. 685.
affert ex Philoxeno : κατὰ χυρὸς δ' ἡλυθ' ὕδαρ ἀπαλὰς
παιδίσκος ἐν ἈΡΓΥΡΕΑΙ προχόω φέρον. *manibus ab-*
luendis aquam tenellus puer venit ferens in argenteo gu-
sto. Lib. XI. p. 468. ex Antimacho : -- καὶ ἐς λοιπὴν χέον
ἄθαρ χυρὸν προχόω -- & ad libationem effuderunt sta-
tim aureo gutto. ibidem p. 463. ex Ione Chio : Ἡμῖν δὲ
κητήρ' οἶνοχόοι θέραπες κτενάντων ΠΡΟΧΟΑΙΣΙΝ ἐν
ἈΡΓΥΡΕΑΙΣ -- nobis autem craterem vini pocillatores
ministri misceant in gutto argenteo. quod ex eodem pro-
latum ita legitur p. 496. Ἡμῖν δὲ κητήρ' οἶνοχόω θέρα-
πες κτενάντων προχύτῃσιν ἐν ἀργυρεοῖς.

δέομαι δὲς] Puto me hoc in versione assecutum esse.
Terentius in Phormione A. I. Sc. IV. *Aliquid convasas-*
sem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes. Sub-
intelligitur autem in Græca phrasi, *ἐμαυτόν*, quod sæpe fit
cum illo verbo. Docuit abunde ad Philostratum V. Cl.
Gortefridus Olearius p. 8. Not. 9. Euripides in Phœnissis
v. 21. εἰ δ' ἡδονῇ δές. Ubi Scholiastes : ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δές.
Μολοῦσι γὰρ Κνώσιοι] Molossici canes sæpe memoran-
tur. Cnossii, sive Gnosii, & per unum s. sunt Cretenses.
Has & alias Canum nobilium patrias recenset Oppianus
Cyn. l. v. 370. & Jul. Pollux Lib. V. Segm. 37. & 40.

βαρεῖς τὴν ὑλακὴν] Epist. 18. hujus Lib. καὶ τὴν κύνα --
τῇ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοφῶσαν τὴς ἐπιβουλεύοντας.

Ἀρτεμῶ

Ἄρτεμιν διεσπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκροθίνια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλεφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἐτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπαύειαν. εὐρῶν οὖν ὑδρορροὸν ἀνεωγότα ἐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς τῆτον κατεκρύβην. ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ἠδόμεν, ἐκ ἔθ' ὕλακτούντων, οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδντο· αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δρομῶν, νηὶ Σικελικῇ λύειν μελέσσει τὰ πρυμνήσια περὶ τυχῶν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα· καὶ τασσῶτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν, ὡς ἐπιθυμῶν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρηῆσθαι παρασίτοις, ἢ παρασιτεῖν αὐτός. ἀλλ' ἦν τοῦτ' ἰσχυρὸν ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι. ἔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθήσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

Ἄρτεμιν] Quemadmodum Aetæonem punivit Diana.
ἀκροθίνια] Ita scriptum. Fortè ἀκροθήρια.

ὑδρορροὸν] Ex alio Cod. adscriptum ὑδρορροῶν. quod recepissem, nisi obstaret ἀνεωγότα, & deinde τῆτον, ubi nihil annotatum. cū deberet esse ἀνεωγῆαν, & ταύτην. Habet tamen Hesychius: τ'δροφόρους, ὑδρορροῶς.

ἀνεωγότα] Patentem. Patet factum.

νένασμαι] Aristoph. in Ecclesiastis v. 833. ὡς αἱ τραπέζαι γ' αἰσὶν ἐπινεασμένοι ἀγαθῶν ἀπάντων, καὶ παρασκευασμένοι. Κλῖναι τε σισυρῶν καὶ δαπιδῶν νενασμένοι.

prohibe-

prohibebat, quin, quasi offendissem Dianam, discerptus fuisset in medio, ita ut ne extremæ quidem partes in sequentem diem relictæ fuissent ad sepulturam iis qui parati sunt ad misericordiam & commiserationem. Repertâ igitur fossâ non alte ducta, sed in superficie, in hanc immersus me occultavi. Adhuc tremens ac palpitans hæc tibi dico. Luciferð autem exortð, illos quidem haud sentiebam, quia non amplius latrabant, domi enim utique alligati erant; ipse autem in Piræeum curri. cumque in navem Siculam incidissem, quæ jamjam retinacula solutura erat, vendidi nauclero gutturnium: atque nunc pretium habens refertus sum nummis, & novitius possessor divitiarum redii: ac in tantum excitor spe, ut cupiam assentatores alere, & adhibere parasitos; non ipse parasitari. Sed si hanc acquisitam pecuniam absumpsero, rursus ad pristinum institutum me convertam. Neque enim canis qui corium rodere didicit, artis obliviscetur.

Nam mense sunt cumulate bonis omnigenis, & parate lectique lodicibus & tapetibus referte.

ὅτε γὰρ κύων σκυτοτραγὴν μαθήσα] Lucianus adversus indoctum, p. 557. *ὅδ' ἂν γὰρ κύων, ἀπαξ, παύσεται' ἂν, σκυτοτραγὴν μαθήσα.* Proverbium est. habet Erasimus. qui & locum Horatii huc facientem annotavit ex II. Sat.

V. v. 80

-- *que si semel uno*

De sene gustarit, tecum partita lucellum;

Ut canis à corio nunquam absterrebitur uncto.

ΕΦΕΛΟ-

ΕΦΕΛΟΓΑΤΉΤΗΣ ΜΑΠΠΑΦΑΣΙΩ.

ΚΑΘΩΣ ΚΑΚΩΣ ΑΠΟΛΟΙΤΟ ΚΑΙ ΑΨΩΝΟΣ ΕΪΗ ΔΙΚΥΜΝΙ-
 ΟΣ, ΟΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ. ΩΣ ΓΑΡ ΣΥΝΑ
 ΤΗΣ ΑΝΤΙΤΕΧΝΗΣ ΚΡΙΤΙΑΝ ΤΟΝ ΚΛΕΩΝΑΪΟΝ, ΚΑΙ ΪΠΠΑ-
 ΣΟΝ ΤΟΝ ΑΜΒΟΘΑΚΙΩΤΗΝ ΤΗΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΠΟΜΠΗΣ,
 ΤΟΡΩ ΪΝΙ ΚΑΙ ΓΕΓΩΝΟΤΕΡΩ ΦΡΟΝΗΜΑΙ ΧΡΗΣΑΜΕ-
 ΝΟΣ, ΓΑΥΡΟΣ ΪΝ, ΚΑΙ ΚΥΤΙΟΣ ΕΦΗΣ ΪΓΕ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ
 ΕΪΘΑ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΙΣ, ΦΕΥ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΟΙΑ ΥΠΕΡΜΕ-
 ΝΑ. ΤΕΤΟ ΜΕΝ, ΠΙΤΤΙΚΕΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ΚΑΙ ΓΑ-
 ΡΩ ΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ. ΤΕΤΟ ΔΕ, ΑΝΤΙ
 ΠΛΑΚΟΥΝΤΟΣ, ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΜΗΤΑΣ ΕΘΙΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
 ΣΗΤΑΜΟΥΝΤΑΣ, ΑΥΤΟΣ ΜΕΛΕΙ ΔΕΔΕΥΜΕΝΟΣ ΛΥΘΟΣ Α-
 ΠΕΤΡΑΧΟΝ. Ϊ ΠΑΣΩΝ ΔΕ ΪΤΑΜΩΤΑΤΗ, ΤΟ ΕΚ ΚΕ-
 ΡΑΜΕΙΚΩ ΠΟΡΝΙΔΙΟΝ, Ϊ ΜΕΤΟΙΚΟΣ, Ϊ ΦΕΝΕΑΤΗΣ Ϊ ΑΚΙΝΘΙΣ,
 ΚΥΣΙΝ ΑΪΜΑΤΟΣ ΠΛΗΡΩΣΑΣΑ, ΚΑΤΑΦΕΡΕΙ ΜΕ ΤΗΣ
 ΚΕΦΑΛΗΣ. ΚΑΙ ΟΜΩ ΤΩ ΚΛΥΨΩ ΛΕΛΕΜΗΝ ΤΩ ΑΪΜΑ-
 Ϊ. ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΝ ΕΥΩΧΕΜΕΝΩΝ, ΠΟΛΥΣ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟ-
 ΡΟΣ ΕΞΕΧΥΘΗ ΓΕΛΩΣ. ΕΓΩ ΔΕ ΩΝ ΕΨΑΘΟΝ, ΜΕΩΤΟΝ
 ΕΚ ΑΠΗΝΕΓΚΑΜΗΝ ΑΞΙΟΝ, ΑΛΛΑ ΜΟΙ ΓΕΓΟΝΕ ΤΩΝ
 ΪΒΡΕΩΝ ΑΜΟΙΒΗ ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΓΑΣΤΡΟΣ, ΠΕΡΑ ΔΕ

ΕΦΕΛΟΓΑΤΉΤΗΣ] Fortasse Nephelολύτης.
 τὴς Αἰσχύλου προπομπῆς] Annotarunt Viri docti qui
 titulos Tragædiarum Æschyli collegerunt, & προπομ-
 πῆς ex Helychio. Observanda etiam hæc Histrionum
 commemoratio.

τορῶ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ] Luc. in Gallo, initio: ὅς με
 διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγγραε. Qui me re-
 metrabile quiddam & clamosum vociferatus exprogefecisti.
 Ælianus V. H. Lib. II. cap. 44. μέλος διάτορόν τι καὶ γε-

NEPHELO-

NEPHELOGLYPTES MAPPA-
PHASIO. XLVIII.

Malus malè pereat & mutus sit Licymnius ille tragicus histrio. cùm enim vicisset æmulos, Critiam Cleonæum, & Hippasum Ambraciotam, in Propompis Æschyli, sonorâ & clariore voce usus; exsultabat, & hederâ redimitus agitabat convivium. ubi ego adhibitus, hem mala quæ perpeffus sum! partim dum mihi caput occillabatur, & muriâ oculi conspergebantur: partim dum loco placentæ, cæteris scriblitas lacte factas comedentibus & dulciaria cum sesamo, ego melle imbutos lapides rodebam. At omnium petulantissima illa ex Ceramico meretricula, hujus loci inquilina. illa Pheneatica Hyacinthis, vesicam sanguine repletam illidebat mihi in caput: & simul cum sonitu lotus eram sanguine. atque illis quidem epulantibus uberrimus & effusissimus excitatus est risus. ego autem pro iis quæ passus sum mercedem non abstuli dignam: sed mihi fuit contumeliarum compensatio pro mensura ventris, ulterius autem nihil.

γυνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. *clarescit acutum & clarum quàm maxime, quodque possit ad pugnam excitare.* de τοῦτος dico ad Aristophanis Pacem.

πιτλούμενος] *Qui picatur.* Ex alio πιτλούμενος, unde πεπτούμενος lego.

φρονήματι] *Ita scriptum. sed ex epithetis illis apparet legendum esse φωνήματι. quod & proximè accedit.* πέρα] *Scriptum πέρας.* ἔδεν.

ἄδεν. μή τε οὖν ἐς νέωτα ἔη, μή τε μὴ βιωή ὁ
 θεοὺς ἐχθρὸς Λικύμνιος. ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου Φω-
 νῆς ἕνεκα, ὀρθοκέρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ
 τῆ χροῦ τῶν Διονυσιοκολάκων ἔκρινα. ἐρῶντο.

μή τε οὖν ἐς νέωτα ἔη] Hoc aliàs itidem Atticè &
 proverbialiter, μή ἄρας ἴκοιτο. de quo ad Aristophanem.

ὀρθοκέρυζον] Ita scriptum. Lego potius ὀρθοκέρυδον.
 facilis lapsus, ex pronuntiatione literarum δ & ζ, qua
 nonnihil conveniunt apud rectè pronuntiantes. Ratio
 appellationis erit ex Proverbio, Ἐν ἀμούσις καὶ κέρυ-
 δος φθίγγεται, *Inter indoctos etiam corydus sonas.* de
 quo Paroemiographi Græci; & explicatiùs Erasmus, qui
 inter alia: *Corydus viçissimum aviculae genus, minimeque*
canorum. *strepit tamen utcumque inter aves mutas, apud*
lusciniam canens, ferri nequaquam posset. deinde affert
 Epigramma:

Εἰ κύκνη δύναται κέρυδος παρακλήσιον ἄδεν,

Τολμᾶεν δ' ἐρίσαι σκύπτις ἀηδονίσι,

Εἰ κόκκυξ τέτλιγος ἔρῃ λιγυρώτερος ἄναρ

Ἰσα ποιῶν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῃ δύναμαι.

Si cygno potest corydus similis esse canendo, audeantque
certare ulule lusciniis: si cuculus cicadā se autumet ar-
gutiorem esse; putia facere & ego cum Palladio potero.
 Ibidem annotat ex Athenæi Lib. VI. p. 241. & p. 245. Pa-
 rasitum quendam dictum fuisse Κέρυδον, ut sunt plera-
 que Parasitorum nomina ridicula. Addit autem ὁρθο-

ΚΑΠΝΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΩ.

Ὁ Δαῖμον ὅς με κεκλήρωσαι καὶ ἔληχας,
 ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπᾶς αἰὲ τῇ πονείᾳ
 συνδέων. ἦν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος

Ὁ δαῖμον ὅς με κεκλήρωσαι καὶ ἔληχας,] Suprà p. 78.
 ὃ μοιρεῖται θεῶν καὶ μοιραγέται δαίμονες. ubi annotavi ex

Neque

Neque igitur perennet neque vivat diis inimicus ille Licymnius. quem ego propter infavem illam vocem, Orthocorydum vocandum esse à nobis, & à grege theatralium, statui. Vale.

Noſter, quia Licymnii vox moleſta fuerit non cum exilitate, ut illius aviculæ; ſed cum clamore acuto. alluſione factâ ad ὄρθιον νόμον, qui erat *modus* apud Muſicos *acuti tenoris*. fuit enim ejus φῶνημα, ut paullo ante dicebatur, τορὸν & γαργυρότερον. quemadmodum galli cantum deſcribi à Luciano ibi notavimus. unde & ὄρθοβάας dictus gallus, apud Athenæum Lib. III. p. 98. quamvis ibi malint legere ὄρθοβάας, ſine magna neceſſitate.

Διονυσοκόλακων] Ludi Scenici Baccho erant ſacri. unde & homines Scenici, utpote Bacchum colentes, Διονυσοκόλακες. quos ſub Alexandro M. Ἀλεξανδροκόλακες dictos fuiſſe refert Athenæus Lib. XII. p. 538. cùm ſcilicet Alexandri auſpiciis tanquam Bacchi alterius ludi fierent celeberrimi; καὶ ἐκτατοὶ οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. In ſignificatione autem vocis κόλακες probroſa, quæve apud ſcriptores obtinet, Dionyſii Siculi aſſentatores dicti Διονυſιοκόλακες, ut apud eundem eſt Lib. VI. p. 249. lidem illi Scenici poſſunt dici Διονύσου θύραποντες, ſicut Menandrum vocat Glycera apud Noſtrum p. 256. dicuntur &, ab arte qua Baccho inſerviunt, οἱ περὶ Διόνυſον τεχνῖται. item Διονυſιακοὶ τεχνῖται. de quibus ex Ariſtotele Gellius Lib. XX. cap. 3.

CAPNOSPHRANTES ARISTOMACHO. XLIX.

O Dæmon qui me fortitus es & forte adeptus. quàm malignus es & mihi moleſtus, ſemper paupertati me adſtringens. Si enim

Lyſia: δαίμων ὃ τὴν ἡμετέραν μοῖραν ἀλχηός.

Bb

γένηται

γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τῆ-
 θεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς ἑννεακρένους πί-
 νοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. ἔτα ἕως μὲν
 τὰς ὕδρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τῷ
 πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευροῦμενον, Φορητὴ
 ἢ ὕδρει. ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγὼ σοι μεσαπό-
 λιος, καὶ τὸ λειπόμενον τῷ βίῳ πρὸς γῆρας ἐρεῖ,
 τίς ἰασίς τῶν κακῶν; Ἀλιαρτίου σχοινίᾳ χρεῖα,
 καὶ κρεμήσομαι πρὸ τῷ Διπύλου, ἣν μή τι δε-

σκάνδικας] Diogenes Laërtius Lib. II. Segm. 102. de
 Aristippo: φασὶ δὲ ποτε ἐν Κορίνθῳ παρέρχεσθαι αὐτὸν,
 συχνούς ἐπαγόμενον μαθητάς. Μετρόδωρον δὲ τὸν κυνικὸν
 σκάνδικας πλύνοντα εἶπεν, Σὺ δ' εὐφισθῆς ἐκ ἂν τοσούτων
 ἔχρηζας μαθητῶν, ἃ λάχανα ἔπλυνες; τὸν δὲ ὑπολαβόντα
 εἶπεν, καὶ σὺ ἔπερ τοῖς ἀνθρώποις ἥδεις ὁμιλεῖν ἐκ ἂν τού-
 τοις λαχάνοις ἐχρῶ. *Ajunt autem, aliquando cum Corin-
 thi transisse multos secum ducentem discipulos; Metro-
 clem autem Cynicum sive vestre olus abludentem dixisse: Tu
 Sophista non tam multis opus haberes discipulis, si olera
 ablueres; Hunc autem respondisse: Et tu, si cum homini-
 bus didicisses conversari, istis oleribus non uteris. quod
 Horatius cum respectu ad Dionysium Siculum, cujus
 Parañtus erat Aristippus, refert, l. Epist. XVII. ubi Cy-
 nicus inquit: Si pranderet olus patienter, regibus uti
 Nollit Aristippus. Cui Aristippus: Si sciret regibus uti,
 Fastidiret olus, qui me notat.* De scandice ad Laërtii lo-
 cum annotarunt Viri docti, Plinium Lib. 21. cap. 15. &
 Lib. 22. cap. 22. & 24. item Dioscoridem II. 168. Memi-
 nit semel iterumque Aristophanes ubi Euripidem &
 matrem ejus tangit. In Laërtii loco in fine addidi τοῖς
 ante λαχάνοις, quia requiritur, vel omittendum λαχά-
 νοις, & pro irreptitio habendum, aut pro τούτοις legen-
 dum τοῖς τοῖς, ubi nihil opus articulo.

τῆθεα] Eustathius ad Iliados π. v. 747 ubi: Πολλοὺς
 ἐν κορέσειν ἀνὴρ ὅδε τῆθεα διφῶν, *Multos satiaret vir hic*

nemo

nemo sit qui me accersat, necesse est ut olus sylvestre comedam & conchas, aut herbas legam: atque ex Enneacruno bibens ventrem expleam. Porro, quamdiu injurias hoc corpus ferre poterat, & erat in ætate idonea ad patiendum, juventâ & vigore nervosum, tolerabilis erat contumelia. sed postquam ego jam femicanus, quodque reliquum est vitæ ad senectutem spectat; quid remedii malorum? Haliartio fune opus: & pendebo ante Dipylum, nisi ali-

οστrea querens, annotat ex antiquis, quæ habebat, Scholiis: ὁ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ πάλαιοι, ἀλλὰ καὶ ὄστρεοις. καὶ τοὶ τῆς τέτων ἐδωδῆς ὁ πολὺ ἐχέσσης τὸ ὀφέλιμον καὶ ἡδύ. Non solum piscibus utebantur Veteres, sed & ostris. quanvis eorum usus non multum habeat utilitatis & suavitatis. quæ & apud Suidam leguntur, in τῆ-δρα. ὄστρεα.

τῆς Ἐννεακρούνης πίνοντα] Ita & Lucianus describit tenuem victum in *Timone* circa finem: οἷδα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δειπνὸν ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδιστὸν θυμὸν, ἢ κἀγε-δαμὸν, ἢ ἔσποτε τρυφῶν ὀλίγον τῶν ἀλῶν. ποτὸν δὲ ἢ Ἐννεακρούνης. Seis enim pultem mibi cœnam esse sufficentem, opsonium verò suavissimum cepam, aut nasturtium, aut si quando lautius epulet nonnihil salis; potum autem ex Enneacruno. Notum autem, fontem fuisse Athenis ita dictum: & alio nomine Callirhoën, ut inferius Epistola LI.

ἐγὼ σοι] Moraliter per abundantiam positum σοί. ut magna necessitudo ipsis intercedere videatur. sic Epist. 20. hujus Lib. ἀχανὴς ἐγὼ σοι, καὶ μικροῦ δὲν ἀνάνδρος. μεσαιπόλιος] Scriptum μεσαιπίνος. Illud occurrit supra Epist. 25. hujus Libri.

Ἀλιαρτίου σχοινίου] Nihil opus esset funem ex Bœotia accerere, nam Marathone optimos invenisset in Attica. sed videtur voluisse in voce ludere, respiciendo ad ἀναρτάν, quod est suspendere.

τοῦ Διπύλου] Dipylon porta Athenis maxima. An-

ξὶν ἡ τύχη βλεῦσθαι. εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον φεγγαλίῳ τὸν τρέχον, πρὶν τρεπέξῃς ἀπολαῦσαι πολυτελεῦς. ἐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περὶ βλεπῶς ἔτος καὶ αἰοῖδος γάμος Χαριτῆς καὶ Λεωκράτης μετὰ τὴν ἔτην καὶ νέαν τῷ Πυανεψιώνος, εἰς ὃν πάντως ἡ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἡ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλησομαι. δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἀνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν ἐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

κι

notavit Auctores Meursius in *Athenis Atticis* in fine. ubi de variis portis Athenarum.

πρὶν τρεπέξῃς ἀπολαῦσαι πολυτελεῦς.] Ita & p. 290. Contra Plutarchus t. II. p. 1094. ὅδε ἡμετέροις τις ἐμπληθεῖς ἔσθων ἢ πεμμάτων βασιλικῶν, ἐκδύς ἀποθανόν.

ΒΟΥΚΟΠΝΙΚΤΗΣ ἈΝΤΟΠΙΚΤΗ.

Ὅτ' ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένῃ. ἔ' γὰρ δαπανᾷται εἰς αὐτὴν χρυσίον μένον καὶ δαγύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικία καὶ ἀγροί. ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεται τὸν ἔρωτα τῷ μηχανωμένῃ, τῷ Εὐβοέως ἐρᾷν προσποιᾶται, τῷ νεανίσκῳ, ἵνα καὶ τὰ σπαθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑπορ-

[ἱππόπορνον] Lib. I. Epist. 38. sub finem : καὶ Μεγάρε μὲν ἡ ἱππόπορος ζῇ. ubi aliquid notavi.

συνοικία καὶ ἀγροί.] Ita scriptum. sed sine dubio lequid

quid boni Fortuna cogitaverit. quòd si etiam in eodem statu manserit, non strangulabo collum, priusquam opiperam mensam adeptus fuero. non ita diu autem erunt istæ illustres & celebres nuptiæ Charitûs & Leocratis, nempe post Novilunium Pyanepsionis mensis : ad quas utique aut primo die, aut ad repotia vocabor. opus habent enim oblectamenti animi, & Parasitis nuptiæ : & sine nobis omnia festivitatis expertia ; & porcorum non hominum cœtus.

εἰς τὴν ἑνὴν καὶ νέαν] Epist. 38. hujus Lib. τῇ ἑνὴ καὶ νέῃ.

τοῖς ἑπαυλοῖς] Secundus dies Nuptiarum τὰ ἑπαύλια dictus. annotarunt Lexicographi Græci. Jul. Pollux. Hefychius. Suidas. Etymologus. & inde H. Stephanus in Thesauro. Glossæ Vett. τὰ ἑπαύλια. Repotia.

Συμμεδίας] Lib. I. Epistolâ XII.

BUCOPNICTES ANTOPICTÆ. L.

NON possum pati cùm video Zeuxippen, illud immàne scortum, tam inclementer illum adolescentem tractare. non enim impendit in eam aurum modò & argentum, sed jam & integras ædes atque agros. illa autem adhuc magis incendere amorem ei studens, Eubœensem amare se simulat, illum adolescentem, ut hujus etiam bonis consumptis aliò convertat amorem.

gendum συνοικίας καὶ ἀγρούς. atque antecedens δαπανᾷται non passivè intelligendum, quod recti casus requirunt ; sed activè & μεταβατικῶς.

καὶ τοῦτον σπαδήσασα] Ita scriptum. Mallet, καὶ τοῦτον σπαδήσασα. vel, καὶ τὰ τέτυ σπαδήσασα.

φύοντα τοσῶτον πλῆτον, ὃν οἱ μακαρίζεται αὐτῶ
 Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον. αἱ γὰρ ἐκεί-
 νοι κατ' ἐβλὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλῶ τὸ
 πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχροτάτον γύναιον. πά-
 σχω μὲν οὖν ἡ καὶ ἐπὶ τῷ μερσκήῳ. κύριος γὰρ
 γενόμενος τῆς εἰσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς Φιλα-
 θρωπίαν ἀνεδείξατο. ἄρῳ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα
 σκάζοντα. εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθήη τὰ
 προσόντα τέτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὦ θεοί,
 καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλεημονῆς. ἔστι γὰρ
 ὡς οἶδα ἀπλοῖκός ὁ φίλητος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰς
 παρσσίτας ἐπεικὴς καὶ μέτρος τὸν τρόπον,
 ὡδοῖς μᾶλλον καὶ γέλῳ, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρι-
 σι θελγόμενος.

κύριος γενόμενος τῆς εἰσίας] In hanc rem notavi supra
 p. 80. & 81.

ἀνεδείξατο] Ita scriptum. Mallet ἐνεδείξατο. ut Lib. I.
 Epist. 36. τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. ibid. Epist. 38. ὅσην
 συμπάθειαν ἐνεδείξατο. Aristophanes in Pluto v. 785. ἐν-
 θεκόμενοι ἕκαστος εὐνοϊάν τινα.

καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλεημονῆς] Ut Demosthenes

ΛΑΙΜΟΚΤΚΛΩ ΨΙΚΛΕΟΛΟΒΗ.

ἸΔὲ μετὰ τὸν Εὐρώταμ καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ,

ΛΑΙΜΟΚΤΚΛΩ ΨΙΚΛΕΟΛΟΒΗ.] Præter morem est, quod
 nomen ejus præcedit cui Epistola mittitur. Utrumq; no-
 men videtur corruptum. forsitan, Λαιμόκλυκος Ἰφικρεω-
 λάβη, vel Ἰφικρεωλάβητι. Prior ex re quam narrat no-
 men habebit. quia διὰ τὸν λαμόν propter gulam κύκλω
 περιῆλθε, quasi circumlunū fecit peregrinando. alterius

ego

ego verò crucior corde , cùm video effluere tantas opes, quas ei Lysias & Phanostrata, beatæ memoriæ, reliquerunt. Quæ enim illi unciam collegerunt, simul omnia absument vulgarissima illa & foedissima muliercula. Afficior equidem nonnihil etiam ob adolescentem : dominus enim factus opum, multam erga nos humanitatem ostendit; video autem & nostra *negotia* claudicare. si enim in hanc omnia transferantur quæ penes optimum illum sunt; egregiè, ò dii, egregiè fruemur saginà. Est enim, ut nosti, simplex Philebus, & erga nos parasitos mitibus ac commodis moribus utens : cantilenis potius & joco, quàm contumelià nobis faciendâ delectari solitus.

III. in Philippum : καλὴν γ' οἱ πολλοὶ νῦν ἀπληφασιν Ὡρετῶν χάριν, ὅτι τοῖς Φιλίππῳ φίλοις ἐπέτρεψαν αὐτῷ -- καλὴν γ' ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων. -- δαλεύσαι γε μακροχρόνιοι καὶ προβλέμενοι. ΚΑΛΩΣ Ὀλυνθίων ἐφάσατο. *Præclaram sanè plerique Oritarum acceperunt gratiam, quòd Philippi amicis se commiserant : præclaram verò populus Eretrienfis. Immo serviunt, flagris caduntur, & torquentur. Præclare pepercit Olynthiis.*

LÆMOCYCLUS IPHICREO-
LABÆ. LI.

ECce post Eurotam, & Lernæam aquam, & Pi-

nomen ex ingenio parasitorum , quasi qui *carnes* vi accipiat. cum allusione ad Iphicratem. Sic paullo ante *Aristomachus*, aliàs nomen serium est, quasi, *optime pugnans*, sed ibi, *pro prandio pugnans*.

καὶ τὰ Περήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλλιγρόης,
 ἐκ Κορύνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπέγομαι. οὐ
 γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τέτοις ἔδδεν
 ἤρσεν. ἀλλ' ἔτοιμος ἐνθένδε ἀποσεβῆν, καὶ σπεύ-
 δειν ὡς ἡμᾶς. ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἶδε, καὶ
 ἥκιστα συμπολικοί. καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ
 παροιμίαι τῶν ἀπολαύσεων. ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύν-
 θης ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ
 τὸ παρὰ τέτοις χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι. οἷα
 γὰρ καὶ νεκροῦ ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες

τὰ Περήνης] Scriptum τὰ τηρήνης. ex alio, ταπηνῶ,
 unde aliquis fortasse putaret, τὰ Πηνῶ, ut in Thessaliā
 etiam venerit Parasitus. sed apparet eum tantum in Pe-
 loponneſo fuisse, præcipue Lacedæmone & Argis: dein-
 de Corinthi, ubi fons Περήνη, quem ex illo Τερήνης
 elicuimus.

ἐρῶν τῆς] Scriptum ἐρωτικῆς, nullo sensu. In im-
 pressis etiam, Lib. I. Epist. 13. erratum circa hoc ver-
 bum, ἔτι δὲ ἡ ποῦς ἔς ἔρωτα, ubi monui, & adhuc mo-
 neo legendum esse ἔτι δὲ ἡ ποῦς ἔς ἐρῶ.

Καλλιγρόη] Ita scriptum. aliās Καλλιρόη. & Καληγρόη,
 vel Καληρόη. dixi autem paullo ante ad Epist. 49. fon-
 tem esse Athenis, & Ἐννεάκρουον etiam appellari.

οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τέτοις ἔδδεν ἤρσεν] *Atticum est, Accusativum ponere pro Dativo. Scholiaſtes Aristophanis ad Plutum v. 69. καὶ ἀντὶ δοτικῆς αἰ-
 τιατικῆν Ἀττικοὶ λέγουσιν. ὡς Θεκυδίδης· ἢ οὖν τί σε τέ-
 των ἀρέσκῃ, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφο-
 κλῆς· Οὐ γάρ μ' ἀρέσκῃ ἡ γλῶσσά σε τεθνηγμένη. Ἀντὶ
 τοῦ, ἢ γάρ με. Et loco Dativi Accusativum Attici dicunt.
 ut Thucydides: Εἰ οὖν σέ τι τέτων ἀρ.-- i. e. Si igitur
 quidquam istorum tibi placet, mitte hominem fidum ad
 mare. & Sophocles: Οὐ γάρ μ' ἀρ.-- i. e. Non enim mi-
 bi placet lingua tua scilicet acuminata. ἢ γάρ μ' est pro ἢ
 γάρ με. locus Sophoclis est in Ajace v. 585. Thucydidis*

renes

renes fluenta, amans Callirhoën, Corintho rursus Athenas pergo. non enim mihi ex deliciis horum locorum quidquam placuit. sed paratus sum hinc faceßere & ad vos properare. ingrati enim visi sunt isti, & minimè idonei convivatores: & plus contumeliarum in vino apud ipsos quàm voluptatis. quare satius est grossios & caricas manducare Atticas, quàm propter istorum aurum lancinari. Qualia enim novare inceptant! cogentes

circa finem Lib. I. in Epistola Pausaniæ ad Xerxem, ubi Scholiastes: ἡ οὖν τι σε. ἀντὶ τῆ, σοί. Ἀττικὴ δὲ καὶ ἀρχαία ἢ φράσις, ἀντὶ δοτικῆς, αἰτιατικῆν συντάξαι. i. e. sed, pro σοί. *Est autem Attica & vetus loquendi ratio, loco Dativi, Accusativum construere.* Eandem quam Noster enuncians sententiam Plato, eodem verbo sic utitur, in Epistola longissima, non nimis longe à principio: ἐλθόντα δὲ ΜΕ ὁ ταύτη λεγόμενος αὐτὸς εὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συραकुσιῶν τραπεζῶν πλήρης, εὐδαμῶς ἤΡΕΞΕ. quæ Cicero V. Tusc. ita vertit: *Quid cum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum, Syracusanarumque mensarum, nullo modo mihi placuit.*

ἀποσοῦν] Lucianus *pro imaginibus* circa finem: καὶ ὡς ὅρῳς ἤδη ἀποσοῦν παρ' αὐτήν. &, ut vides, jam hinc propero ad illam.

τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύνεσθαι] Puto hic Librarium malè fatagentem, dum χρυσίον ἀποδρύνεσθαι fortè accipit pro χρυσίον ἀποδρέπεσθαι, omisisse præpositionem διὰ. & legendum censeo: ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύνεσθαι, quod in versione expressi. utitur hoc verbo aliquoties Homerus, & exposuit Eustathius. in simili etiam negotio occurrit Iliados ε. v. 480. ubi de Procis in convivio Ulysssem adhuc mendicum vexantibus, quos isti Peloponnesiaci imitati videntur. unus eorum objurgans Ulysssem, quia ei molestus erat, dicit:

Ἐστὶ ἔκμηλος ξῆνε καθήμενος, ἢ ἀπὸ τ' ἄλλῃ.

Μὴ σε νύτοι διὰ δαίματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,

Bb 5

ἀσκλησιᾶ-

ἀσκολιάζοντας πίνειν. διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερ-
μὸν ἄνευ. τῷ πρὸς ὕδαρ κράματος καταχέοντες.
ἐπ' ὅσέα, κῶλά τε καὶ ἀτραγάλους καθάπερ
τοῖς κυσὶ παραρρίπλουντες. καὶ νάρθηκας ἐπιρ-
ρήγνυντες. καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμάσιν
ἀντὶ παιδιᾶς πλῆττοντες. ἐμοὶ γένοιτο πρόμαχε
Ἀθηνᾶ καὶ πολυῖχε τῷ ἄσειος, Ἀθήνησι καὶ ζή-
σαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. ἄμενον γὰρ πρὸ
τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν ἱππῶδων ἐκτά-
δην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβῳ περιχυθέντος, ἢ
τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

Ἡ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρεύουσι δὲ πάντα.
*Comede quietus, hospes, sedens: aut abi aliorsum. Ne te
juvenes per domum trahant, pro tuis dictis, vel pede vel
manu, lancinentque totum.*

ἀσκολιάζοντας] Quatenus à κῶλον & σκέλος, est, altero
pede saltare: quatenus ab ἀσκός, est, unctos saltare per
uites.

κῶλα καὶ ἀτραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραρρίπλουντες]
Odyss. v. v. 299. alius Proclus in Ulysssem -- ἐρεψε βοὸς
πόδα, projecit bovis pedem.

ἀντὶ παιδιᾶς] Scriptum ἀντὶ παιδᾶς. ex alio, ἀντιπωδᾶς.
πρόμαχε Ἀθηνᾶ] Pausanias Lib. II. cap. 34. memorat
cognomen Minervæ προμαχώμα. Eandem Athenarum
πολιῦχον & πολιᾶδα fuisse, notissimum.

ΚΟΠΑΔΙΩΝ ἙΤΗΝΙΣΣΩ.

Οὔ μοι μέλει. ποιούντων ὅσα καὶ βέλονται
ῥ. ψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος
ἐμὲ γὰρ κοιωνῆσαι τῆς αὐτοῦ πράξεως αὐδύνα-
τον. εἰδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς
ποιούντων] Atticè pro ποιήτων, ut scire.

uno

uno pede saltantem bibere: & ardens vinum sine admixtione aquæ affundentes: deinde assa & pedes atque talos quasi canibus projicientes: & ferulas infringentes: & scuticis aliisque loris pro joco percutientes. Mihi contingat ô Propugnatrix Minerva urbisque Præses, Athenis & vivere & vitam relinquere. præstat enim ante Diometidem portam, aut ante Hippadas, porrectum *ja-centem* calcari mortuum, tumulto circumfuso, quàm Peloponnesi felicitatem tolerare.

τῆς Διομήδους πύλης] Ita scriptum. Suprà p. 280. Διομήτιδι. non potest utrumque rectum esse; nihil tamen muto. Vide ibi Notam.

πρὸ τῶν Ἰππάδων] Scriptum παρὰ pro πρὸ. Sæpe errant in præpositionibus abbreviatim fere scribi solitæ. Meminit autem & hujus Portæ diligentissimus Meursius, *Athenis Att.* in fine, ex Plutarcho. cujus locus huc facit, in *Hyperide*: τρὺς δὲ οἰκίους τὰ ὅτ᾽ αὐτὸν λαβόντας θάψαι αὐτὰ τοῖς γονεῦσι ΠΡὸ τῶν Ἰππάδων πυλῶν. *domesticos autem ejus, accepta ossa sepelivisse cum majoribus ante portam Equestrem.* T. II. Opp. p. 849.

ἐκτάδην πατῆρος νεκρόν] Suprà Epist. 22. hujus Lib. κῆταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρόν. Unde hîc etiam vellem κᾶσαι pro πατῆρος. vel κείμενον πατῆρος.

COPADION EVENISSO. LII.

Nihil curo. faciant quicquid volent temerarii illi, Gronthon & Sardanapalus. ego enim socius esse facinorosi incepti non possum: nec si oraculum mihi ex Dodonea quercu deman-

ἔδ' ἢ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι.] In eandem sententiam Ovidius IV. Trist. Eleg. 7.

Hæc mihi si Delpi, Dodonaque diceret ipsa;

Esse videretur vanus uterque deus.

ἐπιτρέποι

ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν, ὡς εἶν' ἐργάζεσθαι χρη-
σὴν. φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν πασι τὸ χρη-
στὸν καὶ πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. πάντως οὖν ἀφε-
κτέον. ὑποπειρώσι γὰρ τὴν παλλακὴν τῇ τῆς οἰ-
κίας δεσπότῃ. καὶ ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν
ἀρχὴν προεκχώρηκε. καὶ ἐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν
ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλεονομίᾳ. ἀλλὰ γὰρ τὰς οἰ-
κίας οἰκίαν σκεύη καὶ ἐν αἷς ἐπέμφωρα λαμβά-
νουσι. καὶ ἴσως μὲν ἄλλῃ ληνὸς λήσεται τῆργον
παρατρίβμενον. πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γένηται
ἢ ψιθυρὸς οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰ τέμ-
φανές. καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σιδήρον καὶ
τὰς πολλὰς βασάνους, τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ
κύνειον ἢ τὸ βάραθρον. ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι
τῷ τολμήματι, ἰσόρροπον τῇ πρᾶξει τὴν ἡ-
μωρίαν ἐκτίσασσι.

ὡς εἶν' ἐργάζεσθαι χρηστή. φύεται γὰρ usque ad ὑγιές.]
Hæc mihi suspecta.

εἰς τὴν ἀρχὴν] Lego potius εἰς τὴν ἀκμὴν.
ἀλλὰ γὰρ] Potius καὶ pro γὰρ.

ἈΚΡΑΤΟΛΥΜΑ ΣΧΩΝΕΙΚΡΑΤΩ.

ΧΘεὸς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένην
εἰσέφερσα εἰς τὸ πλάνιον. εἶτα εὐρῶν λοπάδα

Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ] Apud Aristophanem in Plu-
to v. 1170. Cario servus mandat Mercurio tanquam con-
ferro suo, ut apud puteum abluat intestina quædam,
προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ.

det

det negotium, tanquam factu sit utile. provenit enim rarò in pueris frugale & fidum ingenium atque sanum. utique ergo abstinendum. Tentant enim stupri causâ pellicem patris familias: atque jam eis res ad summum processit, nec contenti sunt Veneris incesto usu satiari; sed insuper ex domo supellectilem singulatim ad exportandum tollunt. ac fortassè quidem aliquandiu celabuntur hæc facta: utique autem tandem aut loquax vicinus, aut susurrator servus enunciabit negotium palam: & necesse erit, post ignem & ferrum & multa tormenta, finem eis obtingere cicutam aut barathrum. naviter enim urgentes hoc audax institutum, æqualem facinori pœnam expendent.

ἐπέμφορα] Legendum videtur ἐπ' ἐκφορᾷ.

αὐτοῖς γενέσθαι] Scribitur & αὐτῶ.

τὸ κῶνικον ἢ τὸ βάραθρον] Hæc supplicia Athenis usitata.

ACRATOLYMAS CHONICRATO. LIII.

HEri Carione circa puteum occupato, intulime in culinam. deinde cùm invenissem pati-

εἰσέφρησα εἰς τὸ πλάνιον.] Aristophanes in Equitibus v. 1028. de cane:

Ὅς κέρκη σάινων ὁπόταν δακνῆς ἐπιτηρῶν,
Ἐξέδεται σὺ τοῦτον ὅταν σὺ πᾶ ἄλλοσι χᾶσκης,
Εἰσφοιτῶν δ' ἐπὶ τὸ πλάνιον λήσῃ σε κυνηδόν.
Νύκτωρ τὰς ΔΟΠΑΔΑΣ — διαλέχων.

Qui caudâ adulans, quando tu canabis observans, exedes tuum opsonium, dum aliorum ore biantes spectas: ingreditur autem in culinam clam te, more canino, noctu patinas perlambens. Verbum etiam εἰσφρῆσθαι occurrit in

εὐ μάλα κεκαρυκευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὄπτ' ὄν,
καὶ χύτρεα μεμβράδας ἔχουσιν, καὶ ἀφύ-
ας μαγερέμας, ἐξήρπασα καὶ ἀποπηδήσας,
ποὶ καταχθείην ἐζήτουν, καὶ εὐκαίρως μόνος ὦν
Φάγοιμι. ἀπορία δὲ τότε δραμῶν ἐπὶ τὴν Ποι-
κίλην: καὶ γὰρ ἐκ ἡνόχλει ταύτην ἔδε ἕς τῶν
ἀδολέσχων τετῶνι Φιλοσόφων: κείδι τῶν πό-
νων ἀπήλαυον. ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος, ὄρω
προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας ἵνα νεανίσκων.
καὶ δέσας, τὰ μὲν βρώματα ὅπιθεν ἀπεθέμην,
αὐτὸς δὲ εἰς τὰ δαφὸς ἐκείμην κρύπλων τὰ κλέμ-
ματα. καὶ ἡυχόμεν τοῖς ἀποτροπαίοις παρελ-
θεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λιθανωτοῦ χόνδρος,
ἕς οἱκοι, ἀναλεξόμενος τῶν ἱερῶν, ἔχω, εὐ μά-
λα ευρωλιῶντας, καὶ ἐκ ἡσόχησα. οἱ θεοὶ γὰρ
αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν. καὶ γὰρ σπουδῇ κα-

eadem Comœdia, sed active & μεταβατικῶς, pro intro-
mittere. est enim duplex significatio. Suidas t. II. p.
33. Εἰσέφρησα. εἰσέδυσσα ἑαυτόν. καὶ Εἰσέφρησας, εἰσέγα-
γες. καὶ Εἰσφρήσας, εἰσελθών. *Intuli meisum. introdu-*
kisti. ingressum.

μεμβράδας: -- καὶ ἀφύας] Sunt similes inter se piscicu-
li minuti. dicuntur & βεβράδες & βεμβράδες. & con-
iunctim βεμβραδαφύαι, & βεβραδαφύαι, & μεμβραδαφύαι. An-
notavit H. Steph. in Thes. ex Athenæo.

μαγερέμας] Ita scriptum. ac fortasse possent intelli-
gi apud quales ex rapis fabricavit coquus doctissimus
Sophronis Comici apud Athenæum Lib. I. p. 7. cuius-
modi fuit & Trimalchionis apud Petronium Dædalus
coquus, qui de porco aves piscesque fecerat. Sed si tan-
tum miraculum voluisset commemorare, alio modo id
fecisset; Auctor non tam jejune, nec obiter. Lego er-
nam

nam condimentis exquisitis refertam, & gallum gallinaceum assum, & ollam membradas habentem atque apuas Phalericas, rapui: & exsiliens, quærebam quo diverterer, & commodè solus comederem. cùm autem non daretur locus, cucurri in Pœcilam, etenim nemo eam infestabat ex nugacibus istis philosophis: *atque* ibi laboribus meis fruebar. suspectans autem à patina, video accedere quendam ex adolescentibus tabulam lusoriam frequentantibus: ac territus, cibos quidem post tergum collocabam, ipse autem humi cumbebam, occultans furta: & precabar deos Avertunt, ut transiret hæc nubes, promittens eis thuris micæ quas domi in templis collectas, habeo, satis cariosas: nec frustra fui; dii enim eum in aliam viam verterunt.

go potius Φαληρικάς. Aristophanes in Avibus v. 75. ἐρεῖ φαγὴν ἀφύας Φαληρικάς. amat comedere apuas Phalericas. & alibi.

τὴν Ποικίλην] Vide Lib. I. Epist. 3.

τῆς Τιλίας] Ita scriptum, per τ, & quasi esset nomen proprium loci. Lego τῆς τηλίας, ut verti. Æschines in Timarchum: διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, ὃ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τὸς ἀλεκτρούνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι. *Diem transigebat in domo aleatorum, ubi tabula lusoria ponitur, ubi gallos gallinaceos committunt, & aleam ludunt.* Synæsius Epist. 32. ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείῳ καλινδιδής. *A puero in alea & cauponis volutatus.* citavit hæc duo loco H. Stephanus in Indice Thesauri.

τοῖς ἀποτροπαίοις] Scil. θεοῖς. vide Platonem t. II. p. 854. Fl. Josephum p. 1078.

λιβανωτοῦ χονδρούς -- εὐ μάλα ἐρωτιῶντας] Ut Epist. 36. hujus Lib. ubi vide Not.

αὐτὸν] Scriptum αὐτὸς.

ταβρα-

ταβροχθίας πάντ' ὅσα ἐνέκετο τοῖς σκεύεσι,
 φίλῳ πανδοκῇ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτερίδιον,
 τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δὲς,
 ἀπεχώρησα, ἐπιεικὴς τις καὶ μέτρος ἐκ τῶν
 δωρημάτων ἀναφανείς.

φίλῳ πανδοκῇ] Scriptum φιλωπανδοκῇ.

ΧΥΤΡΟΛΕΪΚΤΗΣ ΠΑΤΕΛΛΟΧΑΪ-
 ΠΟΝΤΙ.

Τὶ δακρυεῖς; ἴσως ἐρήση με. ἢ πόθεν κατέαγα
 τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τῆτο εἰς μέρη
 κατεξέρωγός ἱμάτιον φορῶ; ἐνίκησα κυβεύων,
 ὡς μή ποτ' ὄφελον. τί γὰρ ἔδει με ἀδενέστερον
 ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; ἐπεὶ
 γὰρ εἰς ἑμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξά-
 μην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου,

ΠΑΤΕΛΛΟΧΑΪΠΟΝΤΙ.] Notatu dignum existi-
 mavit Eustathius ad Homerum, hanc vocem ex plebeja
 lingua esse compositam ab Alciphrone. scribit p. 229. lin.
 2. ἐκ δὲ τῶν Ὀμηρικῶν πετάλων, καὶ ποτήρια ἐκπέταλα, τὰ
 πλατέα. ὅποια τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. ἐξ ὧν ὁ καλὸς
 Ἀλκίφρων τὸν Πατελλοχάρωνα συνέθετο. Ex Homericis autem
 voc. e petala (i. e. folia lata) etiam pocula e petala dicun-
 tur, quæ sunt ampla. cuiusmodi sunt quæ plebejo more
 dicuntur patellia, unde elegans ille Alciphron vocem Pa-
 tellocharon composuit. Cave autem propterea putes Al-
 ciphronem infimæ ætatis scriptorem fuisse. ita & Hip-
 parchus Comicus, βατάνιον, quod πατάνιον & πατέλλιον,
 usurpavit. Jul. Pollux Lib. X. Segm. 108. ἐν δὲ ταῖς ἱπ-
 πάρχῳ Παννυχίαι ἐνέχθαι φασὶ κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν
 συνήθειαν ἐρημνὸν βατάνιον. In Hipparchi autem Pan-
 atque

atque ego confestim deglutiens omnia quæ in-
erant in vasis, amico cauponi patinam & ollu-
lam & reliquias furti donavi, & abii : bonus ho-
mo & commodus propter dona visus.

CHYTROLICTES PATELLO-
CHARONTI LIV.

Quid fles? fortasse interrogabis me. aut un-
de caput fractum habeam? aut quomodo
variā hanc in partes disruptam vestem ge-
ram? Vici, aleam ludendo. quodd utinam nun-
quam debuissē! Quid enim opus erat me in-
firmiorem, cum robustis contendere adolescen-
tibus? Postquam enim ad meipsum translata
omnia quæ deposita erant collegeram, illi au-

*nychidibus repertum ajunt, plebejorum more dictum bata-
nium. agit ibi de iisdem illis vocibus. quas paullo ali-
ter exponit quā Eustathius, dum scribit Segm. 107. καὶ
πατάνη δὲ καὶ πατάνιον, τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον, ὃ τινες
καλοῦσι πατέλλιον. Et patana autem et patanium est am-
pla patella, quam nonnulli patellion vocant. Idem Lib.
VI. Segm. 90. εἴη δ' ἂν πατάνη λοπάδιον ἐκπέταλον, ὃ
ΝΤΝ, ἴσως ἀπὸ τέτυ, καλοῦσι πατέλλιον. Esse potest pa-
tana, lanx lata, quam nunc, forte inde, vocant patellion.
Videtur autem Alciphron in componenda illa voce
Cercidam veterem Poëtam imitatus, ex quo sumptā
voce λεβητοχάρων appellatur Ulpianus Dipnosophista
apud Athenæum Lib. VIII. p. 347. ubi sanē frustra est
Vir Magnus in Animadv. de λεβητοχάρης cogitans, quod
exponit, qui lebetibus gaudet, nempe à χαίρων. unde ta-
men & χάρων. Est & τραπεζοχάρων apud Nostrium Epist.
46. hujus Libri.*

τί δακρύεις;] Hoc per mimesin. sequentia non.
κατέαγα] Scriptum κατέαγε, sed in litura: sine dubio
fuerat prius κατέαγα.

ἐπ' ἐμὲ πάντες ὤρμησαν. καὶ οἱ μὲν πύξ ἔπαιον,
 ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχίζον τὸ ἱμά-
 τιον. ἐγὼ δὲ ἀπὲρξ ἐχόμην τῶν κερμάτων,
 ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προεῖδαι ἡ ἐκείνοις τῶν
 μοι πεπορισμένων αἰρέμενος. καὶ δὴ μεχρὶ ἱνὸς
 ἀντέστη γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν
 ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκτροφὰς τῶν δακτύλων ἀνε-
 χόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ
 τοῦ βωμοῦ τῆς Πυθίας τυπόμενος. ἀλλ' ἔκ ἦν
 Λακεδαιμόνων ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι,
 καὶ τῶν Ἀθηναίων κυβευτῶν οἱ ἐξωλέεσται. τέλος
 οὖν λεπτοθυμήσας, ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμ-
 βάνειν. οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον δηρηύνουσαν,
 καὶ τὰ ἐν τῇ ἐγκείμενα φέροντες, ὥχοντο.
 ταῦτο ἐμοῦ λάϊον ἡγήσαμέν', τὸ ζῆν ἀνευ χρη-
 μάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνᾶναι.

ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο] Ita scriptum, & ferri quidem potest; sed videtur fuisse primitus, ἄλλοι δὲ λαξ ἐνήλλοντο. quod in versione expressi. Illud est, alii autem lapidibus utebantur.

ἐκείνοις τῶν μοι] Scriptum τῶν ἐκείνοις μοι. Pro μοι malletm hic ἐμοί.

ἔκ ἦμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ — τυπόμενος.] Petronius in Satyrico: Et ego quidem tres plagas Spartana nobilitate concoxi.

ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πυθίας] Ita scriptum Πυθίας. male sine dubio. cum debeat esse Ὀρθίας. nam ad aram Orthiae Dianæ celebrabant flagellationem Lacedæmonii. de ea re abunde Meurfius Græc. Fer. in Διαμασίγωσις.

ἀλλ' ἔκ ἦν Λακεδαιμόνων ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι] Scriptum, ἀλλ' ἔκ ἐν Λακεδαιμόνι τῇ ἐμῇ ταῦτα ὑπέ-
 tem

tem carebant planè argento; in me omnes impetum fecerunt: atque alii pugno cædebant, alii calcibus insultabant, alii discindebant vestem; ego autem tenaciter servabam pecuniam, mori prius quàm concedere illis quidquam eorum quæ mihi parta erant optans. & sanè aliquandiu obstiti fortiter, tum ictus plagarum tolerans, tum retorsiones digitorum sustinens. & eram quasi aliquis Spartanus qui ad aram Orthiæ verberatur. Sed non erat Lacedæmon in qua hæc patiebar; verùm Athenæ, & eorum qui Athenis sunt aleatorum perditissimi. Tandem igitur animo defectus dimissi impuris illis ut acciperent. illi verò & sinum perscrutati sunt, & quæ in eo inerant fumentes, abierunt. cùm istud ego melius *esse* existimasset, nempe vivere sine opibus, quàm cum opibus mori.

μενον, ἀλλ' Αἰγῆναι. ubi Αἰγῆναι, quod cum ἐν Λακεδαιμονίᾳ stare non potest, veram ut puto scripturam mihi suggessit. levior mutatio, Αἰγῆναι scribendo, fieri non poterat; nisi in sequentibus καὶ τῶν Αἰγῆναι κυβευτῶν adderetur ὑπὸ, vel πρὸς. tunc orationis quidem structurae satis consultum esset; sed Lacedæmonius fieret iste parasitus, ex illo ἐν Λακεδαιμονίᾳ τῇ ἐμῇ. quod non placet. nullus adhuc fuit apud Nostrum inde oriundus: & iste si fuisset, Doricè utique scripsisset, nomenque Doricè profiteretur Χυτρολείκτας.

καὶ τῶν Αἰγ. κυβ. οἱ ἐξω.] Sumendum ἀπὸ κοινοῦ ab ἤν, mutatò numerò, ἦσαν.

ἐναντίαι] Scriptum ἐναντίαι, quod nihil est. posset etiam ἐναντίαις, *adversariis*, sed nimium recedit.

AUTOCLETUS HETOEMARISTO. LV.

PARUM aut nihil differunt à plebejis graves quidam; & honestum ac virtutem celebrantes; istos dico qui pro suis nugis lucrum ex adolescentibus captant. Quale enim, quale te fugit convivium! Scamonide natalem filiae celebrante. Cum enim vocasset nuper non paucos ex iis præstare Athenis putantur opibus & genere, existimavit faciendum esse ut & philosophis ornaret epulum. Aderat igitur in his Eteocles Stoicus, iste senex, iste cum barba tonsoris egente, sordidatus, capite squalido, decrepitis, qui rugosiores crumenis habet frontem. Aderat verò & Themistagoras Peripateticus, vir

οἷον γὰρ οἷον ἔλαθ' ἐσ] Suprà p. 358. οἷα γὰρ οἷα ἐσ λαυδάνη.

Σκαμωνίδου] Ita scriptum. fortasse Σκαμβωνίδου, à παγο Attico. Videtur autem desiderari nomen hominis hujus.

γενέσια θυγατρὸς ἐορτάζοντος] Suprà p. 314. τοῦ 'μοῦ παιδὸς γενέσια ἐορτάζων. ubi vide Notam. In Luciani Symposio filiae nuptias celebrat convivor.

Εὐοκλῆς ὁ Στωικὸς] Ita scriptum. semper Εὐοκλῆς. fortè Ἐτεοκλῆς. vel Ἐτοιμοκλῆς potius, nam in Symposio etiam Luciani Stoicus est Hetæmocles p. 858.

ὁ πρεσβύτερος] Lucianus etiam in Symp. Senem Stoicum primo loco nominat p. 847. Ζηνοῦς ἦν ὁ πρεσβύτερος ὁ ἀπὸ τῆς σοῦς.

ὁ γεγηρακώς] Cum jam extet πρεσβύτερος, videtur superfluum. fortè addenda particula intensiva, ut apud Lucianum in Dial. Mort. p. 225. τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πᾶν γεγηρακῶτα λέγω.

Θυμιαγωγέας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου] Luc. Symp. in enumeratione convivarum: τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος.

ἐφθῆναι, οὐλὴ τῇ γενεάδι λαμπρυνόμενος. ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, ἐκ ἀτημέλητος τῶν κικίνους, καὶ αὐτὸς ὑπὸ βαδῆ τῷ πάγωνι σεμνυνόμενος. ὁ, τε αἰδιμος: τοῦτο γὰρ πρὸς ἀπάντων ἐκαλεῖτο: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορεὺς, ὥχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλὸν ἐπιβεβλημένος, πολοκάμης ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὅξυ καὶ μακρὸν καθεικῶς τὸ γένειον, τὴν βίνα ἐπικαμπῆς, τὸ σῶμα ἐπιχειλῆς, αὐτῷ τῷ
 165 *πεπεῖσθαι* καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυδίαν ὑποσημαίνων. ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμη τῶν πολλῶν παρωσάμενος, εἰσήρσε,

ἐλθ. τῇ γενεάδι] Scriptum, ἐλετῇ. ex alio ἐλήτῃ.

ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης] Luc. l. c. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμὼν παρῆν. Alciphronis Zenocrates nomine similis est Zenothemidi Luciano.

ὁ, τε αἰδιμος: τῆτο γὰρ πρὸς ἀπάντων ἐκαλεῖτο:] Solus hic apud Nostrum habet cognomen characteristicum. apud Lucianum fere omnes. ubi Diphilus cognominatur *labyrinthus*, ab intricata scil. ratione docendi & disputandi: Cleodemus Peripateticus, *ξίφος gladii*, propter vim & acumen in dicendo & disputando. Ion Platonicus, gravitate similis est huic Pythagorico, eumque Lucianus ita describit: Ἰὼν ὁ πλατωνικῶς συνεκίετο — σεμνὸς τις ἰδὼν, καὶ δεσπετὴς καὶ πολλὸν τὸ κόσμιον ἐπιφάνων τῇ προσώπῳ. κανόνα γούν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, ὡς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. Ion Platonicus una epulabatur, gravi vir adspectu, ac decorem divinum multamque vultu modestiam pre se ferens. Regulam ergo plerique vocant eum, ad animi ejus rectitudinem respicientes.

κικίνους] Scriptum κίκινας, & κίννας.

Ἀρχίβιος] Apud Lucianum in Gallo p. 242. ubi itidem haud

haud inuenustus adsp̄ctu, qui crispatâ barbâ lanugine decoratur. Erat autem *ibi* & Epicureus Zenocrates, cincinnos non incultos habens, & ipse densâ barbâ venerandus : tum etiam Celeberrimus ille (id enim ab omnibus vocabatur) Archibius Pythagoricus, pallore multo in facie præditus ; cæsariem à capite usque ad pectus ipsum suspensam habens, & acutam atque longè promissam barbâ : nasum aduncum : labia compressa, eo ipso quia clausa essent, & valde coarctata, silentium *Pythagoricum* subindicans. Derepente autem & Panocrates Cynicus, cum impetu plerosque protur-

occasione convivii perstringuntur philosophi tanquam indecenter se gerentes, Archibius est medicus.

ὁ δὲ ὑπομακρόν καθικνῶς τὸ γένειον] Multa talia passim apud Lucianum.

αὐτῷ τῷ πεπῆσθαι] Ita scriptum. lego κακῶσθαι.

τὴν ἰχθυόειαν] Ita usitatè dicitur Pythagoricum silentium. Luciano etiam aliquoties alibi.

Παγκράτης ὁ κύων] Apud Lucianum in Symp. p. 856. Alcidas Cynicus, nostro Auctori ferè cognominis, παγκρατιάζων cum Scurra.

ἐσῆρσεν] Ita scriptum. Apparet legendum esse ἐσῆρ-
βησεν, ab ἔρρειν quod perniciosam itionem denotat. Aristophanes in Equitibus v. 4. Ἐξ ἧ γὰρ ἐσῆρβησεν Εἰς
τὴν οἴκιάν, Πληγὰς αἰ προσέβηται τοῖς οἰκέταις.
Ex quo enim irrui in domum, plagas assidue infringis
servis. ad quem locum Suidas : Εἰσῆρβησεν, ἐσφάδην
cum pernicie intravit. Scholiastes : Ἐσῆλθεν, Εἰ-
σεπῆλθεν. — Ἀπὸ τῆς δὲ ἡ λέξεως ingressus est. irru-
pit. Attica loquendi ratio. Ad hunc autem locum vi-
detur respexisse Noster : & ad commemorationem baculi,
quamvis aliàs gestamen Cynicorum sit, delatus ex il-
lo, πληγὰς προσέβηται. Lucianus, perpetuus imitator

τελεῶ πρηνῶ ἐπηρειζόμενος. ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄρων, χαλκοῖς ἴσιν ἡλοῖς ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πηρὸν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λεύκανα εὐζώνως ἡρτημένην. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παρὰ πωλησίαν ἰνὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐξιάσεως τὴν ἀκολυθίαν. οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τῆ συμπίσεως, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσομένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Εὐο-

Aristophanis eundem locum non potuit ignorare : sed alio simillimo ex Aristophane utitur, quemadmodum Alciphron de suo Cynico, ita ipse de Alcідamante Cynico loquens p. 836. ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἶρηκε, καὶ ἐπιστάμωσεν [*malè* editur ἐπιστέμωσεν] ὁ κυνικός Αλκιδάμας ἄκλῆτος. *Hæc simulatque dixit Cleodemus, irrituit in convivium Cynicum Alcідamantis non vocatum.* locus Aristophanis est in Pluto v. 804. Εἴς τὴν οἴκίαν ἐπιστέμωκεν. ubi Scholiastes : τὸ δὲ ἐπιστέμωκεν, Εἴς ἐπιήδυσεν, Εἴς ἤλαθεν. illud autem πλῆγας προστίβεται ex Aristophanis illo loco, unde Noster suum verbum est mutuatus, Lucianus in Symp. diligentius prosequitur, dum suum Alcідamantem strenuè utentem baculo facit in conflictu Philosophorum, p. 372. & seq. Quod ad ἐσθήσεις attinet, quamvis, ut dixi, ἐσθήσεις legendum videatur, tamen nolui mutare. nam & Hesychius : Εἰσθήσεν, ἐσφάδασεν. per unum σ. *malè* autem ibi editum Εἴρησεν, ut ex ordine vocum apparet, nam inter eas est, quæ habent σ post α. Illud autem s in penultimâ syll. non dubitem in η mutare. non enim videtur s posse manere in hoc verbo, propter ἤρυσεν ab ἀρῆσκω.

τελεῶ] *Manubrio*, ut securis, in versione expressi τελέχεα.

ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄρων χαλκοῖς ἴσιν ἡλοῖς ἐμπεπαρμένην. -- βακτηρίαν] Utrumque habet baculus pastobans,

bans, irruit, stipite iligno innixus. erat enim ei, loco densitatis nodorum, æreis quibusdam clavis confixus baculus, gestamen, & pera, inanis atque ad reliquias ciborum expeditè suspensa. Equidem ceteri ab initio ad finem, æquabilem quendam & eundem tenebant vescendi ordinem; philosophi autem, procedente computatione, & poculò amicitix assidue circumactò, alius alias nugas ostentabat. Eteo-

ralis apud Virgilium Ecl. V. in fine: *At tu sume pedum - Formosum paribus nodis atque ære, Menalca.* Utitur autem Noster verbis Homeri II. α. v. 245 -- *ποτὶ δὲ σκήπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον* -- *Sceptrum autem projecit in terram aureis clavis transfixum.*

οἱ μὲν οὖν ἄλλοι -- οἱ φιλόσοφοι δὲ -- ἄλλος ἄλλην τερψάναν ἐπεδείξαντο] Hoc, ut & reliqua multò acerbius Lucianus Symp. 865. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐτιθέμενοι, ὅτε παροιοῦντες, ὅτε ἀσχημονοῦντες ἐφαινόντο, ἀλλ' ἐγγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν οἶμα, ὅς γε ἐθαύμαζον, οἴομενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. οἱ δὲ σοφοὶ ἡσέλιγανον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεπίπλαντο καὶ ἐκακροῦσαν καὶ εἰς χάρας ἤσαν. *Et Idiotæ quidem modestè admodum epulantes, nec in vino petulantes, neque indecorè se gerentes videbantur: at ridebant duntaxat, & damnabant quos suspexerant ex habitu judicantes eos esse alicujus pretii: sapientes verò lasciviebant, & convitiabantur, & sese ingurgitabant, & vociferabantur, & manus conferebant.*

τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβυμένης] Luc. Symp. p. 852. συνεχῶς περισσοβυτὸ ἢ κύλιξ καὶ φιλοτησία καὶ ὁμιλία. *assidue circumagebatur calix. & propinationes ac confabulationes oriebantur.* Noster Lib. I. Epist. 22. κύλικος συνεχῶς περισσοβυμένης.

τερψάναν] Ita scriptum. significat, *mirificas narrationes.* Malletem τερθεάν, ut verti.

κλῆς γὰρ ὁ στωικός ὑπὸ γήραος καὶ πλησμονῆς ἐκ-
τάδην κείμενος ἔρεγχεν. ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν
σιωπὴν λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατὰ ἵνα μω-
σικὴν ἀρμονίαν ἑτερέτιζεν. ὁ βέλυστος δὲ θεμισα-
γόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τῷ περι-
πάτῃ λόγον, ἐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὀριζόμενος, ἀπῆται παλαιοῖα
πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῇ.
Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριν ὡς
πτον. ἔδεικνυτο ἐπηγαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσ-
βλέπων ὑπομεμυκόςι τοῖς ὄμμασι, λέγων
τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ

δ στωικός ὑπὸ — πλησμονῆς ἔρεγχεν] Luc. Symp. itidem de
Stoico, p. 850. ὁρᾷς ἔφη τὸν γέροντα Ζηνοθέμιν — ὅπως ἐμ-
φορᾷ τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπληται ζωμοῦ τὸ ἡμάτιον,
καὶ ὅσα τῇ παιδί κατόπιν ἐστὶ ἐρέγῃ, λαμβάνειν οἰόμενος.
Videsne, inquit, senem illum Zenothemin, ut sese orsoniis
ingurgitat, utque jure vestem implevit, & quam multa
servo à tergo stanti porrigat, putans clam ceteris se id
facere. ad eundem p. 867. τοσαῦτα μὲν ἐδιδόντες φυσιοῦ-
σι, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδόντες — tam multa vo-
nantes turgetis: tam multa servus tradentes, subintelli-
ge deprehendimini, vel simile. factū autem ibi absolvit
orationem. ῥέγγην quasi φυσιοῦσαι.

ὁ Πυθαγόρειος — τῶν χρυσῶν ἐπῶν — ἑτερέτιζεν] In Luc.
Symp. Grammaticus cantasse dicitur centonem ex di-
versis poetis, Pindaro, Hesiodo & Anacreonte, ridicu-
lo modo confarcatum. cujusmodi est & Epithala-
mum quod idem recitat, p. 870. Rhetor Sententias ex
Oratoribus declamitat. Stoicus legit librum minutis
characteribus scriptum.

τὴν εὐδαιμονίαν — οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον ἀλλὰ καὶ
τοῖς ἐκτὸς ὀριζόμενος] Ipse Aristoteles Lib. I. Nicom. cap.
8. initio: νενομημένον δὲ τῶν ἀγαθῶν τριχῇ, καὶ τῶν μὲν
cles

cles quidem Stoicus, præ senio, & quia se nimis ingurgitaverat, porrectim jacens stertebat. Pythagoreus autem, silentio soluto, ex Aureis carminibus secundum musicam quandam harmoniam cantillabat. Egregius autem ille Themistagoras, utpote felicitatem secundum Peripateticas rationes, non in animo & corpore tantum, verum & in externis *bonis* definiens, poscebat plura bellaria, & varietatem opsoniorum dapfilem. Zenocrates autem Epicureus psaltriam ad se tractam amplexabatur, molliiter & lascivè adspiciens paululum conniventibus oculis, dicens hanc esse carnis pacem, &

ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τὰ περὶ ψυχὴν κυριώτατα λέγομεν, καὶ μάλιστα ἀγαθὰ. Cum autem *divisa sint bona trifariam, & alia quidem externa dicantur, alia autem circa animum & corpus; animi bona, principalia dicimus & maxime bona.* plura aliunde hñc afferri opus non est. nisi unicum ex Luciano. is in *Vitarum auctione* inter cæteros venales Philosophos Aristotelem vendens, quærentem facit Emptorem p. 380. τί δὲ γινώσκου μάλιστα; cui Præco: τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων] Suprà Lib. I. Epist. 28. τακερὸν βλέπεις. ubi vide Notam.

ὡς αὐτόν] Ita scriptum. ex alio *ἑαυτὴν* sine ὡς.

τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον] Ita & Lucianus in Lib. *de Parasito* p. 352. ubi Parasitus Epicuri dogma sibi vindicans dicit: ἐγὼ γὰρ ἡγούμεμαι τὸ ἥδὺ πρῶτον μὲν τὸ Τῆς ΣΑΡΚὸς Ἀόχλητον. ἔπειτα δὲ τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπληῆσθαι. Ego *voluptatem existimo, primò carnis quietem: deinde tumultu & perturbatione animum non impleri.* Ipse Epicurus de hac re in Epistola ad Menœceum apud Laërtium Lib. X. Segm. 127. τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν αἰεὶ φυσικαί, αἱ δὲ ποιναί. καὶ

τὴν καταπύκνωσιν τῆς ἡδομένης. ὁ Κύων δὲ πρῶτα ἔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθείς τὸ τετρώβιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μισοεργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ὁρώτων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. ὥστε ἡμῶν τῶν παρασίτων ἐδείς ἐς λόγος. τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν

τῶν φυσικῶν αἱ μὲν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ μόνον. τῶν δὲ ἀναγκαίων, αἱ μὲν πρὸς εὐδαιμονίαν εἰσιν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἈΟΧΛΗΣΙΪΑΝ, αἱ δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν. *Concupiscentia partim sunt naturales, partim inanes: & naturalium alie necessarie, alie naturales tantum. ex necessariis alie ad felicitatem faciunt, alie ad corporis pucem, alie ad ipsam vitam.* Laërtius Lib. II. Segm. 87. in Aristippo: τὴν κατασηματικὴν ἡδονήν, τὴν ἐπ' ἀναισθησίᾳ ἀλγηδόνων, καὶ οἷον ἈΝΟΧΛΗΣΙΪΑΝ, ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται. *stabilem voluptatem, in privatione dolorum, & quasiurbationis immunitatem, quam Epicurus probat.*

τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου.] Damoxenus Comicus apud Athenæum Lib. III. p. 103. Ἐπίκουρος ἔπευ καταπύκνωσιν τὴν ἡδονήν. *Epicurus ita densabat voluptatem.* Ipse Epicurus ἐν ταῖς Κυρίαις δόξαις IX. εἰ καταπύκνωτο πᾶσα ἡδονή, *si densaretur omnis voluptas.*

ὁ Κύων δὲ πρῶτα ὄρεται.] Hoc & Luciani Cynicus in Symp. facit p. 866. ὁ δὲ θαυμάσιος Ἀλκιδάμας καὶ ἐνέμεται ἐν τῇ μέσῃ, ἐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. *Admirabilis autem ille Alcidas etiam mejebat in medio, nihil reveritus mulieres.* Hoc loco præcipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. quod si hoc accipias ut Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. *Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.* perinde erit ac si dixisset Lucianus: *Admirandus ille Alciphron etiam mejebat in convivio introduxit Cynicum.*

οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ὁρώτων ἐνεργεῖν.] Hunc conden-

condensationem voluptatis. Cynicus autem primùm meiebat pro Cynica indifferentia, laxato & demisso, ut traheretur, palliastro: deinde Doridem cantricem poterat in conspectu omnibus videntibus inire, dicens principium generationis esse naturam. Atque ita parafitorum nulla habetur ratio. spectaculum enim

locum adducit Eustathius ad Il. i. v. 453. ubi Phœnix dicit se suafu matris, cum pellice patris concubuisse: Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα. *Huic morem gessi, & perfeci.* annotat ibi Archiepiscopus, p. 762. lin. 62. σεμνῶς δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια εἰρηται. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακὰ. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σεμνῷ θαλαμηπόλου λέξιν ἐρανισάμενος καὶ ὁ Ἀττικιστὴς Ἀλκίφρων, ἔφη, ὡς ὁ δῶνα οἶός τε ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἀπάντων τὴν ψάλτριαν ἐνεργῆν, ταυτὸν γὰρ νοῖ τὸ ῥέξαι καὶ τὸ ἐνεργῆν. καὶ ἐν ἀμφοῖν, σεμνότητας περιπετάσματα: τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσοπτον συγκαλύπτει. *Pudicè autem hec sententia enunciata est.* illo enim ῥέξαι, Phœnix indicat coitum cum pellice, honestiore verbo utens, & parcè inculcans turpià. *Ab ejusmodi autem verecundo cubiculario, dictione sumpta, & ille Attici sermonis studiosus Alciphron dixit, quiddam quidam οἶός ἦν — ἐνεργῆν. idem enim sibi vult ῥέξαι & ἐνεργῆν. & in ambobus, verecundie velò, res adspectu aversabilis occultatur.* [in his verbis, illud φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακὰ, quod alicui mirè dictum videbitur, est ex Euripidis Oreste v. circiter 380. ubi ἤκυσσα. φέδω δ' ὀλιγάκις λέγειν κακὰ. *Audivi, sed parco, ita ut rariùs commemores mala.* ubi Scholiastes: λέπειν τὸ, ὥτε. quod tamen male refertur ad φέδω, cùm ad λέγειν pertineat.] eundem Alciphronis locum citat Eustathius p. 1570. lin. 6. sine nomine auctoris. parvo autem lapsu memoriæ utrobique pro τὴν μυσεργὸν posuit τὴν ψάλτριαν, quæ vox paullo superius apud Nostrum. Quod ad verbum ἐνεργῆν attinet, ita & Theocritus Idyll. IV. v. 61. -- πρᾶν γὰρ μὲν αὐτὸ ἐπενόων, καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν ΚΑΤΕΛΛΑΜ-
δυμηδίων

θυμηδίου παρῆχεν ἐδὴς τῶν εἰς τῆτο κεκληρωμένων. καὶ τοιγε φοβιάδης ὁ κισθαρωδὴς, καὶ μῦμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλισιόδην, ἐκ ἀπελείποντο. ἀλλὰ πάντα Φροῦδα καὶ ἐκ ἀξιοῦθα. εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

BANON, ἄμος ἐνάργει. *nuper equidem ipse superveniens, etiam juxta stabulum deprehendebam eum cum faceret;* ubi Scholiastes: καταλάμβανον ὀπηνίκα ἐνέργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. Cæterum Lucianiani etiam Cynicus Alcidas in Symp. p. 873. tale quid conatus est, sed aliter: ὁ Ἀλκιδάμας ἀνatreψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε. — καὶ ἐπὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ Ἀλκιδάμας τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συναναχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. Alcidas cum subvertisset candelabrum, tenebras magnas fecit. atque postquam aderat alicuius lucernam tandem aliquando ferens, deprehensus est Alci. sibi cinam denudans, & per vim ingredi cum ea studens.

κεκληρωμένων] Eorum quibus id quasi forte obigit.

ΘΑΜΒΟΦΑΝΟΣ ΚΥΠΕΛΙΣΤΗ.

Ἐπαίρεις σεαυτὸν, ἐδὲν δέον. καὶ βαδίζεις ἴσα δὴ καὶ τύφει πλήρης εἰ, τῆτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ,

ΘΑΜΒΟΦΑΝΟΣ] Ita scriptum. fortasse Θυμβροφάγος. quod est apud Aristophanem in Acharn. v. 253. idem valet apud eundem in Nubibus v. 420. Θυμβροπελιδιππος. de quo Eustathius cum alibi, tum p. 1828. lin. 13. dicitur autem de eo qui tenui & vili cibo pascitur, ut parasiti cum domi suo succo victitant: item de avaris. Plura ibi ejus generis congeffit; ut, κυμινοκρίτης, λιμός, λιμοκίμβιξ, κυμινοκίμβιξ, βυφοκόνδυλος, σικοτραγίδης. qualia multa parasitorum nomina apud Nostrum.

& dele-

& delectationem præbuit nemo eorum qui ad eam rem vocati erant. quamvis Phœbiades citharædus, & histriones ridicularii Sannyrio & Philistiades non deessent. sed omnia in cassum, & spectatu non digna; clarebant autem solæ Sophistarum nugæ.

quamvis autem ita sit in duobus MSS. mallet tamen κεκλημένων.

Φοιβιάδης ὁ κισσηρδός, καὶ μῖμοι γελοῖον διὰ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην] Hic locus notatu dignus. Emen- dabitur hinc M. Antoninus Lib. VI. §. 47. ubi de rebus & hominibus theatralibus: Φιλιστίωνος, καὶ Φοίβου καὶ Ὀργανίωνος. pro καὶ Φοίβου καὶ Ὀργανίωνος legendum erit, καὶ Φοιβιάδου καὶ Σαννυρίωνος. apud Nostrium autem ex Antonino fortè Φιλιστίωνα pro Φιλιστιάδην. non indictus est Auctoribus Philistion Mimus, & Comicus: uti & Sannyrio. Illud adhuc indicandum, in MS. Σαννυρίωνα inductum esse liturâ, & Σανναρίωνα supernè scriptum: quod ita in altero MS. extat. id autem Σουσαρίωνα suggerit Comœdiæ auctorem non ignotum.

ἀξιόθεια] Ita scriptum in utroque MS. non ἀξιολύτα.

THYMBROPHAGUS CYPELLISTÆ. LVI.

EXtollis te, cùm nihil sit opus: & incedis pariter fastuque plenus es æquè, quod pro-

ΚΤΠΕΛΙΣΤΗ.] Ita scriptum. Oportebat, Κυπελλιστή.

βαδίζεις ἴσα δὴ -- Πυθοκλᾷ,] Scriptum. βαδίζεις ἕς ἃ ἔδᾳ -- Πυθοκλᾷ. ex quibus, sine dubio pessimam interpretationem præ se ferentibus, si quis meliora & probabiliora eruet; statim facessant, quæ ad illum modum ex conjectura reponere coactus sum. Proverbium est ex Demosthene *de Falsa legatione* p. 343. διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται δοιμάτιον καθὺς ἄχει τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνον Πυθοκλᾷ, τὰς γνάβυς φουσῶν. per forum ambulat veste

Πυθοκλᾷ,

Πυθοκλῆς καὶ ἀποφῆθη μερίδας τῶν ἀρίστων, οὐκ ἂν τὰς σπυρίδας καθημέρων ἐξογκῶν συ-
μεγέθει λευφάνων: καθάπερ παρῶν Ἀρπιάδης
ὁ γραμματικὸς ἐποίησεν, Ὀμήρου ὡς ἐφασκεν ἐπι-
^{μνηστικὸς καὶ}
25. λέγων σιχίδιον, ἀμηνῶς αὐτῷ πρὸς τὰς ἀρ-
παγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον, καὶ φαγέ-
μεν πίεμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι: πέ-
παιστο. κατὰβαλε τὴν ἀλαζονείαν τρισάθλιε,
ἢ ἀνάγκη σὲ γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκα-
ρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

*demisit usque ad talos, pari cum Pythocle gradu, buc-
cas inflans. utitur Athenæus Lib. V. p. 213. καὶ παρελθὼν
ὁ περιπατητικὸς ἐς τὴν ὀρχήστραν ἴσα βαίνων Πυθοκλῆ.
cumque progressus esset Peripateticus in Orchestram ra-
piter incedens ac Pythocles. meminit & Demetrius Pha-
lereus.*

ΟΙΝΟΛΑΛΟΣ ΠΟΤΗΡΟΦΛΑΤΑΡΩ.

Οὐκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τὸν τρο-
φέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. ἐξ ἐκείνης γὰρ
ἴσως διαβολῇ τυπείς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δέσεις
κατέστη μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέ-
τρῳ κέχρηται. εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἐορτασικαῖς
τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτῶνιον ἢ τεμβάνιον ἢ ἐφεσρίδα

ΠΟΤΗΡΟΦΛΑΤΑΡΩ.] Ita scriptum. debebat, Πο-
τηριοφλυάριον.

οἰνωμένος] Ita scriptum sine augmento.

τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον] Apud Lucianum p.
verbiō

verbið dicitur, ac Pythocles; & *tamen* auferſ
portiones prandiorum. Ergo tu ſportas quo-
tidie implere grandibus reliquiis (quemad-
modum nuper Harpades grammaticus faciebat,
Homeri, ut ajebat, ad eam rem recitans ver-
ſiculum incredibiliter ejus rapacitati congru-
entem, oportere nimirum *Potare ac veſci, poſt
hec auferre ſimul quid.*) define: miſſamque fac
iſtam inſolentiam, miſerrime; aut neceſſe eſt
te nudum foras momento temporis ejeſtum,
domo excidere.

Καὶ φάγόμεν πείμεν τὰ ἔκτα δὲ καὶ τι φέρεται.] Eſt
Odyſſ. o. v. 377.

κατάβαλε] Excidiſſe καὶ ante hanc vocem.

ἐκπεσόν] Scriptum ἐμπεσόν.

OENOLALUS POTEROPHLYA- RO. LVII.

HAud opportunè potus, cavillis deriſi nutri-
cium adoleſcentis. Ex illo enim *tempore*
fortaſſe criminatione verberatas habens aures,
ad dandum redditus eſt minùs liberalis, & par-
cà menſurà utitur. Solitus enim feſtis diebus
aut induſium aut palliaſtrum aut chlamydem
mittere, nuper cùm Saturnalia adeſſent, cal-

861. in Symp. Zopyrus eſt pædagogus Zenonis F. Ari-
ſtæneti.

περὶ τὰς δόσεις κατέτη μικροπρεπέτερος] Epiſt. 5. hujus
Lib. ἀγνίμονος — παραβῆκα τῷ Γοργίου καὶ μικροπρεπὺς πρὸς
τὰς ἀντιδόσεις.

Dd

πέμψω

ceos Iphicraticos mihi recens factos misit, quos Dromoni dederat ferendos. Iste autem propterea fremebat, & mercedem ministerii poscebat. ego verò mordeor, & procacem hanc linguam rodo, feroque peccatum sentio. Quando enim flumen verborum absque præeunte cogitatione fertur, tunc hallucinari linguam necesse est. Vale.

Lib. VII. Segm. 89. ubi vide Notas. Nihil autem mutarem nec moverem hîc apud Nostrium, si ἰφικρατίδια scriptum esset.

τῷ Δρόμωνι] Notum servi Comici nomen.

μισθούς τῆς διακονίας ἀπῆται] Satis cruciavit Parasitum, non habentem unde solvat, nec fortè aliâ conditione accepturum. Apud Lucianum p. 821. in Cronosolone Lex de servis dona ad pauperes perferentibus diligenter scripta est. merces eis statuitur unius porculi haustus, *quo contenti sunt, ἀποκτούντων δὲ μηδὲν πλέον, nihilque amplius postulant.*

ALOCUMINUS PHILONAE- LADIO. LVIII.

Nihil curo te, etiamsi mineris te susurraturum de me, & consuas criminationes illiberales. Simplex enim est & generosus Iliensis ille miles qui nos pascit. nunc autem tantum abest ut zelotypus sit amantibus, ut nuper cùm

αὐτὸν ἀπλῆς & κατ' ὄψιν, licet idem diversa, conjungi, quia καὶ ἰνδικοτικὸν ἀδμιττει, ut dico ad Aristoph. Plutum v. 215. ubi καὶ δὲ μ' ἀποθανῶν. & aliàs κατ' ὄψιν recte erit, quasi ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς.

ἀγεννήτους] Ita scriptum. usitatus in hac acceptio-

ne ἀγενναί.

τὰς ἐορτάς] Verti quasi esset τὰς ἐργίας.

Dd 2.

πρώτη

πρώην λόγῳ ρυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου,
πολλὴν κατέχευε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα
ὑπομενόντων. ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις
οἰκτερίας πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον. τὰς ἐ-
ταίρας δὲ δεῖ εἶναι πάντων ἀναφανδόν, καὶ πᾶ-
σιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βυλομένοις ὥνπερ οὖν τρόπον
^{ἢ ὅς τις} τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα·
^{ἢ καὶ τῶν} καὶ ἐνός εἶναι δοκεῖ, ἔτω καὶ ταῖς εἰς τῶτον ἀπο-
^{καὶ οὐ κεχρήμεθα} γραψαμένας τὸν βίον. εἰδὼς οὖν τὴν ἄλλως τὴν
διαβολὴν σὺ χωρήσῃσαν, τρέμω ἐν δακνῶν τὸ χεῖ-
λος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἡρώ παριόντες, μὴ κα-
κὸν ἢ προσλάβωμαι. ἔ γάρ ἐσι τῶν Ἀττικῶν
τούτων εἰς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ' ἀνὴρ

ἔλεγεν γὰρ] Ita scriptum cum v.

σεμνὸν βίον] Scriptum γυμνόν.

τὰς ἐταίρας δὲ δὲ] Scriptum, καὶ τὰς ἐταίρας δὲ δὲ
quod si scribas, καὶ, τὰς ἐταίρας δὲ potest utcumque
tanquam per mimesin dictum excusari.

τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα] Legendum puto ταῖς
τοῖς pro τοῖς σκεύεσι. Horatius I. Ep. I. v. γλ. — cur Non,
ut porticibus, sic judiciis fruar iisdem?

καὶ ἐνός εἶναι δοκεῖ] Ita scriptum. omnino legendum
καὶ ἐνός εἶναι δοκεῖ, vel καὶ ἐνός εἶναι δοκεῖ

εἰδὼς οὖν τὴν ἄλλως τὴν διαβολὴν σὺ χωρήσῃσαν, τρέμω]
Immo sequitur ut non trepidet, si locum non habebit
criminatio. quamobrem verti quasi esset ἢ τρέμω. Sed
ne sic quidem sequentia satis ad rem dicuntur; quæ po-
tius ad præcedentem Epistolam pertinent, ubi ἐγὼ δὲ
δάκνομαι, καὶ τὴν προπετὴ γλῶσσαν διαμασσῶμαι. quibus
per copulativam annectendum hinc, καὶ τὸν τρέμω ἐν δα-
κνῶν τὸ χεῖλος ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἡρώ παριόντες, μὴ κα-
κὸν προσλάβωμαι. vel potius sine particula τρέμω ἐν
δακνῶν — Hoc satis convenit ei quem prænitet dicacita-

fermo

sermo ei manasset in convivio, multa effunderet maledicta in eos qui talibus afficiuntur. dicebat enim, nuptas dotatas decere domûs custodiam & castam atque sanctam vitam; meretrices autem debere esse omnibus in propatulo, & cunctis expositas volentibus. quemadmodum igitur lavacris & porticibus communibus uti solemus etiamsi unius esse videantur: ita & his, quæ nomen suum dederunt in hanc vivendi conditionem. Cùm igitur sciam in vanum criminationem tuam abituram; non tremo, labrum mordens ut illi qui taciturnum Heroem prætereunt, ne malum accipiam. non enim est unus ex Atticis istis fastu turgidis adolescentibus, sed vir arma belli tractans & Mar-

tis. Infra etiam Epist. 69. parasitus garrulitatem suam damnans, postremò dicit, ἐγὼ δὲ τὴν φλύαρον γλῶτταν ἀποτέμνω -- τοῖς βυλομένοις ἐτοιμος ἔμιν παρέχων. quibus adhuc subjungi potest, καὶ τρέμω ἐνδακῶν, vel τρέμω οὖν δακῶν τὸ χάλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες, μὴ κακὸν τι προσλάβωμαι. & ferè persuasus sum hæc inde esse transcripta. dum scilicet librarius ultimâ lineâ hujus paginæ jam absolutâ, plus quàm unum folium vertit usque ad illud in quo prima verba erant, τρέμω οὖν δακῶν τὸ &c. qui deinde animadverso errore ad superiora rediit. Sublatis autem hinc istis verbis, pro ἔδῳς οὖν τὴν ἀλλῶς, legendum οἶδα ἐν τὴν ἀλλῶς.

τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες] Scriptum proparoxytonos quasi esset nomen proprium. non tamen majusculâ initiali, ut in isto MS. plerumque fit. Erit fortè Sigalion & Harpocrates.

τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες] Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 1490. ἥρως δὲ δύσσοργος καὶ χαλεπὸς τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται. -- διό μοι δοκῶσι καὶ οἱ τὰ ἩΡΩΙΑ

ὁπλομάχος καὶ δέητος, παρ' ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔρρει. ἀνάγκη δὲ τὸν μὴ διαβολὰς προσιέμενον, τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθᾶνεσθαι.

ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ ΣΙΓΗΝ ἔΧΕΙΝ. *Heroës autem irritabiles & seui appropinquansidius fiunt. unde mihi*

ΛΙΜΕΝΤΕΡΟΣ ἈΜΑΣΗΤΩ.

ΠΑρ' ἓνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ ἰακχεῖον προλιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βέλομαι ἐλθῶν, τὰς δύο ταύτας δραχμάς, αἷς οἶδά με ἐν χερσὶν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν Φανῆσαι ὄψιν μοι κατὰ τὴς ὑπνᾶς διηγῆσασθαι. οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σέ ὡς φίλον ἀναδέεσθαι τὸ καινὸν τῆτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ εὐπρεπῶς εἶναι νεανίσκος, καὶ ἔχ' ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκείνος (εἶναι) ὁ Ἰλίου ὁ περίψεκτος καὶ περιμκάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωῶς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα· καὶ ἡἴρα Φρυγίῳ ζέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμαίνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἰδὴν. ἐξαίφνης δὲ ἐπιπλάντα μοι γαμψάνυχκα καὶ μέγαν αἰτὸν, γοργὸν τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ σῶμα, κενθίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' ἑπερ ἐκαδήμην πέτρου μετεωρίζεν

πέρα πάσης] *Scriptum παρὰ πάσης.*

περίψεκτος.] *Ita scriptum. Fortè περίψυκτος. Hesy-*
tius,

tius. apud quem assentatio & obtreclatorum mores frustra sunt. Necessè est autem eum qui obtreclationes non admittit, obtreclatoribus esse infensum.

videntur & ii qui eorum sacraria prætereunt silentium habere.

ἤγω παρ.] Ita planè scriptum. vide suprà p. 354.

LIMENTERUS AMASETO. LIX.

AD aliquem ex istis qui tabellas apud Iacchi fanum proponunt, & somniorum conjectiōnem promittunt, volo profectus, duabus istis drachmis, quas scis me in manibus habere, depositis, quod mihi apparuit visum per somnos, narrare. non abs re autem fuerit & tecum communicare novum istud & ultra fidem excedens ostentum. Videbar enim per somnum formosus esse adolescens, nec vulgaris aliquis, sed ille Iliensis, ille dilectus & pulcherrimus, Trois filius Ganymedes: & pedum habere ac fistulam, & tiarà Phrygià redimire caput, ovesque pascere, & esse in Ida; subitò autem advolasse in me, curvis ungvibus præditam, & magnam aquilam, torvo adspectu, & aduncò rostrò: quæ me levatum ungvibus, à petra ubi sedebam, sublimem tolleret in auras, & admo-

chius: *Περιψύκτης, περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπημένος. desiderabilis, qui ex toto animo amatur.* Noster Lib. I. Epist. 39. τὸν Ἀδωνιν περιψύχης. *ibid.* in fine: τὸν Ἀδωνιν ὃν νῦν περιψύχης.

εἰς τὸν αἶρα, καὶ πελάζει τοῖς ἑρανοῖς τόποις
ἐπεγόμενον ἔτα μέλλοντα τότε φαίνει τῶν πυ-
λῶν αἷς αἱ ὄραι ἐφεσᾶσι, κεραυνῶ βληθέντα
πεσεῖν. καὶ τὸν ὄρνιν ἐκέτι τὸν διοπετῇ τὸν μέ-
ικρον ἄνθρωπον γὰρ εἶναι αἰετῶν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὀδωδότα, ἐμὲ
δὲ τῆτον, ὅς εἰμι, λιμνέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆ-
τας, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλαίστραν ἡντρεπι-
σμένον. ἔκταραχθεῖς οὖν, ὡς εἰκός, ἐπὶ τοσούτῳ
πλῶματι, ἐξηγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδο-
ξον τῆς ὕψους ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρεται
τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκλεβέρτων,
εἰ μέλλοι ἕως ἀπωλάνως εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀλη-
θίξειν.

πικρὸν ὀδωδότα] Scriptum μικρὸν pro πικρὸν. etiam p.
196. μικρὸν quod Editiones habent, male positum, ut ibi
monui.

ΧΑΣΚΟΒΟΪΚΗΣ ΤΥΠΟΤΡΑΠΕΖΩ.

Οὗτοι εἰς τὴν Κόρινθον. ἔγνωσαν γὰρ
ἐν βραχεὶ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκείσε πλε-
σίαν, καὶ τὴν πενήτων ἀθλιότητα. ὡς γὰρ ἐλέ-
σαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσῆσα ἡμέρα ἦν, σωμαλὺς
ἐθεασάμην καὶ εὐφυῆς νεανίσκος, ὃς περὶ τῆς οἰκί-
ας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνιον ἀλωμένους, καὶ ὃ μάλιστα
ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἐθὺς ἀνα-
ερέφειν. ἐνταυτοῖς γὰρ εἰς τῆς δαφνός ἐπικύπτοντες,

σωμαλὺς -- καὶ εὐφυῆς νεανίσκος] Nimirum Parasitos.
Pro εὐφυῆς scriptum est εὐφύας.

veret

veret cœlestibus locis cum festinatione: dein-
de cùm deberem jam tangere portas quibus
Horæ propositæ sunt, fulmine ictum *me* ceci-
disse: atque avem eam, non amplius esse il-
lam cœlitus lapsam magnamque aquilam, sed
vulturem acerbè olentem: me verò *esse* hunc
ipsum Limenterum qui sum, nudatum omni
veste, quasi ad lavacrum aut palæstram para-
tum. Exturbatus igitur, ut credibile est, su-
per tanto lapsu, expergiscebar: & ad hoc mi-
rabile visum trepido: atque debeo, quid por-
tendat insomnium, discere ab iis qui talia pen-
sitant; si possit quis indubitatè scire, &, ubi sci-
verit, verum dicere.

γυμνὸν] Scriptum γυμνός.

ἀγωνιῶ] Scriptum ἀκονιῶ.

ἢ μέλλοι τις ἀπλανῆς] Scriptum ἢ μέλοι τις ἀπλανῶν.
Contra accidit p. 360.

CHASCOBUCES HYPNOTRA- PEZO. LX.

NON amplius intravi Corinthum. cognovi enim brevi fordes divitum illius loci, & pauperum miseriam. ut enim loti erant plerique, & meridies erat, lepidos vidi ac facetos adolescentes, non circa domos, sed circa Cranium vagantes, & ubi potissimum panariæ solent ac pomariæ versari. isthic enim humum proni spectantes, alius cortices lupinorum tol-

ἀλαμίνους] Scriptum ἀλαμίνους, gemino errore.

ὁ μὲν Φλοιὸς θέρμων ἀνθρώποις, ὁ δὲ ἑλντερον τῶν
καρίων ἐπολυπραγμόνει, μή πως ἢ τῶν ἐδαδίμων
ἀπομῆναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ροιῶν τὰ περι-
κάρπια, ἀ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγο-
ρεῦεν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἰ πως τὶ τῶν
κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθεῖ· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ
τῶν ἄρτων ἀποτίπλοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πε-
πατημένα ἀναλέγοντες, ἔκαπτον. τοιαῦτα τῆς
Πελοποννήσου προπύλαια. καὶ ἡ δυοῖν θαλάσ-
σαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν,
καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τὰς δὲ
οικήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτη-
μένη. καὶ τοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθή-
ρων ἀνασχῆσαι τὴν ἀκροκόρυνθον ἀσπάσασθαι
εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναῖκας Ἀφροδίτη πολιᾶχος,
τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

μή πυ] Ita scriptum, non ἢ πυ.

ἀπομῆναν] Fortè ἀναπομῆναν. ut perierit en propter
similitudinem praecedentis αν.

ἀ σίδια] Scriptum ἀσίδια.

ἐπιδράξασθαι] Ita scriptum. potest & εἶτι δράξασθαι.

ἔκαπτον] Scriptum ἔχαπτον. Saep̄ erratur circa hoc
verbum, dum plerumque etiam cum κάμπω, flecto, con-
funditur.

ΤΑΡΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΜΕΡΙΔΑΙ.

ἡ διὰ καὶ
Χαλκῶν
Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πραγματά, ῥύμμα-
τι καὶ νύτρω Χαλασραῖω, χθιζίνου θρομοῦ

ΤΑΡΟΣΦΡΑΝΤΗΣ ΜΕΡΙΔΑΙ.] Scriptum Μερι-
lebat,

lebat, alius putamina nucum rimabatur si quid edibile intus relictum latuisset, alius malicoria, quæ cicca nobis appellare in more est, scalpebat unguibus, ficubi quid granorum adhuc nancisci posset: alii autem & ex panibus decidua, à multis jam conculcata, colligentes comdebant. Tale est Peloponnefi vestibulum, & duorum marium in medio jacens urbs, elegans quidem adspectu, & abunde habens deliciarum, sed incolas ingratos & invenustos adpta: etiamsi dicant Venerem ex Cytheris emergentem arcem Corinthi salutasse; nisi forte mulierculis quidem Venus est civitatis præses, viris autem Fames est dedicata.

τοιαῦτα τῆς Πελοποννήσου προκύλμα,] Qui sermone Græco imbutas habent aures facillè sentiunt legendum esse *τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προκύλμα*. frequentissimum hoc genus erroris.

χαρίσσα μὲν ἰδὲν] Scriptum *χαρίσσα μὲν με ἰδὲν*.
ἀνασχῦσαν] Venus ἀναδυομένη.

τοῖς μὲν γυναικοῖς] Scriptum *τοῖς μὲν γενναίοις*. de re ipsa ad Aristophanis Plutum.

HYDROSPHRANTES MERIDÆ. LXI.

O Hercules, quantas sustinui molestias, sapone & nitro Chalastrico, hesterni juris

δᾶς Ἰδρὸσφράντη, perperam transpositis nominibus, ut in fine Epistolæ apparet.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην -- ἀποκαθαίρων] Herculem invocat quasi & ipse Augiæ quoddam stabulum purgasset.

ὑπέστην] Scriptum *ὑπάστην*.

ῥύμματι] Scriptum *ῥύματα* gemino errore.

τῷ μοι περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. καὶ ἔχ' ἔτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος ἕως τῶν πλεονεκτημάτων τῶν Ἀθηναίων, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐν Μεγακλέους ὀρμωμένης. ὁ δὲ ταῦθ' ἡμῖν ἐργαζόμενος, πατὴρ μὲν ἀσκήμης, μητὴρ δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, ἔτω γὰρ μοι τῶν γνωρίμων τινες διηγῆσαντο. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ταπεινῶ τῷ σχήματι τὴν πατρίαν ἀποβαλὼν ἐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρί τὴν ἀναγκαίαν πλεονεκτημένην ἐκπορεύων. Διοσκότου δὲ ὡς θεοὶ τὴν Πύκκα καταλαμβάνει διηγομένων, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιάδᾳ καταρτιμύεται δικάζουσι, καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου παρ' ὧν Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐν Μαργαβῶνι τρόποιον ἐγείρας, καὶ Ἀρξείδης ὁ δίκαιος ἐξώτρειζετο. λυπεῖ δὲ με ἔχει ἡκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς πρὸς ἡγορίας ἀποβολή. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιον με ἔθεντο καλεῖσθαι ἢ τύχῃ δὲ ἀμείψασα τὸνομα Ἰδρὸς Φράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε πρὸς ἡγορεύεσθαι.

τῷ μοι] Scriptum τῷ μοι, sine apostropho, & tamen cum accentu. aliàs oportuit, τῷ μοι, vel τῷ ἐμοι.

ὀρμωμένης] Aut ita scribendum, aut ὀρμημένης. Scriptum autem ὀρμωμένης.

ταῦθ' ἡμῖν ἐργαζόμενος] Ita scriptum. oportebat ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, vel ταῦθ' ἡμᾶς ἐργασμένος. aut ταῦθ' ἡμᾶς ἐργασάμενος.

Σκυθίδος δὲ] Hic δὲ non habet locum.

mihi

mihi circumfusi viscositatem expurgans. nec tam me momordit contumelia, quàm quòd indignè paterer, ego enim Anthemionis filius illius dicissimi in urbe Athenarum, & Axiothæ quoad profapiam ex Megacle oriundam; qui autem hæc nobis fecit, patris *est* ignobilis, matris autem barbaræ, Scythicæ, ut arbitror, aut Colchicæ, in novilunio emptæ, ita enim mihi quidam noti homines narrarunt. Ast ego quidem in humili cultu, paternis amissis opibus, contentus sum si ventri necessariam saginam suppeditem; Dosiades autem, ô Dii! Pnycem occupat concionaturus. & iis, qui in Heliæa jus dicunt annumeratur: & habenas tenet Populi; apud quem Miltiades victus fuerat, is, qui Marathone tropæum erexit: & Aristides ille justus, eliminatus. Cruciat autem vel maximè præter cætera, etiam nominis amissio. nam Parentes quidem Polybii *quasi victu abundantis* imposuerunt mihi nomen; fortuna autem eò permutatò, Hydrosphranten, *quasi aquas olfacientem*, appellari ab artis consortibus coëgit.

ἐκπορίζων] Scriptum ἐκπορίζων. potest & ἐκπορίζόμενος ut supra.

καὶ τοῖς ἐν Ἡλίουα καταριθμῆται δικάζουσι] Scriptum, μὲν ἢ λουὰ pro ἐν Ἡλίουα. pro καταριθμῆται malletm ἐγκαταριθμῆται. vel συγκαταριθμῆται.

ὁ τὸ ἐν Μαράθῳ τρόπιον ἐγείρας] Scriptum ὅτι ἐν Μαράθῳ τρόπιον ἐγείρας. adest ἐν ante Μαράθῳ, quod fortè aliquis vellet sublatum, sed frustra.

CHIDROLEPISUS CAPYRO-
SPHRANTÆ. LXII.

SCivisti causam, ob quam me perstringebant mulieres. postremò autem vetula illa ancilla conviciata est mihi, dicens: At tu funditus pereas, quia importunus es, & garrulus. Mysterium inter ipsas volvitur, dearum Eleusiniarum *mysteriis* tutius: & volunt id ignorare nos qui novimus: aut etiam, si fieri possit, quamvis audiverimus, nondum persuasos esse. Ego verò scio facinus, & brevi indicabo hero. non enim volo deterior esse quàm sunt canes, qui pro dominis latrant, eosque tuentur. Adulter vastat domum, ille ex Elide adolescens, unus ille ex fascinatoribus ab Olympia. & ad hunc literulæ quotidie commeant propria manu scriptæ ab uxore regis nostri, & sarta semimarcida & poma admorsâ; istæ autem Furia conciciæ sunt, & illa capularis vetula, quam Empusam omnes domestici vocare solent, ex eo quodd omnia facit & patitur. Ego verò tacere nulla ratione possum. volo enim me non parasitum, sed

ἡ καὶ οἷον τε] Ita scriptum. lego & distingo ἡ καὶ, αἰ οἷον τε.

ἔγω πεπῆσμαι] Scriptum ἔγω pro ἔγω.

προῦλακτοῦσι] Scriptum προῦλακτῶσι.

παρὰ τῶν] Ita scriptum. Lego πρὸς τῶν.

ἰδιῶτα] Ita scriptum. Fortassis ἰδιοχρεα.

περὶ τῆς γαμετῆς] Ita scriptum. Lego παρὰ pro περὶ.

συνίασαι] Scriptum συνίαισι, intelligunt.

ἐπιτήδειος] Ita scriptum. Fortassis ἐπιτηδεύων.

βιάζειται] Ita scriptum; non πᾶσιν.

ἐγὼ δὲ ἔκ οἷον ὅπως εἰγήσομαι] Ita scriptum. Lego ἐγὼ δὲ ἔκ οἷον ὅπως εἰγήσομαι.

τον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδείξαι· καὶ ἄλλως διψᾷ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα εἰς φανερόν ἀχθείη· αἱ μὲν θρασυκαυνοὶ δεδήσανται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολείται βράβειον τὴν ἔδραν βλάσφημοις, ἢ μαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τῷ κυρτῷ κακώτερος ἐστὶ τὰ τοιαῦτα λυσικλῆς. ἐκείνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πρᾶττόμενος ἀδύνατος τῆς τιμωρίας ἦφ' ἔστι.

οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα εἰς φανερόν ἀχθείη.] Scriptum οἶδα γὰρ οἶδα ταῦτα εἰς φανερόν ἀχθείη. posthæc autem vellem adesset ὅτι, vel ὡς.

ΦΙΛΟΜΑΓΕΙΡΟΣ ΠΙΝΑΚΟΣ ΠΟΓΓΩ.

Οἷα βελεύονται καὶ διανοῦνται αἱ θεοὶ ἐχθρά λαϊκαί τρυφόνες. αὐτοὶ τῇ κεκτημένῃ συμπτᾶντι. καὶ οἶδε τούτων ἔδρα ὁ φαιδρίας. μὴ ἢ πέμπῃ μετὰ τῆς γάμης τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄρρεν. τέτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέματα ἰνὰ καὶ γνώρισματα περιβέουσαι, ἔδωκεν Ἀσφαλίωνι τῷ συρτάσσοι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακόν. καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγῶν. σιγὴ δὲ ἐστὶ τῷ θυμῷ τροφή. ἐπειδὴν δὲ ἢ καὶ βραχὺ λυπήσῃσι, κόλακα καὶ παράσιτον οἰκιδίξῃσι, καὶ τὰς ἄλλας αἰετῶσιν ὕβρις ἐπιφέρειν, εἴσεται τὸ γεγονός ὁ φαιδρίας.

λαϊκαί τρυφόνες] Ita scriptum. Fortasse λαϊκά τρυφόνες συμπτᾶντι.] Ita scriptum. Potest & συμπτᾶντι legi, si antecedentia ita distinguas, λαϊκά τρυφόνες αὐτοὶ, τῇ κεκτημένῃ συμπτᾶντι.

amicum

amicum probare. & cæteroquin etiam avidus sum eas ulciscendi. Scio enim si hæc in apertum producantur, fore ut ancillæ quidem vinciantur, adulter autem pereat raphanis obturatum habens anum; scelerata autem mulier dignam luat lasciviæ pœnam: nisi Poliagro illo gibberoso segnior est circa talia Lysicles. ille enim redimias ab adulteris super uxore exigens immunes pœnæ dimittebat.

PHILOMAGIRUS PINACOSPONGO. LXIII.

Qualia cogitant & in animo habent istæ diis invisæ meretrices. hæ enim cum hera mea faciunt. nec scit istorum quidquam Phædras. mense quinto post nuptias peperit ei muliercula infantem masculum. hunc cum incunabulis collaria quædam & signa circumponentes, dederunt Asphalioni operario ferendum ad verticem Parnetis. Nos autem interea necesse est occultare facinus: atque in præsens tacuerim; silentium autem est iracundiæ esca. quodd si verò vel pauxillum molestæ fuerint, assentatorem & parasitum per opprobrium vocantes, aliasque quas solent ignominias ingerentes, sciet quod factum est Phædras.

Φαιδρίας] Scriptum Φαιδριός. in fine rectè.

ἔδωκαν] Scriptum ἔδοξαν. *Ἔταξαν*

συγγάτορι] Non aliter scriptum, aliter suprâ.

τὸ παρὸν σιγῶν, σιγῇ δέ ἐστι.] Scriptum τὸ παράσιγῶν, σιγῇ δέ ἐστι. quintuplici errore.

κὰν βραχὺ] Scriptum ἀν βραχὺ, sine κ.

ταῖς ἄλλαις αἰς] Deest αἰς in MS.

Ee

TOTPAO-

Ὁ μὲν κρείττων ὑπ' ἀνοίας καὶ δεξαμένης
 τρόπῃ τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρε-
 ψε. τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ
 τῆς Ποικίλης ἐξ ἀπάντων τῶν φιλοσόφων καθ-
 ηγεῖσθαι τῷ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς
 ἂν παρ' αὐτῷ λόγων ἵναὶ σκινδαλμούς ἐκμα-
 θῶν, ἐριστικός καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένη-
 ται. ὁ δὲ πᾶς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον ἐξεμάχαστο
 τὸν διδάσκαλον. ἔ πρότερον γὰρ λόγων γένεσθαι
 μαθητῆς, ἀλλὰ καὶ τῷ βίῃ καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπέ-
 δασε. θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέ-
 ρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιή-
 μῶντα, νύκτωρ δὲ περιμαλύποντα τὴν κεφα-
 λὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαματυπίᾳς εἰλέμε-
 νον, ἐξηλῶσεν ἐν καλῷ. καὶ πέμπτην ταύτην ἡ-
 μέραν εἰς ἔρωτα ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμευῆς
 κατολοδήσας, φλέγεται. αὐτὴ δὲ ἐπικικῶς ἔχει
 πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾷν ὁμολογᾷ. τῷ μερακίῳ δὲ
 ἐπανατίετα ἡδονήμει πῶθ' οὐ τιφόμενον, καὶ ἔ
 πρότερον φησὶν ἐπιδάσκει εαυτὴν πρὸν ἂν ἐγὼ
 τοῦτο ἐπιτρέψω. ἐμὲ γὰρ κύριον τῶν ταῦτα
 προσάτιον ἐποίησατο. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ
 δοίης ἀφροδίτῃ πάνδημε τῇ φιλτάτῃ γυναικί.

ἀμειδῆ τὸν] Scriptum ἀμειδῆτον, una voce. Posset
 ἀμειδῆτον. sed tunc subjungendus ei τὸν articulus, in-
 gratum autem — τον τόν.

TURDO-

TURDOSYNAGUS EPHALLOCY-
GHRÆ. LXIV.

CRiton quidem ex dementia & anilitate ingenii, filium in Philosophi *scholam* itare iussit; austerum illum senem atque tristem, illum ex Pœcila, præ omnibus Philosophis præceptorem esse filii digniorem arbitratus: ut ab ipso sententiarum quasdam scrupulositates edoctus, contentiosus & ancipiti lingua præditus evaderet. filius autem exactissimè expressit magistrum. non enim præcipuè sententias discere, sed & vitam atque disciplinam studuit. Cùm enim videret magistrum interdium gravem ac tetricum, atque juvenes increpantem, nocte autem obvelantem caput palliastro circa lupanaria versari; æmulatus est probè: ac tertium jam diem in amorem Acalanthidis illius ex Ceramico, lapsus, flagrat. Hæc autem bene affecta est erga me, & amare fatetur; adolescenti verò obnititur, postquam sensit eum cupidine uri; & non prius ait se copiam sui facturum antequam ego id permittam. mihi enim jus talia ordinandi fecit. Multa bona tribuas, ò Venus vulgivaga, illi charissimæ mulieri, sodalis

σκινδαλμὸς] Scriptum σκινδαμὸς.

χαμμουτυπίας] Ita scriptum. mallet χαμμουτυπῶνα.

ἐν καλῶ] Ita scriptum. Fortè καλῶς ut ἐν sit ex ἐξή-

λωση. illud tamen non improbo.

πρατάτην] Scriptum fuerat πρατάτην, postea in prima syllaba supra scriptum α. non satis placet.

πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης] Pro δοίης scriptum δοίην.

Ee 2

ἱταίρου

Lucian. T. I.
p. 374.

ἑταίρου γὰρ ἔχ' ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. ἐξ
ὁκύνῃ γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλ-
λαις δωροφορίαις. καὶ ἦν μοι ξεύσεις τῷ χρόνῳ
προϊόντος δαψιλέστερος, ἔδεν κωλύσει με τούτῳ
γαμοῦντος ἐπικλήρον γυναῖκα, ἐν γαμετῇ σχή-
ματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. ἡ
γὰρ τῷ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τῷ ζῆν δικαίως ἂν κα-
τασάμῃ.

ἑταίρου] Scriptum ἑτέρου.

ΠΗΞΑΓΗΦΝΟΣ ΡΙΓΟΜΑΧΩ.

5 G.D.A. **Μ**έγα τῷτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἰστίας ναῦς, ἡ ἐπὶ
τῷ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Ἀθήνας ἦκε, Φέ-
ρσα τὸν θαυμαστὸν τῷτον ἔμπορον, ὃς τὰς πλε-
σίς τὰς Ἀθήνῃσι καὶ μεγαλοδώρους, κιμβίαις
καὶ μικροπεπῆϊς ἀπέφηνεν, ἔτω κεχυμένως πρὸς
τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. ἔ γὰρ ἐνὰ
παράσιτον ἐξ ἄστεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μετα-
μέμφας, καὶ ἔχ' ἡμᾶς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν
ἑταυρῶν τὰς πολυτέλειας, καὶ μισθργῶν τὰς
καλλιευθῆσας, καὶ τὰς ἐπὶ σκητῇ ἀπαξάτωλως
εἰπεῖν ἅπαντας, ἔ τὴν πατρίαν ἐσίαν, τὰ δὲ ἐκ
δικαίων αὐτῷ πορευζόμενα σπαθᾶ, καὶ ψαλλό-
μενος καὶ καταυλόμενος ἤδεται. καὶ τὴν διατρι-
βὴν ποιῆται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμεσαν,

Ἰτίας] Ita scriptum, Forsitan Ἰστίας, sed nec hoc satis
placet. enim

enim non meretricis munere functa est. ex illo enim *tempore* color splendide munerum oblationibus. atque si mihi fluxerit, tempore procedente, largior, nihil impedit me, isto ducente dotatam mulierem, sub uxoris forma Acalanthidem redemptam assumere. quæ enim ut viverem effecit, consors vitæ merito constituetur.

MISOGNIPHUS RHIGOMACHO. LXV.

Magno bono illa ex Histia navis, quæ adaggerem stationem habet, Athenas advenit ferens admirandum istum mercatorem. qui quosvis opulentos Atheniensium & munificos, sordidos & illiberales videri fecit: adeò effusè ad dandum uti solet crumenâ. Non enim unum parasitum ex urbe, sed omnes nos accersivit, neque nos tantum, sed etiam ex meretricibus sumptuosiores, & ex cantricibus formâ præstantes, & Scenicos in universum, dicere possis, omnes: non paternas opes, sed ea quæ justè ipsi acquiruntur, effundens: atque fidibus tibiisque circumsonari gaudet: conversationemque facit s'avitate ac venustate scatentem, & contumelias nullas. est etiam ad-

ἐπὶ τοῦ χώματος δρῦσσα] Pro δρῦσσα scriptum δρῦσσα.

εἰς Ἀθήνας] Scriptum τῆς Ἀθήνας.

τὸς Ἀθήνῃσι] Scriptum τῶν Ἀθήνῃσι.

ἀπέφηνεν] Scriptum ἀπέφηνεν.

καὶ ὑβρίζει ἑδὲν. ἔτι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρ-
σμενωτάτος, καὶ πρόσωπον αὐτῷ τὰς Ἰῆρας αὐ-
τὰς ἐπικαθημένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὺ τοῖς ὁμ-
μασιν ἐνορχεῖσθαι ἔποις ἄν. προσπαῖσά τε
γλαφυρὸς καὶ λαλήσας τωμύλος. Οὐνεκά οἱ
γλυκὺ Μῆσα κατὰ σόματος χέε νέκταρ. εἰπέη
γὰρ ἔ χειρον κατὰ τὰς παιδείας σχολάζοντας, ἐξ
Ἀθηναίων ὀρμώμενον, ἐν αἷς ἑδὲ εἰς τέτων ἀγευστος

τοῖς ὁμμασιν ἐνορχεῖσθαι] Scriptum τοῖς ὁμμασιν ὀρχή-
σθαι. εν exciderat, propter -- in antecedens.

ΓΥΜΝΟΧΑΪΡΩΝ ΦΑΓΟΔΑΪΤΗΣ.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρχτος ἔτος
κερεὺς, ὁ πρὸς τῇ ἐδῶ, λέγω δὲ τὸν ἀδό-
λεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίᾳ προλιθέμενον
ἔσοπλεσθαι, τὸν τὰς χειροήθεις κέρσικας ἡδασ-
σεύοντα, τὸν τὰς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὐ-
ρυθμον ἀνακρούοντα. αἷς γὰρ ἀφικόμην ξυριεῖ-
σθαι τὴν γενεάδα βελέμενος, ἀσμένως τε ἐδέξα-
το, καὶ ἐφ' ὑψηλῆς θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν
περθεῖς, πρῶτως εὐ μάλα κατέφρεσ' μοι τῶν γνά-
θων τὸ ξυρὸν, ἀποφιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τρι-
χῶν. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τέτῳ πανῆργος ἦν καὶ σκαιός.
ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ ἐκα-
τὰ πάσης τῆς γνάθου. ὥς τε ὑπολειφθῆναί μοι πολ-

κυμβαλισμὸν] Scriptum κυβαλισμὸν sive μ.

spectu

specū gratissimus, & vultus ei Horas ipsas infidentes habet: atque lepōrem in oculis ei tripudiare diceret: in alludendo etiam festivus, & in loquendo facundus, *Utpote cui dulci, os perfudit, nectare Musa*: loqui enim melius est secundū eos, qui literarum studiis vacant, si quis Athenis sit oriundus, ubi nemo istarū rerum non habet gustum.*

προσποιῶσαι τε] Scriptum προσποιῶν τε,
ἀγρευτος] Scriptum ἀγεται. f. 2p221

GYMNOCHÆRON PHAGODÆ- TÆ. LXVI.

Vidisti qualiter me tractaverit execrabilis iste tonfor, iste ad viam, iste inquam garrulus & loquax, qui Abrotessii proponit specula, qui corvos mansuetos & cicures efficit, qui cultris pulsatis modulatè cymbaliffat. ut enim veni, radendam ei barbā dare cupiens, libenter me excepit, & in alto collocatum sedili, linteo novo circumdedit: deinde leniter admodum deducebat mihi per buccas novaculam, deglabrans densitatem pilorum; sed in eo ipso vafer erat & improbus. latenter enim id ex parte fecit, & non in tota bucca: ita ut re-

ἀποφιλῶν] Scriptum ἀπὸ φιλῶν. duabus vocibus.
πανῶργος] Scriptum προῦργος, sic sine spiritu.
ὑποληφῆναι] Scriptum ὑποληφῆναι.

λαχῆ μὲν δασῆαι πολλαχῆ δὲ λείαν τὴν σια-
γόναν. καὶ γὰρ μὲν ἐκ εἰδῶς τὴν πανουργίαν, ὠχό-
μην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀκλήτος εἰς Πασίανος. οἱ συμ-
πόται δὲ ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλῳ. ἕως ἀ-
γνοῶντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν, εἰς τις εἰς μέσας
παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεῖσων τριχῶν ἐπιλα-
βόμενος ἔλκυσεν. ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς
κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα. ἑτοιμος δὲ εἰμι ζύ-
λον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τῆ βρέγματος
πατάσσει τὸν ἀλιτήριον. ἀ γὰρ οἱ τρέφοντες
παῖσιν, ταῦτα ἤμῃ τρέφων ἐτόλμησεν.

ὑπολειφθεῖσων] Scriptum ὑπολειφθεῖσων.

ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα] Ita
scriptum, nisi quod pro ἐκείνας est ἐκάνος.

ΔΙΨΟΦΑΠΑΤΣΙΛΤΠΟΣ ΠΛΑΚΟΥΝ- ΤΟΜΤΩΝΙ.

Νευρίδα ἰδὼν κνηφορῆσαν, παρθένον καλλί-
πηχυν, καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν
ὀφθαλμῶν ἀστράπυσαν, εὐμήκη καὶ εὐχρουν, ἧς
αἱ παρεκαὶ μαρμαίρουν, ἕτως ἐξεκαύθη εἰς ἔ-
ρωτα, ὥς με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προσδρα-
μόντα ἐθέλει κύσαι τὸ σῶμα. ἔπειτα ἐπὶ συν-
νοίας γενόμενον, προσφύντα βέλεσθαι τὰ τοῖν
ποδοῖν ἔχρη καταφιλῆν. αἱ αὖ τῆς ἀγερωχίας,

ΔΙΨΟΦΑΠΑΤΣΙΛΤΠΟΣ] Ita scriptum. Forte
Διψαφασίλαπος.

licta

liſta fuerit mihi multis in locis hiſpida, multis in locis glabra, maxilla. atque ego ignarus vaſamenti, abii pro more invocatus in Paſionis ædes. convivæ autem ut videbant, emoriebantur riſu : donec neſcienti mihi quamobrem rideant, quidam in medios progreſſus, relictos pilos vellicavit. illos equidem cum dolore, ſumpto cultro, eradicavi. paratus autem ſum, fuſte grandi ſublato, ſinciput percutere illi ſclerato. quæ enim ii qui nos alunt, per jocum faciunt, ea iſte non alens auſus eſt.

βρέγματος] Ita nunc ſcriptum; non, ut ſuprà alicubi, βρέχματος.

πάντες] Ita ſcriptum. Fortaſſe πώζυσι. poſſet etiam ποιῶσι, vel ἢ ποιῶσι.

DIPSAPHAUSILYPUS PLACENTAMYONI. LXVII.

N^o Eurida conſpicatus, canephoram virginem, pulchris ulnis præditam pulchriſque digitis, acie oculorum coruſcantem, proceram & boni coloris, cujus genæ nitent; ita exarſi in amorem, ut, oblitus qui ſim, accurrens voluerim ſuaviari os: deinde mecum rem reputans, adhæreſcens cupiverim pedum veſtigia deoſculari. Heu heu proterviam! mene jam non

ἤς αἱ παρὰ μαρμαίρουσι] Non videtur ſatis dici. aliquid amplius deſidero.

οἷός ἐμι] Ita ſcriptum. mallet οὗς ἐμι.

συνολας] Scriptum συνολας per unum v.

αὐ αὐ] Scriptum αὐ αὐ.

ἤν ἐμέ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων ἢ ἀθά-
 ρας, ἀλλ' ἔτως ὑπερμαζῶν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων
 ἐρᾶν. καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταυτὸν συνελ-
 θόντες, *ῥῶμαι ἡλικίᾳ* *ρ. 15.* *ῥῶμαι* *ῥῶμαι* τοῖς πόδοις, καὶ γένεσθω
 μοι τίμβρος ἐρωτικός ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας] Scriptum ἢ κυάμωνι ἀθαρας

ΤΑΥΤΑΙΠΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΟΡΑΚΙ.

Εὖ μάκαρες, ἰλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε-
 οῖν ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταρά-
 των ἐρασιγῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέ-
 αι βεληθέντων. ἰδὼν γὰρ πόρρωθεν εὐλρεπεῖς,
 ἀπεπήδησα. οἱ δὲ ἀποροβλεπύως ἐξίχθον, καὶ
 τὸ θερμὸν ἐπιπρῦεν βαθύλῳ τῷ οἰνοχοῶντι παιδί,
 ψιλὸν εἰργάσατο. τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ
 ὄδρμα, καὶ φλυσιόαντας ἐπινώλεις ἐξήνθησε. ἦς
 ἄρα μοι δαιμόνων ἐπικέκρυς ἐγένετο. μή ποτε οἱ
 σωτῆρες ἀνακτεῖς ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπαρεπῆς τῆ
 Κρανωνίς, καὶ μετ' αὐτῶν τῆς πυρὸς κερυνῶν ἐξήρπασαν.

ἰλήκοιτε] Scriptum ἰλήκοι τε, duabus vocibus.

βαθύλῳ τῷ] Scriptum βαθυλωτῷ, una voce.

ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑΡΑΞ ΓΛΩΣΣΟΤΡΑΠΕΖΩΙ.

Εξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παμνιῇ τὴν τῆς
 γαμετῆς ἀσέλγειαν. καὶ ὅς, δέον βασιλεύσαι,
 ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑΡΑΞ] Ita scriptum. Forſitan Τριχι-
 νοσάρεξ.

desiderare

desiderare lupinos, aut fabas, aut pultem: verum ita saturitate esse ebrium, ut incomprehensibilia amem! Obruite me lapidibus omnes in unum congressi, priusquam contabescam desiderio, & fiat mihi tumulus amatorius lapillorum collis.

πρινή-ριθῆαι] Una litera erasa est.

κολωνός.] Ex alio adscriptum κολωνός.

HEDYDIPNUS ARISTOCORACI. LXVIII.

Dli beati! propitii & benigni sitis. Quale effugi periculum ab istis execrabilissimis epulonibus! qui lebetem mihi ferventem cum aqua superfundere voluerunt. cum enim viderem à longinquo paratos, absilui; at illi inconsultè effundebant, & fervor fluens illapsus Bathyllo pocillatori puero, glabrum eum fecit. à capite enim detracta ei est cutis, & pustulas in dorso pullulantes emisit. Quisnam verò deorum mihi auxiliator fuit? numquid Sospitatores *DioscURI*, ut Simonidem Leoprepis F. ex Cranonio convivio, & me ex ignis fluore eripuerunt?

Λεωπρεποῦς] Scriptum Λεοπρεπῦς.

Κρανώνι] Scriptum Καραωνία.

TRICHINOSARAX GLOSSOTRAPEZO. LXIX.

ENunciavi Mnesilocho Pæaniensi uxoris suæ impudicitiam. atque is, cum debuisset ex-

καὶ ὅς, δέον βασανίσαι διερευνᾶν τε τὸ] Scriptum καὶ ὅς δέον βασανίσαι διερευνάτο τὸ, sic παροξυνόντως, non διερευνᾶν

διερευνᾶν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν,
ὁ χρυσῆς, ἐπέτρεψεν. ἀγαγῶσα οὖν αὐτὸν ἡ
γυνὴ εἰς τὸ Καλήχωρον τὸ ἐν Ἐλευσίνι Φρέαρ,
ἀπωμόσατο, καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν. καὶ ὁ
μὲν ἀμηγέτῃ πέπεισας, καὶ τὴν ὑπόψιαν ἀπέ-
βαλεν ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν
ὁσράκῳ στενέδιῳ τοῖς βελομένοις ἐτοιμὸς εἰμι πα-
ρέχειν. * *

προπερισπωμένως. raro autem aliàs peccatur circa accen-
tus in hoc MSto.

Καλήχωρον] Ita scriptum. aliàs Καλλίχωρον solet scri-
bi. nihil muto.

στενέδιον] Ita scriptum. Fortasse στενέδιον.

ΛΙΜΟΤΪΣΤΗΣ ΘΡΑΣΟΚΤΔΟΪΜΩ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν. καὶ
τὰ πολλὰ ἐξεχᾶτο ἐν ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀττι-
κῆς σωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τῆς χωρίτας
ἐπαίαν. τῆτον ἰδὼν, ἔρμαιον ᾤθηεν, εἰ τῶν κατὰ
ἄστυ πρᾶγμάτων ἀπαλλαγείς, εἰς τὸν ἀγρὸν βα-
διοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ φίλῳ, γεωργῷ ἀ-
πραγμονι καὶ ἐργάτῃ. ἐκ ὅκ διπασθέρων, ἔδδ
ὅκ τῆ σείην κατὰ ἀγορὰν ἀδίκως ἐπινοῶντι πό-
ρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν.
καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' ἔτω δρᾶν, ὠκειωσά-

He γῆθεν.

ἐξεχᾶτο ἐν ἐμοὶ] Pro ἐν ἐμοὶ mallem ἐπ' ἐμοὶ legere.

ξένης ἢ κατὰ τῆς χωρίτας] Ita scriptum. nec debet
esse subiectum. sepe subaudiendum relinquitur μάλλον
quirere

quirere perscrutarique negotium variis modis; jurijurando omnem rem, homo bellus, commisit. Cùm igitur duxisset eum mulier ad Callichorum in Eleusine puteum, dejeravit & exiit crimen. atque ille quidem quodammodo persuasus est, & suspicionem abjecit. ego autem garrulam hanc linguam abscindendam testâ Tenediâ, iis qui volunt, paratus sum præbere.

**] Nullum hîc quidem signum. nec aliud indicium defectûs in MS. puto tamen excidisse hæc verba: *τρεῖς μὲν οὖν δακνὺν τὸ χεῖλος ὥς οἱ τὸν σιγῆλόν ἤρω παριόντες, μὴ κακὸν τι προσλάβωμι.* quæ extant in Epist. LVIII. hujus Lib. ubi vide Notam.

LIMOPYSTES THROSOCYDOEMO. LXX.

COrydoni agricolæ consuetudine conjunctus mediocriter eram: & plerumque effundebatur super me in ritum, quod esset Atticæ dicacitatis, & insolentioris quàm pro capto rusticanorum, intelligens. Hunc conspicatus, Mercuriale lucrum credidi, si ab urbanis molestiis liber, rus me conferrem, & essem apud hominem amicum agricolam, tranquillum, operarium: non ex judiciis, neque ex calumniando per forum, injustos machinantem quæstus, sed ex terra expectantem fructus percipiendos. & sanè in animo constitutum habens hæc ita facere, fa-

vel πλέον aut simile. potest autem referri, vel ad ξένος quod in versione sequor: vel ad ἐπείων, ut sit μάλλον ἐπείων ἢ κατὰ τὴν χωρίαν, *intelligentior quàm rustici solent esse.*

μην τὸν Κορύδωνα. καὶ σέϊλας ἐμαυτὸν ἀγροικῶς,
 νάκος ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκα-
 πανεὺς ἐδόκεν. ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾷς μέρει ἔπρατ-
 τον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν. καὶ μεγάλα ἀποκερ-
 δάινειν ὥοιμην, ὕβρειν καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς
 περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλεονεξίων ἀνισότητος ἀπ-
 ηλλαγμένος. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας,
 ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τῷ ῥυθμῷ, καὶ εἶδε πάντως
 ἢ ἀρεῖν, ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν, ἢ γύρους περισκά-
 πτειν καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· ἐκ ἑτ' ἀνασχε-
 τὸς ἢ διατελεῖν. ἀλλὰ μοι μετέμελε τῆς ἀλογα-
 ραφείας, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. ἐλθὼν οὖν ἐπὶ
 μήκιστον χρόνον, ἐκ ἐθ' ὁμοίως δεκτὸς, εἰδὲ χαρίεις
 ἐδόκεν ἀλλὰ ἵς ὅρειος καὶ τραχύς καὶ ἀπηχῆς.
 ὥς αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλεονεξίων πᾶσαί μοι λοιπὰν
 ἀπεκέκλειντο. ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει.
 ἐγὼ δὲ αὖτος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας,
 ληστὰς ἴσι Μεγαρκοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκαιρωνίδας
 τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα. ἐνθεν ὁ
 βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λή-
 σω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον. δέδια δὲ τὴν μετ-
 αλλαγὴν τῆς βίης. εἰώθασι γὰρ αἱ τοαῦται με-
 ταβολαὶ ἐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν κα-
 ταστρέφειν.

ἀγροικῶς] Ita scriptum. Fortasse ἀγροϊκῶς. vel potius
 ἀγροικικῶς.

τῶν πλεονεξίων] Scriptum τῶν μισίων.

καθημέραν] Ita scriptum, pro κατ' ἡμέραν.

μετέμελε τῆς] Scriptum μετέμε τῆς.

mi-

miliarius mihi conciliaui Corydonem: cumque exornassem meipsum rusticanum in modum, pelliceo aptato, & ligone sumpto, verus fessor videbar. Equidem quamdiu instar joci faciebam hæc, tolerabilis eram, & magnum operæ pretium me ferre putabam, quòd essem à contumeliis & alapis, & ab inæqualitate divitum circa cibos, liberatus; postquam verò ex quotidiana consuetudine pro imperio res agebatur, & debebam utique aut arare, aut salebras expurgare, aut gyros fodere & scrobibus plantas mandare: non amplius toleranda hæc mansio erat; sed me poenitebat stulti facti, & urbem desiderabam. Cùm igitur eo venissem longo pòst tempore, non amplius æque acceptus, neque lepidus videbar: verùm montanus aliquis & asper & absonus. itaque ædes quidem divitum omnes mihi jam clausæ erant, fames autem ventrem pulsabat: ego autem siccus præ rerum necessariarum inopia, latronibus quibusdam Megaricis qui circa Scironidas *petras* viatoribus insidiantur, me socium addidi: unde victus mihi sine labore acquiritur. An verò in occulto mansurus sim hæc faciens, vel non, incertum: timeo autem mutationem vitæ; solent enim tales mutationes non ad vitam, sed ad interitum inclinare.

ἐπὶ μάλιστα χρόνον] Ita script. mallem ἐπὶ μάλιστα χρόνον. ἀπεκλήντο] Ita scriptum, quod notabile, pro ἀποκλεισμένοι ἦσαν.

ληταῖς τισι Μεγαρικοῖς] Scriptum ληταῖς τισι μεγαρικοῖς, duabus vocibus viciatis.

ΦΙΛΑ-

ΦΙΛΑΠΟΡΟΣ ΨΙΧΟΜΑΧΩ.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς θεασάμε-
νός με πρὸς τὰς ἐν συμποσίοις παροινίας,
λαβὼν καθ' ἐαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνεθέτει, μὴ τοι-
αῦτα ἐπιτηδεύειν ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος. ἔπειτα τῷ
Φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειρά-
θεις, τῷ χερῶ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει. ὅκ
τῷδε τραφυσόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. ἐκέλευεν
ἔν ὅκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιῖσι τὸ τῷ οἰκέ-
τῃ σχῆμα ἀναλαμβάνοντα, τὸ μέρος ὅκεινο τῷ
δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ὄψε τῷ και-
ρῷ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτηδεύειν μεταβαλὼν, δύ-
σκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. ἐπεὶ δὲ ἐκ
ἧν ἐτέρως πρᾶττειν, τὸ δράμα ἐξέμαθον. καὶ με-
λέτην ἀσκήσει ῥώσας, ἔτσιμός εἰμι τῷ χορῷ συν-
τελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσπευε τὰς
κρότης, ἵνα καὶ τις λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ
λάβῃ χώραν τὰ ἀσικά μεράκια κλῶζειν ἢ συ-
εῖττειν ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θρεῖν τῶν
σκωμμάτων παραλύσῃ.

πρὸς τὰς] Ita scriptum. potius παρὰ τὰς, sæpe in MSS.
antiquioribus non animadvertitur differentia inter πρὸς
& παρὰ, ab imperitioribus.

ἐκ τῷδε] Non malè quidem ita scriptum est; malletm
tamen ἐκ τῆς δέ.

ΟΪΝΟΧΑΪΡΩΝ ΡΑΦΑΝΟΧΟΡΤΑΣΩ.

Οὔχ ἔτις οἱ τὰς Ἑρμᾶς περικόφαντες, ἢ
τὰ τῆς θεᾶς ἐν Ἐλευσίῃ μυστήρια ἐξορχη-
σάμενοι,

PHILAPORUS PSICHOMACHO. LXXI.

LExiphanes ille Comœdiarum Poëta cùm vidisset me inter eas quæ in conviviis temulentis faciunt injurias; assumptum ad se, primò quidem monebat ne talia sectarer ex quibus contumelia denique existit: deinde ingenio quali præditus essem, paucis experimentò captò, in gregem Comicum recepit; ex ea re autem alimenta habiturum ajebat & me. jubebat igitur, ut, ubi satis didicissem, Liberalibus insequentibus, servi habitu assumpto, partem illam Fabulæ agerem. ego autem qui eo tempore cùm jam serum est, & naturam & institutum mutaveram, incommodus homo & indocibilis videbar. sed cùm non liceret aliter facere, Fabulam edidici, & postquam meditationem exercitatione firmavi, paratus sum ut gregi contribuar. Tu verò nobis, unà cum familiaribus, intenta plausus, ut, etiamsi nonnihil per imprudentiam titubaverimus, non inveniant locum urbici adolescentes ad explodendum & sibilandum; sed plausus ex laudationibus, tumultum cavillationum dissolvat.

ἐπὶ τῇ καιρῷ] Ita, non ἐπὶ τῷ καιρῷ, scriptum.

τὰ ἀγινὰ] Scriptum ἀγινὰ.

κλάζεν] Scriptum κλάζην.

OENOCHÆRON RAPHANO-
CHORTASO. LXXII.

Non sic ii qui Hermas truncarunt, aut Deæ Eleusiniæ mysteria profanarunt, capitale ju-

Ff

σάμενός

σάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμεναν, ὡς
 ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν ὡς θεοὶ τῆς μιαιωνάτης
 Φανομάχης. ἐπεὶ γὰρ ἔγνων τὸν ἑαυτῆς προσκεί-
 μενον τῇ ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαιράς ἀναρ-
 ξίτῃσιν καὶ τὰς λαμπάδας περιδίνουσῃ, ὑπετό-
 πητεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας. καὶ διὰ
 τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παρὰ χρῆμα μὲν ἐν
 κυσοδόχῃ δῆσασα κατέσχευεν, εἰς τὴν ὑπεραίαν δὲ
 παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν
 Κλεάνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τῶν συν-
 εδρῶν, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποδλέ-
 πσιν. ἀλλ' ὅταν ἵνα θέλωσιν οἱ θεοὶ σῶζεσθαι,
 καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαρεῖδρων. ὡς καὶ
 τῶν τεμαρῶν κυνὸς, ὃν φάσιν ἐφεσάναι τοῖς
 Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. ἐκ ἔφθη γὰρ
 τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς σκῆνος πρεσβύτης τῇ βε-
 λῇ κοινόμενος, καὶ ἡπιάλω συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἑω-
 ρήσαν ἀπέφυγε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κῆται, πρὸς τὴν
 σκφορὰν τῶν οἰκοὶ παρασκευαζομένων. ἐγὼ δὲ
 οἷον πεδῶν εἶχον, ὠχόμην. καὶ σῶζομαι ἐκ ὑπὸ
 τῶν τῆς Ἀτλαντίδος Μαίαις παιδός, ἀλλ' ὑπὸ τῶν
 ποδῶν καὶ τῶν τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πο-
 ρίσας ἀτραπὸν.

παρὰ χρῆμα] Ita scriptum duabus vocibus.

κυσοδόχη] Hanc vocem vix ulli notam arbitror. Con-
 venit in eam expositio vocis κυσοχὴνη apud Hesychium.

τῶν συνεδρῶν] Ita scriptum. videbis jam ad finem Epist.

43. hujus Libri.

dicium

dicium substituerunt, ut ego, in manus delapsus, ô dii! illius sceleratissimæ Phanomachæ. Cùm enim cognovisset suum *maritum* adhærere Ionice illi puellæ, quæ pilas subjeçtat, & lampadas circumversat; suspicata est me conciliatorem esse consuetudinis: & per famulos abreptum, tunc quidem statim vinculis constrictum tenuit; postridie autem ad suum duxit patrem, ad tetricum illum Cleænetum, qui hoc tempore primarius est Synedrii, & ad ipsum Areopagitæ respiciunt. Sed quando aliquem volunt dii servatum, etiam ex ipso barathro retrahunt: uti & me à tricipiti cane, quem ajunt præpositum esse Tartareis portis, eripuerunt. Vix enim rem de me acris ille senex cum Senatu communicaverat, & febris correptus, mane expiravit. atque ille quidem porrectim jacet, ad exequias domesticis se præparantibus; ego autem sicut pedibus valebam, aufugiebam: & incolumis servor, non ab Atlantidis Majæ filio; sed per pedes & audaciam meam, liberò partò itinere.

ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράδην] Ita reposui, ut minima mutatio fieret, cùm malletm ἐξ αὐτῶ ἀνασπῶσι βαράδην. scriptum autem ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαδίζων, quod recte quidem aliàs dicitur, sed huc minime quadrat, *nona* est, *funditus revellunt & tollunt.*

Ταρταρίους] Ita scriptum per nudum jota in penultima.

κοινύμενος] Scriptum κοινύμενος.

ἡπιάλῃ] Scriptum ἐπιάλῃ.

οἶον ποδῶν ἥχον] Ita scriptum. Debebat potius ἢ προϋόν. ut Epist. 22. h. Libri, in fine.

— 0 —

UNIVERSITY OF CHICAGO

APR 21 1910

ἤν ἐμέ μὴ ἐπιθυμῆιν θέρμων, ἢ κυάμων ἢ ἀθά-
 ρας, ἀλλ' ἔτως ὑπερμαζῶν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων
 ἐρῶν. καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταυτὸν συνελ-
 θόντες, *εἰρήνην ἡσυχίαν* τοῖς πόθοις, καὶ γένεσθαι
 μοι τίμβος ἐρωτικός ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας] Scriptum ἢ κυάμωνι ἀθάραι:

ΤΑΥΤΔΕΙΠΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΟΡΑΚΙ.

Ⓢ Εὖ μοι μάκαρες, ἰλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε
 οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταρά-
 των ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέ-
 αι βεληθέντων. ἰδὼν γὰρ πῶρ' ἔρωθεν εὐλρεπεῖς,
 ἀπεπύκνωσα. οἱ δὲ ἀπροβλεπύτως ἐξήχεον, καὶ
 τὸ θερμὸν ἐπιπύκνωσεν βαθύλω τῷ οἰνοχοῶντι παιδί,
 ψιλὸν εἰργάσαίτο. τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ
 ἄσπερμα, καὶ φλυσιόαντας ἐπινώλεις ἐξήνθησε. ἵς
 ἄρα μοι δαιμόνων ἑπύκνωσες ἐγένετο. μή ποτε οἱ
 σωτῆρες ἀνακλῆς ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπερεπῆς τῆ
 Κρανωνίς, καὶ μετ' αὐτῶν ἔξ πυρὸς κερναῶν ἐξήρπασαν.

ἰλήκοιτε] Scriptum ἰλήκοι τε, duabus vocibus.

βαθύλω τῷ] Scriptum βαθυλωτῷ, una voce.

ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑΡΑΞ ΓΛΩΣΣΟΤΡΑΠΕΖΩ.

Εξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παμανίῳ τὴν τῆς
 γαμετῆς ἀτέλγειαν. καὶ ὅς, δέον βασανίσαι,
 ΤΡΙΚΤΙΝΟΣΑΡΑΞ] Ita scriptum. Forſitan τριχι-
 νοσάρεξ.

desiderare

desiderare lupinos, aut fabas, aut pultem: verum ita saturitate esse ebrium, ut incomprehensibilia amem! Obruite me lapidibus omnes in unum congressi, priusquam contabescam desiderio, & fiat mihi tumulus amatorius lapillorum collis.

πρινή-ριθῆσαι] Una litera erasa est.

κολωνός.] Ex alio adscriptum κολωνός.

HEDYDIPNUS ARISTOCORACI. LXVIII.

Dii beati! propitii & benigni sitis. Quale effugi periculum ab istis execrabilissimis epulonibus! qui lebetem mihi ferventem cum aqua superfundere voluerunt. cum enim viderem à longinquo paratos, absilui; at illi inconsultè effundebant, & fervor fluens illapsus Bathyllo pocillatori puero, glabrum eum fecit. à capite enim detracta ei est cutis, & pustulas in dorso pullulantes emisit. Quisnam verò deorum mihi auxiliator fuit? numquid Sospitatores *Dioscuri*, ut Simonidem Leoprepis F. ex Cranonio convivio, & me ex ignis fluore eripuerunt?

Λεωπρεπούς] Scriptum Λεοπρεπῆς.

Κρανωνίη] Scriptum Καρανωνίη.

TRICHINOSARAX GLOSSOTRAPEZO. LXIX.

ENunciavi Mnesilocho Pæaniensi uxoris suae impudicitiam. atque is, cum debuisset ex-

καὶ ὅς, δέον βασανίσαι διερευνᾶν τε τὸ] Scriptum καὶ ὡς δέον βασανίσαι διερευνάτω τὸ, sic παροξυντόνως, non διερευνᾶν

διερευνᾶν τε τὸ πρῶτον ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν,
 ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. ἀγαγῶσα οὖν αὐτὸν ἡ
 θυγὴ εἰς τὸ Καλήχωρον τὸ ἐν Ἐλευσίῃ. Φρέαρ,
 ἀπωμόσατο, καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν. καὶ ὁ
 μὲν ἀμηγέτῃ πέπεισται, καὶ τὴν ὑπόψιν ἀπέ-
 βαλεν ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶττιαν ἀποτέμνειν
 ὁτρύνει. *τενεδίῳ* τοῖς βελομένοις ἐτοιμός ἐμι πα-
 ρέχειν. * *

προπερισπωμένως. raro autem aliàs peccatur circa accen-
 tus in hoc MSto.

Καλήχωρον] Ita scriptum. aliàs *Καλλίχωρον* solet scri-
 bi. nihil muto.

τενεδίῳ] Ita scriptum. Fortasse *τενεδίῳ*.

ΛΙΜΟΨΥΣΤΗΣ ΘΡΑΣΟΚΥΔΟΙΜΩ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν. καὶ
 τὰ πολλὰ ἐξεχέτο ἐν ἐμοὶ τῷ γέλῳ, Ἀττι-
 κῆς σωμαλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τὰς χωρίτας
 ἐπαίῳ. τῆτον ἰδὼν, ἔρμαιον αἰήτην, εἰ τῶν κατὰ
 αἴψυ πρᾶγματων ἀπαλλαγῆς, εἰς τὸν ἀγρὸν βα-
 διοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ Φίλῳ, γεωργῷ ἀ-
 πρᾶγμονι καὶ ἐργάτῃ. ἔκ ἐκ δικαστηρίων, ἔδδ
 ἐκ τῆ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκως ἐπινοῶντι πό-
 ρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν.
 καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' ἔτω δρᾶν, ἀκείωσά-

ἐξεχέτο ἐν ἐμοὶ] Pro ἐν ἐμοὶ mallem ἐπ' ἐμοὶ legere.

ξένης ἢ κατὰ τὰς χωρίτας] Ita scriptum. nec debet
 esse suspectum. saepe subaudiendum relinquatur μάλλον
 quirere

quirere perscrutarique negotium variis modis, jurijurando omnem rem, homo bellus, commisit. Cùm igitur duxisset eum mulier ad Callichorum in Eleusine puteum, dejeravit & exuit crimen. atque ille quidem quodammodo persuasus est, & suspicionem abjecit. ego autem garrulam hanc linguam abscindendam testâ Tenediâ, iis qui volunt, paratus sum præbere.

**] Nullum hîc quidem signum. nec aliud indicium defectûs in MS. puto tamen excidisse hæc verba: *τρέμω οὖν δακῶν τὸ χεῖλος ὡς οἱ τὸν σιγῆλόν Ἡρώ παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβωμαι.* quæ extant in Epist. LVIII. hujus Lib. ubi vide Notam.

LIMOPYSTES THROSOCYDOEMO. LXX.

COrydoni agricolæ consuetudine conjunctus mediocriter eram: & plerumque effundebatur super me in ritum, quodd esset Atticæ dicacitatis, & insolentioris quàm pro captu rusticorum, intelligens. Hunc conspiciatus, Mercuriale lucrum credidi, si ab urbanis molestiis liber, rus me conferrem, & essem apud hominem amicum agricolam, tranquillum, operarium: non ex judiciis, neque ex calumniando per forum, injustos machinantem quæstus, sed ex terra expectantem fructus percipiendos. & sanè in animo constitutum habens hæc ica facere, fa-

vel πλεον aut simile. potest autem referri, vel ad ξένος quod in versione sequor: vel ad ἐπ' αὐτῶν, ut sit μᾶλλον ἐπαίων ἢ κατὰ τὰς χωρίτας, *intelligentior quàm rustici solent esse.*

μην

μην τὸν Κορύδωνα. καὶ σείλας ἐμαυτὸν ἀγροικῶς,
 νάκος, ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκα-
 πανεὺς ἐδόκην. ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾷς μέρει ἔπρατ-
 τον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν. καὶ μεγάλα ἀπεκερ-
 δαίνετο ὥοιμιν, ὕδρεων καὶ ραπισμάτων, καὶ τῆς
 περὶ τὰ ἐδωδιμα τῶν πλεσίων ἀνισότητος ἀπ-
 ηλλαγμένος. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας,
 ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τὲρρον, καὶ ἔδει πάντως
 ἢ ἀρεῖν, ἢ φελλέα σκαθαίνειν, ἢ γύρους περισκά-
 πλειν καὶ τοῖς βόθροισι ἐμφυτεύειν· ἐκ ἑτ' ἀνασχε-
 τὸς ἢ διατρεφῆ. ἀλλὰ μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου
 πρᾶξεως, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. ἔλθων οὖν ἐπὶ
 μήκιστον χρόνον, ἐκ ἑθ' ἑμοίως δεκτὸς, εἰδὲ χαρίεις
 ἐδόκην ἀλλὰ ἵς ὄρειος καὶ τραχύς καὶ ἀπηχῆς.
 ὥστε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλεσίων πᾶσά μοι λοιπὴν
 ἀπεκέκλειντο. ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει.
 ἐγὼ δὲ αὖτος ὦν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας,
 ληστοῖς ἴσι Μεγαρικοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκεραυνίδας
 τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκινώνησα. ἔνθεν ὁ
 βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λή-
 σω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον. δέδια δὲ τὴν μετ-
 αλλαγὴν τῆς βίης. εἰώθασι γὰρ αἱ τοαῦται με-
 ταβολαὶ ἐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν κα-
 ταστρέφουσιν.

ἀγροικῶς] Ita scriptum. Fortasse ἀγροίκως. vel potius
 ἀγροικικῶς.

τῶν πλεσίων] Scriptum τῶν πλεσίων.

καθημέραν] Ita scriptum, pro καθ' ἡμέραν.

μετέμελε τῆς] Scriptum μετέμε τῆς.

mi-

miliarius mihi conciliaui Corydonem: cumque exornassẽm meipsum rusticanum in modum, pelliceo aptato, & ligone sumpto, verus fossor videbar. Equidem quamdiu instar joci faciebam hæc, tolerabilis eram, & magnum operæ pretium me ferre putabam, quodd essem à contumeliis & alapis, & ab inæqualitate divitum circa cibos, liberatus; postquam verò ex quotidiana consuetudine pro imperio res agebatur, & debebam utique aut arare, aut salebras expurgare, aut gyros fodere & scrobibus plantas mandare: non amplius toleranda hæc mansio erat; sed me pœnitebat stulti facti, & urbem desiderabam. Cùm igitur ed venissem longo pòst tempore, non amplius æque acceptus, neque lepidus videbar: verùm montanus aliquis & asper & abfionus. itaque ædes quidem divitum omnes mihi jam clausæ erant, fames autem ventrem pulsabat: ego autem siccus præ rerum necessariorum inopia, latronibus quibusdam Megaricis qui circa Scironidas *petras* viatoribus insidiantur, me focium addidi: unde victus mihi sine labore acquiritur. An verò in occulto mansurus sim hæc faciens, vel non, incertum: timeo autem mutationem vitæ; solent enim tales mutationes non ad vitam, sed ad interitum inclinare.

ἐπὶ μῆκιστον χρόνον] Ita script. mallet ἐπὶ μῆκιστῳ χρόνῳ.
ἀπεκλήκηντο] Ita scriptum, quod notabile, pro ἀπε-
κεκλησμένοι ἦσαν.

ληταῖς τισι Μεγαρικοῖς] Scriptum λιταῖς τισι μεγαρικοῖς,
duabus vocibus vitiatis.

ΦΙΛΑ-

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς θεασάμε-
 νός με πρὸς τὰς ἐν συμποσίοις παροινίας,
 λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνεθέτει, μὴ τοι-
 αῦτα ἐπιτηδεύειν ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος. ἔπειτα τῷ
 φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειρα-
 θεῖς, τῷ χερῶ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει. ἐκ
 τῶδε τραφισόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. ἐκέλευεν
 ἔν σκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπίῃσι τὸ τῷ οἰκί-
 τῃ σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκείνῳ τῷ
 δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ὄψε τῷ και-
 ρῷ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτηδεύειν μεταβαλὼν, δύ-
 σκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. ἐπεὶ δὲ ἐκ
 ἦν ἐτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον καὶ με-
 λέτην ἀσκήσει βῶσας, ἑτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συν-
 τελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσπευε τῶς
 κρότης, ἵνα καὶ τις λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ
 λάβῃ χάραν τὰ ἀστικά μειράκια κλάζειν ἢ συ-
 εἴττειν ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θρεῖν τῶν
 σκωμμάτων παραλύσῃ.

πρὸς τὰς] Ita scriptum. potius παρὰ τὰς, sæpe in MSS.
 antiquioribus non animadvertitur differentia inter πρὸς
 & παρὰ, ab imperitioribus.

ἐκ τῶδε] Non malè, quidem ita scriptum est; mallet
 tamen ἐκ τῆς δέ.

ΟΪΝΟΧΑΪΡΩΝ ΡΑΦΑΝΟΧΟΡΤΑΣΩ.

Οἴχ' ὅτως οἱ τῶς Ἑρμῆς περικόψαντες, ἢ
 τὰ τῆς θεᾶς ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχη-
 σάμενοι,

PHILAPORUS PSICHOMACHO. LXXI.

LExiphanes ille Comœdiarum Poëta cùm vidisset me inter eas quæ in conviviis temulentis faciunt injurias; assumptum ad se, primò quidem monebat ne talia sectarer ex quibus contumelia denique existit: deinde ingenio quali præditus essem, paucis experimentò captò, in gregem Comicum recepit; ex ea re autem alimenta habiturum ajebat & me. jubebat igitur, ut, ubi satis didicissem, Liberalibus insequentibus, servi habitu assumpto, partem illam Fabulæ agerem. ego autem qui eo tempore cùm jam serum est, & naturam & institutum mutaveram, incommodus homo & indocibilis videbar. sed cùm non liceret aliter facere, Fabulam edidici, & postquam meditationem exercitatione firmavi, paratus sum ut gregi contribuar. Tu verò nobis, unà cum familiaribus, intenta plausus, ut, etiam si nonnihil per imprudentiam titubaverimus, non invenient locum urbici adolescentes ad explodendum & sibilandum; sed plausus ex laudationibus, tumultum cavillationum dissolvat.

ὅψα τῇ καιρῷ] Ita, non ὅψα τῷ καιρῷ, scriptum.

τὰ ἀγινὰ] Scriptum ἀγινὰ.

κλάζαν] Scriptum κλάζαν.

OENOCHÆRON RAPHANO-
CHORTASO. LXXII.

Non sic ii qui Hermas truncarunt, aut Deæ Eleusiniæ mysteria profanarunt, capitale ju-

Ff

σάμενός

σάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμεναν, ὡς
 ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν ὧ θεοὶ τῆς μαρωτάτης
 φανομάχης. ἐπεὶ γὰρ ἔγνων τὸν ἑαυτῆς προσκεί-
 μενον τῇ ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναρ-
 ριπίσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινύσῃ, ἵπετό-
 πητεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας. καὶ διὰ
 τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παρὰ χρεῖμα μὲν ἐν
 κυσοδόχῃ δῆσασα κατέσχευεν, εἰς τὴν ὑπεραίαν δὲ
 παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν
 κλεαίνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τῶ συν-
 εδρίῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέ-
 πουσιν. ἀλλ' ὅταν ἵνὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι,
 καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. ὡς καὶ μὲ
 τῶ τεμαρῆνι κυνὸς, ὃν φάσιν ἐφεσάναι τὰς
 ταρταρίας πύλας, ἐξήρπασαν. ἐκ ἔφθη γὰρ
 τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκείνος πρεσβύτης τῇ βε-
 λῇ κοινόμενος, καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἑῴ-
 αῖαν πέφυξε. καὶ ὁ μὲν ὀκταδὴν κεῖται, πρὸς τὴν
 σκφορὰν τῶν οἰκοὶ παρασκευαζομένων. ἐγὼ δὲ
 αἰὼν ποδῶν εἶχον, ὠχόμην. καὶ σώζομαι ἐκ ὑπὸ
 τῶ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν
 ποδῶν καὶ τῶ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πο-
 ρίσας ἀτρεπὸν.

παρὰ χρεῖμα] Ita scriptum duabus vocibus.

κυσοδόχη] Hanc vocem vix ulli notam arbitror. Con-
 venit in eam expositio vocis κυσοχῆνη apud Hesychium.

τῶ συνεδρίῳ] Ita scriptum. videbis jam ad finem Epist.
 43. hujus Libri.

dicium

dicium substituerunt, ut ego, in manus delapsus, ô dii ! illius sceleratissimæ Phanomachæ. Cùm enim cognovisset suum *maritum* adherere Ionice illi puellæ, quæ pilas subjeçtat, & lampadas circumversat; suspicata est me conciliatorem esse consuetudinis: & per famulos abreptum, tunc quidem statim vinculis constrictum tenuit; post die autem ad suum duxit patrem, ad tetricum illum Cleænetum, qui hoc tempore primarius est Synedrii, & ad ipsum Areopagitæ respiciunt. Sed quando aliquem volunt dii servatum, etiam ex ipso barathro retrahunt: uti & me à tricipiti cane, quem ajunt præpositum esse Tartareis portis, eripuerunt. Vix enim rem de me acris ille senex cum Senatu communicaverat, & febris correptus, mane expiravit. atque ille quidem porrectum jacet, ad exequias domesticis se præparantibus; ego autem sicut pedibus valebam, aufugiebam: & incolumis seravor, non ab Atlantidis Majæ filio; sed per pedes & audaciam meam, liberò partò itinere.

ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων] Ita reposui, ut minima mutatio fieret, cùm malletm ἐξ αὐτῶ ἀνασπῶσι βαράθρων. scriptum autem ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων, quod recte quidem aliàs dicitur, sed huc minime quadrat, nam est, *funditus revellunt & tollunt.*

Ταπτασίως] Ita scriptum per nudum jota in penultima.

κρινόμενος] Scriptum κινόμενος.

ἡτιάλη] Scriptum ἐπιάλη.

οἶον ποδῶν ἤχον] Ita scriptum. Debebat potius ἢ προοἶον. ut Epist. 22. h. Libri. in fine.

— 000 —

UN

APR 21 1810

Errata sic corrigenda.

P. 30. in fine, lineæ transpositæ, hęc ordine legendæ,
 bio-- πόρις-- πολέμω-- p. 39. in Not. lin. 3. ἀν-
 μων p. 45. lin. 2. oporteat exire ibid. in N. lin.
 7. λόντες p. 48. in fine, Καρχηδόν p. 52. in fine
 δ, τι 194 p. 53. lin. 2. comestationes p. 54. in f.
 παρὰ πτεμα p. 96. in N. lin. 12. p. p. 117. N. lin.
 14. υπνω p. 131. lin. 9. à fine, μᾶλά τι p. 134.
 in Not. lin. 1. hyperbolico p. 144. lin. 1. ἐργολά-
 βνα μὴ p. 158. in N. lin. 4. μακράν. p. 166. in
 N. lin. 8. x p. 177. in N. lin. 2. Hercule p. 191.
 lin. 5. à fine, γελῶν p. 201. lin. 8. 9. suppeditetur
 p. 203. in N. lin. 13. παροβημένω p. 211. lin. 7. à fine
 ἀείτω p. 213. in N. lin. 17. τόν p. 216. lin. 6. à fi-
 ne, anticipare p. 224. lin. 15. τρυφᾷς ibid. N. lin.
 4. σὺ p. 228. in N. lin. 9. Vist. p. 239. in N. lin. 5.
 ποιητικώτερος p. 240. lin. 4. à fine, χορόν. p. 244.
 in fine, καταχάριον p. 252. in N. lin. 13. ἀπανταχῇ
 p. 253. lin. 9. τε p. 272. in N. lin. 10. quare p. 276.
 circa med. ἦτις [δὲ] p. 279. circa med. ille cum de-
 pressis p. 299. lin. 6. pedem anteriorem alterum
 p. 300. in N. lin. 9. τὸ χῆρε p. 329. in N. lin. 11. Λυ-
 καβητῆος p. 335. lin. 3. 4. damnum p. 336. in N. lin.
 6. v. p. 340. à fine lin. 5. αἰσινθέν. p. 345. à fine
 lin. 9. Citharistram, p. 352. lin. 9. τῆς ἀδολασχίας.
 p. 364. ΣΤΑΦΥΛΟΔΑΙΜΟΝΙ. p. 371. amarulen-
 tus, erat p. 372. in N. lin. penult. adde: Item ἐμοὶ
 δοκῆν -- καταγοητεύων p. 395. lin. 2. ossa p. 398. in
 fine, fecisset Auctor; p. 405. lin. 8. ex iis qui præstare
 p. 409. lin. 9. ostentabant. p. 414. lin. penult. in N.
 ὑποκόνηδος p. 425. lin. 3. præpositæ p. 429. lin. 5.
 oriundæ; p. 435. lin. 22. Åturam p. 449. lin. 3.
 quas In Præfatione lin. 83. *Parafistica.*

